

Trời sáng rồi nói tạm biệt

Contents

Trời sáng rồi nói tạm biệt	2
1. Chương 00	2
2. Chương 01	6
3. Chương 02	10
4. Chương 03	12
5. Chương 04	14
6. Chương 05	18
7. Chương 06	21
8. Chương 07	24
9. Chương 08	27
10. Chương 09	30
11. Chương 10	32
12. Chương 11	35
13. Quyển 2 - Chương 01-02	40
14. Quyển 2 - Chương 03-04	46
15. Quyển 2 - Chương 05-06	50
16. Quyển 2 - Chương 07-08	55
17. Quyển 2 - Chương 09-10	60
18. Quyển 2 - Chương 11	64
19. Quyển 3 - Chương 01-02	66
20. Quyển 3 - Chương 03-04	72
21. Quyển 3 - Chương 05-06	77
22. Quyển 3 - Chương 07-08	81
23. Quyển 3 - Chương 09-10	86
24. Quyển 3 - Chương 11	93
25. Quyển 4 - Chương 01-02	97
26. Quyển 4 - Chương 03-04	103
27. Quyển 4 - Chương 05-06	108
28. Quyển 4 - Chương 07-08	113
29. Quyển 4 - Chương 09-10	117
30. Quyển 4 - Chương 11	121
31. Quyển 5 - Chương 01-02	124
32. Quyển 5 - Chương 03-04	130
33. Quyển 5 - Chương 05-06	136
34. Quyển 5 - Chương 07-08	141
35. Quyển 5 - Chương 09-10	146
36. Quyển 5 - Chương 11-12	152
37. Quyển 6 - Chương 01-02	168
38. Quyển 6 - Chương 03-04	175
39. Quyển 6 - Chương 05-06	182
40. Quyển 6 - Chương 07-08	189
41. Quyển 6 - Chương 09 - 10	197

42. Quyển 6 - Chương 11-12	203
43. Quyển 6 - Chương 13-14	211
44. Quyển 6 - Chương 15-16	218
45. Quyển 6 - Chương 17-18	225
46. Quyển 6 - Chương 19-20	230
47. Quyển 6 - Chương 21-22	236
48. Quyển 6 - Chương 23-24	241
49. Quyển 6 - Chương Kết	251
50. Quyển 6 - Chương Phiên Ngoại	256

Trời sáng rồi nói tạm biệt

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại. Số chương: 91 chương + 2 phiên ngoại Edit: TramThaoMyBeta: Quim

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-sang-roi-noi-tam-biet>

1. Chương 00

Tiết tử

“Y Y , anh không phải cố ý, anh chưa bao giờ hy vọng mối quan hệ giữa chúng ta trở thành như vậy.....Anh không biết, anh sẽ mang đến cho em nhiều đau khổ như thế, đáng lẽ chúng ta không nên kết hôn.....”

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ mặt xa cách, bình tĩnh của Trần Dịch Bắc, trong mắt còn mang theo rất nhiều hối hận và đau lòng.

Cố gắng lâu như vậy, hôn nhân của hai chúng tôi chỉ còn lại có vết thương.

So với thân thể thì tâm hồn càng đau hơn.

Cố gắng kìm nén nước mắt, tôi cười nói. “Bắc Bắc, em tha thứ cho anh.”

Tựa như trước đây, mỗi lần quấy rầy anh, tôi vẫn gọi anh là

Không có cách nào để yêu, Bắc Bắc, em tha thứ cho anh.

Cho tới bây giờ, đây vẫn là người mà tôi yêu nhất.

Tôi không có mong ước nào ngoài việc ở bên cạnh anh vĩnh viễn. Từng lời nói trước khi kết hôn vẫn xoáy trong đầu. Ngay lúc này, cả lúc hít thở cũng cảm thấy đau.

“Trời đã sáng, chúng ta chia tay thôi.” Tôi đem mặt mình chôn thật chặt ở giữa đầu gối anh, lại một lần nữa hít hơi thở tươi mát của anh, cũng giống như mỗi lần trước đây lúc nào cũng không muốn rời xa hơi thở của anh.

Một lần cuối cùng, một lần cuối cùng, hãy để tôi buông thả một lần.

“Y Y, em thật sự quyết định cắt đứt liên hệ?” Trong mắt anh tràn đầy đau đớn, ngón tay thon dài lẳng lặng vuốt tóc tôi.

“Không được.” Tôi nhẹ nhàng lắc đầu, “Em nghĩ một lần nữa bắt đầu cuộc sống của chính em.”

Không thành tình nhân, không thể quay về làm anh em, không tìm được vị trí thích hợp. Hai chúng tôi chỉ có thể nhìn nhau trong đau lòng lẫn xấu hổ.

“Có một ngày, nếu em hết đau khổ, em sẽ quay về chứ?” Anh lau nước mắt tôi hỏi.

“Em sẽ.” Tôi nở nụ cười, nước mắt vẫn như cũ rơi xuống. “Trầm Dịch Bắc vẫn là anh trai em yêu nhất.”

Nếu hai người vĩnh viễn là anh em thì thật tốt.

Nếu tôi vĩnh viễn đứng ở vị trí vụng trộm yêu thương, không tới gần thì thật tốt.

Chỉ nhớ kỹ tới nhau, không tiến lại gần, thật tốt.

“Bắc Bắc, em chỉ là tiếc nuối, rất tiếc nuối.....”

Anh biết, tôi tiếc nuối cái gì.

“Thật sự rất muốn yêu một lần sao?”

Tôi gật đầu, nhắm mắt lại, nước mắt vẫn như cũ chảy ra.

Tôi là trinh nữ, lại cùng anh từng có một đứa con .

Thật là chuyện hài hước buồn cười.

Nhưng mà, tôi cười không nổi.

Tiếc nuối của tôi, chắc chắn là không có khả năng thực hiện được. Anh vĩnh viễn không có cách nào thích phụ nữ. ((*_&))

Ở thành phố này, mọi người đều điên rồi, cho nên tâm hồn mới có nỗi khổ riêng như vậy.

“Được, Y Y, chúng ta thử.”

Tôi mở to hai không thể tin vừa nghe được cái gì.

Anh đáp ứng rồi?!!

Sau đó, chậm rãi, thật chậm rãi , khóe môi của tôi từ từ nhếch lên, cố gắng lưu lại cho anh một nụ cười xinh đẹp nhất.

Không có một chút ngưng ngừng, tôi đứng lên, ngón tay kéo nhẹ quần áo trên người.

Về mặt Bắc Bắc thật phức tạp, đau lòng, yêu thương..... Nhưng không có tình dục .

Quần áo trên người tôi toàn bộ rơi xuống đất.

Thân thể tôi trần trụi, cười ma mị như một tiểu yêu tinh thời cổ xưa.

“Đừng cười, Y Y..... Y Y của anh không thích hợp cười như vậy.” Anh xoa xoa khuôn mặt tươi cười của tôi, nỗi đau trong mắt càng đậm.

Không, tôi muốn làm một yêu tinh, có thể làm anh say mê đến mơ mơ màng màng, quên đi yêu tinh mà mình đang yêu là ai.

“Bắc, sờ em.” Đem tay anh đặt trên gò vú trắng ngần của tôi. Tôi cất lực dụ hoặc anh.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve gò ngực mềm mại của tôi, mỗi một lần, đều nhẹ nhàng âu yếm.

Tôi cũng từng như vậy, đưa tay anh đặt trên ngực mình, khẩn cầu anh âu yếm. Ngược lại, anh đẩy tôi ra, nghiêng ngả chạy vào nhà vệ sinh, nôn đến thất điên bát đảo* (* nguyên tác: thất linh bát lạc)

Bắc Bắc, người tôi yêu nhất, lúc này đây anh quyết tâm chiều ý tôi.

“Bắc, hôn em.” Tôi nhắm mắt lại, kiên nhẫn chờ anh cúi xuống hôn.

Bắc Bắc, người tôi yêu nhất. Nếu lợi dụng sự áy náy của anh là một thủ đoạn, vậy thì tôi ích kỷ, buông thả một lần.

Quả nhiên, anh tình tứ cúi xuống hôn tôi.

Lông mi của tôi, đôi mắt của tôi, mũi của tôi, đôi môi mọng đỏ của tôi.

Nhẹ nhàng, anh khai mở hàm răng, đầu lưỡi dịu dàng quần quít lấy tôi.

Tôi nghĩ lại cười ra nước mắt.

Bắc Bắc, cảm ơn anh.

Đầu của tôi ngã về phía sau, thân thể chao đảo, thuận thế ngã trên chiếc giường lớn .

Đó là chiếc giường tân hôn của hai người. Và, đêm nay mới đúng là đêm tân hôn.

Thật chambers.

Nhưng mà, tôi không nỡ trách cứ anh.

Anh bắt đầu cởi quần áo của mình, không vội vàng, không táo bạo, không do không dự, anh đem bản thân mình làm thành tế phẩm. Đèn bù tiếc nuối cho Y Y. Ngay cả như vậy, tôi cũng chỉ tùy hứng, thỏa mãn ước mơ. Làm cho bản thân khắc cốt ghi tâm mỗi

Thân thể Bắc Bắc trần trụi ép về phía tôi. Miệng anh nhẹ nhàng cắn mút đầu ngực hồng hồng của tôi, đầu lưỡi dịu dàng trêu chọc. Tôi bị một cơn kích thích, phía dưới thân trào ra một luồng nhiệt dịch. Tôi muốn anh!....Thật sự muốn anh !

Nhưng tôi biết Bắc Bắc không có chuẩn bị tốt, thân thể anh nói cho tôi biết.

Vì thế, tôi nằm lên người anh.

Bắt đầu hôn lên yết hầu anh!

Ánh mắt Bắc Bắc mở to, anh nhìn lên trần nhà, đôi mắt trầm tĩnh vĩnh viễn không làm cho người ta đoán được anh suy nghĩ gì.

“Bắc, nhắm mắt lại.” Tôi khàn khàn đề nghị.

Anh nghe theo nhắm hai mắt lại.

Kỳ thật, tôi mong muốn Bắc Bắc vẫn mở mắt, giống một người đàn ông bình thường, nhu tình như nước nhìn tôi, sau đó mạnh mẽ chiếm lấy tôi. Nhưng tôi không dám mạo hiểm, tôi sợ thân thể anh, đối với tôi không có phản ứng.

Nụ hôn của tôi rơi trên ngực anh, rồi từ từ đi xuống phía dưới bụng * (*: nguyên bản: Hạ phứ : phía dưới bụng 20 cm LOL).

Tôi học theo lần rình xem được đó.Tư thế giống như tình nhân của anh đã làm. Miệng tôi bao bọc “nó”.

Cái lưỡi nóng liếm, mút, vuốt ve những điểm mẫn cảm.

Thân thể Dịch Bắc chậm rãi nổi lên phản ứng....Lo lắng của tôi cũng nhẹ nhàng buông xuống một chút.

Đem bàn tay mình đặt vào lòng bàn tay anh. Anh lập tức cầm tay tôi. Thật ấm áp.

Bắc Bắc, em rất yêu anh.!!!

“Em ngồi lên trên sao?” Tôi ách cổ họng hỏi, không quên tiếp tục lòng tham liếm mút vật đàn ông đã cương cứng của anh.

Vật đàn ông của Bắc Bắc đỏ hồng hào, giống như tôi đoán trước đây.....

Không đợi anh trả lời, tôi ngồi lên thân thể anh, tìm vị trí thích hợp, vội vã đem mình nhấn chìm vào thân thể anh.

Hai người cuối cùng cũng đã kết hợp .

Không có gì co rút, tôi cũng đã kích động muốn khóc.

Bắc Bắc, em rất yêu anh !!!!

Trong lòng hết lần này đến lần khác thất thần thì àoDịch Bắc mở mắt, đôi mắt sâu thẳm tràn đầy nỗi đau thương...

Thì ra, tôi hét ra thành tiếng...

Tôi ngốc nghếch nhẹ nhàng nâng lên cao rồi hạ xuống thấp, ý đồ lấy lòng anh.

Không có kinh nghiệm gì, tôi ngốc nghếch như con chim cánh cụt, chỉ biết lắc qua trái lắc qua phải. Thật uể oải, thật là uể o

“Y Y , anh đến với em đây.” Ngay sau đó, tôi đã bị đặt ở dưới thân anh!

Anh mang theo tôi xoay người, hạ thân chặt chẽ kết hợp, không một chút tách ra. Anh bắt đầu co rút, càng nhanh càng sâu hơn.

“Bắc Bắc, em cũng có lòng tham, anh nhìn em rồi, nhìn em mà làm rồi.” Tôi nhắm mắt lại, từng đợt khoái cảm xa lạ đánh úp lại .

Tôi thực tham lam, thực tham lam, ngoan cố tham lam.

Thầm muốn anh nhớ kỹ, giờ khắc này, người dưới thân anh là tôi.

“Y Y, em mở mắt ra, anh luôn luôn nhìn em.” Dịch Bắc từng chút, từng chút một dùng sức, mỗi một lần, đều đem mình đưa vào rất sâu rất sâu bên trong tôi.

Giống như Dịch Bắc cũng hy vọng, tôi nhớ kỹ anh.

Tôi mở to mắt, thấy anh chăm chú vào hai mắt tôi. Trong lòng gợn lên một chút ngọt ngào, tôi lại muốn tiếp tục luân hãm trong lòng tham không đáy của mình.

“Bắc Bắc, anh có thể giả bộ giống như em, rên rỉ khi cao trào không?” Tinh tế rên rỉ, tôi lại tham lam đưa ra yêu cầu..

“Y Y ngốc, đàn ông khi đến cao trào đều không có rên rỉ.” Anh dịu dàng hôn hai má tôi, đưa hạ thân của mình vào càng sâu trong thân thể tôi. Nhưng anh bắt đầu rên rỉ, mất tự nhiên, cuống họng phát ra tiếng thở dốc.

Bắc Bắc ngốc, anh giả bộ rất

Nhưng mà, tôi thật thích thấy như vậy.

Ôm lấy thắt lưng anh, tôi phối hợp động tác cùng anh.

Trên người Dịch Bắc chậm rãi chảy xuống từng giọt mồ hôi nhỏ.

Liếm những giọt mồ hôi này, là vị cay đắng, nhưng cũng là vị ngọt ngào trong lòng.

Bắc Bắc, em rất yêu anh!

Trước khi gần đạt đến thiên đường khoái cảm, tôi điên cuồng hò hét một lần cuối cùng.

Khi tôi ngừng hét, một đôi mắt ẩm áp cúi xuống nhìn. Tôi ném được dư vị nước mắt. Là nước mắt của Bắc Bắc.

Cùng lúc đó, ở nơi sâu thẳm nhất của cơ thể tôi, Bắc Bắc phun ra dịch yêu nóng bỏng!!!

.....

Trời sáng rồi.

Tôi đã mặc xong quần áo.

Trong phòng nắng sớm đã chiếu vào góc tường im lặng. Trên bàn trang điểm, đơn ly hôn sớm đã ký tên của tôi và anh!

Bắc Bắc, tạm biệt.

Tôi hôn lên gương mặt anh đang ngủ say, cũng hôn lên giọt nước mắt đọng trên đó...

Bắc Bắc của tôi giả vờ ngủ...

Tôi chỉ nói đơn giản. “Trời sáng rồi, chào tạm biệt.”

Cuốn 1 « Ái Mộ »

Tiết tử

Tôi tên là Đồng Tử Y, sinh năm Hợi, tháng Hợi, ngày Hợi, giờ Hợi* (ngày sinh tháng đẻ đều là Con Heo)

Loại tử vi này gọi tử vi nguyên chi, rất đặc biệt, vô cùng bình dị, ngũ hành lưu thông thỏa đáng. Tương lai có thể giàu sang, cũng có thể nghèo khó. Gặp nhiều thăng trầm trong cuộc sống, thời gian này thật là không tốt, rất dễ gặp tai họa nhiều hơn người bình thường.

Người sinh ra trong “Tứ Hợi”, khắc cha mẹ, lại còn trắc trở đường tình duyên, thật sự kỳ lạ.....

Cho nên, một ngày không tốt trong năm đó, người trong gia đình tôi đều ra đi hết trong cùng một lúc .

Cho nên, Trầm gia nhận nuôi tôi từ cô nhi viện, năm ấy tôi tám tuổi.

Sinh ra trong năm Hợi tháng Hợi ngày Hợi giờ Hợi là lí do bọn họ nhận nuôi tôi. Tôi nhớ rõ rất rõ ràng, vợ chồng họ không phải thật thích tôi, họ không thích đôi mắt quá mức quật cường của tôi. Nhưng mà, tôi sở hữu “Tứ Hợi”, lại có bộ dáng thật thanh tú...

Vì thế, tôi được gặp anh.

Trầm Dịch Bắc!

2. Chương 01

Chương thứ nhất — So với giấc mơ còn quý

bầu hơn

“Đồng Tử Y——”

Một tiếng hét rất chói tai truyền đến, tôi làm bộ sợ hãi run run thân thể một chút, nằm úp vờ cặp chân thon dài, đối tư thế thoải mái tiếp tục thưởng thức đuôi tóc của mình.

“Đồng Tử Y, con hồ ly tinh này, cậu chết chỗ nào rồi. Còn không mau đi ra đây cho mình.”

Tìm không thấy tôi, tìm không thấy tôi, nhất định là tìm không thấy tôi.

Giống như người đàn bà chanh chua, nghiêng răng kêu khan cổ họng, cũng tìm không thấy tôi.

Tôi trốn ở dưới bàn học, âm thầm cười trộm.

“Trầm Dịch Lệ! Đủ rồi! Muốn tìm Y Y cũng đừng kêu loạn lên, anh đang ôn tập bài vở.” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng ở phía sau tôi khẽ vang lên, không cao không thấp, vừa đủ ngăn lại tiếng la hét của Trầm Dịch Lệ.

Lập tức, chung quanh khôi phục yên tĩnh.

Trong chốc lát.....Một người mang dép lê nhưng điểm điểm bả vai tôi, “Y Y, đi ra.”

“Không á!” Tôi buồn bực cự tuyệt, ai biết người điên kia đi xa chưa?

“Sàn nhà rất lạnh.”

“Em không sợ lạnh.”

“Anh muốn ôn tập.”

“Anh cứ tự nhiên a, em lại không quấy rầy anh.” So với người da mặt dày, tôi đứng hàng đầu!

Anh im lặng một chút, không có tiếp tục kiên trì.

Sau một phút đồng hồ, người phía trên bàn học đưa tôi một tấm chăn mỏng.

Tôi nhanh tay trùm lên người, gần đây trời lạnh, thật là muốn đông lạnh chết người ta mà.

Sau đó, không gian một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe thấy trên đỉnh đầu của tôi tiếng mở sách và tiếng sần sật của người đang cầm bút viết chữ.

Trầm Dịch Bắc học cấp ba, cho dù lá gan của Trầm Dịch Lệ có lớn, tính tình có điều ngoa, cũng không dám to tiếng trong phòng của anh trai.

Cho nên, hắc, nơi nguy hiểm nhất, chính là nơi an toàn nhất.

Tôi kéo hai nhánh tóc, không có người quan tâm, tôi bắt đầu cảm thấy thật nhàm chán, vì thế tôi gác cằm ở trên đầu gối, bắt đầu quan sát Trầm Dịch Bắc.

Đôi chân anh thật dài, tay anh cũng giống vậy, thật đẹp. Đương nhiên, đẹp không riêng gì chân và tay. Trầm Dịch Bắc là một thanh niên rất đẹp trai. Không phải kiểu đẹp ảo lả, mà là đẹp tao nhã vô cùng. Trầm Dịch Bắc cười, luôn luôn thản nhiên, trầm tĩnh và xa cách so với bạn đồng lứa tuổi. Cũng là loại khí chất này mà nhiều người theo đuổi mang theo chocolate đưa tới mỗi cả tay!

Anh chưa bao giờ trực tiếp cự tuyệt người khác, cũng chưa bao giờ cho người khác không gian ảo tưởng, vì thế mọi người đều biết, các cô gái tử mĩ làm chocolate, mong được trở thành mối tình đầu của anh. Toàn bộ những thứ người ta cho anh đều rơi vào trong cái miệng thùng rác của tôi, người em gái trên danh nghĩa này.

Đúng, tôi giống như là cái thùng rác của Trầm Dịch Bắc.

Bắt đầu từ năm tám tuổi...

“Mẹ, con không thích ăn món này!” Một miếng thịt bò đã nằm trên chén của tôi!

“Khoai tây chiên là thực phẩm rác rưởi, con không ăn. Tiểu Lệ, em cũng không nên ăn! Đối với thân thể đang dậy thì không tốt! Đưa cho Y Y ăn đi.”

Vì thế, tôi lần đầu tiên thưởng thức hương vị của khoai tây chiên.

“Thật ngại quá, từ trước đến nay em không ăn đồ ngọt.” Vì thế, ban đêm tôi chưa bao giờ đói, bởi vì con gái đưa cho Trầm Dịch Bắc đồ ngọt rất nhiều

.....

“Ầm!” Cửa đối diện đóng lại trong sự tức giận.

“Tiểu Lệ trở về phòng rồi, em có thể đi ra.” Giọng điệu lúc nào cũng thản nhiên, không lớn tiếng.

Dịch Bắc rời ghế...Haizz, dường như không còn có lí do lưu lại.

Tôi phải mông, chậm rãi đi ra, trước mặt anh cố ý lộ ra đôi chân đẹp được nhiều nam sinh say mê.

Đúng vậy! Tôi thừa nhận Trầm Dịch Lệ nói đúng, tôi giống như một hồ ly tinh, nhắm vào Trầm Dịch Bắc.

Anh một lần nữa ngồi vào ghế dựa, chuyên tâm đọc sách, ngay cả ánh mắt cũng không có nâng lên.

“Em muốn uống nước!” Thật ra, tôi chỉ là muốn kiểm soát ở lại trong chốc lát.

Dịch Bắc dùng bút chì chỉ ly nước bên cạnh, tiếp tục chiến đấu hăng say với đề toán của mình.

Cũng đúng, làm sao có thể trông cậy vào anh, một đại thiếu gia lại đi hầu hạ một bé gái mồ côi như tôi!

Cầm lấy ly nước mà anh vẫn hay dùng, đưa lên miệng chậm rãi uống, Trầm Dịch Bắc không thích dùng chung đồ với người khác, nhưng, da mặt tôi dày, không có biện pháp nha.

“Anh không hiểu kỳ, tại sao Dịch Lệ hận không thể giết chết em sao?” Dịch Bắc cũng không quan tâm tôi lắm. Tốt xấu gì, tôi cũng là em gái anh. Nếu lỡ, tôi phơi ngoài đường, anh cũng không nhăn mặt một chút.

“Em lại đoạt thứ yêu thích gì của nó, hoặc là làm chuyện gì sau lưng nó?” Anh không ngừng viết, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái.

“Này! Em lúc nào thì làm chuyện gì sau lưng cô ấy chứ? Cho em xin đi! Đều là cô ấy mỗi lần đến đây đều trêu chọc em, khi dễ em!”

Lần này, ngay cả nói chuyện anh cũng lười.

Dĩ nhiên, tôi không thích hợp đóng vai bị ngược đãi đáng thương!

“Bắc Bắc—” Tôi mở miệng lời kéo, gọi tên thân mật của anh.

Quả nhiên, sắc mặt anh lập tức biến dạng.

“Đừng kêu tên ghê tởm như vậy! Kêu Anh trai! Không có lễ phép!”

Tôi che miệng cười trộm, đoán chừng trên thế giới này, có thể làm cho Trầm Dịch Bắc nổi điên chính là tên thân mật của anh!

Nhớ lại lúc mới vào nhà này, một cậu bé ăn mặc sạch sẽ đẹp đẽ, từ trên lầu đi xuống. Ánh mắt nhìn thẳng tôi kiêu căng, cao ngạo hết chỗ nói.

“Mẹ, tại sao cô ta phải làm chị của con?!...Con mặc kệ, con không cần một đứa ăn mày làm chị của con đâu.” Cùng một tuổi với tôi, Trầm Dịch Lệ chỉ thẳng vào mũi tôi chửi bậy!

Chỉ sinh trước nó có vài ngày, đột nhiên lại ra một đứa em gái điều ngoa, tôi thật oan a! Tôi thẳng lưng, không hề e ngại nhìn trừng lại, tôi chỉ bần cùng so với họ, nhưng linh hồn cũng không thấp hơn so với họ.

Trầm mẹ thản nhiên chậm rãi tiếp tục ăn cơm của mình, chỉ có Trầm ba khiêu trách một câu. “Đủ rồi, Tiểu Lệ, nhà chúng ta không ngại thêm một đôi đứa.”

Thêm một đôi đứa!!! Đúng, tôi chỉ làm cho nhà bọn họ nhiều thêm một đôi đứa, không phải người nhà! Vì thế, tôi chưa từng có ý định trèo cao gọi cha mẹ họ là cha mẹ, cũng liều chết không thay đổi họ tên. Tôi quật cường như vậy, là tôi không vui vẻ!

Cho nên, trong nhà này tôi chỉ có tư cách cầm đĩa, không có tư cách đưa tay xin tiền tiêu vặt, xin mua búp bê, và xin mua đồ ăn vặt. Chỉ có cậu bé tên Bắc Bắc kia, lấy đồ ăn anh chưa động tay tới đưa cho tôi. Cho nên, ngay cả chocoplate của Thụy Sĩ, tôi cũng ăn qua. Bắc Bắc....tôi nghĩ đến cái tên lạnh lùng cao ngạo...Bắc Bắc....

À quên, anh rất ghét người khác gọi mình là Bắc Bắc. Anh từng ở trên bàn ăn thật nhanh chụp được đôi đĩa “Mẹ!, về sau không được gọi con là Bắc Bắc! Con nghe muốn nôn, người khác còn tưởng mẹ gọi con là BB*, con chịu đủ rồi!” (* BB: là baby nên Bắc Bắc không thích.)

Khi đó, phản ứng của tôi quả thật là không bình thường, muốn cười sặc sụa, BB???....Như vậy mà anh cũng nghĩ ra được Bất quá lần đó về sau, thật sự không ai dám gọi anh là “Bắc Bắc”, đương nhiên, trong đó không bao gồm da mặt dày như tôi!

“Anh trai!” Tôi vội vàng sửa miệng, lại ở bên cạnh anh làm nũng, “Anh thật sự không muốn biết em cùng Tiểu Lệ phát sinh chuyện gì sao?”

Ở trước mặt anh, tôi liền giống như một con mèo nhỏ muốn làm nũng, rất kỳ quái. Làm nũng đối với anh luôn tự nhiên như vậy. Nếu tôi đem một chút làm nũng này đối với mọi người ở Trầm gia thì tình cảnh của tôi cũng không vì vậy mà không vui.

Được rồi!” Dịch Bắc buông sách, bất đắc dĩ nói. “Em đã muốn nói thì nói đi.” Kỳ thật, anh thật sự không có hứng thú nghe.

Nhưng tôi cố ý tự động xem nhẹ.

“Tiểu Lê thích một nam sinh trong lớp.” Tôi nhanh chóng nắm lấy cơ hội phá hư chuyện của tiểu quỷ nhỏ, ý xấu hiện ra trong mắt. Em gái mới học cấp 2 của anh phạm tội “mê trai”. (*_*)

“Chuyện đó thì có liên quan gì tới em?” Tiếng nói lãnh đạm thổi qua tai, Dịch Bắc hiển nhiên không có hứng thú lắm với chuyện em gái ruột của mình biết yêu sớmBất quá, tôi thực vui vẻ, cuối anh cũng đi đến trọng điểm.

“Vấn đề là, nam sinh kia thích em, còn thổ lộ với em nữa.” Tôi cố ý làm ra bộ dáng then thùng, ha ha ha, lòng tham hão huyền của tôi rất nặng, tôi luôn hy vọng Bắc Bắc biết, thật ra tôi cực kỳ “có giá”, cực kỳ “đáng yêu”.

“Hiện tại là tình yêu tay ba à?” Dịch Bắc cuối cùng cũng có một chút hứng thú.

“Vâng.” Tôi vội vã gật đầu.

“Em cũng thích nam sinh kia?” Dịch Bắc bắt tay vào cầm bút hỏi.

“Không có.” Tôi nhanh nhẩu lắc đầu, đôi mắt thương cảm, mong đợi, nhìn anh nói, “Nhưng mà, người ta muốn nói chuyện tình yêu.” Đáng thương hơn, tôi làm bộ rơi ra một giọt nước mắt.

Quả thật lúc đó tôi hoàn toàn không hiểu rõ tâm tình của mình, tâm lý trưởng thành sớm, muốn nói một hồi tình yêu oanh oanh liệt liệt nhưng mà lại mơ màng, hoàn toàn không xác định được ai là đối tượng trong một đám dài nam sinh đeo đuổi.

“Y Y, ước mơ của em là gì?” Dịch Bắc đột nhiên chuyển đề tài.

“Ước mơ?”

“Chính là ngành nghề mà em hy vọng sẽ được làm trong tương lai.”

Tôi thật cố gắng liên tưởng, đột nhiên vô cùng hứng phấn kêu lên “Có! Có! Em có một ước mơ!”

Không đợi anh nói tiếp, tôi hưng phấn nói, “Em hi vọng tương lai sẽ làm một nữ thư ký, sau đó gả cho một Tổng Giám Đốc trẻ tuổi lại nhiều tiền.”

Bắc Bắc bị ước mơ “vĩ đại” của tôi dọa, trên mặt biểu hiện cực kì quái dị.

“Có cái gì mà tò mò? Trong truyện không phải đều viết như vậy sao? Gần quan được ban lộc, em làm thư ký cho anh ta, anh ta mới có thể phát hiện những mặt tốt của em. Biết em không chỉ có đáng người quyến rũ, mà còn có tư duy thiên tài, sau đó em thừa dịp này mở một con đường máu, đem mấy cô gái xấu xa đá văng qua một bên, tiếp theo sau đó thì bọn em chung sống hạnh phúc cùng nhau.....” (*_*)

Tôi hoa chân múa tay còn muốn nói thêm nữa, bỗng nhiên cảm thấy trán bị đau....Thì ra, anh dùng sức gõ lên trán tôi một cái. Tôi che trán, oán hận trừng lại anh.

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài, đừng lãng phí thời gian của anh!” Anh đuổi tôi giống như đuổi một con chó nhỏ. “Nếu không đi ra ngoài, về sau anh sẽ không cho em mượn máy tính, không cho lên mạng xem tiểu thuyết tào lao nữa”.....

Grừ Grừ! Tên xấu xa máu lạnh! (*_*)

“Vậy anh hỏi ước mơ của em để làm gì? Hỏi rồi lại không cho em kể ra hết!” Tôi rất ủy khuất vì “ước mơ” vĩ đại còn chưa có kể xong!!

“Haizzz, Chẳng qua anh chỉ muốn nói với em, về sau em có thể gặp được một người còn quý giá hơn ước mơ của em nhiều. Cho nên, trước khi người kia xuất hiện, em đừng dễ dàng nói chuyện yêu đương!” Dịch Bắc thở dài.

Người quý giá hơn so với ước mơ???

Trái tim tôi đột nhiên nảy lên xúc động, như một viên đá ném trên mặt hồ, tạo nên một gợn sóng lăn tăn.

“Cho nên, đừng tranh bạn trai với Tiểu Lệ, nhìn tính cách của cậu ta, không có kết quả lâu dài đâu. Không chừng một ngày nào đó cậu ta lại vụng trộm bỏ rơi em!” Nói đi nói lại, cũng vẫn là ra mặt bảo vệ em gái ruột của mình mà.

Tôi oán hận đập đập hai chân, dùng giọng mũi nói chuyện. “Hừ, em ra ngoài!”

Tay còn chưa có chạm tới cửa, đã nghe giọng anh.

“Quay lại.” Ngữ khí thản nhiên, mang theo mệnh lệnh.

Còn giáo huấn không đủ? Có phải muốn trực tiếp thay em gái anh loại trừ tình địch là tôi hay không? Nén tức giận, tôi vẫn ngoan ngoãn quay đầu.

Dịch Bắc vẫn tiếp tục vùi đầu vào bài vở, thuận tay dùng ngòi bút chỉ chỉ vào bóp da trên đầu giường.

“Tự mình lấy mấy trăm xài đi, giúp anh tiêu bớt. Đỡ mắc công mẹ cứ lải nhải, nói anh không biết tiêu tiền? Ôi!!!! Đúng lúc tôi lại không có tiền tiêu vặt!

Tôi mừng rỡ chạy nhanh tới, không chút khách khí rút vài trăm. (*_*)

Cầm tiền của Bắc Bắc, không biết vì cái gì, lòng tôi để ý.

“Cám ơn BB, em đi đây!” Cầm lấy tiền rồi vẫy tay cực kỳ thân thiết về hướng anh.

Một quyển sách bay qua sát bên tai của tôi.

Tôi chạy rất nhanh ra cửa phòng, mạo hiểm vỗ ngực.

Ý cười trên khóe môi vẫn nhếch lên rất cao.

Tôi vẫn không có nói cho Bắc Bắc biết, năm tôi mười tuổi, tôi nghe được anh nói chuyện với cha mẹ anh.

“Nếu đã nhận nuôi Y Y, thì nên đối xử với tốt với cô ấy, cha mẹ không nên lạnh lùng như thế.”

Cho nên tôi nguyện ý gọi Bắc Bắc là “Anh trai”.

3. Chương 02

Chương thứ hai — Bắc Bắc, Anh gạt em!

Năm ấy thi vào trường đại học, Bắc Bắc đạt thành tích vô cùng nổi trội tại Học Viện Y, làm gia đình một phen huyên náo. Ở trong m

t cha mẹ anh, anh có tính cách nổi trội nên thi vào học viện Kinh Tế. Mặc dù, Trầm gia không phải là giàu nứt vách đổ tường, sự nghiệp lừng lẫy. Nhưng anhra trong gia đình sản xuất quần áo truyền thống, tại thành phố này cũng coi như là trên nhiều người. Anh lại là con trai độc nhất, tư tưởng của các thế hệ thương nhân trước đều giống nhau, đều muốn đem công ty của gia đình truyền lại cho con trai.

Nhưng Bắc Bắc chính là như vậy, mỗi một bước đi đều do bản thân mình quyết định, chưa bao giờ để người khác bàn luận qua. Thi cử, kết quả thi, ý nguyện, tất cả đều đến hết sức bất ngờ. Khi nhận được giấy trúng tuyển, mọi người mới giật mình biết được. Đường nhiên, cha mẹ anh mỗi một ngày đều vô cùng cố gắng thuyết phục anh thay đổi trường học.

“Đủ rồi, cuộc sống của con hãy để con tự lo lấy.” Bắc Bắc nói những lời này, tiếng nói không cao, không vội vàng, không một chút phập phồng, thế mà không có ai nói thêm nữa câu.

Đây là Bắc Bắc, người luôn có những quyết định kiên định trong cuộc sống.

Đối với tôi mà nói, Bắc Bắc không như một Tổng Giám Đốc oai phong uy lẫm như trong tiểu thuyết, quả thật có chút thất vọng. Nhưng thất vọng mau chóng được vui sướng thay thế. Anh học trong một học viện y khoa nổi tiếng quan trọng nhất. Trường anh học cách nhà chỉ có ba tuyến xe buýt, cho nên anh không có trọ trong trường!

Một năm rất nhanh trôi qua, anh vẫn như cũ là Bắc Bắc của tôi, cho đến một ngày nào đó.....

.....

Tôi cùng với Tiểu Lệ sắp thi tốt nghiệp, ở nhà thuê thầy giáo về dạy. Tiểu Lệ đặc biệt nghiêm giọng “loại bỏ” tôi ra, tôi đương nhiên rất vui mừng, thoải mái vì bản thân được tự lực cánh sinh.

Giống như trước kia, tôi cầm đề toán căn bản, mượn cớ chạy đến phòng của Bắc Bắc. Có điều, hôm nay anh không ở đó

Chán chết đi được, tôi tựa vào hồ nuôi cá lớn phía trước. Tay chỉ chỉ vào con cá của Bắc Bắc. Cá của anh nuôi đủ loại màu sắc, nằm trên giường cũng có thể thấy cái đuôi của cá đong đưa, trông rất đẹp mắt. Anh rất thương cá của anh. Cho nên, đôi khi tôi nhịn không được ghen tị ở trong lòng.

Học hành được đặt lên hàng đầu, thứ hai là cá của anh, tôi thì sao??.....Tôi nằm ở vị trí nào trong trái tim anh?..? Haiizzz, quên đi, tôi còn không bằng con vật anh yêu quý *. Ít nhất, đối với con vật anh biểu lộ sự dịu dàng hơn với tôi! (* nguyên tác: Sủng vật)

Bắc Bắc tuy dịu dàng nhưng thật khó hiểu!

Tôi oán hận nằm trên thảm trong phòng anh, đợi đã lâu mà anh vẫn chưa về.

Tôi chạy ra ban công chờ anh quay về, gió thổi nhẹ nhàng dưới hai chân tôi.

Đứng trên ban công nhìn xuống con đường nhỏ, tôi là người đầu tiên có thể nhìn thấy anh trở về.

Nếu Dịch Bắc nhìn lên, biết tôi ở trên ban công dùng bộ dạng đáng yêu múa cho anh xem, anh nhất định sẽ cười. Anh tuy rằng trong trẻo lạnh lùng, nhưng thật ra khi nhìn cái gì đó buồn cười, anh cười rộ lên giống như một đứa trẻ. Mỗi lần nhìn thấy anh cười, tâm tình của tôi cũng sẽ đặc biệt khoái trá.

Nhưng đêm nay, sao trên trời tôi đã đếm hai ba trăm lần, cái miệng nhỏ nhắn của tôi càng đưa lên cao, bụng tôi cũng bắt đầu đói. Bắc Bắc của tôi vẫn chưa có trở về..... Gần 12 giờ, đối với một người học sinh gần tới ngày thi mà nói, chờ đợi thật không thích hợp. Vì thế, tôi uể oải quay đầu, dùng điệu múa, để lại lần sau tôi diễn cho anh xem. Tôi xoay người, vừa vặn cánh cổng mở cửa.

Lúc này một chiếc xe màu đen, dừng ngoài cửa..

“Cám đã nhờ người đưa anh về.” Tiếng nói ôn hòa của Bắc Bắc truyền đến.

Tôi chạy thật nhanh lại ban công, cúi đầu nhìn xem.

“Anh——” Vừa định kêu anh, tiếng của tôi cứng lại trong cổ họng .

Đứng trước mặt anh, là một cô gái cao ráo, dịu dàng, khí chất thanh nhã. Cô gái yên tĩnh mỉm cười, so với ánh trăng còn đẹp hơn. Cô ấy làm cho tôi dễ dàng nhớ tới, bộ phim truyền hình ăn khách trên mạng gần đây «Lưu Tinh Hoa Viên», nữ chính Đường Tĩnh cũng có khí chất tương tự, tốt đẹp đến mức có thể làm cho mọi cô gái xung quanh tự biết xấu hổ.

Mà cô ấy đang đứng trước mặt của Dịch Bắc!

Trong ánh mắt của anh, tôi chưa từng thấy qua sự dịu dàng.

Mềm mòng như vậy, nhu hòa như vậy Tôi không hề tưởng tượng được mình đã từng quen biết một Bắc Bắc như thế!

Bắc Bắc khẽ mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền nhạt, làm người ta chìm đắm trong mê muội.

Thì ra, không cần cố ý trêu đùa, anh cũng sẽ cười. Anh xa lạ như vậy, làm tâm tính thiện lương của tôi hoảng hốt.

“Quá muộn rồi, nên về sớm một chút.” Ngón tay Bắc Bắc vén mái tóc cô gái ra phía sau tai, tiếng của anh càng thấp so với bình thường....

“Được, anh cũng ngủ sớm một chút nhé.”

Bọn họ nói chuyện giống như một đôi lưu luyến.

Đột nhiên, tôi buồn bực, trái tim như bị bóp nghẹt, tôi xoay người chạy rất nhanh rời khỏi ban công, không có cách nào nhìn thêm nữa.

“Không thể nào! Không thể nào!”

Đó không phải là Bắc Bắc, không phải là người đã nói cho tôi biết, trước khi gặp được người quý báu hơn cả ước mơ thì đừng dễ dàng nói chuyện yêu đương!....

Bắc Bắc....Anh gạt em!!

Đàn cá nổi trên mặt nước, từng giọt li ti rớt xuống, bọn chúng tranh nhau cắn nuốt...

Đó là nước mắt của tôi!

Ngay cả khi bị Tiểu Lệ khi dễ, té xước đầu gối, Y Y cũng chỉ vỗ vỗ tay. Quả nhiên bây giờ, tôi đã bắt đầu tập khóc!!.....

Cửa phòng kế bên cuối cùng cũng mở ra rồi đóng lại.

Tôi nằm ở trên giường, trợn tròn mắt nhìn lên trần nhà, trong tay vẫn còn cầm cuốn sách toán. Cứ nằm như vậy, không nhúc nhích, ánh mắt cũng không chớp. Trời dần dần chuyển sáng, tôi mới biết được, thì ra....Đồng Tử Y tôi mất ngủ.

4. Chương 03

Chương thứ ba — Cô dâu nuôi từ bé của Bắc Bắc

Cô gái tên là Thôi Nhược Hàm kia, giống như một viên trân châu sáng ngời ngoài biển lớn.

Lúc không có tiết học, tôi vụng trộm chạy lại trường học của anh. Mỗi một lần nghe được tin tức, tâm tình càng thêm nặng nề.

“Nhược Hàm, khoa Nhi à? Nhà cô ấy có một công ty mạo dịch lớn, nghe nói cô ấy là con gái một trong nhà.”

Hoàn toàn môn đăng hộ đối với Bắc Bắc.

“Nữ sinh Hàm à, tính cách rất dịu dàng, không có một chút tính tình của thiên kim tiểu thư quen được nuông chiều. Chưa bao giờ nói chuyện lớn tiếng với ai.”

Điều đó tôi đã sớm đã nhìn ra....

“Ồ, Thôi Nhược Hàm á, cô ấy vừa vào học đã được chúng tôi phong làm công chúa trong trường, thật sự chưa thấy có cô gái nào hấp dẫn như cô ấy.”

“Cô ấy vừa đến, đã làm cho trong mắt học trưởng trong nhóm chúng tôi không dung nổi mấy cô gái trẻ, bọn họ cũng đã nói chuyện với nhau vài lần.”

.....

“Này, các cậu có nghe tin tức mới này chưa? Nghe nói năm thứ nhất Khoa Ngoại Trầm Dịch Bắc đang kết bạn cùng cô ấy đấy!”

Bắc Bắc thật sự có bạn gái rồi sao?

“Wow, Trần Dịch Bắc đó tướng mạo vô cùng tốt, thật nhã nhặn, thành tích học tập lại vượt trội, làm sao có thể chứ?”

“Tại sao lại không thể chứ? Mọi người đã vài lần nhìn thấy họ nắm tay nhau đó thôi.”

“Trời à, trách không được nhiều người như vậy tìm Trần Dịch Bắc, anh ta cũng không có phản ứng, thì ra yêu đương với bạn học Nhược Hàm à.”

“Tin tức các cậu lạc hậu quá, tớ còn nghe nói Trần Dịch Bắc cùng Thôi Nhược Hàm trước kia học cùng lớp, vì cô ấy nên cậu ta đã không thi vào Học Viện Kinh Tế mà thi vào Học Viện Y đó.”

Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào!

Anh không phải là người nông cạn, không có khả năng vì một cô gái mà lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn. Nhưng trước giờ anh có nói với tôi, anh phải là bác sĩ sao? Không có, chưa từng có.....

Không! Tất cả đều bịa đặt, nơi nào có con gái đều là bịa đặt!..

Tôi không tin! Tôi không tin!!..

Bắc Bắc sẽ không có bạn gái...Anh còn chờ Y Y lớn lên mà!

Đầu tựa như có trăm ngàn quả bom oanh tạc, tôi ngơ ngác ngồi trên khán đài sân thể dục của trường anh.

Nếu về đến nhà, tôi không nhớ mình phải cười vì chuyện gì. Anh không thích con gái cố tình gây sự, không thích người khác nhìn trộm bí mật của mình, cho nên tôi muốn cười phải cười thật tự nhiên. Nhưng mà, ngơ ngác, nhếch môi lên cười... động tác dễ như vậy nhưng làm lại thực khó...

Vì thế, tôi chỉ có thể tiếp tục ngồi chỗ này ngăn người. Trời bắt đầu găm gừ, mưa phùn bắt đầu từng giọt rơi xuống! Trên lông mi của tôi, những giọt nước kết lại. Cả thế giới, dường như cũng bắt đầu kết sương mù.

Trên sân thể dục, một đôi nam nữ đột nhiên chạy chậm lại.

Chàng thanh niên có đôi chân rất dài, còn cô gái có một đôi mắt đẹp mê người.

Chân cô gái thực dài, không giống như tôi, tuy rằng cặp đùi vô cùng xinh đẹp, nhưng vóc dáng lại quá mức nhỏ nhắn, giống như sinh ra đã kém cỏi.

Vóc dáng cô gái kia chim sa cá lặn, không giống tôi, chẳng qua chỉ dựa vào trời sinh da thịt mịn màng hồng hào như đoá hoa nên cũng chỉ chiếm được hai chữ “thanh tú” mà thôi.....

Cô gái kia ngay cả chạy chậm cũng tao nhã như vậy, không giống một chú chim suốt ngày riu ra riu rít sôi nổi như tôi.

Chàng thanh niên dùng chính áo khoác của mình che trên đỉnh đầu cô gái, vì cô ấy che mưa chắn gió.

Tôi đứng lên, yên lặng đem thân mình lùi vào một góc tối của khán đài...(&_&)

Chiếc áo khoác kia, tôi nhận ra được, tôi từng cố ý đem nước trà đổ lên trên áo....Vô cùng hùng hồn nói với Bắc Bắc. “Y Y sẽ đem áo đi giặt, sẽ tẩy thật sạch sẽ.”

Đột nhiên, đôi nam nữ không chạy nữa....mà dừng lại.

Mưa phùn mênh mông quay chung quanh họ. Trên sân thể dục vừa mới bật đèn, bị một đám sương mù bao quanh, tỏa rạng cảnh thật lãng mạn.

Chàng thanh niên cuối đầu xuống, không biết nhẹ nhàng nói bên tai cô gái những câu gì, chỉ thấy đầu cô gái cuối càng thấp, rõ ràng đang then thừng, nhưng vẫn tao nhã mê người.

Bàn tay chàng thanh niên khẽ vuốt gương mặt xinh đẹp của cô gái, hơi thở từ từ phủ đến

Nước mắt của tôi, lặng lẽ rơi xuống..!!.

Bắc Bắc của tôi, thật sự có bạn gái!! (&_&)

Hai người ôm nhau, hôn nhau trong sân thể dục yên tĩnh, hình ảnh như vậy thật đẹp, giống như trong vở kịch tình xảo.

Buồn cười là khi nhìn thấy một màn trước mặt, nước mắt của tôi lại chảy ra.

.....

Không nhớ rõ bản thân mình đã làm cách nào để rời khỏi nơi đó, chỉ cảm thấy toàn thân trống rỗng.

Tôi không có nói cho Bắc Bắc biết, năm mười ba tuổi, tôi vô tình nghe lén được, thì ra, tôi là vợ tương lai của anh!!! (@_@)

Có một đại sư coi tử vi rất nổi tiếng, từng nói cho cha mẹ anh rằng: “Cuộc đời Dịch Bắc tình duyên bấp bênh, nếu không có người con gái sinh “Tứ Hỷ” từ nhỏ nuôi ở bên mình, như vậy Trầm gia năm đời đơn truyền, chắc chắn tuyệt hậu”....

Cả nước mấy chục vạn cô nhi, chỉ có mười chín người được sinh ra từ mệnh “Tứ Hỷ”*. Tám người tuổi không phù hợp, sáu người có tật, ba người rất xấu x trước một vài ngày đã có người nhận nuôi. Duy nhất chỉ còn lại mình tôi (&_&)

Cho nên, tôi không phải là em gái của Dịch Bắc, tôi là cô dâu nuôi từ bé của anh!!

.....

Đờ dãn bước ra trạm xe để về lại trường học, túi sách của tôi vẫn còn ở đó.

Mưa càng ngày càng lớn, nước mưa hòa chung với nước mắt rơi xuống cảm.

Trong túi sách của tôi còn có nhiều chocolate của Bắc Bắc, tôi phải nhanh nhanh tìm túi sách, đem chocolate bên trong ăn hết toàn bộ, như vậy sẽ không có cô gái nào có thể cướp anh đi.....!!!!

Thế nhưng.....Tại sao, trong số nhiều chocolate ngon sản xuất ở nước ngoài, không có một cái nào tên gọi Thôi Nhược Hàm.....

5. Chương 04

Chương thứ bốn — Mùa hè năm ấy

Trời mưa rất lớn, cả người tôi ướt sũng, rõ ràng sắp đến mùa hè, nhưng lại cảm thấy rất lạnh.

Thân thể tôi run run, túi xách trên lưng và thỏi chocolate cầm trong tay đã trở nên mềm nhũn.

Trông tôi thật khổ sở, so với thân thể thì tâm hồn càng khổ sở hơn.

Mưa rơi càng ngày càng lớn, trên sân bóng rổ trống rỗng của trường học, có một thân ảnh mạnh mẽ, cùng với trái bóng không ngừng tạo ra tiếng

Người thanh niên đó đánh bóng thật kịch liệt, dường như muốn phát tiết hết tinh lực dư thừa. Không biết vì sao, tôi lại cảm thấy tâm tình của anh ta hỗn loạn giống tôi.

Nhưng sau khi nhìn rõ mặt của người thanh niên đó, tôi lập tức biết được, đó chính là ảo giác của tôi mà thôi

Anh ta là Hàn Thiếu Nghệ, học trưởng của trường cấp ba, là học sinh có vấn đề nổi tiếng trong trường....

Anh ta sinh ra trong gia đình không cao quý lắm, hình như là con trai của người sửa xe. Anh ta cũng lười học tập, bỏ học, đánh nhau, sinh sự như cơm bữa, nhưng rất kỳ quái, nữ sinh trong trường học thích anh ta xếp hàng từ đầu này đến đầu kia....

Ngũ quan anh ta không phải quá đẹp, nhưng có hương vị độc đáo, là một chàng thanh niên có tính tình thô lỗ, không tự biết kiềm chế. Anh ta có hơi thở lảng tử, mỗi khi anh ta giơ tay nhắc chân lên thì luôn có một đám con gái điên cuồng trầm luân trong đó.

Mắt của tôi sáng lên, lóe ra một hy vọng khác thường.

Công chúa xứng đôi với lãng tử.....

Nắm tay của tôi hơi thả lỏng một chút.

“Hàn học trưởng!” Toàn thân tôi ướt đầm đứng ở trong mưa mizzle cười, hướng trung tâm sân bóng vẫy tay.

“Hàn học trưởng!”

“Hàn học trưởng!”

Gọi anh ta vài tiếng, nhưng Hàn Thiếu Nghê hoàn toàn không quan tâm đến tôi.

“Hàn học trưởng!” Tôi lên đến trước mặt anh ta, tư thế kiên định, ngăn cản anh đánh bóng.

Hàn Thiếu Nghê vô cùng khó chịu trừng mắt nhìn tôi, giọng điệu hung tợn nói. “Mặc kệ cô là ai, mau tránh ra cho tôi!” Thật hiển nhiên, nếu không phải thường xuyên bị nữ sinh quấy rầy như vậy, thì hôm nay chính là ngày tâm tình của anh ta không tốt.

“Hàn học trưởng, anh hãy nghe em nói, em có chuyện muốn nhờ anh.....” Còn chưa có nói xong, tôi đã bị Hàn Thiếu Nghê thô bạo đẩy ra, cả người ngã trong vũng lầy lội ở sân bóng rổ.

Trời mưa rất lớn, bộ đồng phục màu trắng trên người tôi dính đầy bùn, dù nước mưa có cọ rửa thế nào thì vết bẩn cũng không sạch.

Tôi không quan tâm, bởi vì thứ thật sự dơ bẩn không chịu nổi chính là ý tưởng trong đầu tôi.....

“Bệnh thần kinh!” Hàn Thiếu Nghê cầm lại quả bóng, không chút do dự nghênh ngang bước đi.

Đây thật là Hàn Thiếu Nghê? Là người có mối quan hệ nam nữ bừa bãi, bất chính trong truyền thuyết, ai đến cũng không từ chối, thậm chí còn ngủ với vài bạn học nữ.... Quả nhiên lời đồn không thể tin được....

Nhưng tôi không có quan sát tỉ mỉ và cân nhắc thời gian, chỉ dựa vào một cổ dũng khí mà đi quấy rầy anh ta.

Tôi giang hai tay chặn đường không cho anh ta đi, thật ra là tôi không muốn bản thân mình phải hối hận.

“Hàn học trưởng, em chỉ là hy vọng anh có thể giúp cho em một việc, việc này đối với anh cũng có lợi.” Ở trong mưa, tôi lớn tiếng nói chuyện đúng lý, hợp tình.

“Mau rút ngay cho tôi!” Rõ ràng là hôm nay tâm tình anh ta thật sự cực kỳ không tốt....

Dưới cơn mưa lớn, hai mắt họ vẫn nhìn trừng trừng nhau kiên nhẫn giằng co lẫn nhau. Quạt cuồng chính là tính cách của tôi!

Cuối cùng anh ta đầu hàng, giận dữ hét, “Mẹ nó!! Đồ cà chớn!.. Có mau biến đi không!”

Những thứ mà tôi nuốt xuống cổ họng, chỉ toàn là dờm và nước mưa....

“Học trưởng, em có một người bạn trai, chúng em ở chung một chỗ đã lâu, em thậm chí có con với anh ấy nhưng anh ấy ép em phải bỏ đi. Bởi vì, anh ấy yêu một cô gái khác còn xinh đẹp và nhiều tiền hơn em.... Học trưởng, anh có thể giúp em cướp cô gái bên người anh ấy đi được không? Làm cho anh ấy nếm trải mùi vị bị bỏ rơi là như thế nào?!” Lòng đen tối không ngừng lớn mạnh, nói dối đối với tôi mà nói giống đơn giản ăn một mâm rau cải trắng vậy.

Bắc Bắc, thật xin lỗi, tha thứ cho em, em thật không thể để người khác dễ dàng cướp anh đi! (*_*)

“Liên quan gì tới, tôi cũng không phải ngựa giống! Các cô ngu ngốc như vậy cũng bị người ta lừa đến già, không liên quan đến chuyện của tôi!” Tiếng nói của Hàn Thiếu Nghê lạnh như đá làm cho người ta có thể đông lại.

Anh ta không hỏi thêm câu nào nữa đã vội đẩy cánh tay tôi ra, ánh mắt lạnh như băng, một cổ nóng lạnh từ trong tủy sống lặn lẽ ào lên làm tôi run sợ.

Đó là một chàng thanh niên không dễ chọc ghẹo.

Nhưng tôi không có lựa chọn nào tốt hơn.

“Anh muốn điều kiện gì, em đều có thể đồng ý với anh! Chỉ cần anh giúp em đem cô gái kia đi, khiến cho anh ấy trở lại bên em...” Tôi điên cuồng gào thét, nước mắt cũng rơi xuống.

Thế mà, Hàn Thiếu Nghê vẫn không động đậy, anh ta không chút nào thương hoa tiếc ngọc, một lần nữa đẩy tôi ra té ngã trên vũng bùn. “Con mụ này, còn dám mò lại đây, mặc kệ cô có là phụ nữ hay không, tôi sẽ đánh hết.”

Anh ta hung tợn nói xong, liền sải bước rời đi....

“Vì sao anh không giúp em?! Thôi Nhược Hàm có cái gì tốt!... Bắ Bắ...” Tôi tuyệt vọng kêu lên, không còn là diễn trò, mà là tôi thật sự khóc thương tâm.

Đáng lẽ, đôi chân kia vốn dĩ muốn rời đi, nhưng không biết từ khi nào lại một lần nữa đứng trước mặt tôi....

“Cô nói một lần nữa xem, cô gái đó tên là gì?” Giọng Hàn Thiếu Nghê lạnh như băng, trộn lẫn với tiếng mưa vang lên bên tai tôi...

“Thôi - Nhược - Hàm.” Tôi nghiêng răng gần từng chữ một...

“Khoa Nhi của Học Viện Y?”

“Ừ.” Tôi có chút kinh ngạc, sao anh ta biết nhỉ? Chẳng lẽ Thôi Nhược Hàm thật sự nổi tiếng như vậy

“Được! Tôi giúp cô!” Đột nhiên anh ta sảng khoái gật đầu, đôi mắt kiên trì quyết tâm. “Nhiều nhất là một tuần, tôi sẽ đem cô ta lên giường của tôi!..Cô có thể chạy về nhà, ngọt ngào an ủi chàng trai của cô đi!”

Tôi kinh ngạc cực độ, không biết vì sao anh ta lại nhanh chóng đồng ý như vậy....Tôi chỉ có thể thì thào. “Vậy...em nên làm gì để đền đáp anh.”

“Cho thiếu nợ.” Nói xong, anh ta lấy áo khoác, không chút quyến luyến nào thông thả rời bước...

.....

Mấy ngày nay, miệng lưỡi đắng chát, ăn uống thật không có hương vị gì.

“Y Y, sao em lại dùng bữa để ăn canh?” Khi Bắ Bắ khó hiểu hỏi tôi, tôi thấy thật chột dạ.

“Y Y, em lo lắng thi cử sao? Nếu em thật không có tự tin, để anh giúp em học thêm nhé.” Thế nhưng thái độ của tôi lại khác thường, không thừa cơ hội để nắm giữ anh.

.....

Bắ Bắ.....

Ngay cả dũng khí nhìn anh.....em cũng không có

.....

Mấy ngày nay, đám học sinh cấp ba rất bận rộn, mọi người đều tưng bừng hào hứng bàn luận việc lựa chọn chí hướng và nguyện vọng.....

Chỉ có tôi, vẫn như cũ..không yên lòng....(&_&)

“Đồng Tử Y! Rốt cuộc cậu có giao nguyện vọng hay không?!Hôm nay đã là ngày cuối cùng rồi. Cậu không phải là cố ý làm khó lớp trưởng như mình chứ?” Lời nói không chút nể nang ập đến, không cần ngần ngại đầu lên tôi cũng biết là ai.....

“Xin lỗi nha Tiểu Lê, mình để quên ở nhà rồi, hay là sau khi tan học về nhà mình sẽ đưa cho cậu nhé!” Tôi vẫn để cảm ở trên bàn, yên lặng trả lời.

Bây giờ, không có cái gì khơi nổi hứng thú của tôi, tự nhiên chuyện tranh cãi với Tiểu Lệ cũng không có nhiệt tình.

“Nè, con hồ ly tinh này, có phải thất tình hay không?” Trầm Dịch Lệ xoa thắt lưng, vẻ mặt kiêu căng mở miệng châm chọc

Mặt tôi nhất thời tái nhợt, không nói được lời nào, tôi bắt đầu thu dọn sách vở...

“Cậu làm gì??...Còn tiết học thứ hai đó.....Ê! cậu làm gì.....Ê! không phải trốn học chứ...Này...”

“Này!...Cậu cũng không đi học thêm sao? Cậu thật sự không giao nguyện vọng, không muốn thi vào trung học à!?...Ê! Đồ chết bầm!!” (*_*)

Mặc kệ giọng nói chua ngoa la to phía sau, tôi đeo túi sách lên lưng, rời khỏi lớp học.....

Tôi chỉ muốn tìm nơi nào đó yên tĩnh một chút.....

Trời dần dần tối đen.....

Không biết đi bao lâu rồi, cuối cùng tôi dừng bước trước nơi mà học sinh hay hẹn hò trong trường học.

Tất cả học sinh đều rời khỏi trường về nhà tự ôn luyện hết rồi, nơi này thật yên tĩnh, đúng lúc có thể giúp tôi giảm bớt cảm giác buồn phiền .

Từng không chút do dự chuẩn bị ghi danh vào trường trung học trọng điểm, với thành tích học tập của tôi, chuyện này không thành vấn đề. Vừa gần nhà, vừa không cần rời xa Bắc Bắc để vào nội trú trong trường.

Nhưng hiện tại, tôi thật sự không xác định được .

Nghĩ....nghĩ mãi.... Đột nhiên một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, cắt đứt suy nghĩ của tôi.

“Nghệ, đừng như vậy.....Sẽ có người đến.....” m thanh then thùng truyền đến...

“Anh muốn sờ em, anh mặc kệ!..” Tiếng nói cố ý đè thấp, lại vẫn ngang ngược như cũ.

“Nghệ, đừng..... Đừng.....”

“Mặc kệ!”

.....

Tôi đỏ mặt một chút, không nên ngồi chỗ này nữa. Nơi tình nhân hẹn hò thường hay xảy ra những màn “đỏ mặt tía tai” như vậy. Thật ra tôi nghĩ đây là thời gian tự ôn luyện nên nơi này sẽ không có ai đến.

Tôi chuẩn bị rời đi thì bước chân đột nhiên cứng lại....

Không thể tin nổi, ánh mắt của tôi mở ra càng lúc càng lớn....

Cho dù ngọn đèn thật không sáng lắm, nhưng tôi cũng nhận ra cách đó không xa. Cô gái đẹp đến không thể kiềm chế kia chính là....Thôi Nhược Hàm.... ((*_*))

Cô ấy nhắm hai mắt, hai má đỏ bừng, thân thể cô ấy được bao phủ bởi một chàng thanh niên, chỉ cần nhìn bóng dáng tôi cũng biết đó là ai....tay của anh ta rất nhanh đã với vào trong áo của cô ấy.....((@_@))

Tôi sững sờ đứng đó như bị thiên lôi đánh.....

Trong lòng nảy lên một cỗ xúc động, không phải là vui sướng mà là phẫn nộ..

Tại sao cô ta có thể, tại sao có thể....dễ dàng phản bội Bắc Bắc....

Ôi!...Bắc Bắc!!...Bắc Bắc tốt đẹp như thế.....

Móng tay cắm vào lòng bàn tay thật sâu, thật sâu, mãi cho tới khi truyền đến một trận đau đớn....tôi mới giật mình nhận ra...tôi đã làm bản thân mình chảy máu.....

Thật khó khăn tôi mới đi ra khỏi nơi hẹn hò của những cặp tình nhân ...

Tâm tình phức tạp không thể hiểu nổi.....

Tôi chạy như mất hồn cho đến khi một bạn học ngăn lại..

“Bạn học à, cái này là do anh trai của bạn giao cho mình, tuy rằng mình không biết vì sao anh ấy không tự tay giao cho bạn, nhưng anh ấy nói....đưa cho bạn khi bạn rời khỏi nơi hẹn hò của những cặp tình nhân.”
Người bạn học xa lạ này nhún nhún vai nói..

Tôi hoang mang cầm lấy hồ sơ tuyển nguyện vọng.

Đồng Tử Y, trường trung học số 1 của thành phố, nguyện vọng thứ nhất.....

Là chữ viết của Bắc Bắc.....

.....

Tôi che miệng lại.....hoảng hốt.....

Mùa hè năm ấy, tôi ở nhờ nhà bạn học rất ít về nhà.....

Mùa hè năm ấy, tôi thi không tốt, chỉ là miễn cưỡng ở mức học trên trung bình.....

Mùa hè năm ấy, tôi đã hủy diệt ... mối tình đầu của Bắc Bắc.....(&_&).....

6. Chương 05

Chương thứ năm — Bắc Bắc

Bắc Bắc đã thay đổi....

Cho dù đã ở trọ trong trường học, tôi rất ít về nhà. Nhưng tin tức về anh cũng truyền đến.....

Bắc Bắc bắt đầu trốn học...

Bắc Bắc bắt đầu hút thuốc.

Bắc Bắc bắt đầu không ngừng tìm người đánh nhau.

.....

Năm cuối cùng của tuổi 19, Bắc Bắc oanh oanh liệt liệt mang cờ phản nghịch.

Mọi người đều nhìn ra, anh thực sự phẫn nộ. Chỉ là không biết vì sao, tính tình anh ấy vốn đậm bạc lại trở nên kịch liệt như vậy

Chỉ có tôi biết, Bắc Bắc như vậy là do tôi....Tôi càng không có mặt mũi nào đối diện với anh.

.....

Trong thời gian đó tôi cùng Bắc Bắc bắt hòa thêm rất nhiều...

Tôi không hề quần quít lấy anh. Anh cũng không có đến khuôn viên trường mới tìm tôi nữa...

Điều này xảy ra ngày càng dài, biến chúng tôi thành hai đường thẳng song song, không chạm nhau được

Những ngày không có Bắc Bắc, nụ cười của tôi cũng trở thành ảm đạm....(&_&))

Bắc Bắc, Bắc Bắc.....Em rất muốn, rất muốn nói với anh một câu “Thật xin lỗi.”

.....

Nửa năm sau, tin tức về Bắc Bắc càng làm cho tôi kinh hãi.....

Bắc Bắc giết chết con cá mà anh ấy yêu quý nhất.....

Anh không nói một câu cùng bác gái đã đem bác ấy đẩy xuống cầu thang,
làm bác bị rạn xương chân phải vào bệnh viện cấp cứu...

Bác Bắc Bắc không hề hối hận, lần đầu tiên anh bị cha anh dùng gia pháp trừng trị... Anh không buồn trả lời,
chỉ yên lặng thừa nhận..

Trường học của anh cũng đưa ra tối hậu thư, nếu anh còn tiếp tục sa đoạ, sẽ bị đuổi khỏi trường...

.....

Đó là một mùa đông thật lạnh.....

Bởi vì, những ngày gian khổ nhất của Bắc Bắc, Y Y không có cơ hội đứng bên cạnh anh

Nghỉ đông, tôi ở lại trường đến gần giao thừa mới về nhà....

Trong nhà cực kỳ im lặng, lạnh lùng ngoài ý muốn...

Thì ra, cha mẹ của anh cùng Tiểu Lệ vì không chịu nổi nhiệt độ thấp trong nhà, nên năm nay đã trực tiếp
đi du lịch, qua năm mới quay về.....

Tôi ngồi trong phòng của Bắc Bắc đợi thêm một lát

Trong phòng của anh không còn cái đuôi cá đủ loại màu sắc nữa, giường đôi cũng biến thành giường đơn...Rất
nhiều nội thất trong phòng bị anh phá tan phải thay cái mới hoàn toàn...

Toàn bộ căn phòng so với trước kia đã khác rất nhiều, một chút hơi người cũng không có...nhìn thật cô đơn
((&_&))

Tôi ở trong phòng anh, đi tới đi lui , không ngừng luyện tập. “Hi, anh trai, đã lâu không gặp, em rất nhớ
anh.”

“Hello Bắc Bắc, muốn giết em sao!!”

“Anh trai, chúng ta đã hơn nửa năm không gặp, vì sao anh không đến trường học tìm em?”

“A, Bắc Bắc, em muốn ăn KFC, dù sao đêm nay cũng chỉ hai anh em ở nhà, chúng ta đi ăn đi, sẵn tiện xem
bắn pháo hoa rồi trở về.”

Nhưng vì sao từng lời bắt chuyện, từng câu chào hỏi đều không được tự nhiên như vậy?

Tôi quả thật thất bại muốn lớn tiếng rên lên...

Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào, Đồng Tử Y

Qua đêm nay mày đã mười sáu tuổi rồi, không có gì có thể làm khó được mày.

.....

Tôi nỗ lực bình tĩnh, thật bình tĩnh...cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên..

“Alo, tôi là người của cục cảnh sát XX, Trầm Bắc Bắc là người nhà cô phải không? Anh ta là kẻ bị tình
nghỉ có liên quan đến một vụ đánh nhau, mời người nhà lên cục bảo lãnh đi.”

Trong tay tôi cầm giấy chứng minh thân nhân, ngồi trên taxi mà cả người tôi đều run rẩy, sao lại như vậy?
Sao lại như vậy?

Bắc Bắc..!! Bắc Bắc của tôi..!!!

Nộp năm ngàn nhân dân tệ tiền bảo lãnh, Bắc Bắc từ trong phòng giam đi ra.....

Anh thấy tôi, dĩ nhiên sửng sốt một chút...

Trên đường đi, chúng tôi kẻ đi trước kẻ đi sau, không ai quay đầu nói chuyện dù chỉ một câu.

“May mắn là trước kia anh có nói cho em biết mật mã tử sát của anh, nếu không hôm nay em chỉ có thể
đến Cục cảnh sát mà lo lắng suông thôi.” Tôi cất lực cười, đánh vỡ bầu không khí ngại ngùng..

Bắc Bắc không nói gì.

“Anh trai à, anh ăn gì chưa? Y Y đói bụng rồi.” Tôi thật muốn khóc, tôi liều mạng đè nén nước mắt xuống...
Thực xin lỗi, Bắc Bắc, nếu biết trong lòng anh Thôi Nhược Hàm còn quý báu hơn so với ước mơ...vậy thì...
vậy thì.....

Bắc Bắc, thực xin lỗi, em thật sự không biết từ khi nào em phát hiện ra bản thân thật ích kỷ, muốn toàn tâm toàn ý giữ lấy anh.

Bắc Bắc, tha thứ cho em!!!

“Y Y, muốn ăn cái gì?” Bắc Bắc xoay người lại, bình tĩnh hỏi, trong mắt anh không có một chút trách mắng thô bạo .

Lá gan tôi lớn thêm, giống như trước kia ôm lấy cánh tay anh, làm nũng. “Anh muốn ăn cái gì, Y Y cũng ăn cái đó.”

Nhưng Bắc Bắc không còn thản nhiên cười như trước kia nữa.

Anh rút cánh tay mình trong tay tôi, vẻ mặt bình thản, xa cách nói. “Em muốn ăn gì, anh mua cho em.”

Nhìn cánh tay rỗng tuếch của mình, tôi lại muốn rơi nước mắt nhưng tôi cố gắng, cố gắng đè xuống....

“Anh, em muốn ăn bánh hot dogs.” Tôi chỉ vào quán ăn nhỏ bên đường, vô cùng hưng phấn nói.

“Được.” Anh gật đầu, lấy trong túi năm tiền lẻ, sải bước đến bên quán nhỏ....

Tôi chú ý tới, Bắc Bắc vốn dĩ thích quần áo luôn luôn sạch sẽ, mà bây giờ lại bẩn thỉu dơ dáy, trên ngón tay thon dài đang cầm tiền, và trên đầu gối... đều dính vết máu khô..

Lòng tôi chùn xuống, nhìn không được...

“Anh, tại sao phải đánh nhau?” Tôi không nhận lấy cái bánh hot dogs anh đưa, thì thào hỏi...

Trái tim giống như bị một thanh sắt bén nhọn đâm vào. Hai bên thái dương đều đau ê ẩm.

Bắc Bắc cứng đờ người....

“Anh trai, tại sao lại vì lỗi lầm của người khác mà trừng phạt chính bản thân mình?”

Tôi thật sự sai rồi, nhưng trừng phạt nặng nề nhất lại xảy đến với người mà tôi yêu thương nhất, Bắc Bắc.

Bánh hot dogs trong tay anh rơi xuống....

Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy ánh mắt của anh lạnh như băng, dường như muốn đem tôi khóa thật sâu trong tòa tháp trên đảo.....

Không hề tin tưởng người khác, không hề để cho người ta tiếp cận mình.

“Anh trai!” Lòng tôi hoảng hốt, muốn cầm tay anh.....

Lại bị anh vẫy ra thật mạnh....

“Tôi không phải là anh cô, cô chỉ là một đứa bé được nhặt về mà thôi, cho nên, thu hồi sự quan tâm giả dối của cô lại đi, tôi không cần.” Tiếng nói lạnh lùng như băng từ miệng của anh phun ra....

Lần đầu tiên, Dịch Bắc nói nặng lời với tôi như vậy.

Giống như anh quyết định đẩy tất cả mọi người ra khỏi thế giới của anh.

Cho dù có bị đả kích đến thế nào, tôi cũng quyết không buông tha...

“Anh trai...” Tôi không để ý sự kháng cự của anh, cố ý cầm lấy bàn tay anh phủ lên mặt mình. “Y Y rất khó chịu, Y Y không biết chuyện gì đã xảy ra với anh, nhưng mà, tim của Y Y đau quá... Lúc anh tra tấn bản thân mình, cũng chính là, anh tra tấn Y Y.”

Nước mắt của tôi từng giọt, từng giọt rơi xuống, rơi trên bàn tay của anh....

Những giọt nước mắt nóng hổi này làm bỏng Bắc Bắc...

Bắc Bắc nhìn tôi với ánh mắt khiếp sợ, bởi vì đây là lần đầu tiên anh thấy tôi khóc thương tâm như vậy...

“Cô trở về đi.” Bắc Bắc lạnh lùng nói....

Thì ra, nước mắt không thể làm Bắc Bắc cảm động....

Khi anh xoay người rời đi, tôi cười, cười vì nước mắt của chính mình, thì ra lại rẻ tiền như vậy.

Vốn dĩ Bắc Bắc đã muốn phong tỏa trái tim, quyết tâm từ nay về sau cũng chỉ có một mình mình.

Nhưng tôi là ai chứ?..Tôi chính là Y Y, quỷ kế đa đoan, trong lòng thâm nghĩ vực dậy con người của Bắc Bắc.

Tôi đi ra phía ngoài đường một chút rồi lại lùi về phía sau, nhắm chặt mắt,...chân dùng sức nhảy ra ngoài, tôi rơi ra khỏi phần đường dành cho người đi bộ....

“Kéttttttttttt——” Tiếng phanh xe chói tai vang lên...

Bắc Bắc nghe được tiếng hét của tôi quay đầu lại, đã nhìn thấy tôi bị một chiếc xe hơi chạy với tốc độ khá chậm đụng phải, bắn tôi bay xa hai ba mét....

“Y Y!” Bắc Bắc rất cuộc không thể lạnh lùng, hoảng sợ chạy về phía tôi.

Nhìn bàn chân sưng to một mảng, tôi cười khổ. “Anh trai, em không sao. Nhưng làm sao bây giờ, Y Y luôn vụng về như vậy, nếu anh cũng rời đi, em không biết phải làm sao để chăm sóc bản thân đây.”

“Đau lắm không?” Anh khấn trương hỏi.

Tôi cắn cắn răng, giả bộ méu máo.

“Xem ra anh phải chăm sóc Y Y, không có cách nào đi ra ngoài gây chuyện sinh sự rồi.”

Giao thừa năm ấy, tôi ôm cổ Bắc Bắc, cuối cùng đã thành công trong việc giữ mạng của anh.

7. Chương 06

Chương thứ sáu — Không buông tay

Bắc Bắc thật khờ, Y Y chính là con hồ ly nhỏ gian xảo, làm sao có thể để cho chiếc xe hơi kia thật sự đụng trúng.

Chân tôi bó bột như đòn bánh tét trông thật khoa trương, tôi nhảy cò cò lên vai của a nh....

Hiểu rõ chuyện có được phải có mất. Chỉ một chút xiu đau đớn ở chân, tôi có thể chịu đựng được.

Bắc Bắc công tôi về nhà trên bả vai cứng rắn....

“Anh trai, anh thật cao ráo nha...” Tôi nũng nịu ôm sát anh, thuận thể đem bộ ngực mềm mại của mình cố ý cọ sát vào phía lưng cứng rắn của anh ((*_*))

Đã mười sáu tuổi, tôi cao không đến một mét sáu, khung xương rất nhỏ bé, tôi thấp hơn một cái đầu, so với anh. Nhưng đáng người phát dục tương đối tốt .

Vai anh càng cứng thêm, tôi vui đầu là có thể nhìn thấy anh yết hầu anh lên xuống, chân lông toát mồ hôi lạnh...

Bắc Bắc có phản ứng đối với tôi. Tôi âm thầm cười trộm, đem đầu mình ngọt ngào chôn trong căn cổ anh...

Hạnh phúc, thật hạnh phúc, nếu có thể như vậy mãi thì thật tốt...

.....

Bắc Bắc đem tô đặt trên giường, hỏi. “Muốn ăn cái gì, anh đi m

A, thì ra quá mức hạnh phúc, có thể làm cho con người ta quên mất thời gian. Đã chín giờ, cho dù tôi không đói thì anh cũng đói...

Nhưng mà, tôi là Y Y bốc đồng nha.

“Anh trai, em muốn ăn mì, anh tự tay nấu mì đi.” Tôi mỉm cười ngọt ngào, giống như hít được một mùi thơm.

Bắc Bắc sửng sốt. “Y Y, anh không có biết nấu, anh chưa từng có học qua nấu ăn...”

“Anh biết không? Y Y thích nhất người đàn ông nấu ăn ngon. Y Y hy vọng tương lai sau này, người mình yêu có thể cam tâm tình nguyện vì YY mà mặc tạp dề....Anh trai à, anh cũng nhất định phải trở thành một người đàn ông hoàn mỹ nha.” Tôi cười hì hì nói

Anh! Em đang thử lộ cùng anh, anh nghe có hiểu hay không? ((&_&))

Quả nhiên, Bắc Bắc nghe không hiểu, anh cười khổ. “Anh đi ra ngoài mua mì cho em ăn, không cho phép ồn ào.”

Tôi xụ mặt xuống, tay mân mê miệng. “Không ăn, để cho em què rồi chết đói luôn đi.”

Bắc Bắc có chút bất mãn, cho là tôi cố tình gây sự, nhưng anh lại không muốn biểu hiện ra ngoài.....

“Anh đi ra ngoài mua, sẽ nhanh chóng trở lại.” Bắc Bắc đứng lên, không quan tâm về mặt không được tự nhiên của tôi.

“Anh trai! Có phải bởi vì Y Y là em nuôi, cho nên anh không muốn xuống bếp nấu mì cho Y Y ăn phải không?” Tôi lặp lại lời anh nói với tôi, vẻ mặt trông thật tội nghiệp...

Bắc Bắc cứng người một chút, quay đầu lại, vẻ mặt áy náy. “Được! Anh đi nấu, coi như đây là lời giải thích tốt nhất đi.”

“Vâng.” Sắc mặt tôi thay đổi nhanh chóng giống như thời tiết .

Hai mươi phút sau, Bắc Bắc bưng hai tô mì lên, vẻ mặt thật bất đắc dĩ

“Anh nói rồi, anh không biết nấu đâu”...

Quả thật rồi tinh rồi mù giống như keo dán.

“Wow, thơm quá, em sắp chết đói rồi !” Tôi vui vẻ mang tô mì lại, cầm đôi đũa gấp liền. “Anh còn bỏ thêm trứng cút* nữa, ăn thật ngon nha.” (*: nguyên tác: trứng chim)

Tôi ăn thật ngon, giả bộ như con quỉ đói mới đầu thai, vừa ăn vừa tán thưởng. “Wow, anh trai, ăn ngon thiệt....Anh đúng là thiên tài nha!”

“Thật sự ăn ngon?” Bắc Bắc bị tôi dụ hoặc, gấp lấy mấy miếng. “Tại sao anh lại cảm thấy khó ăn đến như vậy?!”

Tôi cố ý ăn sạch mì, uống hết nước mì trong tô, ăn uống no nê, tôi cười như mèo, trả lời đĩnh đạc cột. “Vậy là vị giác của anh có vấn đề rồi.”

Rốt cuộc khoe miệng Bắc Bắc nhếch lên, anh nở nụ cười, cho dù là nụ cười thật nhẹ.....rất nhẹ.

“Y Y, em đã trở lại rồi, thật tốt quá.” Vừa che mặt ăn, Bắc Bắc nói như không có việc gì.

Vẻ mặt của anh thực bình tĩnh.....

Lòng của tôi lại bị ám áp vây chặt..

Tôi vô cùng....vô cùng cẩn thận hỏi thử. “Anh trai à, vì sao lại bỏ hồ cá, rồi còn đem cá giết chết? Em nhớ rõ, anh hiểu chúng nó nhất...Có phải Tiểu Lệ phá hỏng không?”

Đôi đũa cứng đờ trên miệng Bắc Bắc, anh nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, mặt không chút thay đổi trả lời. “Là anh làm. Anh không thích chúng nó, cũng không muốn nhìn thấy chúng nó nữa”...

Trong nháy mắt, lòng của Bắc Bắc lại nổi sóng....

Mất đi cô ấy, thật sự làm cho anh đau khổ như vậy sao?? Những lời này, nghẹn trong cổ họng tôi, nuốt không trôi, nôn không được.

Cuối cùng, tôi đổi phương thức hỏi mới. “Anh trai, tại sao vậy?”

Đôi đũa đập mạnh xuống bàn, lần thứ hai tôi thấy anh tức giận như vậy....Tôi kinh ngạc, lại có chút sợ hãi...

“Liên tục hỏi thăm những chuyện người khác không muốn nói, em vui thích lắm sao? Nếu vậy anh nói cho em biết, anh chán ghét cặp mắt của những con cá đó, mỗi một đôi mắt, dường như đều chằm chọc anh, đều làm anh đau đớnNhư vậy em vừa lòng rồi chưa??”

Lần đầu tiên, tôi bắt gặp sự tức giận bao bọc anh, âm lượng giọng nói không cao, tôi nghe rõ ràng, không có rít gào, đây đã là cách anh cố gắng đối xử tử tế với

Cho tới bây giờ, tôi chưa từng thấy qua tia đen tối như vậy trong đôi mắt anh. Chính điều này làm cho tôi nhận không được ngỡ ngàng, run run một chút.

Ý thức được mình dọa đến tôi, Bắc Bắc không buồn mở miệng, một lần nữa cầm đôi đũa tiếp tục ăn tô mì không chút hương vị. Hàng lông mi xinh đẹp trên tô mì của Bắc Bắc phủ một lớp sương mù. Loại tư thái yếu ớt rung động, như con chim nhỏ bị bẽ gãy cánh ...

Trái tim tôi bắt đầu co rút....

Tôi chậm rãi ôm lấy khuỷu tay anh, gát gao bao trụ....

Bắc Bắc bỗng dừng cứng đờ

“Buông ra.” Tiếng nói rất thấp,lạnh nhạt...

Tôi vẫn ôm thật chặt...

“Buông ra!”...Bắc Bắc có chút tức giận

“Không! Y Y không buông!” Tiếng của tôi cũng rất thấp, gần từng chữ rõ ràng. “Trừ khi trái tim Y Y ngừng đập, nếu không, cả đời Y Y cũng không buông tay anh ra!”

Giằng co một hồi lâu....

Bàn tay lạnh như băng của Bắc Bắc vẫn cứng như cũ.....lại bắt đầu dần dần ấm lên.

Bắc Bắc thản nhiên cười, giống như thuyết phục tôi “buông ra”.

“Không buông.” Tôi nhắm mắt, quyết không khuất phục....

“Y Y, em thật sự quật cường.” Ánh mắt thâm trầm không phù hợp với độ tuổi của anh. “Quật cường như vậy, không tốt!”

Môi dưới của tôi bị hàm răng trên cắn trở nên trắng bệch, tay của tôi nắm chặt những ngón tay thon dài của anh đến mức cũng trở nên trắng....

Đột nhiên, Bắc Bắc ngẩng đầu, nhìn vào mắt tôi nói. “Y Y, anh sẽ không tra tấn bản thân nữa.” Anh cười nhẹ nhàng. “Bởi vì, cuối cùng anh đã hiểu được, anh tra tấn bản thân anh, đồng thời cũng chính là tra tấn em.”

Ngạc nhiên, tay của tôi từ từ buông ra....

“Em nói thật đúng, anh không nên lấy lỗi lầm của người khác trừng phạt chính bản thân mình.” Anh dừng lại một chút rồi nói tiếp “Y Y, anh sẽ tìm bác sĩ tâm lý, anh sẽ không cho người đàn bà kia đánh bại anh, hủy diệt anh.

Yên tâm đi Y Y, anh sẽ từng bước từng bước tìm lại chính mình.”

8. Chương 07

Chương thứ bảy — Được ăn cả, ngã về không

Năm mới của năm ấy, quả thật ảm áp.....

Bắc Bắc mua sách dạy nấu ăn, học nấu ăn, chăm sóc tôi. Còn nói, nếu không chăm sóc tốt, có khả năng tôi sẽ làm người què cả đời. ((*_*))

Làm hại tôi hy vọng, năm ấy có thể nào.....có thể nào dài thêm một chút không. Như vậy thì thật tốt!

Từ sau năm đó, Bắc Bắc không còn ra ngoài sinh sự nữa. Anh dần dần tìm lại chính mình...

Chỉ là, anh vẫn có chút thay đổi, càng trở nên trầm tư, âm thầm....

Anh bắt đầu thản nhiên cười, nhưng lúc đồng tiền nhạt trên gương mặt kia cũng không còn thấy nữa....

Mà sáu ngày trong tuần cùng cảnh đẹp trong khuôn viên trường học cũng không làm giảm bớt nỗi nhớ nhà, muốn trở về của tôi.....

Vẫn như trước kia, tôi thường xấu xa ở lại trong phòng anh, đuổi cũng không đi. ((*_*))

Bắc Bắc càng cố gắng hơn so với trước kia. Dường như anh muốn bù vào nửa năm bỏ bê việc học hành. Mỗi tuần, tôi ở nhà được hai ngày, thường thấy trong phòng anh, đêm đã khuya mà đèn vẫn sáng.....

Tôi thường bắt gặp anh gục đầu ngủ trên bàn, ngày đầu tiên tôi cảm thấy có chút buồn bực.

Vì thế, tôi bắt đầu học pha cà phê.

Rất nhạt, quá nồng, rất đắng, rất ngọt, hết lần này tới lần khác thất bại, cuối cùng kết quả cũng thành công, ở trên bàn học của Bắc Bắc tỏa ra mùi cà phê nồng đậm.

Anh chuyên tâm đọc sách, thật tự nhiên cầm tách cà phê đưa lên miệng. Khóe môi anh vô tình còn lưu lại một vết cà phê nhỏ tí.

Lúc này tôi không làm ồn...không cựa quậy, gác cằm trên gối, tham lam theo dõi anh. Có một ý tưởng vô cùng xúc động hiện lên, tôi muốn dùng lưỡi của mình liếm trên khóe môi dính vết cà phê bé tí kia.

Đương nhiên, tôi đã đem tà niệm chưa kịp nảy mầm kia lập tức giết chết ở trong đầu.....

Nhưng khát vọng tiếp cận nội tâm của anh càng làm càng táo bạo.

Vì thế khi tôi giúp anh châm thêm cà phê, lợi dụng anh không để ý, chạm đôi môi mọng đỏ của mình vào vị trí mà môi anh đã đặt lên để uống cà phê, trong lòng cảm thấy thật thỏa mãn...thật thỏa mãn..

Như vậy là gián tiếp hôn môi, là tâm sự của người con gái.....không thể nói ra miệng nỗi lòng của mình ...

.....

Thành tích học tập của Bắc Bắc càng ngày càng nổi trội xuất sắc, gần như giáo sư mỗi khoa đều nhắc đến tên anh, đều khen không dứt miệng. Hy vọng anh có thể chấp thêm cánh

Anh khó khăn lắm mới lấy được thành công, bao trù lên nửa năm hình tượng bị suy sụp...

Anh có khí chất, so với bạn cùng tuổi anh điềm tĩnh nhã nhặn hơn rất nhiều, dường như những từ khen ngợi đó đã trở thành những từ để hình dung về cá nhân anh, vì thế anh cũng là đối tượng mà các nữ sinh khóa trên và khóa dưới ráo riết truy đuổi.

Chỉ là tôi rất cuộc cũng không có chocolate để ăn. Bởi vì nghe nói, ở trước mặt các bạn học Bắc Bắc đã quẳng tất cả các thứ bọn họ đưa cho anh vào thùng rác. Lại nghe nói, nếu gặp người nào trắng trợn theo đuổi, anh dùng thủ đoạn không chú lưu tình....

Cho nên một loạt các loại tin đồn rầm rĩ bắt đầu.Có người nói trong lòng Bắc Bắc chỉ có Thôi Nhược Hàm, lòng anh không chứa được người con gái khác.

Cũng có kẻ nói, Bắc Bắc ghét phụ nữ, càng nghiêm trọng hơn còn nói anh là GAY. Họ còn đưa ra dẫn chứng rằng, anh đang qua lại với một học trưởng Khoa Tâm lý chuẩn bị tốt nghiệp.

Haizzz, lời đồn đãi à, lời đồn đãi....Bắc Bắc chưa bao giờ chú ý, tôi cũng không phải không biết xấu hổ mà đi “Đại diện chính nghĩa”.

Dù sao chuyện uy hiếp nhất của Thôi Nhược Hàm cũng bị người ta phát hiện.....

Kỳ nghỉ đông năm đó, Thôi Nhược Hàm vừa mới hai mươi tuổi, ngất xỉu trong một buổi hoạt động chữa bệnh từ thiện. Sau khi đưa vào bệnh viện, phát hiện ra đã mang thai hai tháng...

Sau đó, bọn họ cãi nhau, sảy thai, Hàn Thiếu Nghê cố ý vứt bỏ cô ấy, tuyệt tình bỏ đi tha hương.

Một đóa hoa Bách Hợp thanh khiết trong lòng của mọi người, bị vấy bẩn.

Mùa đông năm ấy, trở thành đề tài cho người ta chê cười.

Ngăn không được lời đồn đãi lan tràn, Thôi Nhược Hàm cùng gia đình im hơi lặng tiếng biến mất trong một đêm.

Sau lại mơ hồ nghe nói, Dịch Bắc thông qua nhiều mối quan hệ truy tìm cô ấy.....

Thời thanh xuân của tôi vượt qua với rất nhiều lời đồn đãi....

Chớp mắt tôi đã 18 tuổi...Tốt nghiệp trung học...Ghi danh học vào đại học khoa tiếng Trung...

Bắc Bắc 22 tuổi, học năm thứ 4.....

.....

Tôi ở trong phòng của Bắc Bắc, một bên nghe nhạc, một bên bắt tay vào đùa nghịch máy tính. Đây là máy tính xách tay (laptop) của anh, máy tính cũng giống như anh: sạch sẽ, bên trong không có chứa các nội dung “này nọ” mà lứa tuổi thanh niên như anh bình thường nên có.

Đúng vậy, tôi đùa thật dai. Một lần mượn máy tính của anh, tôi nghịch ngợm mở một bộ phim A*, rồi đặt trên bàn của anh. Quả nhiên, lúc này ngay cả phim đã thu về cũng tìm không thấy.....Chính là sau khi khởi động máy, trên màn hình bùng ra một quả bom, oanh tạc bốn phía. Phế tích để lại sau đó là một lời nhắn trời lên: “Đồng Tử Y, lần sau còn dám xem phim A, em chết chắc.....” (*: Adult film: phim dành cho người lớn trên 18+) ((*_\$_))

“Ha ha ha ha.” Tôi cười thiếu chút nữa tắt thở..Tên ngốc này, nghĩ tôi sau khi xem phim A còn quên tắt máy...Tôi quyết định, thăng cấp trò đùa vui này.

Tôi vô cùng hưng phấn khi tìm được trên mạng có trang phim A của “Người và động vật”*. Tôi bắt đầu cười điên cuồng, tay ấn trên bàn phím viết ra “cảm tưởng” khiến người ta đặt biệt “rơi lệ”, tôi còn viết “Mong sau khi Bắc Bắc xem qua, cũng cảm thấy hưng phấn, lấy đó mà tham khảo.” (*: Animal’s sex film, I don’t recommend u guys to watch)

“Cốc...!” Có người gõ cửa, tôi nhanh tay tắt máy tính....

Không đợi tôi nói mời vào, cửa phòng đã mở hết ra.

“Di.....” Tôi gọi bà ...

Đó là quý bà có khí chất của một người mẹ tốt, mặt không chút thay đổi gập đầu, xem như tiếp đón hỏi.
“Có nhìn thấy Bắc Bắc không?”

“Anh ấy nói bệnh viện có ca giải phẫu lâm sàng, giáo sư tìm anh ấy làm trợ lý...nên anh ấy ra ngoài rồi ạ.”
Có chút xấu hổ, tôi đứng dậy. “Thưa dì, con đi về phòng đây.”

Tôi với cha mẹ của Bắc Bắc rất ít nói chuyện. Chính xác mà nói trong nhà này, họ hoàn toàn xem tôi như người vô hình.

“Không sao, tôi tìm cô nói chuyện trước.” Bà ngăn bước tôi lại

“Y Y, cô cũng đã 18 tuổi rồi, tôi hy vọng trong vòng một hai tháng này, đem chuyện vui của cô và Bắc Bắc ra bàn một chút.” Bà nói thẳng vào vấn đề, mặt không đổi sắc, mà lời nói ra tựa như đồng bằng bị thiên lôi giáng xuống.

“Dì à, ý của dì không phải là.....” Lòng của tôi hoảng hốt, dù biết sớm muộn gì cũng có ngày này nhưng không biết nó lại đến sớm như vậy.

Thật run sợ!

“Để tôi nói, vấn đề của Bắc Bắc tôi sẽ nói sau, trước tiên nói vấn đề của cô. Cô cũng biết, gia đình tôi có một trai một gái, căn bản là không cần nhận nuôi thêm một đứa bé. Những chuyện này đều vì Bắc Bắc, vị đại sư coi tử vi nói rằng, Bắc Bắc nhà tôi nhất định phải tảo hôn. Kỳ thật, tôi cùng chồng tôi đã âm thầm quan sô mấy năm qua, cô đối với Bắc Bắc nhất định có tình ý mà, đúng không?”

Tôi không trả lời, cho dù đáp án chính là “đúng vậy” , giờ phút này tôi cũng không muốn dễ dàng thừa nhận.

“Chúng tôi luôn luôn không quan tâm đến những chuyện đã xảy ra trên người của cô, nhưng thật ra chúng tôi đều không biết thái độ của Bắc Bắc đối với cô là gì. Nó thật bảo vệ cô, nhưng lại không giống như yêu mến giữa nam và nữ. Cho nên chúng tôi cũng không muốn nhắc chuyện đó. Nếu Bắc Bắc đối với cô có tình ý, chúng tôi muốn đem hôn sự của hai người làm sớm một chút. Nhưng bây giờ không phải là xã hội cũ nữa, chúng tôi không có khả năng ép buộc con cái. Nói thật ra, nếu Bắc Bắc đối với cô không có tình ý, chúng tôi cũng không muốn lãng phí thời gian nữa.”

Bàn tay truyền đến một trận đau đớn, thì ra tôi thiếu chút nữa bóp gãy ngón tay giữa. Lòng bàn tay đều đã ửng hồng .

“Tuy nói rằng nhà thêm người chỉ là thêm đôi đũa, cô cũng chưa từng xin tôi tiền tiêu vặt. Nhưng mà, nếu không thể thành dâu con trong nhà. Tôi cũng không muốn sử dụng tiền dành dụm để đi nuôi người ngoài.”
((&_&))

Tôi chết lặng cắn môi, ngăn mình đừng xúc động...

Nếu.... nếu.....không phải bởi vì Bắc Bắc, người tôi yêu nhất....Tôi thật muốn,...thật muốn nhìn thẳng vào người được xem là “Người mẹ cao quý” này mà cao ngạo hét lớn “Tôi mới không thèm ở chỗ này.”.

“Vì thế nếu Bắc Bắc nói đối với cô không có tình ý gì, thì mời cô đi khỏi nhà chúng tôi.” Ánh mắt của bà lạnh như băng.

Tôi nhẹ nhàng cười, “Được, thưa dì.” Giữ lại tôn nghiêm là điểm mấu chốt cuối cùng

Thấy tôi phản ứng bình tĩnh, bà có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh bà khôi phục tự nhiên. “Cứ quyết định như vậy, khi Bắc Bắc quay về tôi sẽ hỏi ý nó.”

Bà xoay người chuẩn bị rời đi....

“Khoan đã, thưa dì...” Tôi gọi bà lại, gương mặt thanh tú nở nụ cười vô cùng kì quái. “Thưa dì, con còn một việc muốn kính nhờ dì ạ.”

“Nói đi.” Bà có chút không kiên nhẫn, không nghĩ tôi còn việc để nói.

“Thưa dì, nếu Bắc Bắc nói không muốn cưới con, nói thế nào bây giờ?.....Trầm gia đã nuôi dưỡng con mười năm, cũng không thể nuôi không công, cho nên xin dì giúp gả con cho một người nào đó....chỉ cần đối tượng đưa ra sính lễ nhiều tiền,....già trẻ , xấu đẹp...con đều chấp nhận cả.”

Trong ánh mắt khiếp sợ của bà, tôi cảm thấy chính mình cười thật rạng rỡ...thật rạng rỡ..đây là một canh bạc “được ăn cả, ngã về không”.

9. Chương 08

Chương thứ tám — Lựa chọn của anh ấy

Khi Bắc Bắc trở về, tôi vẫn như cũ đùa nghịch trên máy tính của anh...

“Dì Hà nói hôm nay em không xuống ăn cơm tối?!” Anh nói với tôi, một bên thả túi sách xuống, một bên đi vào phòng tắm.

Bắc Bắc có một khuyết điểm, đó là rất thích sạch sẽ

“À,... em không đói bụng.” Tôi có một chút không an tâm.

Khi đứng trước mặt tôi, anh tùy ý mặc vào áo T-shirt, trên người tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng của sữa tắm, tóc chảy xuống vài giọt nước, thật gợi cảm.

“Em giúp anh lau khô tóc nhé.” Giật chiếc khăn mặt trong tay anh, tôi cười khanh khách, muốn tiếp cận anh.

“Không cần.” Dịch Bắc nghiêng qua một bên, tránh khỏi sự tiếp xúc của tôi.

Tôi ngơ ngẩn cả người. Tôi quên mất trong hai năm gần đây, Bắc Bắc không thích tiếp xúc với người khác phái.

Có lẽ không phải tôi quên, mà tôi vẫn nghĩ mình là ngoại lệ...

Bầu không khí dường như cứng lại

Muốn làm dịu đi bầu không khí này, Bắc Bắc chuyển tay qua dùng máy tính, thấy có bộ phim mới cũng không thèm nhìn liền trực tiếp xóa đi. “Lại down bộ phim quái quỷ gì về nữa đây? Còn phát biểu cảm tưởng, Đồng Tử Y... em muốn chết hả!!”

Bầu không khí thoải mái nhất thời quay trở lại...

“Anh trai à, người ta cũng là muốn cùng anh tham khảo một chút thôi” Tôi nghịch ngợm nháy mắt, cố che dấu sự không thoải mái vừa rồi...

“Bớt giỡn đi, tìm đàn ông thảo luận vấn đề này, không sợ bị lợi dụng sao?!” Bắc Bắc cầm khăn lau tóc, lơ đãng n

Khóe môi của tôi nhếch lên. “Nếu anh muốn lợi dụng em, em vui vẻ phối hợp.”

Vô cùng,.....vô cùng trực tiếp ám chỉ. Tay Bắc Bắc cứng lại một chút sau đó, anh cười cười....giả vờ như mình không nghe.

Hai năm qua, anh cứ đối với tôi như vậy. Nhưng lúc này đây, tôi không nghĩ khinh địch như vậy nữa.

“Dì nói khi nào anh về thì qua phòng tìm dì đó.”

“Mẹ tìm anh? Tốt, nhưng làm sao bây giờ,...hôm nay anh phải sửa báo cáo trước đã, rồi qua đó sau.”

“Dì tìm anh có việc gấp, anh qua đó ngay đi.” Tôi mỉm cười nói..

Bắc Bắc nhú mày. “Hả?Việc gấp sao?” Anh buông chiếc khăn trong tay xuống, “Được rồi, vậy anh qua đó trước.”

Bắc Bắc đứng lên, đi ra cửa...

“Anh trai...em có thể nói trước cho anh biết, dì muốn nói chuyện gì cùng anh, để tránh anh bị dọa chết.” Tôi vẫn còn cười, không phải nụ cười sang sảng bình thường mà có lẽ nụ cười rất phức tạp. Bắc Bắc cuối cùng cũng chú ý tới....

“Chuyện gì?”

“Dì muốn biết..anh có muốn cưới em hay không?!”

“Cái gì?!!” Vẻ mặt của Bắc Bắc dường như là hoài nghi lỗi tai của mình có vấn đề....

“Anh trai.... vậy anh muốn cưới em hay không?” Tôi bình tĩnh vừa cười vừa hỏi anh... Lòng bàn tay tôi ẩm ướt một mảng ...

“Y Y, thật ra em có hiểu mình đang nói gì không?” Vẻ mặt Bắc Bắc kinh ngạc cực điểm, không giữ được bình tĩnh, bộ dạng thất bại...

“Anh trai....thật ra anh hiểu em đang nói gì, đúng không? Chỉ là anh không nghĩ đến thôi.” Tôi cười chua xót.

“Anh trai à,...em yêu anh...đã rất lâu.lâu lắm rồi....lâu đến nỗi...lâu đến nỗi...nó hòa chung với máu của em. Anh trai à, chẳng lẽ anh thật sự không cảm nhận được sao?”

Bắc Bắc cứng đờ cả người....Cũng không phải vì ngoài ý muốn, mà bởi vì anh cố ý xem nhẹ chuyện này, bị tôi dễ dàng phát hiện như vậy.

“Y Y, đừng nói nữa, nói ra.....chúng ta có thể sẽ không có khả năng quay lại.....” Tiếng của Bắc Bắc thật nhỏ...

“Không, anh trai.....từ giây phút này trở đi, chúng ta đã không thể quay lại được nữa rồi..Anh có thể cự tuyệt, đó là quyền lợi của anh. Em cũng đã nói xong quyền lợi của em.” Lần đầu tiên tôi cười nhạt nhẽo đến như vậy.... nhạt nhẽo đến mơ hồ.

“Y Y.....”

“Anh trai, năm 14 tuổi, anh hỏi ước mơ của em là gì, thật ra Y Y không có ước mơ nào cả. Ước mơ duy nhất của Y Y, toàn bộ đều là ANH.”

Bắc Bắc chấn động

“Y Y, chúng ta là anh em đấy!!”

“Anh trai..., em gọi anh là anh trai, không nhất định phải coi anh là anh trai thật sự...anh đã biết, chỉ là anh không muốn nghĩ, đúng không?”

Bắc Bắc ngạc nhiên, trả lời không được.

“Hai năm qua, em ám chỉ ngày càng rõ ràng, nếu anh không hiểu, như vậy thật ngốc.” Nước mắt tôi muốn trào ra.

“Nhưng mà, anh không phải kẻ ngu ngốc, cho nên trong lòng anh đã sớm hiểu được, không phải sao?”

Bắc Bắc trầm mặc, ánh mắt thật phức tạp.

“Như vậy, anh có thể cho em câu trả lời không?” Tôi đang cười mà lòng lại đau đớn.

Bởi vì, tôi đã biết câu trả lời.

“Thực xin lỗi, Y Y..... Anh chỉ muốn làm anh em với em thôi.” Bắc Bắc phức tạp nhìn tôi, sợ tôi tổn thương, lại không đành lòng lừa gạt...

Quả nhiên....

“Như vậy anh đi tìm dì, nói cho dì biết câu trả lời của anh.” Tôi xoay người, đưa lưng về phía anh, không muốn cho anh thấy nước mắt của mình.

.....

Trong phòng của Trầm mẹ truyền ra tiếng cãi nhau kịch liệt.

Nói chính xác, tiếng của Trầm mẹ rất thấp, rất nhẹ, chỉ có tiếng của Bắc Bắc là cố đè nén âm thanh giận dữ.

Tôi đứng ở ngoài cửa phòng, thản nhiên cười.

“Mẹ, đủ rồi! Cái gì mà đem Y Y đuổi đi chứ, con không muốn nghe.”

.....

“Cái gì mà nuôi người dưng.... Mẹ không cần phải nói khó nghe như vậy.”

.....

“Với con, Y Y không phải người dưng, em ấy là em gái con!”

.....

“Mẹ, nếu mẹ cứng rắn như vậy, con cũng không để Y Y chịu thiệt thòi, chi phí học đại học của em ấy con sẽ lo, con sẽ chăm sóc cuộc sống về sau của em ấy. Con sẽ cùng Y Y dọn ra ngoài ở!”

Cửa phòng bỗng dưng mở ra, nhìn tôi dựa vào vách tường, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh của Bắc Bắc chốc lát bối rối.

“Y Y

“..... Đừng sợ, có anh ở đây.” Bắc Bắc hiểu được tôi đã nghe tất cả, trong mắt anh đau xót hiện ra rõ ràng.

Tôi lặng lẽ cười, giống như một đóa hoa bị cơn mưa làm dập cánh.

“Anh trai, em không sợ.” Tôi cười lắc đầu.

Tôi không sợ, bởi vì con đường tương lai phía trước, có thể tôi vẫn phải đi một mình....cho nên tôi không hề sợ hãi ((&_&))

“Đi thôi, đến phòng anh, anh có lời muốn nói cùng em.” Bắc Bắc chủ động ôm lấy bả vai tôi..

Nhưng lúc này đây, nghiêng người tránh đi là tôi...!

Bắc Bắc sửng sốt, tay lơ ở giữa không trung.

“Không được, em còn có chuyện muốn nói cùng dì.” Tôi giải thích....

Trầm mẹ đã đứng ở cửa phòng. “Có chuyện gì muốn nói cùng tôi?”

Sắc mặt Bắc Bắc không được tốt lắm, lo lắng mẹ anh còn nói ra những lời còn khó nghe hơn với tôi.

“Thưa dì, con nghĩ anh ấy đã trả lời rất rõ ràng rồi. Anh ấy không cần con.”

Từ đầu tới cuối trên mặt của tôi đều mang theo nụ cười bình tĩnh, không có ai oán, không có đau

Ngược lại, cánh tay ở không trung kia của Bắc Bắc chậm rãi hạ xuống, cả người cứng lại...

“Đúng vậy.” Bà gật đầu, giọng điệu lạnh nhạt.

“Vậy thì dì giúp con mai mối đi. Con hy vọng trước khi nhập học, có thể mau chóng lập gia đình. Dù sao con cũng không có nhiều tiền, đóng học phí đại học sẽ là gánh nặng.”

Bắc Bắc chấn động, dùng ánh mắt không thể tin được nhìn vào vẻ mặt tự nhiên của tôi.

“Không thành vấn đề, hai ngày nữa tôi sắp xếp cho cô.” Bà nhạt nhẽo đáp ứng.

“Các người đùa cái gì vậy?”

Bắc Bắc dùng sức lay bả vai tôi, rất bình tĩnh nói. “Y Y, đừng lộn xộn, tiền học phí, tiền sinh hoạt của em, anh sẽ trả. Anh còn tiền tiết kiệm, anh sẽ giúp em giải quyết hết ...em đừng suy nghĩ lung tung.”

“Không được, anh đã không còn là gì với em nữa.” ((@_@))

Tôi cười, nói với Bắc Bắc như vậy.

10. Chương 09

Chương thứ chín — Đánh cuộc [thượng]

Một tuần s

Đêm nay, trên bàn cơm thức ăn vẫn phong phú như cũ, nhưng người hào hứng vui vẻ nói chuyện, lại chỉ có Trầm Dịch Lệ.

“Mẹ, con nói với mẹ này, hôm nay con đi dạo phố nhìn thấy đôi giày da rất đẹp.”

.....

“Mẹ, con muốn mua.....”

.....

“Anh hai, không phải anh đã hứa với em, chỉ cần em thi đậu vào trường đại học danh tiếng, anh sẽ thưởng cho em túi xách hàng hiệu sao?....Túi

xách của em đâu?”

“Anh đã nhờ bạn bè đến Châu u mua về rồi, hai ngày nữa sẽ tới.”

Dịch Bắc trả lời em gái, mắt vẫn nhìn tôi.

“Dì...Dịch Bắc...Tiểu Lệ.... cả nhà cứ ăn từ từ.....con ăn xong rồi ạ!” Tôi thu dẹp chén đĩa của mình, lễ phép, xa xách gật đầu chào họ.

Anh ấy mở miệng muốn giữ tôi, lại không biết nói cái gì...

Tôi biết, thời gian này anh bề bộn công việc, chạy đi chạy lại giữa bệnh viện và trường học. Hai ngày nay, về nhà đúng giờ ăn cơm có lẽ là anh vì tôi.

“Y Y, con ngồi lại một chút.” Đột nhiên Trầm mẹ chủ động gọi tôi lại, lúc này đây, ngữ khí có điểm hòa ái.

“Vâng!” ...Tôi vâng lời ngồi trở lại ghế, thẳng lưng giống như một đứa bé chờ dạy dỗ.

“Buổi tối hôm nay con có cuộc hẹn với ông Nghiêm.”

Trầm mẹ nói, làm cho Bắc Bắc chấn động

“Vâng, thưa dì.” Tôi cung kính trả lời.

“Quyết định liền à? Có lẽ.....Dì nên giúp con giới thiệu thêm nhiều đám khác”

“Không cần, thưa dì, con thật thấy vừa lòng với ông Nghiêm.” Câu trả lời của tôi làm Trầm mẹ nhẹ nhõm, thở ra một hơi dài.

“Kỳ thật..... Ông Nghiêm cũng tốt, tuy vợ đã mất và có đứa con trai riêng, nhưng gia cảnh cũng rất khá giả, con gả qua đó cũng coi như vào được nhà giàu.”

“Đúng vậy, thưa dì.” Tôi gật đầu, vẻ mặt bình tĩnh.

“Mẹ, các người đang nói cái gì vậy? Con hồ ly tinh phải lấy chồng?? Không thể nào, mới có 18 tuổi thôi nha!...” Bên cạnh truyền tới tiếng ồn ào của Tiểu Lệ. “Ông ta đẹp trai hay không? Tương tá ra sao?”...

Tôi mỉm cười quay đầu nhìn Tiểu Lệ, lơ đãng đúng lúc thấy ánh mắt phức tạp của Bắc Bắc.

Tôi nhìn anh mỉm cười, vẻ mặt thật xa cách...

“Con hồ ly tinh, chồng tương lai của cậu ra sao, nói nghe đi.... Nói đi.” Hiển nhiên Tiểu Lệ thật hưng phấn, hoàn toàn quên mất việc tôi bị cô ta xếp đầu bảng trong danh sách những người bị cô ta ghét nhất.

“Lát nữa ông ta đến đưa mình đi xem phim, cậu có thể nhìn thử xem.” Tôi trả lời hòa nhã.

“Wow! Thật tốt quá, 18 tuổi liền lấy chồng, lãng mạn nha!”

Chỉ là cảm xúc lãng mạn của Tiểu Lệ không duy trì được đến 5 phút.

Một người đàn ông trung niên hơi đầu, “bụng bia”, trên người “vàng chiếu lờ lờ”, mở cửa chiếc xe đắt tiền, đứng trước cửa nhà. Phản ứng của Tiểu Lệ quả thật so với nuốt phải ruồi bọ còn ghê tởm hơn.

“Con hồ ly tinh này..... Cậu không thể nào.....thích thú với dạng này chứ.....”

Sắc mặt của Bắc Bắc vô cùng khó coi...(&_&))

Trong lòng tôi, trào lên một cổ vui mừng, vì thế tôi đạp lên đôi giày cao gót, đi đến bên người đàn ông vác cái “bụng bia” kia..Lòng tôi kiêu hãnh một mảng.

Kiêu ngạo vì chính bản thân mình.

“Bụng bia” đỡ lấy eo nhỏ của tôi, khi mở cửa xe giúp tôi, tiếng của Bắc Bắc vang lên sau lưng. “Y Y, hai ngày trước em có hứa với anh đi xem triển lãm tranh, em quên rồi à?”

Tôi xoay người, mắt bình tĩnh nhìn anh. Tôi không quên, bởi vì thật ra tôi không có hứa hẹn cùng anh đi xem triển lãm tranh.

“À, ngại quá, anh trai, hôm nay chỉ sợ không cùng đi với anh được,...đổi ngày khác nhá.”

Nói xong, tôi cũng không quay đầu lại, chui vào “thùng xe lớn”.

Ngồi trong xe, qua kính chiếu hậu, tôi vẫn nhìn thấy Dịch Bắc đứng ở chỗ đó nhìn xe rời đi...“ Bụng bia” ở bên tai tôi nói tùm lum không ngớt, tôi một chữ cũng không lọt vào tai.....

.....

Xem phim tình yêu, điện thoại của “Bụng bia” không ngừng vang lên, tiếng nói như quỷ càng thêm quái dị....

Tôi ăn súp, suy nghĩ đến lần đó Dịch Bắc cũng từng đưa tôi đi xem phim, cũng là phim về tình yêu ...là tôi không ngừng năn nỉ anh đi cùng.

Bắc Bắc cảm thấy buồn tẻ vô vị nhưng rất phong độ cùng tôi xem hết phim. Khi tôi lải nhải, lẩm bẩm, oán giận, thất vọng về bộ phim đó. Giả bộ sợ hãi, không biết được phim sẽ kết thúc như vậy, anh cũng không “thả đá xuống giếng” phản bác, chỉ cười nói. “Chuyện gì cũng phải thử qua, mới biết được tốt hay xấu.”

Bắc Bắc.....

Nước mắt của tôi lặng lẽ rơi xuống..

Thì ra còn chưa có chia ly, đã bắt đầu nhung nhớ.

“Khóc cái gì a?” “Bụng bia” cảm thấy bất đắc dĩ hỏi.

“Không có, là hạt cát rơi vào mắt thôi.”lạnh nhạt trả lời.

“Bụng bia” dùng ánh mắt si ngốc liếc nhìn kỹ tôi.

.....

“Chờn nào thì chuyển đến nhà anh ở?” Đưa tôi đến cửa nhà, “Bụng bia” khẩn trương hỏi.

“Vậy khi nào thì anh đưa tiền ra?” Tôi mỉm cười hỏi lại. Khoé mắt nhìn thấy trên ban công tầng hai, có một thân ảnh cao ráo đứng đó.

“À.....Em cũng biết, tiền đối với anh không là vấn đề mà, ngày mai anh lập tức đưa cho Trầm gia một trăm vạn tệ, coi như là tiền sinh hoạt mấy năm nay, em thấy sao?”

“Được.” Tôi gật đầu.

Thân ảnh kia cũng chờ.

“Chuyện kết hôn.....em còn nhỏ quá....chúng ta sống chung trước vài năm rồi tính sau, được không...?”

Hiển nhiên, đối phương đã hoàn toàn đổi đãi với tôi như một con bé ngực bự ngu ngốc.

“Được.” Tôi gật đầu đồng ý

“Vậy coi như quyết định xong, sáng ngày mai em cứ dọn sẵn đồ đạc để tới nhà anh đi, sau đó thì gọi điện thoại cho anh!” Xem ra “Bụng bia” đã quyết định dùng tiền mua tôi.

“Được.” Tôi lại gật đầu, dịu dàng cực đ

“Anh phải về rồi. Nào lại đây, hôn một cái.”

“Bụng bia” trưng ra bộ dạng tự tin với tôi, đảo mắt nhìn đến nhiều chỗ khác....(ughhh dzê)

Tôi nghiêng mặt qua một bên, nụ hôn của “bụng bia” rơi trên má tôi..

Trên ban công, không còn thấy thân ảnh kia nữa.

Tôi thở dài, bao nhiêu ảy cũng đã đủ khiêu khích rồi...

Tiến “Bụng bia” ra về, vừa mới xoay người, tay tôi đã bị túm chặt lấy. Chống lại vẻ mặt tức giận của anh, tôi biết, điểm khiêu khích ấy cũng đã đủ vô cùng.

“Y Y ! Em đùa đủ rồi! Em còn muốn náo loạn bao lâu nữa?” Bắc Bắc cất lực áp chế tức giận, tránh làm tôi sợ hãi.

“Anh trai, đau.” Tôi nhìn cổ tay mình đỏ lên, kêu đau, muốn khóc.

Anh nghe vậy, lập tức buông lỏng cổ tay của tôi ra.

“Anh trai, thật sự đau quá.” Tôi nhìn anh mất đi sự dịu dàng, lệ bắt đầu rơi...

Từng giọt, từng giọt nước mắt tuôn ra...

11. Chương 10

Chương thứ mười — Đánh cuộc [hạ]

“Thực xin lỗi! Anh không phải cố ý làm tay em đau....Y Y, đừng khóc..... Đều là anh không tốt.” Bắc Bắc đưa tay lên lau những giọt nước mắt trên mặt tôi nói. “Y Y, chúng ta đừng cãi nhau nữa, được không? Ngày mai anh đưa em đi khỏi nơi này, thuê một nhà trọ, anh còn tiền tiết kiệm có thể xoay sở tiền học phí đại học vài năm...”

Tôi lắc đầu. “Không được, anh có cuộc sống của anh, em có cuộc sống của em. Ngày mai, em sẽ nói về chuyện chuyển đến ở nhà ông Nghiêm.”

“Y Y, đừng lộn xộn nữa, đừng dùng chính bản thân mình trừng phạt anh, được không?!” Giọng nói của Bắc Bắc nghe như hoàn toàn vô lực.

“Anh à, anh đã lựa chọn rồi, không phải sao? Cuộc sống của em không có liên quan đến anh.” Tôi cười đến không còn độ ẩm .

“Y Y, tại sao nhất định phải như vậy? Nhất định giữa

nam nữ phải có tình yêu sao? Chẳng lẽ nếu không có tình yêu, cứ như vậy mà đem tình cảm của anh đối với em vứt bỏ. Không phải là tình yêu, chẳng lẽ mọi thứ tình cảm khác đều trở thành giả dối, không có giá trị sao?...Trong mắt của em, chẳng lẽ tình cảm của anh, thật sự không đáng một đồng nào sao?” Bắc Bắc luôn thản nhiên như vậy, lặng lẽ ít nói, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói một hơi, hỏi nhiều vấn đề cùng một lúc...

Im lặng một lúc lâu, một loạt những từ ngữ phiền muộn khó nói đã muốn đánh bại tôi.

Đúng vậy, cho dù chỉ có thể coi tôi như em gái của anh, tình cảm của anh chưa bao giờ là không có giá trị. Nhưng mà.....“Anh trai,... Từ nhỏ anh đã biết có rất nhiều người thích anh, em cũng chỉ nói đùa theo thôi, chỉ là bịa đặt, anh không cần để ý!” Rất nhiều chuyện, một khi phát hiện ra, đã không còn có cách nào coi như không có gì cả.

Đón gió...đón anh, tôi nhẹ nhàng mỉm cười.

Nỗi khổ riêng dấu ở trong lòng. Thì ra tôi cũng chỉ là nói đùa, bị cự tuyệt mà thôi.

Ý nghĩ như vậy, giống như bào mòn tâm hồn của tôi.

Không có cách nào tiếp tục cùng anh hít thở chung bầu không khí, nước mắt tôi rơi như vỡ đê. Tôi và anh chỉ là thoáng gặp qua nhau.

Tôi phải tìm một nơi nào đó không có anh để trốn đi, chậm rãi chữa lành vết thương lòng...

“Nói đùa cái gì? Các cô gái đó không có ai tên gọi là Đồng Tử Y!” Ngoài ý muốn nghe được tiếng nói trầm thấp từ phía sau, mang theo một chút đau đớn.

“Anh yêu nhất, em gái....Y Y...” Tôi càng chạy càng xa...tiếng nói của Bắc Bắc cũng càng nhẹ dần...

Bắc Bắc.....

Trước mắt sương mù tràn ngập..... Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa, tôi dường như đã muốn buông xuôi ...Ván bài này.....

Tôi muốn trở lại ôm anh, nói cho anh biết, tôi nguyện ý cả đời làm em gái của anh ((&_&))

Nhưng cũng chỉ là thiếu chút nữa

Nếu kết cục không phải như tôi muốn, như vậy tôi nên buông tay đi.

.....

Đêm hôm đó, tôi mất ngủ, bởi vì ván bài sắp sửa kết thúc, mà phần thắng thấp đến đáng sợ, đến nỗi gần như không hề có phần thắng.

Nửa đêm, tôi ngồi xếp bằng, trước cửa phòng của anh, lưu luyến nhìn vào trong, có thể đây là lần cuối cùng tôi đến.

Trời đã sáng, tôi mới đứng dậy rời đi.

Chỉ cách có một bức tường..

Đêm hôm đó, phòng bên kia đèn luôn mở sáng...có người giống như tôi, trắng đêm mất ngủ ((@_@))

.....

Tám giờ sáng, tôi mặc đồng phục học sinh, mang theo túi du lịch nhỏ rất khéo léo xuống lầu, bên trong trống rỗng không có gì cả.....

Ngoài ý muốn lúc này mọi người của Trầm gia, đều có mặt tại phòng khách

“Con Hồ ly tinh này, cậu thật sự hiểu rõ rồi chứ?” Càng ngoài ý muốn, người đầu tiên quan tâm tôi lại là đối thủ một mất một còn của tôi.

“Ừ.” Tôi gật đầu, xem như tạm thời biến chiến tranh thành hòa bình đi.

“Hey, tại sao cậu không mang theo thứ gì cả?” Cô nhìn túi du lịch nhỏ của tôi, tò mò hỏi.

Tôi cười cười. “Quần áo của mình không phải đều là của cậu sao, mang theo không tốt, không phải à?” Bởi vì từ nhỏ đến lớn, tôi đều mặc quần áo cũ của Tiểu Lệ. Lúc sửa soạn tôi mới phát hiện, tôi không có một bộ đồ nào là của riêng mình ((TT_TT))

“Y Y, cậu đừng có như vậy.” Người ngược lưng lại biến thành Tiểu Lệ. “Quần áo mình đưa cho cậu cũng coi như đồ mới....Có điều, cũng đúng...cái đầu gối kia....” Tiểu Lệ lập tức ý thức mình nói sai, chạy đi che kín miệng lại, ngại ngùng nói. “Ý của mình là cậu quả thật cũng không cần mang quần áo cũ làm gì, ông đó.. ông đó.. Ông Nghiêm có tiền như vậy, dĩ nhiên sẽ mua cho cậu.”

Tôi cười nhẹ gật đầu. “Mình cũng nghĩ vậy.”

Tôi thoáng liếc mắt nhìn Bắc Bắc trong phòng khách, mặt vẫn không thay đổi ngồi đọc báo. Lòng tôi một trận đau đớn.

Ván cờ này, cuối cùng vẫn thua cuộc.....

Nhưng con người của tôi cũng không tệ, đã chấp nhận đánh cuộc thì chấp nhận chịu thua, tuyệt đối không hối hận.

“Đi, đừng, tạm biệt.” Tôi nhìn hai người cúi đầu thật thấp..

Tuy rằng không có cảm tình, nhưng dù thế nào họ vẫn là nhận nuôi tôi, ân tình luôn có.

“Đi thôi, nếu bị thiệt thòi.....Con Cũng có thể lựa chọn trở về.” Dù sao sắp sửa ly biệt, Trầm ba luôn lạnh lùng cũng nói ra những từ ngữ nhẹ nhàng, thiện lương nhất....

“Vâng....con cảm ơn, nhất định.” Tôi lại cúi đầu, cũng biết lần này rời đi.....Tôi không bao giờ quay lại Trầm gia nữa.

Cho dù bị ngược đãi, bị vứt bỏ tôi cũng không bao quay trở lại. Lòng tự trọng là thứ cuối cùng còn sót lại của tôi.

Bắc Bắc đem tờ báo gấp lại, mặt không chút thay đổi nhìn hướng tôi ra đi, quay lại nói với cha anh. “Cha, cho con mượn chìa khóa xe một chút.”

Ông lập tức gật đầu, đem chìa khóa xe đưa cho anh...Anh cầm lấy túi du lịch của tôi, bước lên phía trước. “Đi thôi!”

Tôi sững sốt một chút, ý thức được anh muốn tiễn tôi!!

Nhưng, cảm thấy quan tâm như vậy có hơi quá mức một chút hay không? Điều đó chỉ làm tôi càng thêm khó chịu mà thôi.

Bất quá một khi đã như vậy, tôi chỉ có thể bước theo chân anh rời khỏi cửa Trầm gia..

Ngồi bên ghế trái của xe, tôi nhận không được hết lần này tới lần khác vụng trộm ngắm nhìn anh. Từ nay về sau, cho dù có gặp lại, có lẽ mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

Tôi kinh ngạc nhìn tay anh đặt trên vô lăng xe, ngón tay thon dài như vậy thật đẹp, là một kiệt tác nghệ thuật trời sinh. Anh lưu loát đảo quanh tay lái, một động tác đơn giản như vậy nhưng lại rất tao nhã, giống như tỉ mỉ trình diễn một bản tấu nhạc.

Cũng đều là xe, nhưng ngay cả khí chất của xe cũng vượt trội hơn, so với tên gốc “Bụng bia” k((*_*))

Đây là Bắc Bắc của tôi! Không thường nói chuyện, nhưng lại rất tao nhã...

Đây là Bắc Bắc của tôi! Ngay cả biệt ly, cũng không nguyện ý nói cùng tôi một câu tri kỷ dạn dò.

Tôi cười khổ, cười đến cô đơn.

Bắc Bắc ngẩng đầu lơ đãng liếc tôi một cái, tới đoạn đường giao nhau anh bẻ tay lái đi về hướng phải.

Tôi không thể không nhắc nhở anh. “Anh lái nhầm đường rồi, nhà ông Nghiêm ở hướng trái, lùi trở lại một chút.”

Bắc Bắc vẫn không nói một lời nào, thậm chí quay đầu cũng không có.. Ngay cả bầu không khí cũng đều xấu hổ, tôi không dám nói thêm lời nào nữa, chỉ có thể hít thở .

Năm phút đồng hồ sau, anh dừng xe lại cởi dây an toàn. Anh nghiêng lại, hơi thở tươi mát của anh phảng phất vây quanh . Tôi ngừng thở, hít một hơi dài.

Bắc Bắc giúp tôi tháo dây an toàn, nhưng không có vội vã xuống xe.

“Không có tiệc rượu ồn ào, chỉ mời em ăn một bữa cơm, có thể chứ?”

Đột nhiên bị hỏi làm tôi không thể suy nghĩ được gì....

“Bọn anh là bác sĩ ngoại khoa, không thích hợp đeo nhẫn cưới, cho nên anh không có mua, đừng giận nhé!

Nhẫn cưới?? Tôi.....tôi..... thật sự nghe không hiểu anh đang nói cái gì!

“Nếu sau này, em gặp được một người em thật sự yêu, phát hiện ra với anh chỉ là say mê sai lầm, như vậy không cần nói với anh ta, em đã từng kết hôn, thế không tốt sao?”

Khi đó, bộ dạng của tôi nhất định rất buồn cười, tôi cứng họng, nửa ngày mới phản ứng lại nhìn quanh mới phát giác ra, xe của họ đang đậu ở cửa Cục Dân Chính!!!!

“Anh có rất nhiều bí mật không thể nói, có lẽ anh không thể trở thành một người chồng bình thường, nhưng anh sẽ cố gắng. Về sau, nếu anh làm không tốt, tổn thương em, làm em rơi lệ, xin em nhất định phải cho anh biết, đừng vụng trộm trốn đi khóc một mình.” Bắc Bắc cười, nói rất thẳng thắn thành khẩn.

“Anh trai.....” Cuối cùng tôi cũng hiểu được ý của anh, nước mắt rất muốn trào ra...

“Không cần gọi anh là anh trai, bắt đầu từ hôm nay, không đúng nữa rồi.” Bắc Bắc lập tức mở cửa xe, “Có mang giấy chứng minh theo không? Chúng ta đi đăng kí thôi!”

“Vâng!” quẹt hai hàng nước mắt, tôi gạt đầu thật nhanh...

12. Chương 11

Chương thứ mười — Đánh cuộc [hạ]

“Thực xin lỗi! Anh không phải cố ý làm tay em đau....Y Y, đừng khóc..... Đều là anh không tốt.” Bắc Bắc đưa tay lên lau những giọt nước mắt trên mặt tôi nói. “Y Y, chúng ta đừng cãi nhau nữa, được không? Ngày mai anh đưa em đi khỏi nơi này, thuê một nhà trọ, anh còn tiền tiết kiệm có thể xoay sở tiền học phí đại học vài năm...”

Tôi lắc đầu. “Không được, anh có cuộc sống của anh, em có cuộc sống của em. Ngày mai, em sẽ nói về chuyện chuyển đến ở nhà ông Nghiêm.”

“Y Y, đừng lộn xộn nữa, đừng dùng chính bản thân mình trừng phạt anh, được không?!” Giọng nói của Bắc Bắc nghe như hoàn toàn vô lực.

“Anh à, anh đã lựa chọn rồi, không phải sao? Cuộc sống của em không có liên quan đến anh.” Tôi cười đến không còn độ ấm .

“Y Y, tại sao nhất định phải như vậy? Nhất định giữa

nam nữ phải có tình yêu sao? Chẳng lẽ nếu không có tình yêu, cứ như vậy mà đem tình cảm của anh đối với em vứt bỏ. Không phải là tình yêu, chẳng lẽ mọi thứ tình cảm khác đều trở thành giả dối, không có giá trị sao?...Trong mắt của em, chẳng lẽ tình cảm của anh, thật sự không đáng một đồng nào sao?” Bắc Bắc luôn thản nhiên như vậy, lặng lẽ ít nói, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói một hơi, hỏi nhiều vấn đề cùng một lúc...

Im lặng một lúc lâu, một loạt những từ ngữ phiền muộn khó nói đã muốn đánh bại tôi.

Đúng vậy, cho dù chỉ có thể coi tôi như em gái của anh, tình cảm của anh chưa bao giờ là không có giá trị. Nhưng mà.....“Anh trai,... Từ nhỏ anh đã biết có rất nhiều người thích anh, em cũng chỉ nói hùa theo thôi, chỉ là bịa đặt, anh không cần để ý!” Rất nhiều chuyện, một khi phát hiện ra, đã không còn có cách nào coi như không có gì cả.

Đón gió...đón anh, tôi nhẹ nhàng mỉm cười.

Nỗi khổ riêng dấu ở trong lòng. Thì ra tôi cũng chỉ là nói hùa, bị cự tuyệt mà thôi.

Ý nghĩ như vậy, giống như bào mòn tâm hồn của tôi.

Không có cách nào tiếp tục cùng anh hít thở chung bầu không khí, nước mắt tôi rơi như vỡ đê. Tôi và anh chỉ là thoáng gặp qua nhau.

Tôi phải tìm một nơi nào đó không có anh để trốn đi, chậm rãi chữa lành vết thương lòng...

“Nói hùa cái gì? Các cô gái đó không có ai tên gọi là Đồng Tử Y!” Ngoài ý muốn nghe được tiếng nói trầm thấp từ phía sau, mang theo một chút đau đớn.

“Anh yêu nhất, em gái....Y Y...” Tôi càng chạy càng xa...tiếng nói của Bắc Bắc cũng càng nhẹ dần...

Bắc Bắc.....

Trước mắt sương mù tràn ngập..... Thiếu chút nữa, thiếu chút nữa, tôi dường như đã muốn buông xuôi ...Ván bài này.....

Tôi muốn trở lại ôm anh, nói cho anh biết, tôi nguyện ý cả đời làm em gái của anh ((&_&))

Nhưng cũng chỉ là thiếu chút nữa

Nếu kết cục không phải như tôi muốn, như vậy tôi nên buông tay đi.

.....

Đêm hôm đó, tôi mất ngủ, bởi vì ván bài sắp sửa kết thúc, mà phần thắng thấp đến đáng sợ, đến nỗi gần như không hề có phần thắng.

Nửa đêm, tôi ngồi xếp bằng, trước cửa phòng của anh, lưu luyến nhìn vào trong, có thể đây là lần cuối cùng tôi đến.

Trời đã sáng, tôi mới đứng dậy rời đi.

Chỉ cách có một bức tường..

Đêm hôm đó, phòng bên kia đèn luôn mở sáng...có người giống như tôi, trắng đêm mất ngủ ((@_@))

.....

Tám giờ sáng, tôi mặc đồng phục học sinh, mang theo túi du lịch nhỏ rất khéo léo xuống lầu, bên trong trống rỗng không có gì cả.....

Ngoài ý muốn lúc này mọi người của Trầm gia, đều có mặt tại phòng khách

“Con Hồ ly tinh này, cậu thật sự hiểu rõ rồi chứ?” Càng ngoài ý muốn, người đầu tiên quan tâm tôi lại là đối thủ một mất một còn của tôi.

“Ừ.” Tôi gật đầu, xem như tạm thời biến chiến tranh thành hòa bình đi.

“Hey, tại sao cậu không mang theo thứ gì cả?” Cô nhìn túi du lịch nhỏ của tôi, tò mò hỏi.

Tôi cười cười. “Quần áo của mình không phải đều là của cậu sao, mang theo không tốt, không phải à?” Bởi vì từ nhỏ đến lớn, tôi đều mặc quần áo cũ của Tiểu Lệ. Lúc sửa soạn tôi mới phát hiện, tôi không có một bộ đồ nào là của riêng mình ((TT_TT))

“Y Y, cậu đừng có như vậy.” Người ngược lưng lại biến thành Tiểu Lệ. “Quần áo mình đưa cho cậu cũng coi như đồ mới....Có điều, cũng đúng...cái đầu gối kia....” Tiểu Lệ lập tức ý thức mình nói sai, chạy đi che kín miệng lại, ngại ngùng nói. “Ý của mình là cậu quả thật cũng không cần mang quần áo cũ làm gì, ông đó.. ông đó.. Ông Nghiêm có tiền như vậy, dĩ nhiên sẽ mua cho cậu.”

Tôi cười nhẹ gật đầu. “Mình cũng nghĩ vậy.”

Tôi thoáng liếc mắt nhìn Bắc Bắc trong phòng khách, mặt vẫn không thay đổi ngồi đọc báo. Lòng tôi một trận đau đốn.

Ván cờ này, cuối cùng vẫn thua cuộc.....

Nhưng con người của tôi cũng không tệ, đã chấp nhận đánh cuộc thì chấp nhận chịu thua, tuyệt đối không hối hận.

“Dì, đừng, tạm biệt.” Tôi nhìn hai người cúi đầu thật thấp..

Tuy rằng không có cảm tình, nhưng dù thế nào họ vẫn là nhận nuôi tôi, ân tình luôn có.

“Đi thôi, nếu bị thiệt thòi.....Con Cũng có thể lựa chọn trở về.” Dù sao sắp sửa ly biệt, Trầm ba luôn lạnh lùng cũng nói ra những từ ngữ nhẹ nhàng, thiện lương nhất....

“Vâng....con cảm ơn, nhất định.” Tôi lại cúi đầu, cũng biết lần này rời đi.....Tôi không bao giờ quay lại Trầm gia nữa.

Cho dù bị ngược đãi, bị vứt bỏ tôi cũng không bao quay trở lại. Lòng tự trọng là thứ cuối cùng còn sót lại của tôi.

Bắc Bắc đem tờ báo gấp lại, mặt không chút thay đổi nhìn hướng tôi ra đi, quay lại nói với cha anh. “Cha, cho con mượn chìa khóa xe một chút.”

Ông lập tức gật đầu, đem chìa khóa xe đưa cho anh...Anh cầm lấy túi du lịch của tôi, bước lên phía trước. “Đi thôi!”

Tôi sưng sốt một chút, ý thức được anh muốn tiễn tôi!!

Nhưng, cảm thấy quan tâm như vậy có hơi quá mức một chút hay không? Điều đó chỉ làm tôi càng thêm khó chịu mà thôi.

Bất quá một khi đã như vậy, tôi chỉ có thể bước theo chân anh rời khỏi cửa Trầm gia..

Ngồi bên ghế trái của xe, tôi nhận không được hết lần này tới lần khác vụng trộm ngắm nhìn anh. Từ nay về sau, cho dù có gặp lại, có lẽ mọi thứ đã thay đổi hoàn toàn.

Tôi kinh ngạc nhìn tay anh đặt trên vô lăng xe, ngón tay thon dài như vậy thật đẹp, là một kiệt tác nghệ thuật trời sinh. Anh lưu loát đảo quanh tay lái, một động tác đơn giản như vậy nhưng lại rất tao nhã, giống như tỉ mỉ trình diễn một bản tấu nhạc.

Cũng đều là xe, nhưng ngay cả khí chất của xe cũng vượt trội hơn, so với tên gốc “Bụng bia” k((*_*))

Đây là Bắc Bắc của tôi! Không thường nói chuyện, nhưng lại rất tao nhã...

Đây là Bắc Bắc của tôi! Ngay cả biệt ly, cũng không nguyện ý nói cùng tôi một câu tri kỷ dạn dò.

Tôi cười khổ, cười đến cô đơn.

Bắc Bắc ngẩng đầu lơ đãng liếc tôi một cái, tới đoạn đường giao nhau anh bẻ tay lái đi về hướng phải.

Tôi không thể không nhắc nhở anh. “Anh lái nhầm đường rồi, nhà ông Nghiêm ở hướng trái, lùi trở lại một chút.”

Bắc Bắc vẫn không nói một lời nào, thậm chí quay đầu cũng không có.. Ngay cả bầu không khí cũng đều xấu hổ, tôi không dám nói thêm lời nào nữa, chỉ có thể hít thở .

Năm phút đồng hồ sau, anh dừng xe lại cởi dây an toàn. Anh nghiêng lại, hơi thở tươi mát của anh phảng phất vây quanh . Tôi ngừng thở, hít một hơi dài.

Bắc Bắc giúp tôi tháo dây an toàn, nhưng không có vội vã xuống xe.

“Không có tiệc rượu ồn ào, chỉ mời em ăn một bữa cơm, có thể chứ?”

Đột nhiên bị hỏi làm tôi không thể suy nghĩ được gì....

“Bọn anh là bác sĩ ngoại khoa, không thích hợp đeo nhẫn cưới, cho nên anh không có mua, đừng giận nhé!

Nhẫn cưới?? Tôi.....tôi..... thật sự nghe không hiểu anh đang nói cái gì!

“Nếu sau này, em gặp được một người em thật sự yêu, phát hiện ra với anh chỉ là say mê sai lầm, như vậy không cần nói với anh ta, em đã từng kết hôn, thế không tốt sao?”

Khi đó, bộ dạng của tôi nhất định rất buồn cười, tôi cứng họng, nửa ngày mới phản ứng lại nhìn quanh mới phát giác ra, xe của họ đang đậu ở cửa Cục Dân Chính!!!!

“Anh có rất nhiều bí mật không thể nói, có lẽ anh không thể trở thành một người chồng bình thường, nhưng anh sẽ cố gắng. Về sau, nếu anh làm không tốt, tổn thương em, làm em rơi lệ, xin em nhất định phải cho anh biết, đừng vụng trộm trốn đi khóc một mình.” Bắc Bắc cười, nói rất thẳng thắn thành khẩn.

“Anh trai.....” Cuối cùng tôi cũng hiểu được ý của anh, nước mắt rất muốn trào ra...

“Không cần gọi anh là anh trai, bắt đầu từ hôm nay, không đúng nữa rồi.” Bắc Bắc lập tức mở cửa xe, “Có mang giấy chứng minh theo không? Chúng ta đi đăng kí thôi!”

“Vâng!” quẹt hai hàng nước mắt, tôi gạt đầu thật nhanh...

Chương thứ mười một — Hôn lễ của chúng tôi

Chỗ đăng ký kết hôn, bộ đôi chúng tôi có chút buồn cười, điều quan trọng nhất là tôi vẫn mặc đồng phục trường trung học. Đối lập với tôi, vẻ mặt anh thật tự nhiên

Điền đơn, bàn giao đơn, chờ đợi, từng động tác đều thật bình tĩnh, không có một tia do dự cùng nôn nóng.

“Trầm Bắc Bắc, Đồng Tử Y!” Nghe nhân viên làm việc kêu to tên của chúng tôi, tôi “Àm” một tiếng đứng dậy, thiếu chút nữa đá đổ ghế dựa.

“Đừng khấn trương, còn chưa đăng ký.” Một đôi tay ấm áp, kéo lại bàn tay ẩm ướt nhỏ bé của tôi.

Khi nghe được giọng nói ôn hòa kia, lòng của tôi thật nhẹ nhõm. Hạnh phúc đến quá nhanh, giống như không phải thật. Tôi chỉ sợ giây tiếp theo khi phát hiện ra, tất cả đều là giấc mơ mà thôi.

“Nơi này!” Bắc Bắc đi về phía trước, lấy tíc-kê* đưa ra (*: t

icket: vé)

“Hai người chuẩn bị một chút đi, cần chụp chung tấm hình 2 tấc* , cần thuê áo cưới hay vẫn mặc đồ cũ của mình?” Nhân viên làm việc hỏi rất nhanh (*: nguyên tác : nhị tấc, haizzz , 2 tấc = 20 cm)

Bắc Bắc khó xử nhìn thoáng qua xung quanh, áo cưới vừa bẩn vừa cũ, ném lung tung trên mặt đất. Quay lại hỏi ý kiến bằng mắt với tôi. Thấy tôi trong mắt tôi cũng không mong muốn, anh cười cười trả lời nhân viên làm việc. “Mặc quần áo của chúng tôi.”

Tôi nhẹ thở dài một hơi, có chút mất mát. Cô gái nào cũng hy vọng được một lần mặc áo cưới nhưng tôi thì... áo bẩn...hay là thôi đi...

“Vậy hai người vào đây chụp ảnh đi.” Nhân viên làm việc không khách khí

“Khoan đã.” Bắc Bắc kéo tôi lên phía trước. “Ít nhất cũng tìm một thợ làm tóc giúp cô ấy trang điểm một chút.”

Trong lòng cảm thấy thật ấm, thật ấm.... thì ra, Bắc Bắc cũng hiểu....

“Trả thêm tiền nha.” ((*_*))

“Không sao.”

“Được, được, được, vậy anh trước tiên ra ngoài một chút, làm cho cô ấy xong thì anh hãy vào!” Nhân viên làm việc thay đổi ngay thái độ ((*_*))

Tôi bị nhân viên làm việc nắm lấy cánh tay, lo lắng quay đầu. Bắc Bắc dịu dàng cười với tôi giống như đang nói “Y Y, đừng sợ, anh luôn ở nơi này chờ em!”

Trong nháy mắt, lo lắng rời bỏ tôi.....

Trang điểm thật đẹp, tôi nhìn mình trong gương, có chút hưng phấn, tuy tôi vẫn mặc trang phục học sinh, chưa hết tính trẻ con, nhưng từ bây giờ trở đi đã trở thành người lớn.

Tâm tình tôi thật vui vẻ, tôi như một đứa bé rón ra rón rén đi đến cửa hành lang chờ Bắc Bắc.

Bắc Bắc đưa lưng về phía tôi, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trầm tĩnh, không biết đang nghĩ cái gì, anh đang đè nén giọng nói nghe điện thoại.

Tôi đi lại càng lúc càng gần, càng lúc càng đập vào mắt tôi sự kinh hãi, bởi vì tôi nghe được....

“Tôi biết tôi là kẻ phản bội đáng xấu hổ, đối với hành vi của bản thân, tôi không còn gì để nói, thành thật xin lỗi....”

.....

“Thật xin lỗi, nhìn cô ấy tổn thương bản thân tôi làm không được!”

.....

“Em bình tĩnh một chút được không?..... Không!..... Thật xin lỗi, tôi tạm thời sẽ không gặp lại em, từ nhỏ đến lớn Y Y chưa từng thích người khác...Tôi chỉ là không có cách nào cưới cô ấy mà vẫn còn qua lại với em, như vậy đối với cả hai người mà nói đều không công bằng.”

.....

“Thực xin lỗi, chuyện của chúng ta chờ thêm vài năm, khi Y Y thích người khác rồi nói sau, được không?...” Giọng của Bắc Bắc nghe thật mệt mỏi, rất mệt mỏi.

.....

Tay của tôi lạnh như băng, thì ra không biết Dịch Bắc yêu lần nữa từ khi nào...Mà tôi, lại một lần nữa đã hủy diệt...tình yêu của anh.

Hôn lễ này có nên tiếp tục không??

.....

“Tôi biết em không ngại chuyện tôi kết hôn, nhưng qua lại với em sau lưng cô ấy, tôi thật sự làm không được.....”

“Đó là chuyện của chúng ta..... Đủ rồi!..... với tôi mà nói, em không phải là quan trọng nhất!.

.....

Đầu dây bên kia không biết nói gì, Bắc Bắc cứng đờ cả người, hít một hơi thật sâu, khi mở miệng giọng anh lạnh nhạt. “Không cần ép buộc tôi như thế! Em cảm thấy em đối với tôi như vậy là yêu sao? Nếu là yêu, chúng ta đã quen nhau hơn một năm rồi, tại sao em còn qua lại không rõ ràng cùng những người khác?...Tôi im lặng, không phải là tôi không biết. Không phải tôi không cần lòng của em, mà là tôi biết không thể cưỡng ép được, nên mới dễ dàng tha thứ. Cho nên, em với Y Y không giống nhau. Thế giới của tôi ấy chỉ có tôi...Tôi không thể tổn thương cô ấy dù chỉ một chút. Nếu em dám lấy chuyện của chúng ta ra làm tổn thương cô ấy, đừng trách tôi không khách sáo!”

Nói xong, Bắc Bắc cúp di động .

Anh vẫn không nhúc nhích nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt của tôi cho tới bây giờ chưa thấy qua anh ưu sầu như thế. Tôi từng chút, từng chút một lui về phía sau, thôi miên chính mình, tôi chưa nghe gì cả....chưa biết gì cả.....Tôi chính là kẻ tụt hứng, ích kỷ: Đồng Tử Y!

Tôi muốn đám cưới này, chỉ cần tôi cho là tôi chưa nghe qua gì hết.... Anh vẫn là Bắc Bắc của tôi....chỉ là của tôi...Đúng...cứ như vậy....

Di động trong tay Bắc Bắc lại vang lên, không ngừng vang lên, ...Lòng của tôi đang run sợ. Anh có thể dao động, có thể liều lĩnh xin tôi buông tha...

Bắc Bắc nói đúng, thế giới của tôi chỉ có anh...chỉ có anh... chỉ có anh mà thôi ((&_&))

Tôi nắm chặt tay, cố gắng cười sung sướng kêu to. “Anh trai, nhìn em đẹp chưa nè!”

Bắc Bắc chấn động, xoay người lại. Trong mắt đã nhuộm một mảnh bình tĩnh.

Anh chậm rãi đi về hướng tôi, điện thoại như đòi mạng vẫn vang lên.....Nụ cười của tôi sắp chống đỡ không nổi rồi...

“Cô bé ngốc này, vẫn còn kêu anh trai sao?...” Bắc Bắc đến gần, vuốt nhẹ mái tóc tôi. “Gọi gì cũng được, nhưng không gọi là anh trai nữa, kì cục lắm.”

“Vâng.” Tôi liều mạng dùng sức gật đầu.

“Đi thôi, đến lượt chúng ta đăng ký chụp ảnh.” Bắc Bắc cầm lấy tay tôi, đi vào bên trong...

Tôi để ý thấy, anh thuận tay đem điện thoại của mình quăng vào thùng rác trong góc tường...

.....

Năm ấy, không có nhẫn, không có áo cưới, thậm chí không có lời chúc phúc, chúng tôi chỉ là đặt tay kí vào giấy kết hôn.

13. Quyển 2 - Chương 01-02

Cuốn hai « Thương yêu »

Tiết tử

Bắc Bắc hỏi tôi. “Em nguyện ý theo anh sao?”

Tôi trả lời. “Em nguyện ý!”

, anh nắm tay tôi, rời khỏi nhà...

Anh ấy, dùng cánh tay đơn bạc chống đỡ tất cả mọi thứ cho tôi. Anh ấy, đối với tôi, rất...rất tốt..Nếu trên thế gian này nếu có thần tiên, tôi nghĩ, anh chiều chuộng tôi đến nỗi muốn bắc thang lên trời chỉ để hái cho tôi ngôi sao sáng nhất...

Nhưng thế gian này không có thần tiên, vì thế khi tôi nghĩ đến những điều liên quan đến hạnh phúc tương lai, mới hiểu được: Anh thương yêu, chiều chuộng tôi không có liên quan gì đến tình yêu.

.....

Chương thứ nhất — Hôn nhân của tôi

“Y Y, thức dậy mau!”

“Bây giờ rồi... heo lười.....”

“Ngoan, thức dậy, muộn nhậ là làm phiền mà, biến đi, biến đi , mau biến đi.....

Nhưng tiếng nói của Bắc Bắc không ngừng vang lên. “Nếu không thức dậy, anh lấy chăn của em...”

Bây giờ đang là mùa đông, rất nhanh sẽ là mùa hè, Bắc Bắc cứ như vậy dùng chiêu này với tôi...Tôi quẹt mông, hướng vào chỗ ấm trong chăn mà chui vào.

“Bạn học! Đồng Tử Y có đến không?!” Giọng nói bắt đắ dĩ vang lên, đương nhiên tôi sợ nhất là giọng nói nghiêm nghị của giáo sư môn Văn Học Cổ Đại.

Nhưng Bắc Bắc không biết, cứ dùng chiêu này mãi, sau khi tôi mơ mơ màng màng bị hù dọa vài lần, anh biến thành thằng bé chăn dê rồi?!

Không quan tâm anh, tôi chảy nước miếng, tip tục ngủ đây! ((*_\$\$))

“Trong vòng nửa phút, thức dậy, anh cho em ôm được không?” Thật bắt đắ dĩ, Bắc Bắc dùng chiêu cuối cùng —“Sắc đẹp!” ((*_\$\$))

Chiêu này vừa tung ra, gió mây đổi sắc...

Quả nhiên, tôi lập tức từ trong ổ chăn chui ra, nằm vào lòng anh, vô cùng thân thiết ấn trên trán anh một nụ hôn, nũng nịu nói. “Tích tắc* ! Im lặng nào! Không được ồn ào, bà chủ thức đó. Đừng ầm ỉ! Im lặng! Để bà chủ ôm chút coi ...” Cọ sát vào vùng ngực rộng của anh, tôi tìm vị trí thoải mái, ôm anh...tiếp tục ngủ say. (*: ý Y Y coi Bắc Bắc là cái đồng hồ đó)

Tất nhiên là, Bắc Bắc không phát giác ra tính vô lại của tôi, lẳng lẳng ôm thất lưng, để tôi rúc vào trong lòng mình. Giống như đang bế tôi đến 10 phần, anh mới cuối đầu nói bên tai. “Cô bé ngốc, còn muốn ôm à, muộn giờ thật rồi.”

“Tuân lệnh! Ông xã đại nhân!” Mắt mở ra được, không có nghĩa là đầu óc cũng mở ra, nếu bé như vậy về sau còn có thể xấu xa hơn, tương lai có phải có sẽ làm “chuyện ấy” hay không?

“Rửa mặt đánh răng, thay quần áo đi. Anh đi làm bữa sáng cho em.” Bắc Bắc đã buông tôi ra, rời khỏi phòng.

Đầu của tôi vẫn cứ đi tìm Chu Công, ra sức dẫy dụa.

Mở cửa tủ, một đồng quần áo trước mắt, tôi tùy ý rút một bộ, nghiêng ngả đi vào nhà tắm. Giống như trước, nước súc miệng đã nằm sẵn trong ly, kem đánh răng cũng bôi lên bàn chải. Thậm chí, ngay cả khăn mặt cũng treo sẵn ở vị trí tôi dễ dàng với tay tới. Tôi nhanh chóng đánh răng, tắt nước lung tung lên mặt, treo khăn mặt lại chỗ cũ.

Không biết từ khi nào, cái máng khăn bằng inox có chút rỉ sét, đã được thay bằng máng plastic màu hồng phấn rất đẹp, tôi thích nhất là màu sắc rực rỡ....

“Y Y, xong chưa?” Tiếng của Bắc Bắc vang từ phòng khách bay vào nhà tắm...Bởi vì, nhà của họ chỉ rộng có 50m2. Hơn nữa, là nhà thuê.

“Xong rồi, xong rồi!” Tôi buông lược, nhìn đồng hồ, đã hơn 7:30 sáng một chút, cần phải đi thôi.

Chạy ra, đã thấy một tay của Bắc Bắc cầm túi xách của tôi, một tay cầm bữa ăn sáng chờ ngoài cửa.

“Lần sau em sẽ dậy sớm một chút! Có làm trễ giờ học của anh không?” Ngờ khí cho thấy tôi thật áy náy, nhưng biểu hiện lại không có chút hối cải.

Tôi quả nhiên một đứa trẻ bị dạy hư.

“Không sao, anh đi mau một chút là được.”

Bắc Bắc đối với tôi mãi mãi là yêu thương cùng kiên nhẫn.

“Vây đi mau lên!” Tôi cầm lấy túi sách trong tay anh, thuận thể khoác lấy cánh tay anh, hừ, cái túi sách này sao lại phách lối nằm ở vị trí ngọt ngào đó của tôi chứ ((*_*))

Bắc Bắc chờ tôi ra, động tác thành thực, khóa cửa lại.

Đi hết năm tầng lầu, họ đi đến bên chiếc xe Châu u màu trắng sữa, chờ anh mở cửa xe, tôi mới chú ý, mắt anh có quầng thâm đen.

“Đêm qua, anh lại không có ngủ hả?!” Tôi nhú mày, cảm thấy không thoải mái. Thật ra tôi vì anh mà đau lòng.

“À, anh muốn viết thêm một chút cho bài báo cáo chuyên nghiệp đưa cho giáo sư, lại thêm bệnh viện có thực tập lâm sàng cũng cần báo cáo,...không để ý tới trời đã sáng.” Giọng nói Bắc Bắc thật ngọt ngào, muốn để tôi biết anh không sao.

Anh lại thức khuya? Trong lòng của tôi không thoải mái tí nào. Đúng vậy, học ngành y phải hết 7 năm, hiện tại anh đã học năm thứ 6. Các môn học đều nặng nề, nhưng trong thời khóa biểu các môn học, các giáo sư đều sắp xếp cho sinh viên nghỉ ngơi. Bắc Bắc bởi vì ...tiền thuê nhà, tiền điện nước, còn liên tục mua sắm cho tôi rất nhiều quần áo mới để trong tủ. Thậm chí, vì để mua chiếc xe này, anh đã cắt lực làm công, dạy thêm, tiêu hao tất cả thời gian nghỉ ngơi.

Anh rất bận rộn, thật sự bận rộn. Cho tới bây giờ, sau 2 năm kết hôn, chưa thấy anh ngủ lười thoải mái một lần nào....

“Bắc Bắc, em cũng đi làm, được không?” Tôi năn nỉ, không chỉ một lần này....

“Không được!” Bắc Bắc quả quyết cự tuyệt, không hề cho tôi cơ hội thương lượng.

“Tại sao không được?! Bạn học của em có rất nhiều người đi làm nha! Anh không biết là anh ngang ngược lắm sao?” Tiếng nói tôi ngân lên cao vút.

“Anh không thích em vừa học vừa làm.” Bắc Bắc lái xe, nhẹ nhàng nói, âm thanh ôn hòa lại giống như kiểu “chấm dứt đề tài này đi, không cần bàn luận thêm”.

“Dừng xe!!” Tôi tức giận hét lên.

Bắc Bắc không có dừng lại, anh xem tôi như là cô nhóc đang giận dỗi.

“Em nói anh dừng xe ! Em muốn đi xe buýt !! Mua xe làm gì, khiến anh vất vả như vậy, em chịu không nổi!!” Tôi kêu lên, nước mắt trong hốc mắt muốn chảy ra.

Bắc Bắc của tôi, là một đại thiếu gia, hẳn phải là nên ngồi thoải mái trong căn phòng lớn, chứ không phải như bây giờ, vì mưu sinh mà bôn ba...

“Lại cảm xúc ồn ào gì nữa đây?” Bắc Bắc dừng xe ở ven đường, cười cười, nói chuyện như đang nói với một đứa bé.

“Em muốn đi xe buýt, không muốn ngồi xe của anh nữa!” Nước mắt tí tách rơi xuống.

Haizzz, Tôi bậm miệng lại, biểu hiện một bộ dạng chịu thiệt thòi, quả thật rất giống một đứa bé cố tình gây sự.

“Lại khóc?” Bắc Bắc đang cười, nụ cười rất yêu thương. “Tại sao em càng ngày càng giống như một đứa bé vậy?! Y Y của anh sao lại không có lớn thêm lên chút nào vậy nhỉ?”

Hai năm qua, tôi càng ngày càng như một đứa bé. Nói khóc liền khóc, nói cười liền cười, đã hoàn toàn không che dấu nổi cảm xúc. Có lẽ, trong tiềm thức, tôi hy vọng mình mãi mãi không bao giờ lớn lên, bởi vì một khi tôi trưởng thành, có thể anh sẽ an tâm mà rời tôi đi.

“Em muốn đi xe buýt.” Lau nước mắt, tôi cầm lấy túi sách, mở cửa ra, chuẩn bị xuống xe..

Cánh tay đã bị một bàn tay chụp lấy .

“Em đã quên cái tên háo sắc trên xe buýt kia rồi à!? Hay em lại muốn hại anh mất thêm mấy ngày ăn không ngon, ngủ không yên nữa?” Giọng nói vẫn dịu dàng khuyển nhủ, an ủi như thế. Sắc mặt Bắc Bắc trầm xuống, có chút không hài lòng .

Đúng thế, một năm rưỡi trước, ở trong xe buýt có một tên háo sắc, lợi dụng khi xe chạy ra vùng phụ cận ngoài ngoại thành của trường, uy hiếp tài xế....chuẩn bị bắt lấy các nữ sinh giở trò đồi bại. Thật chẳng may tí nào, tôi là đối tượng thứ nhất hắn ta muốn giở trò....

“Hắn ta chưa có làm được gì mà....” Giọng của tôi rất thấp, rõ ràng có chút lo lắng.

“Vậy em nói xem, em bị thương ra sao? Toàn bộ gương mặt đều sưng như cái đầu heo, trên người cũng toàn vết thương. Nếu không phải em phản kháng kịch liệt, ngay cả tính mạng cũng không cần, người tài xế kia có đủ dũng cảm cứu bọn em sao!?” Mỗi lần bắt đầu nói chuyện này, giọng điệu của Bắc Bắc sẽ rất kích động, vẻ mặt giận như muốn giết người,

“Mẹ nó! Đừng có nói nữa!” Anh cầm phần võ thật mạnh vào tay lái... luôn luôn được ca ngợi, tao nhả ôn hòa, lại còn biết cả chữ tục ((*_*))

Từ sau lần đó, Bắc Bắc lấy tiền tiết kiệm, còn lại đi mượn thêm tiền để mua xe. Kiên trì đưa đón tôi đến trường.

Họ đều là sinh viên, cũng vì mua xe, cho nên thời gian nghỉ ngơi của Bắc Bắc không còn, thời gian làm việc lại tăng lên...

“Bắc Bắc, đừng nóng giận, đừng nóng giận.....” Anh tức giận, lòng của tôi hoảng hốt, làm sao còn dám tiếp tục tình tình con nít vừa rồi a !!

“Quay lại! Ngồi xuống đi!” Bắc Bắc ra lệnh cho tôi.

Cam tâm bị thuyết phục, tôi giống như đứa bé ngoan ngoan ngồi xuống.

Chương thứ hai — Mỗi một câu

Xe tiếp tục chạy về phía trường học của tôi....

Bắc Bắc nheo mắt, xem ra anh vẫn không vui vẻ, tôi hoảng hốt đặt tay lên cánh tay anh, nũng nịu nói. “Bắc Bắc ơi, Bắc Bắc à, đều là em không tốt, đừng giận nữa nha!”

“Em biết rõ, anh không phải giận dữ với em.” Sắc mặt Bắc Bắc nhẹ xuống một chút. “Ăn sáng nhanh đi, giáo sư của em rất khó, em ăn không no, làm sao ứng phó đây?”

“Vâng.” Tôi nhanh chóng lấy túi sách trên tay anh. Bánh mì sandwich ở trong cà mèn vẫn còn nóng

Tôi cứ vậy từ từ ăn, tài nghệ nấu ăn của anh ngày càng ngon...

“Anh làm món đó có ngọt lắm không??” Bắc Bắc nhìn tôi liếc mắt một cái, vừa lái xe vừa hỏi...

“Không có đâu, rất ngon, rất ngon!” Tôi gật đầu thật mạnh, ăn xong sandwich, đưa ngón tay lên mút sạch ((*_*))

“Uống nước trái cây đi, đừng bỏ.” Tôi dĩ nhiên nịnh bợ lấy lòng anh, Bắc Bắc cười nhẹ, trong nụ cười có niềm hạnh phúc không dễ phát hiện được.

“Vâng.”

Đó là ly nước chanh, Bắc Bắc bỏ thêm một ít nước đá trong đó, thật ngon miệng...Bắc Bắc cũng pha sẵn một ly cà phê cho mình.

“Buổi sáng nên uống nước trái cây sẽ tốt cho thân thể, đừng uống cà phê mau già lắm!” Tôi rất nhanh tay đưa ly nước chanh đã uống một nửa của mình cho anh.

Bắc Bắc cúi đầu nhìn ly nước, cười yếu ớt lắc đầu. “Em uống là được rồi.”

“Được cái gì !!!... Anh ghê tởm nước bọt của em phải không!” Tôi cầm giận xoay người lại, phát hỏa nhìn đi chỗ khác, không thèm quan tâm anh.

Khi xe dừng lại lúc gặp đèn đỏ, tôi chưa kịp phản ứng, Bắc Bắc lấy ly nước chanh trên tay tôi uống một hớp, sau đó trả lại cho tôi...Đèn xanh, anh tiếp tục lái xe, chỉ cười mà không nói gì

Mặt của tôi đỏ lên, hạnh phúc vây chung quanh...

Năm ngoái, sinh nhật của tôi, anh nói. “Y Y, nếu em không thể rời khỏi anh, thì hãy từ từ đợi, đợi anh chậm rãi đuổi kịp bước của em.”

Cho nên, cho dù là chờ đợi, cũng thật là hạnh phúc .

.....

Xe dừng lại trước cửa trường.

“Cẩn thận một chút, buổi chiều anh tới đón em.” Bắc Bắc đưa cho tôi túi sách nói.

“Được.” Tôi gật đầu, thuận tay thu dọn rác của bữa ăn sáng.

“Hôm nay đi sớm quá, anh không làm thức ăn nhanh cho em, cơm trong trường khó ăn, buổi trưa nên chịu khó đi xuống dưới mua đồ ăn, hiểu không?” Bắc Bắc nhẹ nhàng nhắc nhở. (so sweet)

“Cái gì chứ??.... Hôm qua anh thức suốt đêm, sáng sớm còn dám làm thức ăn nhanh cho em? Anh không muốn sống nữa chắc?!” Tôi giờ giờ nắm tay, vẻ mặt dữ dằn...

“Y Y, là chính em nói mà, em hy vọng người em yêu có thể nấu cho em ăn mỗi ngày.” Bắc Bắc cười, cười thật dịu dàng.

Trái tim.....giống như ai đó đem một bình trà nóng đổ vào....Ấm áp.... Thật ấm áp.

Mơ ước... thật mơ ước được anh hô((*_\$\$))

Tôi ngơ ngác nhìn anh, không dám lơ mãng....cũng không rời khỏi xe. Bắc Bắc dựa lại gần, hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn của tôi.

Nụ hôn này có nghĩa: Anh phải đi.

Đây là nguyện vọng trong ngày sinh nhật của tôi, hy vọng mỗi một khi anh rời khỏi, có thể hôn tôi một cái...

.....

Bắc Bắc, nhớ rõ mỗi một câu, mỗi một yêu cầu của tôi

.....

“Tiểu Đồng! Đồ mê trai ! Hoàn hồn coi!” Có người dùng tay vỗ trên bả vai tôi một cái, rống một tiếng to điếc cả tai. “Bạn trai cậu đi đã nửa tiếng rồi, làm ơn thu hồn lại dùm. Long giáo sư biệt danh “phun lửa” sắp điểm danh kìa!”

Tôi không khách khí trốn mắt, thuận tiện đưa ngón tay út ngoáy ngoáy lỗ tai...

Tiếng rống lớn vừa rồi là của người bạn tốt, Đồng Hoa, thật lạ, cả hai đều là họ Đồng. Tôi rất tin, chúng tôi ba trăm năm trước là người một nhà. Bởi vì, lần đầu nhìn thấy ánh mắt của cô ấy, tôi đã thích. Không một chút do dự cùng cô ấy kết làm chị em. Đáng tiếc là, Đồng Hoa không nghĩ như vậy. Nghe đâu lúc đó, cô ấy chủ động nhận lời, chỉ vì coi trọng “anh trai” của tôi.

Có gì mà hoài nghi chứ? “Anh trai” ở đây dĩ nhiên là Bắc Bắc rồi ...

Lúc đó là ngày đầu tiên nhập học, đôi khi thường hay gọi s thói quen quá lâu nên khó sửa, tôi rất dễ dàng kêu Bắc Bắc một tiếng “anh trai”

Sau đó, có chút kì lạ.... nhân duyên của tôi rất tốt. Có nhiều người chủ động cùng tôi kết bạn. “Bằng ,bằng, bằng” tôi bắn bỏ bớt mấy kẻ rắp tâm làm ruồi bọ bu quanh, tự nhiên có cái nick name “mê trai” dán trên người mà không hề hay biết.

Đợi cho Đồng Hoa “mê trai” lấy dũng khí thổ lộ chân tình, biểu hiện trên mặt tôi so với Bắc Bắc còn...khấp hơn.

Với quan hệ lúc này giữa tôi và Bắc Bắc, tôi không có nói cho Đồng Hoa biết.....Anh không phải là anh trai của tôi.

Mối quan hệ của hai người không biết nên gọi là gì ? Ở cùng dưới một mái nhà, đã ký giấy kết hôn, thế mà ngay cả nư hôn đầu hai người đều giữ lại.

“Tôi là bạn trai của cô ấy, chúng tôi quen nhau lâu rồi...” Lần đầu tiên, tôi thấy Bắc Bắc cẩn thận từ chối một người con gái như vậy.

Quả nhiên, chuyện họ lo lắng cũng đã xảy ra, bạn bè cùng Đồng Hoa tức giận, còn muốn tuyệt giao luôn với tôi.

Tuy nhiên, tình bạn chân chính phải trải qua thử thách bước đầu. Một bữa nọ, Đồng Hoa rút cuộc chạy đến ôm cổ tôi nói. “Tiểu Đồng à, mình yêu cậu chết mất!”

Đồng Hoa cũng rút kinh nghiệm xương máu, đôi khi tôi ấy cũng nổi điên. Có một lần họ đi uống rượu và hát karaoke, Đồng Hoa nắm cổ áo tôi, nghiêng răng nói. “Đồng Tử Y, nếu ngày nào đó cậu dám phụ tình Trầm Dịch Bắc mà mình yêu nhất, mình sẽ giết cậu, nghe chưa!”

Bị áp bức, tôi chỉ biết hộc máu cắn răng phát ra lời thề. “Trước mặt anh hùng họ “Đồng” tôi xin thề, sẽ không có

Sau đó tôi mới biết, đại tiểu thư Đồng Hoa cùng tôi hòa nhã như lúc ban đầu là do Bắc Bắc tìm cô ấy nói chuyện, cụ thể là chuyện gì thì tôi không rõ.

“Tiểu Đồng à ! Tiểu Đồng! Người theo đuổi cậu, Giang Mạnh Kỳ, cuối cùng đã đến đây!” Đại Đồng , tên gọi thân mật của Đồng Hoa, giọng nói mang theo vui sướng bay tới.

Tôi nhanh tay đem mặt mình vùi giữa quyển sách. “Không nhìn thấy tôi.... Không nhìn thấy tôi.... Không nhìn thấy tôi....”

Ông trời quả nhiên không có nghe lời niệm chú của tôi...

“Y Y thân yêu của tôi! Tôi đến cùng học với cậu đây!” Tiếng nói vô cùng hưng phấn vọng tới.

Trời ơi, nếu tôi nhớ không nhầm thì cậu ta học trong khoa Văn Học Cổ Đại. Có ai có thể giúp tôi bắt cái tên trời đánh này đi không?

“Y Y à, Y Y ơi, Y Y thân yêu ơi!” Tiếng kêu tiếp tục vang bên tai, bả vai tôi không ngừng co rúm lại, mặt vẫn vùi chặt giữa quyển sách.

“Không có nghe, không có nghe, không có nghe!” Tôi lại niệm chú.

“Ha ha ha ha!” Đại Đồng ngồi bên cạnh đã cười đến lệch cả lưng quần...Trời ơi! Có ai tới giúp tôi không?!

“Giá một trăm đồng, đổi cho tôi chỗ ngồi bên cạnh của Y Y.” Đột nhiên bên tai vang lên lời giao dịch.

“Này! Giang Mạnh Kỳ, âm hồn cậu không tiêu tan dùm tôi được hay sao?” Tôi ném quyển sách bay ra ngoài, nhưng chỉ là muộn một bước!

Giao dịch đã xong!!!!

“Tiểu Đồng, mình mời cậu ăn cơm trưa nha!” Đại Đồng vô cùng khoái trá chồm lên lấy tờ tiền màu đỏ, nháy mắt nghịch ngợm với tôi...Sau đó ngồi dịch ra xa vài bước.

Bạn bè à, bạn bè....Mẹ nó! Bạn bè chính là dùng để bán đứng!!...

Tôi hộc máu. ((*_*))

Giang Mạnh Kỳ cố tình không để ý đến khuôn mặt nhăn nhó của tôi, còn rất lấy lòng lại đây kể công, đưa cho tôi quyển sách tôi vừa quăng đi “Y Y, cậu xem tôi bánh chưa nè.”

Bánh á?...Tôi còn bánh hơn! Vì sao mỗi khi tên này nói ra chữ đó, tôi đều cảm thấy giống như phim cấp 3* (*: nguyên bản: A phiên)

Tôi nhìn quanh một vòng, ngoài chỗ ngồi gần tên này ra, không còn có chỗ trống nào cho tôi có thể trốn đi.

14. Quyển 2 - Chương 03-04

Chương thứ ba — Tuổi thanh xuân thật buồn bực

“Y Y nếm thử không? Đây là điểm tâm sáng nhiều dinh dưỡng tôi cố ý dẫn đầu bếp trong nhà làm...Nào, ăn thử đi.” Vừa ngồi xuống, cậu ta liền rất ân cần đưa ra hộp cà mèn tinh xảo chứa thức

“ĂN... RỒI...!” Tôi gần từng tiếng, nghiêng răng tiếp. “LÀ...BẠN...TRAI ...TÔI...BUỔI...SÁNG...DẬY...SỚM.. LÀM...CHO...TÔI...ĂN!” Sợ cậu ta nghe không rõ, tôi nhả từng chữ mạch lạc rõ ràng.

“Ồ! Không sao, cứ ăn thử của tôi đi.” Mặt Giang Mạnh Kỳ đỏ lên nhưng nụ cười vẫn sáng như ngọc, giống như không để ý tin tức tôi có bạn trai ở cùng. Một bên đưa đồ ăn, một bên nói. “Y Y, tuy rằng người yêu của cậu có vẻ hơi buồn nhưng đối với cậu thật tốt...Cho nên tôi quyết định.....”

Tôi lườm cậu ta một cái, biết rõ tiếp theo cậu ta sẽ nói cái gì.....

“Về sau, tôi sẽ đối với cậu còn tốt hơn nữa...!” Quả nhiên là như vậy... Tôi không quan tâm cậu ta, nhìn thẳng vào quyển sách của mình. Cậu ta cũng thật biết điều, không quấy nhiễu tôi mà lấy tranh châm biếm của mình ra xem.

Nhưng cậu ta ngồi bên cạnh tôi thôi cũng đã bắt đầu xuất hiện lời đồn đãi.... Haizzz... Ai kêu người ta là vương tử đẹp trai, nhiều tiền trong trường chứ!?

“Giang Mạnh Kỳ hả? Anh ấy thật đẹp trai...anh ấy đang theo đuổi Đồng Tử Y.”

“Đúng là như vậy, không hiểu tại sao, có nhiều người thích Đồng Tử Y! Tướng mạo không phải đẹp lắm, khuôn mặt chỉ thanh thuần một chút, lại kiêu ngạo phát ớn, sinh hoạt cá nhân lại không biết kiềm chế...Cũng chỉ biết liếc mắt với đàn ông thôi...Hứ!!.. đúng là hồ ly tinh.”

Á.. Á.. Á.... Tiểu Lệ nghe được như vậy nhất định sẽ vui vẻ, cuối cùng cũng có người dùng cùng một danh từ với cô ta.

“Đúng vậy, thật ghê tởm, rõ ràng mỗi ngày đều có bạn trai đưa đón, lại còn có thể phân thân ra nín kéo Giang Mạnh Kỳ, thật làm cho người ta ngán ngẩm

Bắc Bắc, có người ghét anh vì anh đưa đón em nha!!!!

“Các cô ấy đang nói về tôi sao?” Người bên cạnh nghe thấy có người trước mắt nói đến mình, đẹp trai dễ nhìn, buông tranh châm biếm ra, nhứ mày hỏi.

“Đúng!” Tôi tức giận trả lời....Phải lạy cậu ta để thoát ra tôi cũng sẽ làm.

“Ồ, tôi đẹp trai mà !” Giang Mạnh Kỳ ngẩng đầu, nghiêm trang nói ra câu nói có thể làm người ta học máu!.

“Cậu thật ngu ngốc!” Tôi oán hận đem quyển từ điển dày đập trên đầu cậu ta. “Còn không mau biến đi, bà cô này không khách sáo đâu.”

“Trời! Mưu sát chồng a—” Tiếng hét giống như con heo bị chọc tiết vang lên, tiếng nói của nhóm “làn sóng nữ sinh” từ bốn phía càng thêm cuồng loạn, chuẩn xác bắn vào lòng tôi.

Ô hô, tôi không từ chối! Câu nói giỡn ngu ngốc này cũng khá hay nha...

“Y Y thân yêu! Tại sao cậu không thể đối với tôi dịu dàng một chút? Cho dù một chút thôi cũng tốt!” Tên biến thái này, còn dám lộ ra vẻ mặt muốn khóc!

“Trong cuốn từ điển của bốn tiểu thư không có hai chữ ‘Dịu Dàng’”. Tôi đã không còn chút sức, cho dù nghiêng răng cũng đã hết sức rồi!!

Bắc Bắc, Em rất nhớ anh!!

Khi anh ấy nghe nói Giang đại thiếu gia đang theo đuổi tôi, biểu hiện như nghe tin đồn nhảm, không mún không nhậ làm cho người ta muốn phát điên.

“Lừa gạt! Sao lại chênh lệch nhiều như vậy, cậu dối người bạn trai tên Bắc...gì đó...giọng nói rất dịu dàng...dịu dàng như nước chảy...Tôi cũng muốn như vậy thì cậu hung dữ, thật bất công mà!”

“Tôi và cậu thân thiết lắm sao?” Cuối cùng chịu hết nổi, tôi lớn tiếng chất vấn.

“Thân thiết...dĩ nhiên là thân thiết....” Giang Mạnh Kỳ gật mạnh đầu.... “Chúng ta đã quen biết nhau hai năm rồi.”

Tôi vô lực ngã trên ghế...MY GOD! Đây là khắc tinh của tôi sao?

“Nhìn xem, hai người lại liếc mắt đưa tình, quả thật chịu không nổi!”

Lại nữa..... lời đồn đãi bắt đầu

“Cho nên mình nói, cô ta giả làm thiên thần thật chịu không nổi. Các cậu coi, cô ta có cái gì hấp dẫn đàn ông? Không phải là bộ ngực so với người khác to hơn một chút sao?”

Giang đại thiếu gia nghe người ta nói vậy, đôi mắt mèo hướng về ngực của tôi, sau đó hưng phấn hét to như phát hiện được địa lục mới. “Wow, Y Y, tôi lần đầu tiên phát giác.... thì ra cậu rất “BỐC” nha ! Mau nói tôi nghe ngực size bao nhiêu?”

“Giang Mạnh Kỳ, cậu còn dám nhìn, cậu chết chắc rồi!” Tôi oán hận lấy tay ôm ngực, cả người nhào trên mặt bàn, ngăn cản ánh mắt nghiên cứu của cậu ta.

Tôi nhắc nhở bản thân mình, cho dù loài người có tuyệt chủng trong vòng một phút, đầu lưỡi và các cơ quan cuối cùng cũng ngừng hoạt động, thì tôi cũng tuyệt không thể tức giận.

“Các cậu xem quần áo cô ta mặc kìa, quả thật muốn đem mình trở thành công chúa mà.”

Điều này tôi có thể giải thích.

Quần áo của tôi đều ảnh hưởng từ gu* ăn mặc của Trần Dịch Lệ. Bởi vì tôi không ngoan ngoãn, lúc Bắc Bắc cùng tôi đi ra ngoài mua quần áo, tôi cứ luôn miệng nói cái này không cần, cái kia không cần. Thật ra, chính là đau lòng vì anh kiếm tiền không dễ dàng. Dịch Bắc bắt đắ dĩ đành mua quần áo giống em gái ruột của anh cho tôi (*nguyên tác : taste: có nghĩa là thị hiếu, khiếu thẩm mĩ,.. ect)

Dịch Bắc mua từng bộ, từng bộ quần áo giống như em gái mình...Nói thật, không có cái nào tôi thích.

Nhưng tôi không có dũng khí ngăn anh đem tôi ra làm một con búp bê vải. Anh nói một câu. “Y Y, anh mãi mãi nhớ kỷ ngày đó kết hôn, trên người em còn mặc đồng phục học sinh, em nói....không có một bộ quần áo nào là của riêng mình.”

“Đúng rồi, lần trước mình còn nhìn thấy cô ta được người ta “Bao” nữa đó!”

Cái gì? Tại sao tôi lại hoàn toàn không biết?! Ngay cả Giang Mạnh Kỳ cũng lộ ra vẻ mặt suy tư.

“Đúng vậy, mình cũng tận mắt thấy một người đàn ông trung niên đi xe đắt tiền, tay cầm tờ chi phiếu đưa ba trăm vạn năn nỉ cô ta nhận lấy!”

À, thì ra là thế... là cha của Bắc Bắc, là cha chồng của tôi!

“Cô ta làm bộ từ chối, thành khẩn cự tuyệt, bộ dạng rõ ràng là rất luyến tiếc thật quá sức thủ đoạn nha!”

Điều đó tôi thừa nhận, lúc từ chối, vẻ mặt của tôi thật giãy dụa....Thật ra tôi rất giống cha mẹ của Bắc Bắc, thật sự không muốn trông thấy Bắc Bắc chịu khổ...Số tiền kia, có thể cho hai người mua nhà, đóng hết tiền học phí đại học...Nhưng không có sự đồng ý của Bắc Bắc, tôi làm sao dám nhận?

“Chiếc xe đắt tiền của người đàn ông trung niên kia và ngay cả xe máy của Giang Mạnh Kỳ đều nghe nói đến ba mươi mấy bốn mươi vạn....Xem ra, bạn trai hiện tại của cô ta, điều kiện thật bình thường há.”

“Nhưng bạn trai của cô ta bây giờ có tướng mạo vô cùng hấp dẫn và có hương vị nha!”

“Ngay cả hotboy Giang Mạnh Kỳ cũng thích cô ta, ughh.... Thật là ông trời không có mắt mà.” Cuối cùng bọn họ rút ra kết luận. “Cô ta rất giống chiếc taxi.”* (* ở đây ý nói Y Y ai cũng leo lên được LOL)

Tôi nhún nhún vai, không để ý. Miệng lưỡi thế gian, nói như thế nào là tự do của họ. Giang Mạnh Kỳ cũng không có ý kiến gì, tiếp tục cúi đầu xem tranh châm biếm.

Lúc này, đột nhiên.....

“Các cậu bà tám như vậy đủ chưa hả? Các cậu dám đem Y Y ra bàn tán nữa, tôi đem tay chân của các cậu chặt hết rồi ném cho chó ăn!”

Một giọng nói hung hãn phát ra, tiếp theo tiếng rên la, chửi bậy của trận đánh nhau...tiếp theo nữa là tiếng của giáo sư

Là.....Vu Huyền Oánh ...

Tôi cùng Giang Mạnh Kỳ đồng thời run lên một chút....

“Y Y thân yêu! Cậu đúng là sát hại cả nam lẫn nữ mà!” Đó là giọng nói châm chọc không thiện ý của Giang Mạnh Kỳ.

Buồn bực quá đi mất....Tuổi thanh xuân của tôi thật là buồn bực!

Chương thứ bốn — Tôi ghét đồng tính luyến ái!

“Biến thái quá đi!...Quá mức biến thái mà!” Ra đến cổng trường tôi còn không ngừng sợ hãi.

Bắc Bắc đã đợi tôi ngoài cổng, ngồi trong xe...một bên kiên nhẫn chờ, một bên đọc một quyển sách nghiên cứu chuyên nghiệp của nước ngoài. Cho nên nói, vĩ đại nhất cho tới bây giờ chính là vì người yêu thương mà trả giá ...Khi tôi ngồi vào trong xe, Bắc Bắc lập tức buông sách ra, dịu dàng cười. “Tan học rồi?!”

“Vâng.” Tôi gật đầu, Bắc Bắc chồm người lại gần, cài dây an toàn cho tôi. Rõ ràng, động tác đơn giản đó đã thành thói quen tiếp xúc da thịt gần gũi....Anh chưa khởi động xe, trong chốc lát, cửa phía sau mở ra...là Đại Đồng.... giờ tan học, Đại Đồng đi nhờ xe của họ đã thành thói quen...Bắc Bắc cho chìa khoá vào vặn vặn chuẩn bị nổ máy cho xe chạy đi....

Vừa mới chuẩn bị ra đường, “Kítttttt——” m thanh chói tai truyền tới, theo sau là tiếng động cơ “Oành.. oành...” của chiếc mô tô phân khối lớn phát ra. Chiếc xe lớn đẹp như kim cương kia, thẳng lại.... hưng phấn hướng phía họ vẫy tay. “Xin chào Y Y, xin chào Đồng Hoa”... là Giang Mạnh Kỳ

Tôi tức giận đối với cậu ta, trừng ra gương mặt ngáo ộp. Không nghĩ tới, Giang đại thiếu gia còn vui vẻ gõ gõ lên cửa kính. Bắc Bắc mở cửa xuống, đối với cậu ta lịch sự cười.

“Hôm nay Y Y tâm tình không tốt, giúp tôi làm cho cô ấy cười nha!”

“Được.” Bắc Bắc cười yếu ớt trả lời...

Người không biết nhìn vào sẽ cho rằng Giang Mạnh Kỳ mới giống là bạn trai của tôi!!

“Này! Giang Mạnh Kỳ! Nói xong rồi thì biến dùm đi.” Tôi tức giận bắn tiếng ra phía cậu ta.

“Y Y , đừng có như vậy, không có lễ phép.” Bắc Bắc nhíu mày, nhẹ nhàng trách cứ.

Giang Mạnh Kỳ nhún nhún vai ý nói không sao cả, sờ sờ mũi, bỏ cửa chạy lấy người. Trong bụng muốn phát hỏa, không có chỗ thả ra, tôi biết Giang Mạnh Kỳ là vô tội, nhưng..... thật sự là không thoái mái chút nào...Rầu rĩ dựa vào lưng ghế, qua kính chiếu hậu, tôi thấy Đại Đồng có chút ngại ngùng, có chút đồng tình trong mắt ...

“Tiểu Đồng, Bắc Bắc nhà cậu trời sinh như thế, không biết ghen hay là do lớn lên cùng nhau đã hiểu nhau quá rành đến ngay cả cảm giác ghen tị cũng không có?” Đại Đồng từng hỏi qua tôi như vậy...Nói thật ra, vấn đề này, tôi cũng rất muốn biết nhưng không có can đảm để hỏi...

Tại sao người khác tấn công theo đuổi vợ mình, anh không phản nộ thì không nói.... Đẳng này anh còn có thể hòa nhã cùng tình địch? Thật sự làm cho người ta có cảm giác thất bại.

Xe chạy trên đường, trong không gian nhỏ hẹp, bầu không khí có chút cứng nhắc. Bắc Bắc thỉnh thoảng quay đầu nhìn tôi, anh không hôm nay tôi đột nhiên trông không có chút sức lực nào.

“Mệt lắm sao?” Bắc Bắc dịu dàng hỏi...

Tôi lắc đầu.

“Tâm tình không tốt à?” Tiếng của Bắc Bắc càng dịu dàng hơn...

Tôi lại lắc đầu, thật im lặng, sắc mặt vẫn như cũ, không có đổi cho anh xem,

Bắc Bắc không hỏi nữa, bầu không khí càng đông cứng lại.

“Học trưởng, anh không cần để ý đến Y Y, cô ấy bị dọa đến ngây người ra thôi!” Đại Đồng nhanh tay hòa giải, làm dịu bầu không khí.

“Cô ấy bị ai dọa?” Bắc Bắc đưa tay ra vuốt vuốt mái tóc tôi một cách yêu thương...giống y như đối với một đứa trẻ.

“Một tên biến thái.” Tôi rầu rĩ nói chuyện, rùng mình luyến tiếc nhìn Bắc Bắc, tôi chấp nhận hạ xuống buồn rầu...nói chuyện cùng anh.

“Đúng, đúng, đúng ! Thật biến thái!” Tiếng của Đại Đồng vang lên.

“Còn chán ghét hơn cả con gián.” Giọng tôi vẫn buồn bực như cũ.

“Phải nói là còn khủng bố hơn cả con gián mới đúng!” Đại Đồng che miệng cười.

Bắc Bắc cười nhưng không có xen miệng vào, con gái nói chuyện , anh luôn luôn nghe chứ không xen v

“Cô ấy còn nói yêu mình kìa!”

“Biến thái chết đi.” Đại Đồng thuận thế phun ra một câu.

“Còn quá đáng đến mức ngăn mình lại, nói với mình, không nhất định chỉ có đàn ông mới cho mình cảm giác cao trào!” Trước mặt nhiều bạn học trong trường như vậy dám nói tào lao, làm lòng người bất an, làm chuyện thêm huyền ảo ...thật làm cho tôi buồn nôn cực điểm mà... Cho tới bây giờ tôi chưa từng chán ghét người nào như vậy.

Nụ cười của Bắc Bắc cứng lại, anh quả nhiên cũng bị dọa hết hồn....

“Con gián! Con gián đáng ghét! Thật muốn một chưởng giết chết nó!”

“Đúng! Chúng ta tuyệt đối không cô tức dương nan*!” Đại Đồng sử dụng thành ngữ... (*nuông chiều sinh hư; nể quá hoá hỏng, bỏ qua cho kẻ xấu cũng là khuyến khích tính xấu của nó)

“Đồng tính luyến ái chết đi.” Tôi càng mắng càng hăng say....

Sắc mặt Bắc Bắc bắt đầu tái nhợt.

“Đồng tính luyến ái chết đi! Biến thái chết đi, tốt nhất là nhiễm HIV chết đi!” Tôi càng mắng càng ác độc.

Vừa rồi nhân lúc tôi không chú ý Vu Huyền Oánh đã lén lút chạm vào ngực tôi, cảm giác suýt chút nữa trở thành món mồi ngon cho kẻ xấu làm tôi muốn nôn ra hết cơm trưa.

“Đúng! Từ nay cái đám lộn xộn đó ở phía chúng ta đi phía tây. Phải tránh xa bọn này ra, mắc công bị lây nhiễm bệnh si đa!” Quả nhiên là chị em của tôi, miệng lưỡi độc ác giống nhau.

Mặt Bắc Bắc tái nhợt đến trong suốt...

“Đồng....tính...luyến.....ái..... Chỉ cần giữ gìn cuộc sống có chừng mực..... hì sẽ không nhiễm HIV.....” Tiếng của Bắc Bắc rất thấp... rất thấp cái lại... sắc mặt tái nhợt đáng sợ...

Khi đó tâm tình của tôi không tốt, không chú ý tới sự khác thường của anh.

“Cái gì chứ! Đồng tính luyến ái là một loại quần thể hỗn loạn, yêu người cùng phái là tầm bậy á, càng loạn càng đặc ý...Căn bản là thiếu đạo đức, làm thế nào có khả năng để giữ gìn cuộc sống chừng mực? Hơn nữa

cho dù cá nhân mình có giữ gìn, có thể cam đoan bạn tình của họ giữ gìn hay không?? Cho nên AIDS thì nhau dính vào nhóm người đồng tính luyện ái...”

“Tiểu Đồng nói rất đúng, nói hay !” Đại Đồng ngồi phía sau, đùa giỡn dùng sức vỗ tay...

“Em kì thị người đồng tính à?” Không biết vì sao, vẻ mặt Bắc Bắc thoát nhìn có gì đó mất mát.

Tôi vừa bị người đồng tính ăn đậu hũ ngực, sau một trận buồn nôn, tâm tình khó chịu đến cực điểm....

“NO! Không phải kỳ thị.” Tôi dùng một chút, mắt nheo lại, biểu hiện vô cùng chính xác, hung tợn nói. “Là chán ghét, so với chán ghét con gián thì loại sinh vật này em còn chán ghét hơn!”

15. Quyển 2 - Chương 05-06

Chương thứ năm — Hứa với anh, đừng chán ghét anh!

Dọc theo đường đi, Bắc Bắc không biết đường như ăn trúng thuốc gì, giật mình liên tục.

“Cẩn thận! Bên cạnh có xe kìa!”

“Bắc Bắc, anh vượt đèn đỏ kìa!”

“Bắc Bắc, anh làm gì mà đèn xanh không lái đi?!”

“Bắc Bắc, sao anh lại lái xe lên phần đường dành cho người đi bộ?!”

.....

Ngay cả Đại Đồng luôn dùng cảm khi xuống xe cũng đổ mồ lạnh...

.....

Bắc Bắc vẫn trong trạng thái không yên khi nấu ăn trong bếp...Trong chảo, lửa cháy cuộn cuộn, anh vẫn như cũ đứng yên nơi đó. Thất thần đến hồn cũng lìa khỏi xác...

Tôi ở đang lau sàn nhà phòng khách, phát hiện ra khói đặc, nhanh chân chạy tới tắt bếp.

“Trời! Bắc Bắc, anh muốn đốt nhà hả?!” Tôi kinh ngạc nhắc nhở, Bắc Bắc mới bình phục, nhanh chóng đổ thêm nước, dập tắt lửa.

“Bắc Bắc, anh làm sao vậy?” Tôi thật lo lắng hỏi anh.....Bắc Bắc im lặng

Bắc Bắc có tâm sự, nhưng anh không muốn cho tôi biết. Vì thế, tôi cũng không dám hỏi....

“Tôi nay chỉ ăn hai món thôi, được không? Anh hơi mệt.” Bắc Bắc chuẩn bị xào rau xanh, thản nhiên hỏi tôi..... trên mặt trông rất mệt mỏi.

“Được..được...được..” Tôi nhanh nhẩu gạt đầu, trong lòng bị nhéo đau điếng, trên mặt anh hiện lên vẻ mệt mỏi nhưng ở trước mặt tôi luôn ra dáng nhẹ nhàng...Lúc này đã mệt mỏi đến mức không còn ngụy trang được nữa rồi sao??

“Chúng ta mau ăn cơm đi, ăn ngon ngủ ngon là cảm giác tốt.” Tôi vội vàng sắp xếp chén bát, bực tức bản thân mình sao không có thêm nhiều tay.

“Không được, ăn xong rồi anh còn đi ra ngoài dạy thêm.” Bắc Bắc lắc đầu, hốc mắt hạ xuống, nhìn bóng đen trong mắt anh tôi cảm thấy thật kinh hãi.

“Bắc Bắc, anh luôn chuyên quyền như vậy.” Nháy mắt, mắt của tôi đã nổi lên nước, nén khóc, tôi thấp giọng lên án. “Em chán ghét anh, càng chán ghét bản thân mình liên lụy anh.”

“Em chán ghét anh? Nói vậy là có ý gì? Hơn nữa, em cũng không có liên lụy anh mà!” Trên mặt Bắc Bắc hốt hoảng. “Anh làm cái gì cho em khó chịu, anh có thể sửa...” Bắc Bắc cầm lấy tay tôi, vội vàng hỏi. “Y Y, em muốn cái gì? Anh còn có cái gì làm không tốt, em nói cho anh biết đi!”

Chính là rất tốt nên lòng của em mới có thể đau như vậy.

“Cái gì em cũng không muốn, em chỉ muốn anh nghỉ ngơi nhiều, có nhiều sức khỏe.” Tôi lắc đầu, tiếng rất thấp...đầu cúi xuống, giọng nói càng nhỏ hơn.

Bắc Bắc sưng sốt một chút, hồi lâu mới tỉnh lại...

“Được rồi, anh xin phép nghỉ tối nay, không đi dạy, ở nhà với em...” Bắc Bắc nhợt nhạt cười nói...Anh lúc nào cũng thuận theo ý tôi... đến nỗi tôi cảm thấy anh dường như muốn đền bù cho tôi!!

Nhưng đền bù cái gì? Yêu thương? Nhưng tôi cũng không muốn phải như thế. Cùng nhau dọn đồ ăn lên, Bắc Bắc gấp cho tôi một miếng thịt bò, cười khỏ.

Tôi biết, thịt bò không được bỏ muối, hơn nữa không được để lửa quá lâu, nếu không, nhất định sẽ bị dai.

Bắc Bắc có tâm sự...

Tôi không chủ động hỏi, tôi hiểu tính cách của anh. Nếu anh không muốn nói thì đừng gặng hỏi, vì gặng hỏi chỉ có thể làm cho quan hệ giữa hai người trở nên căng thẳng mà thôi. Kỳ thật, thoát nhìn quan hệ của chúng tôi thật vững chắc, nhưng thực chất bên trong rất yếu ớt... bởi vì cảm xúc không chạm đến góc sâu nhất của tâm hồn.

Bắc Bắc tắm xong, đi ra khỏi nhà tắm nhỏ hẹp. Tôi nằm trên giường không yên lòng lật xem tiểu thuyết...Bắc Bắc ngồi ở mép giường nhìn tôi...

Ngày đầu tiên dọn đến nơi này, Bắc Bắc đã để tôi ở phòng lớn nhất...Bản thân mình ở phòng nhỏ kế bên chỉ có chiếc giường cho một người nằm. Tôi cong mắt, mở miệng cười, chỉ cần nhìn thấy anh...luôn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tôi cầm lấy khăn mặt trong tay anh, vô cùng thân thiết giúp anh lau tóc. Sau kết hôn, anh cho tôi quyền lợi này...Anh miễn cưỡng đáp ứng!

Trước kia, chúng tôi luôn t chuyện, nhưng đêm nay, Bắc Bắc đặc biệt im lặng.

“Khô rồi!” Tôi làm xong việc lớn nên đặc biệt rất hưng phấn ồn ào...

Bắc Bắc im lặng, không giống như trước kia, trở về phòng nghỉ ngơi..

“Muốn nói chuyện tán gẫu với em hả?” Tôi thân thiết dùng đôi tay ôm cổ anh giống như con gấu ôm cây.

Bắc Bắc vẫn là im lặng, ngay khi tôi nghĩ anh không muốn nói gì nữa, anh lại lên tiếng. “Đêm nay anh cùng ngủ với em.”

Tôi nghĩ biểu hiện lúc đó của tôi so với nhìn thấy khuôn long còn kinh ngạc hơn. Tôi từ từ buông lỏng tay mình ra, không tin được chính lỗ tai mình.

Đúng vậy, khi mua chiếc giường đôi này, tôi từng chờ đợi anh có thể ở trên giường đôi hỏi tôi...Nhưng khi thấy anh mua một chiếc giường đơn khác, cuối cùng tôi cũng hiểu được, anh không phải muốn mối quan hệ như thế, anh chờ tôi lớn lên...yêu thương người khác...anh sẽ rời đi.

“Bắc Bắc, anh..... muốn?” Tôi rất cẩn thận hỏi anh, trong lòng không ngừng cảm thấy hoảng sợ ...

“Cho.... anh thêm....một ít thời gian...” Tiếng của Bắc Bắc rất nhỏ, giọng nói nghe thật khó khăn....

“Vậy.....” Tôi không hiểu, ý của anh là đắp cùng chăn bông nói chuyện phiếm sao????

“Anh nghĩ..... trước.....thích ứng, thích ứng em.....” Bắc Bắc nói thật giãy dụa, thật do dự. “Nhưng mà..... Y Y, đừng quá chủ động.... anh sợ... anh sẽ làm em hoảng hốt...”

Mặt của tôi đỏ hồng lên, đừng quá chủ động? Những lời này thật độc nha, ý anh giống như tôi tùy thời “lợi dụng” anh.

“Anh đi chết đi!” Mặt tôi đỏ bừng, dùng gối đầu nhẹ nhàng đánh anh. “Em cũng sợ chết đi, nghe nói lần đầu rất đau!”

Bắc Bắc nhột nhột cười, đem tất cả ý nghĩ bất an che giấu. “Anh cũng nghe nói vậy, cho nên chúng ta từ từ đi đến giai đoạn đó, được không?”

Ý của anh có phải là : Phát sinh quan hệ cùng tôi chính là cần một chút thời gian? Trong lòng bị một chuỗi ngọt ngào chiếm lấy. Tôi biết ý nghĩa của câu nói đó.

“Vậy còn không mau lên nằm đi.” Mặt của tôi nóng khủng khiếp, đem một phần giường nhường lại cho anh, trong lòng vẫn hồi hộp.

Bắc Bắc nói muốn tôi, tuy rằng không phải lập tức, nhưng anh đã muốn tôi!!!

Ý nghĩ như vậy làm cho người ta thật quá mức vui vẻ...

Bắc Bắc xóc chăn lên nằm xuống một bên giường. Không gian chỉ còn lại hơi thở của anh và tôi. Mùi sữa tắm của tôi vây quanh anh, cũng như hơi thở thơm mát của anh vây quanh tôi....

Tim của tôi giống như chú nai con chạy loạn, không thể kiềm chế được.

Sợ anh xấu hổ, nên tôi cuộn mình trong chăn quay lưng về phía anh, khi tôi quay lưng đi, tôi có một cảm giác anh thở một hơi dài nhẹ nhõm... Thật lâu, thật lâu về sau, đêm đã khuya, tôi đã thích ứng anh....vì thế hô hấp không loạn nhịp nữa....

Đêm đến im lặng....giống như bên tôi cũng không có thêm một người nào...mí mắt của tôi ngày càng nặng.....

Lúc giật mình có ai đó giúp tôi đắp chăn, dựa bên gối, chăm chú nhìn tôi rất lâu, sau đó thì thào. “Y Y, hứa với anh, đừng chán ghét anh như chán ghét con gián....anh nhất định sẽ cố gắng...”

Chương thứ sáu — Thiên đường và địa ngục

Sáng sớm, mặt trời mới ló ra...tôi cũng đã mở mắt....

Đối với người có thói quen ngủ nướng như tôi...đây có thể gọi là kỳ tích.

Mà hôm nay, kỳ tích của tôi chính là người nằm bên cạnh. Tôi xoay người, mặt đối mặt, về mặt anh ngủ thật điềm nhiên, im lặng như một thiên sứ....

Bắc Bắc cong người lại, một nửa người rơi ra ngoài giường. Tư thế anh nằm thật kì lạ, bộ dạng giống như một đứa bé bị thương, nhưng lại quật cường che dấu vết thương đó....

Lòng tôi trỗi dậy một nỗi xúc động mềm mại. Tôi dịu dàng nhẹ nhàng vuốt ve mấy cọng tóc rơi trên trán anh....Tóc của anh thật mềm, giống như khi anh còn là cậu bé 12 tuổi đi xuống từ cầu thang...thoạt nhìn thật cao ngạo...nhưng tâm hồn lại rất mềm mại...

Động tác nhẹ như vậy cũng làm anh thức giấc. Hai mắt của Bắc Bắc còn chút buồn ngủ, mơ hồ đối với tôi cười. “Y Y, chào buổi sáng.” Má lún đồng tiền như ấn như hiệnLòng của tôi nhất thời bị một cổ lực mạnh đánh trúng....cổ lực đó mang tên: Hạnh Phúc!!!

.....

Thì ra cảm giác có người bên gối là như vậy, sáng sớm, thức dậy có thể nhìn thấy người mình yêu, không có thứ vật chất nào có thể thỏa mãn hơn nữa.

Cố che dấu tiếng tim đập thành thạch trong ngực, tôi làm khuôn mặt ngáo ộp với anh , đem mũi mình phình to như heo chọc ghẹo anh. Bắc Bắc cười to, tiếng cười làm nỗi buồn ngày hôm qua tiêu tán đi...

“Đừng ồn ào.” Bắc Bắc đem mặt mình chôn trên đầu gối...không ngừng cười nói.

Tâm của tôi nổi lên, làm đủ dạng mặt xấucương quyết yêu cầu anh phải “thường thức”.

“Tào lao quá! Đừng làm ồn!” Bắc Bắc cười to, lấy tay đẩy khuôn mặt “khủng bố” của tôi ra....Hứ! Dám mắng tôi là người quái dị. Cuối cùng, tôi quyết định phản kích....Tôi ngả cả thân mình lên người anh...giả tiếng kêu. “Ngộ Năng, ta là đại sư huynh .. Ngộ Không a.”

“Em mà là Hầu Tử cái gì.... Em là Trư Bát Giới mới đúng!”

“Không muốn làm Ngộ Năng, vậy làm Đường Tam Tạng đi...ha ha ha ha, được lắm, em biến thành Nhện Tinh!”

Nói xong, tôi lập tức biến thân....bắt đầu tác quái muốn liếm mặt anh.

“Ha ha, em tránh ra nha! Nếu không rời trường sẽ trễ giờ đây!” Bắc Bắc cười đến chảy cả nước mắt “ra sức” đẩy con nhện tinh là tôi. Bất quá con nhện này “đeo” vô cùng chắc, anh đẩy cách nào cũng không đẩy ra được. Cả người anh bị tôi đè dưới thân

.....

Buổi sáng hôm đó, Bắc Bắc, sinh viên năm thứ 6, luôn được phần thưởng chuyên cần, đang ở buổi thi cuối kì... lần đầu tiên đến muộn không có lí do gì để giải thích, giáo sư có chút thất vọng nhưng trên khoe môi anh, nụ cười vẫn giương lên rất cao...

.....

Cuối cùng khi hoàn tất kì thi, tình cảm của tôi cùng Bắc Bắc càng ngày càng tốt đẹp.

Tháng bảy trời rất nóng bức, ngày đêm đều cần đến máy lạnh, nhưng tôi và Bắc Bắc buổi tối ngủ cùng nhau khoảng cách càng lúc càng gần hơn...

Hôm nay sáng sớm thức dậy, thậm chí bàn tay anh còn khoát trên lưng của tôi !!

.....

Đã chín giờ tối, Bắc Bắc đi dạy thêm còn chưa trở về.

Hôm nay, Giang Mạnh Kì giới thiệu cho tôi một cơ hội làm việc, ở phân xưởng trực thuộc công ty gia đình cậu ta, có một nữ kế toán chuẩn bị sinh con, lại không muốn mất việc, chỉ xin nghỉ có hai tháng,...Hai tháng làm việc, mỗi một tháng lương ba ngàn lại vừa vặn thời gian nghỉ hè. Cơ hội tốt như vậy, tôi không thể bỏ qua.

Tôi phải nghĩ cách làm nũng với Bắc Bắc mới mong anh gật đầu đồng ý. Dĩ nhiên phải kiếm vài thứ phụ trợ rồi.....

Tôi đến cửa hàng bách hóa mua mấy chai bia, cười đắc ý, tôi thật quá thông minh. Làm Bắc Bắc mơ hồ, chỉ cần anh gật đầu là không có cơ hội đổi ý. Mang theo mấy chai bia, tôi thông thả đi về hướng nhà mình.

Vừa lúc đó tôi nhìn thấy xe của Bắc Bắc dưới lầu, tôi vui sướng, cuối cùng cũng tìm được chỗ ra sức lao động rồi, vừa định vẫy tay với anh.....

Lúc này, có một thân ảnh cao ráo chắn trước mặt của Bắc Bắc. Ở hơi xa nên tôi không nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt anh. Người đó kịch liệt kéo, Bắc Bắc có chút giật mìnhSau đó tôi thấy anh chỉ chỉ vào cái ngõ nhỏ tối tăm gần cửa nhà họ, ý nói đến đó nói chuyện.

Là bạn của Bắc Bắc sao? Vì sao không mời người đó vào nhà?? Cái dáng cao ráo kia, tóc dài mặc áo choàng, không phải là phụ nữ chứ? Sẽ không phải là người con gái đã gọi cho anh trước khi họ kết hôn chứ??

Lòng của tôi sợ hãi, vì thế tôi ôm theo bia đi theo tới ngõ nhỏ đó, lòng bất an, vụng trộm nghe lén.....

“Tôi nghĩ là ngày đó tôi đã nói rõ ràng.” Giọng Bắc Bắc bình tĩnh mang theo chút áp lực.

“Bắc, em không đồng ý chúng ta cứ như vậy mà chấm dứt.” Là tiếng nói của đàn ông....tôi ngậm ngẩn cả người...ý nghĩ dừng lại...đầu óc trống rỗng...

“Em đã chờ anh hai năm rồi, chẳng lẽ chờ được kết quả này sao?”

Không đồng ý..... Chấm dứt?? Đợi anh hai năm?..... Có ý gì đây???.....

Tất cả yên tĩnh, có một tiếng thở dài không thể nghe thấy

“Thần, tôi bắt đầu khát vọng cuộc sống bình thường” Bắc Bắc chưa nói xong, cái thân ảnh cao ráo đó đã bắt ngờ hôn anh. ((&_&))

Tôi ngây ngốc đứng ở nơi đó, trong tay đang cầm những chai bia.... lạnh như băng.... Cái lạnh cũng đã thấm vào ngũ tạng...

Bắc Bắc tôi yêu cứ đứng nơi đó như vậy, gần tôi trong gang tấc mà như cách xa ngàn dặm...

Bắc Bắc đứng yên tại chỗ, giống như người đang cuồng nhiệt hôn anh không phải là người cùng phái với anh. Anh không hòa theo, cũng không chống đẩy...Xem như tất cả đều là đương nhiên...lại xem như người đứng chỗ đó chỉ là thể xác của anh .

Thật là mùa hè sao? Nhìn hai người trước mắt, vì sao tôi cảm thấy như mùa đông đóng băng...Lạnh đến thậm chí ngay cả tay chân đều nhắc lên không nổi...Tôi lùi thật sâu, thật sâu về phía sau...người đàn ông tôi nhìn thấy cuối cùng cũng buông anh ra.....

Dưới ánh trăng, tôi nhìn thấy rõ người đàn ông kia, cậu ta có khuôn mặt thật đẹp lại tà nịnh, tóc dài bay lên, đẹp như yêu tinh trộm áo khoác của ma quỷ. Đứng trước mặt yêu tinh đó là Bắc Bắc, xa lạ.... dường như tôi chưa bao giờ quen biết qua....

Hình như trong lúc vô ý tôi đã xông vào một hành tinh xa lạ, thế giới tràn ngập quỷ dị. Ở trong mắt tôi, thế giới xa lạ đó có một đại danh từ....nhưng bây giờ nó đang hiện ra chân thật trước mắt tôi ...và người tôi yêu nhất Bắc Bắc... đương nhiên đứng ở nơi đó...Ngực của tôi có một cơn buồn nôn.....

“Bắc, anh có thể cho em gái kia của anh hôn như vậy sao?” Người đàn ông có gương mặt đẹp, dùng dáng vẻ thùy mị, ôm thắt lưng của Bắc Bắc, tựa vào ngực anh.... nơi tôi từng tựa thật lâu

Bắc Bắc im lặng.

“Bắc, anh có thể đụng chạm cô ấy như trước kia chúng ta từng đụng chạm sao??”

Ánh mắt Bắc Bắc lóe ra một chút, anh giương mắt, muốn mở miệng nói chuyện...nhưng tiếng nói lại cứng ở giữa yết hầu...

“Bắc, anh không thể lừa được em, anh không thể, trong lòng anh như bị chém....nếu dễ dàng qua đi như vậy, làm sao trước đây chúng ta có thể quen biết ? Em là bác sĩ tâm lý của anh, em hiểu anh hơn người khác. Tâm sự của anh chỉ có em mới biết, em không phải là cô em gái hồ đồ ngốc nghếch chỉ biết nói tiếng Yêu kia.” Tiếng của người đàn ông đó dịu dàng, như mẹ hoặc người, không ngừng mềm nhẹ nói ở bên tai Bắc Bắc. “Bắc, anh là người đàn ông bình thường, anh có nhu cầu của anh, chẳng lẽ bởi vì cô ấy yêu anh...cho nên anh phải hi sinh cả đời hay sao?”

Bắc Bắc cố gắng kéo hồn lại, giọng lạnh nhạt. “Tôi muốn cùng cô ấy cả đời...tôi sẽ cố gắng làm được.”

“Cố gắng?” Người đàn ông kia cười nhạt. “Bắc, muốn em nhắc nhở anh không? Làm sao anh có thể chịu đựng được việc cô ấy dính sát bên cạnh anh. Bởi vì anh hoàn toàn đối xử với cô ấy như một người em gái...không phải là người đàn bà của mình.”

Bắc Bắc đóng băng, không có phản bác.

“Cuộc sống gắn bó vợ chồng quan trọng nhất là cái gì?....Đó là đời sống tình dục hòa hợp!...Anh có thể chịu được việc quan hệ với đàn bà sao? Anh đã quên cái loại dơ bẩn đó đã khiến anh có cảm giác tuyệt vọng ra sao ư? Không có quan hệ tình dục... cuộc hôn nhân của hai người có thể gắn bó được bao lâu?”

Sắc mặt Bắc Bắc càng ngày càng tái nhợt...Tôi đứng ở phía xa....mặt thêm...

Trong nháy mắt, thế giới của tôi hoàn toàn sụp đổ...Thì ra đây chính là cảm giác từ trên thiên đường rơi xuống dưới địa ngục...

Trong ngõ nhỏ....tôi đón đến chết đi.....Cuối cùng “âm” một tiếng....đánh tan yên tĩnh...

Khắp nơi trên mặt đất đều là bọt bia và rất nhiều mảnh vỡ của thủy tinh...

Mùi hương thơm ngát của bia xông ra bốn phía, mỗi một đợt bọt dâng lên đều mang theo vị nồng đậm, giống như tất cả chỉ là một giấc mơ do say rượu....

Nếu, đây là mơ, vì sao tôi vẫn chưa tỉnh táo để thức dậy?....

Nếu, không phải mơ, tại sao sau khi say rượu, não giống như bị xé rách....không còn khả năng suy nghĩ?
Nếu, đây là mơ, vì cái gì nhìn thấy ánh mắt thất kinh của Bắc Bắc, trái tim đau như bị xé rách?
Nếu, không phải mơ, thì tại sao bị một mảnh chai đâm vào tay...bàn tay không hề có cảm giác đau đớn?

.....

“Y Y!” Tôi nghe được, người bình thường luôn thản nhiên cười, dùng giọng bối rối kêu to tên của tôi...
Trong nháy mắt, linh hồn như bị hút ra, tôi nhìn thấy chính mình xoay người chạy như điên...

16. Quyển 2 - Chương 07-08

Chương thứ bảy – Chỉ có cảm giác đối với anh!

Tôi không biết tôi làm cách nào để lên được xe taxi...

Khi Bắc Bắc đập cửa xe taxi, không ngừng kêu to tên của tôi...Tôi không biết tại sao mình lại nói với người tài xế. “Xin cho xe chạy nhanh đi.”

Bắc Bắc luôn cười dịu dàng, luôn mặc áo sơ mi màu trắng, lúc này đây đang cố ý dùng sức lôi kéo cửa xe đã khóa lại. Rất nhanh taxi đã chạy khỏi, không biết vì sao...lòng của tôi không còn đau nữa....

Tôi trợn tròn mắt...lặp lại. “Xin chạy xe nhanh lên, chạy nhanh lên một chút nữa.”

Tôi biết thân ảnh mặc áo màu trắng kia không thể đuổi theo kịp, vẫn như cũ thì thào gọi tên của tôi...

Điện thoại di động của tôi bắt đầu vang lên, vẫn lặp lại bài hát mà tôi đã cài riêng cho anh.

.....

Nụ cười có đẹp hơn, có ngọt ngào hơn nhưng nếu không phải anh thì cũng chẳng đặc biệt.

Nước mắt có đắng, có mặn hơn nữa nhưng có anh an ủi là trời lại trong xanh

Dù có ở thật gần, thật thân thiết nhưng thiếu đi cái ôm thì cũng là quá xa xôi.

Cả thế gian này, em chỉ có cảm giác với mình anh

Làm chuyện gì quá mức chỉ cần anh trừng mắt một cái thôi là em liền dừng lại.

Con đường có dài,có xa hơn na chỉ cần có anh là em thấy an toàn.

Em sẽ vừa ngoan ngoãn vừa sát bên anh, dịu dàng ân cần, tuyệt đối không đi đâu hết.

Em chỉ có cảm giác với mình anh thôi.

.....

Làm thế nào để thừa nhận em không thể không có anh??

.....

Vì sao bàn tay mà tôi thích nhất, mỗi lần khi anh lại gần như có điện chạy qua....luôn ngọt ngào như vậy...mà hiện tại chỉ thấy giọt nước nhạt nhẽo hỗn tạp không một chút nóng ấm rơi đầy hai má....

“Cô gái, đừng khóc... trước tiên hãy nói xem là cô muốn đi chỗ nào?” Người tài xế hỏi thật cẩn thận ..Thì ra, tôi khóc, thì ra những giọt kia không phải là nước.

“Khu biệt thự trên lưng chừng núi.” Tôi nghe được tiếng nói dờ dẩn của mình.....

“Leng keng—leng keng—leng keng—”

Tôi đứng trước cửa lớn ngôi biệt thự, liên tục bấm chuông không dưới nửa tiếng đồng hồ

“Thôi Nhược Hàm, cô mở cửa ra...Thôi Nhược Hàm....cầu xin cô... mau mở cửa đi...” Miệng của tôi không ngừng thì thào.

Nhưng ngôi biệt thự im lặng, hoàn toàn im lặng.....Tất cả các cửa đều đóng kín...

“Thôi Nhược Hàm, cầu xin cô.... Mau mở cửa đi.....tôi sai lầm rồi....”

“Tôi sẽ không bao giờ chia rẽ hai người nữa, cầu xin cô...mở cửa đi...tôi sẽ giải thích... giải thích tất cả...”

“Leng keng—leng keng—leng keng—”

Tiếng chuông không người trả lời đơn điệu vang lên không ngừng....

Điện thoại trong túi quần tôi liên tục vang lên bài hát «Chỉ có cảm giác đối với anh»

.....

“Tôi trả Bắc Bắc lại cho cô, cô mở cửa ra đi....Tôi sẽ không bao giờ phá hủy nữa...Y Y sẽ ngoan...sẽ thật ngoan.”

Tôi lấy tay đập cửa dồn dập hết lần này đến lần khác...

“Thôi Nhược Hàm, cô trở về, được không? Tôi sẽ giúp cô...sẽ giúp hai người.”

Trong lòng bàn tay, đau quá.....đau quá.....

Khi hoàng hôn xuống, Y Y đi theo sau Bắc Bắc...Anh cúi đầu mỉm cười, sánh vai bên cạnh là cô gái cười rộ lên, dịu dàng như một viên minh châu. Hoàng hôn chiếu lên bóng dáng họ, thật đẹp...Vì thế, Y Y tránh ở bên góc điện cuồng ghen tị. Nhưng cô lại quên đi, cho dù lúc ấy không ngăn cản, cho dù hai người họ tay có cùng chung một chỗ...thì cũng sẽ đón đau như vậy....

“Thôi Nhược Hàm.... Xin cô.... Hãy cứu lấy Bắc Bắc...”

“Thôi Nhược Hàm.....cô ở nơi nào?? Cô ở nơi nào??” Tôi ngồi xổm xuống...không ngừng thì thào....

Cuối cùng, bài hát «Chỉ có cảm giác đối với anh» trong điện thoại cũng ngừng vang lên.....

Tôi run rẩy không ngừng, không có mưa, không khí cũng không lạnh, sao tôi lại cảm thấy lạnh quá, thật lạnh ...

Bài hát «Bằng hữu» trong điện thoại di động vang lên đỉnh tai nhức óc, như muốn xé rách bầu trời đêm.

.....

Bạn bè cùng đi một đời bên nhau.

Những ngày tháng đó sẽ không còn nữa.

Một câu nói, cả đời người.

Một tấm lòng, một ly rượu.

.....

“Alo.” Tôi run rẩy nghe máy.....

Lạnh quá.... Thật lạnh quá....

“Tiểu Đồng! Cậu ở chỗ nào? Hai người cãi nhau sao? Vì sao Bắc Bắc nói tìm không thấy cậu? Cậu ở đâu đấy? Có muốn mình liên lạc với anh ấy không???.....”

“Đừng gọi anh ấy lại đây! Đừng gọi anh ấy lại đây!” Tôi nghe tiếng hét to của mình hòa lẫn với nước mắt khổ sở rơi xuống .

“Được, được, được! Mình không báo cho anh ấy biết...Mình và Giang Mạnh Kỳ đang ở cùng nhau...bọn mình sẽ lập tức lại đó, cậu ở nơi nào?”

.....

Khoảng 10 phút sau, tôi được Đại Đồng đội mũ bảo hiểm ôm chặt vào trong ngực.

“Tại sao ngồi chỗ xa lạ như vậy? Chỗ này là chỗ nào? Trời ơi, Tiểu Đồng, cậu làm sao thế?”

Cuối cùng... cuối cùng tôi cũng có chút hơi ấm ...

“Đại Đồng.....” Tôi cất tiếng khóc lớn.

Một người khác mang mũ bảo hiểm, đứng cách đó không xa, mặt luôn cười hì hì, nhìn tôi lo lắng....

Khóc rất lâu, rất lâu...Khóc mệt mỏi, mệt mỏi

Đại Đồng mới nhẹ giọng hỏi, “Hai người làm sao vậy? Cãi nhau à?”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy thì chuyện gì? Mình chưa từng thấy cậu khóc như vậy? Tiểu Đồng, chúng ta là bạn bè tốt, cậu nói cho mình biết đi!”

Tôi định há miệng, nhưng tiếng nói lại nghẹn trong cuống họng, tôi phát giác...cho dù là bạn bè tốt nhất, tôi cũng không thể đem bí mật của Bắc Bắc kể cho họ nghe.

“Không có, chỉ là đột nhiên phát hiện, thì ra miễn cưỡng thật sự không có hạnh phúc.” Tôi cười nhợt nhạt, lệ lướt qua hai má.

Người thanh niên đứng cách đó không xa, lại gần họ, thở dài. “Đi thôi, đã muộn rồi, trước tiên xuống dưới đã....sau đó ngủ một giấc thật ngon.. ngày mai mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Đúng vậy, tới nhà mình ngủ một đêm đi.” Đại Đồng vẫn ngồi xổm xuống nói với tôi.

Tôi lắc đầu. “Mình không đi, mình đang đợi người.”

“Đợi ai?” Bọn họ cùng nhau hỏi.

“Thôi Nhược Hàm, cô ấy ở đây.”

Giang Mạnh Kỳ chấn động. “Tôi cũng ở gần đây, ngôi biệt thự này đã thật lâu rồi không có ai ở.”

“Mình mặc kệ! Mình muốn chờ cô ấy trở lại” Tôi đem mặt mình chôn ở đầu gối, không muốn làm cho bọn họ thấy nước mắt của tôi.

“Tiểu Đồng, cậu làm sao vậy?” Đại Đồng lo lắng kéo cánh tay của tôi, “Chúng ta đi thôi, buổi tối nơi này vắng lặng quá...hơi đáng sợ.”

“Mình không đi! Các cậu không hiểu, các cậu ai cũng không hiểu!” Tôi nghẹn ngào. “Các cậu ai cũng không hiểu..... Mình muốn tìm cô ấy..... Mình muốn giải thích với cô ấy, mình muốn cô ấy trở về...như vậy Bắc Bắc... như vậy Bắc Bắc.....” Nói đến đó, tôi đã khóc không thành tiếng.

“Tiểu Đồng.....”

“Cô ấy có thể ở bên trong, chẳng qua là đã xảy ra quá nhiều chuyện, nên mới muốn tránh ở trong đó!” Tôi đột nhiên nhớ tới cái gì đó rồi đứng lên. “Đúng ! Cô ấy nhất định còn ở bên trong!” Tôi điên cuồng đập cửa, gọi lớn. “Thôi Nhược Hàm, cầu xin cô ra đây đi, cô nhất định có thể cùng Bắc Bắc thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, cầu xin cô ra đây đi ! Cô muốn đánh tôi, muốn mắng tôi thế nào cũng đều được hết...cầu xin cô hãy ra đây đi...”

“Tiểu Đồng....Đừng như vậy.....”

“Không, cô ấy nhất định ở bên trong!” Tôi dùng sức đập mạnh cửa, không để ý tới bàn tay đã bị đâm những mảnh nhỏ đâm vào, máu chảy nhỏ giọt đau đớn.

“Đủ rồi!” Giang Mạnh Kỳ kéo hành vi tự ngược đãi mình của tôi lại...

“Cậu tránh ra! Đừng động tôi. Chúng ta không quen! Tuyệt không quen biết!” Tôi khóc đẩy cậu ta ra....

“Tôi thích quan tâm người xa lạ, không được sao?” Cậu ta dùng lực trừng mắt nhìn tôi một cái, sau đó cời mũ bảo hiểm nói. “Hai người ở đây, tôi đi vào xem sao!” Không đợi chúng tôi có gì phản ứng, cậu ta đã muốn bắt đầu leo lên cửa sắt.

“Giang Mạnh Kỳ cậu điên rồi à?! Đây là nơi ở cao cấp, sẽ có bảo vệ tuần tra...” Đại Đồng kinh hoàng kêu lên

“Ngồi nhìn hai người khóc chỉ bằng tôi vô nhìn một chút xem sao!” Tiếng nói cậu ta mất hút sau bức tường.

“Giang Mạnh Kỳ, cậu cẩn thận một chút, nghe nói mấy căn biệt thự này đều có cài hệ thống điện giật gì đó....” Đại Đồng hô to với phía trong bức tường.

Không tiếng gì trả lời cô ấy...Tôi ngơ ngác ngây ngẩn cả người...Giang Mạnh Kỳ, thật xin lỗi ...

Một lúc sau, Giang Mạnh Kỳ từ trong tường nhảy ra, vỗ vỗ lên bộ quần áo dính đầy bụi “Bên trong thật sự không có người, đồ nội thất bị bụi phủ kín.”

Tim của tôi nhất thời lạnh thấu...

“Y Y ! Đừng nóng vội. Tôi đi hỏi hàng xóm một chút!” Giang Mạnh Kỳ dè bả vai của tôi nói ...

Một giờ đồng hồ sau đó, tiếng gà bay, tiếng chó sủa. Có chàng thanh niên không để ý đêm khuya khoắc, xem thường người khác, hết lần này tới lần khác bấm chuông nghiêm túc hỏi thăm

“Xin hỏi, bên nhà có biết cô gái tên Thôi Nhược Hàm không”

“Xin hỏi, có quen với Thôi Nhược Hàm không?”

“Bạn của có việc tìm cô ấy gấp, xin hỏi, có gặp qua con gái của nhà bên ấy không?”

“Có thể nói cho tôi biết, nhà bên kia chuyển đi đâu không?”

“Cả nhà di dân đi Pháp?? Xin hỏi có địa chỉ liên lạc không ạ?”

“Không có? Làm ơn đi, còn muốn cái gì nữa...làm ơn, làm ơn đi...”

.....

Trong đêm đó, hốc mắt của Đại Đồng đỏ lên.

Hốc mắt của tôi cũng vậy....

Giang Mạnh Kỳ.....

Chương thứ tám — Chỉ muốn trốn tránh

Sáng sớm, tôi tỉnh lại trong một căn phòng xa lạ. Sờ sờ lên hai má lạnh như băng, trên đó tất cả đều là nước. Đại Đồng mặc áo ngủ, vẻ mặt lo lắng ngồi trên đầu giường nhìn tôi....

“Y Y, cậu khóc cả một buổi tối, ngay cả trong mơ cũng không ngừng gọi tên của anh ấy.”

“Thật không?” Tôi khó khăn lau khô n

“Với bộ dạng này hôm nay làm sao cậu đi làm được, hay là xin phép nghỉ một ngày.”

“Nói đùa cái gì vậy... Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, người ta không đuổi mình ra khỏi công ty mới là lạ.” Tôi làm bộ thật nhẹ nhàng. “Minh tốt lắm, thật sự tốt lắm.”

Tôi tắm rửa ở nhà của Đại Đồng, sau đó tôi cố ý tắt điện thoại, bỏ vào ba lô.

Nếu không tắt máy thì sẽ bỏ lỡ cuộc gọi đến.

“Minh đi đây!” Tôi mở cửa....Vẫy vẫy tay, giọng của tôi vẫn vui vẻ nhẹ nhàng....

“Chờ chút...Giang Mạnh Kỳ nói sẽ đến đây đón cậu...” Nói chưa dứt, tôi cùng Đại Đồng cùng nhau ngạc nhiên, sửng sốt.

Bắc Bắc ngồi trên bậc thang của nhà Đại Đồng, quần áo trắng nhuộm bẩn. Thấy chúng tôi đi ra, anh đứng lên, kinh ngạc nhìn tôi...về mặt giống như một đứa bé hư phạm lỗi...

“ Anh....đến đây....đón em....về nhà...”

Lòng của tôi giống như bị một dao chém xuống, từng nhát từng nhát một. Bắc Bắc thường xuyên cả đêm mất ngủ, lúc này cả đôi mắt che kín tơ máu, dưới cằm râu mọc râu cũng tua tủa...Tôi chưa từng thấy qua anh mờ mịt, mệt mỏi như vậy..

“Đợi lâu rồi à?” Tôi nhẹ giọng hỏi.....

Bắc Bắc lắc đầu

Nhưng tôi biết anh nói dối, bởi vì anh mặc bộ quần áo trên người giống với ngày hôm qua.

“Em chưa về nhà được, hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm.” Tôi cố gắng dùng giọng nói cứng nhắc nói với anh.

“Đi làm? Tại sao không cho anh biết?” Bắc Bắc hỏi rất nhẹ, rất nhẹ, giống như áy náy, ngay cả nói lớn tiếng cũng không có tư cách.

“Ngày hôm qua vốn muốn nói với anh...” Mới nói được nửa câu, tôi và Bắc Bắc đều tái nhợt.

“Ngày hôm qua” ba chữ này giống như là đại kỵ...Vì thế tôi chỉ muốn chạy trốn.

“Đã muộn rồi, em thật sự phải đi đây, tạm biệt.” Tôi muốn chạy đi thật nhanh....Vừa đúng lúc này ...

“Này, Y Y, lên xe đi, tôi đến đây đưa bạn đi làm!” Tiếng động cơ mô tô “rầm rầm” vang lên, giọng của Giang Mạnh Kỳ vui vẻ vọng tới.

Nghỉ hè, Giang Mạnh Kỳ cũng đến công ty gia đình làm trợ lý cho Tổng giám đốc. Mặc kệ là vô tình hay cố ý, đối với tôi mà nói đều không có ý nghĩa. Thấy Bắc Bắc đứng người đứng trước cửa, Giang Mạnh Kỳ cũng sửng sốt một chút....

“Em, em....phải đi rồi!” Không dám nhìn anh, tôi đi đến bên xe của Giang Mạnh Kỳ.

Lên xe, đội mũ bảo hiểm, động tác của tôi rất nhanh, tựa như không muốn bản thân mình hối hận...

“Được chưa? Tôi lái xe đây.” Giọng của Giang Mạnh Kỳ vang lên.

“Ừ.” Tôi gạt đầu....

Giang Mạnh Kỳ lên ga, chuẩn bị chạy ra đường...

Bầu không khí chỉ nghe tiếng động cơ, im lặng...quá mức im lặng...

Vì thế, tôi không tự chủ được quay đầu nhìn anh.....Bắc Bắc đứng ở nơi đó, thật im lặng, thật lạnh nhạt, đôi mắt lại lạnh lẽo cố gắng hết sức để che giấu vết thương trên mặt...Tôi cắn môi, dùng sức đến nổi bật cả máu....

Mô tô chạy ra ngoài, tôi lại dùng sức kéo áo của Giang Mạnh Kỳ. “Dừng một chút, được không?” Tiếng của tôi rất nhẹ nhưng Giang Mạnh Kỳ lại nghe...Xe dừng lại...Tôi bước xuốngđưa mũ bảo hiểm trả lại cho cậu ta. “Mình có thể đến trễ một giờ được không?”

“Được!Tôi nói giúp cậu một tiếng!” Giang Mạnh Kỳ sáng khoái gạt đầu....

Bắc Bắc đã bước nhanh lại, anh luôn luôn im lặng, lúc này lại làm cho tôi cảm thấy vô cùng áp lực.

“Bắc Bắc, em đi về nhà với anh để thay quần áo trước, rồi đi làm sau, không thay quần áo thật khó chịu quá.” Tôi cố gắng mỉm cười với anh.

“Được.” Bắc Bắc gạt đầu, khóe môi có nhếch lên nhưng nụ cười không hé ra một chút.

“Xe của anh đậu ở bên kia.” Bắc Bắc chỉ chỉ vào xe cách đó không xa. “Anh lái xe lại đây, hay là chúng ta cùng đi qua đó?”

“Cùng nhau đi qua đó đi.” Tôi mỉm cười. Nói xong, tôi xoay người bước đi

Bắc Bắc đi theo sau, không dám như trước kia, tự nhiên nắm lấy tay của tôi. Mở cửa xe, khoe môi của tôi vẫn cố gắng mỉm cười cùng anh. Bởi vì, bất kể thế giới của anh và tôi có cách xa đến thế nào...thì thói quen yêu một người...không có cách nào sửa đổi.

Bởi vì yêu... cho nên....tôi mới có thể bình tĩnh mỉm cười.....

.....

Vừa đến công ty, tôi đi tới bộ phận nhân sự nhận việc, ngày đầu tiên đi làm...Chuyển tiếp công việc thật là rườm rà. Cho tới bây giờ tôi chưa từng xem qua sổ liệu báo cáo để làm người xem bối rối...nhân viên chuyển việc nhanh chóng giải thích, tôi cứ rối loạn cả lên. Tôi cố gắng...thật cố gắng hy vọng ngay lập tức dung hòa vào trong công việc...Vì thế....

“Ăn cơm trưa chưa?” Tôi không trả lời...

“Ngày đầu tiên làm việc thấy thế nào, có quen không?” Tôi cũng không trả lời...

Cho đến khi gần hết giờ làm việc, tôi lại nhận được tin nhắn của Bắc Bắc. “Tối nay đi xem phim được không? Anh đến đón em, chúng ta đi mua vé xem phim, rồi đi ăn món KFC mà em thích nhất, có được không??”

Bắc Bắc từng nói KFC là thực phẩm rác rưởi, chỉ khi tôi làm nũng thật lâu...cương quyết muốn ăn, anh mới gật đầu mua cho tôi ăn. Tôi nhìn thật lâu vào lòng bàn tay đã được Đại Đồng gấp ra hết những mảnh nhỏ....Thì ra, cho dù những mảnh nhỏ đã lấy ra hết, trong lòng bàn tay vẫn đau đớn như vậy...

“Ngại quá, tối nay các đồng nghiệp làm tiệc đãi người mới đến, không đi thì không tốt...lần khác vậy... À, đúng rồi, buổi tối không cần chờ em, có thể em sẽ về khuya lắm...”

Thời buổi bây giờ còn có chuyện đồng nghiệp làm tiệc chào đón người mới sao? Tôi biết lí do của tôi thật dễ. Nhưng tôi chỉ muốn trốn chạy...

Thì ra, sự kiên cường của Đồng Tử Y đã sớm dùng hết, còn lại chỉ là yếu đuối...linh hồn muốn trốn chạy...Né tránh, nhưng vẫn không thoát khỏi ...Bắc Bắc vẫn là Bắc Bắc của tôi như cũ...

Rất lâu...rất lâu sau đó...Bắc Bắc trả lời lại một tin nhắn. “Được.”

17. Quyển 2 - Chương 09-10

Chương thứ chín — Khai chiến [thượng]

Vẫn là bảy giờ sáng như trước.....

“Con heo lười...dậy đi...con heo lười....dậy đi.. con heo lười.” Tiếng kêu quỷ quái này vẫn cứ lẩn quẩn bên tai.

Đồng hồ báo thức máy móc lặp lại tiếng báo thức...không phải là tiếng dịu dàng như ngọc kia. Mở to mắt, đầu tiên là nước mắt rơi xuống...

Đã không nhớ rõ đã qua bao nhiêu ngày, một tuần hoặc hai tuần? Cũng có thể là ba tuần rồi.....Lúc đầu, tôi ...tôi tránh né rõ ràng như vậy Bắc Bắc làm sao không biết? Vì thế, dần dần đi sáng về khuya đổi lại là anh....Ở dưới cùng một mái nhà, ngày cả cơ hội chạm mặt nhau hai người

Chỉ trừ lúc mỗi đêm khuya, khi Bắc Bắc trở về nhà, tắm rửa xong, mái tóc ướt còn rơi xuống từng giọt nước, anh ngồi trên đầu giường nhìn tôi...Yên lặng chờ đợi, một ngày nào đó, tôi sẽ giống như trước kia đối với anh ngọt ngào mỉm cười. “Lại đây Bắc Bắc, Y Y giúp anh lau khô tóc.” Nhưng tôi chỉ lưu cho anh một tấm lưng và hơi thở đều đặn giống như ngủ say.....Bắc Bắc...vẫn là nằm ngủ bên cạnh tôi...chỉ có điều anh đem thân thể mình cách xa...cách tôi rất xa...rất xa.....

Thật ra, cả hai chúng tôi đều sợ hãi.....

.....

Không còn vòng tay ôm ấp ấm áp để có thể nương tựa vào...

Tháng bảy, thật không thích hợp nằm lại trên giường.

Tôi ăn mặc chỉnh tề, đi vào toilet, nước súc miệng đã có sẵn, nhưng không còn ấm nữa, kem đánh răng cũng được bôi sẵn để đó.....Tất cả thoạt nhìn có chút u buồn...

Đứng trước gương, tôi đưa lược chải mái tóc...dù sao, không có người ở trước cửa thúc giục tôi ăn bữa sáng.

“Anh mua bánh bao nhân thịt để trong lò vi-ba*, hâm nóng lên là có thể ăn.” (*: vi-ba: Microwave)

“Nước chanh anh làm sẵn để trong tủ lạnh, để lạnh một chút là có thể uống.”

Hai mảnh giấy ghi sẵn dán trên phía trái, phía phải của tấm gươngTôi thở dài, buông lược ...Thật sự là một tên ngốc mà!

Tôi mở tủ lạnh ra, lấy bình nước chanh, đổ hết vào bình nước không chứa một giọt.

Bánh bao nhân thịt hâm nóng một phút rồi lấy ra...Bánh bao này rất ngon, lái xe cũng mất nửa tiếng đồng hồ mới đến chỗ, cho nên Bắc Bắc sáng sớm thường thường mua cho tôi ăn. Nhưng bữa sáng hôm nay tôi đem theo đều rơi vào miệng của Giang Mạnh Kỳ.

Không thể nhận sự yêu thương, chăm sóc của cậu ta...lại không đành lòng làm tổn thương...cho nên, kết quả bữa sáng mỗi ngày đều biến thành như vậy.

.....

Tôi không tức giận, chỉ là hoàn toàn mờ mịt...

.....

Tôi không phải là Đồng Tử Y dũng cảm, cho nên có đôi khi, muốn hy vọng...yêu hoặc không yêu có thể tự nhiên quên đi trong chốc lát. Như vậy, tôi sẽ không còn là gánh nặng của anh nữa.

.....

Buổi sáng, tôi vẫn ngồi xe buýt đến chỗ làm. Bắc Bắc vẫn tưởng Giang Mạnh Kỳ đưa đón tôi. Là tôi cố ý để cho anh nghĩ như vậy....

Tôi không có cách nào thản nhiên chấp nhận sự ân cần chăm sóc của người khác.

Tình yêu, không phải là một cộng với một, thì có thể thành hai.

Chín giờ, làm việc đã được một tiếng.

“Tôi với cậu đổi bữa sáng cho nhau nào.” Giang Mạnh Kỳ lấy từ ba lô ra cái hộp đựng thức ăn, đương nhiên cũng lấy luôn hộp đựng đồ ăn sáng của tôi. Thật trùng hợp, đều là bánh bao nhân thịt, thậm chí ngay cả loại thịt làm nhân trong đó cũng là một kiểu khẩu vị.

Bởi vì, Giang Mạnh Kỳ nghe nói, tiệm bánh bao này là tiệm tôi yêu thích nhất.

Chỉ là rõ ràng bữa sáng giống nhau, vì sao còn muốn trao đổi...Mọi người trong lòng đã hiểu chỉ có điều không nói.

“Đồng Tử Y, có khách tìm kìa.” Một nữ đồng nghiệp chạy đến văn phòng tôi báo, cô ta nhìn thấy tôi và Giang Mạnh Kỳ đang ăn sáng cùng nhau thì cười ám chỉ. “Mới sáng sớm đã ngọt ngào như vậy rồi!”....

Tôi không có giải thích...bởi vì chưa bao có, thì không cần phải giải thích.

“Người tìm cô cũng rất đẹp trai nha, Đồng Tử Y, cô được hâm mộ như vậy còn bọn tôi phải làm sao?” Nữ đồng nghiệp trêu ghẹo nói.

Đẹp trai dễ nhìn?. Chẳng lẽ là Bắc Bắc?.... Anh đến công ty tìm tôi?...Lòng tôi co quắp lại.

“Đang nghĩ cái gì? Còn không mau đi ra! Chiến tranh lạnh cũng nên kết thúc đi!” Giang Mạnh Kỳ đẩy tôi đi.

Là nên đối mặt lúc này sao??

Được rồi....!!

Tôi hít sâu một hơi...có lẽ...có lẽ...tôi nên bắt đầu uống nước chanh này...có lẽ...có lẽ tôi nên cùng anh đi xem phim....bồi dưỡng thêm một chút tình cảm...có lẽ...có lẽ.....Nhiều có lẽ như vậy... nhưng khi nhìn thấy gương mặt vị khách trong phòng...toàn bộ đều rơi mắt...

Gương mặt sạch sẽ xinh đẹp giống như yêu tinh kia đang đứng đối diện với tôi lặng lẽ châm biếm...Anh ta từ từ đi vào, lưng của tôi càng thẳng càng run rẩy...

“Tôi nghĩ chúng ta đã gặp qua nhau, tự giới thiệu một chút, tôi là Tống Nhiếp Thần là.....Bắc Bắc.” Anh ta cố ý không nói ra hai chữ Tình Nhân.

Nói xong, anh ta mỉm cười với tôi...nụ cười phách lối...Nụ cười như thương hại kẻ chiến bại, lại không giấu được sự đắc ý trong đó.

Nhìn nụ cười đó, ngược lại tôi không hề cảm thấy khấn trương. Tôi cũng mỉm cười như vậy, cười đến rạng rỡ, cười đến không sao cả.

“Chào anh, tôi cũng xin tự giới thiệu một chút... Tôi là Đồng Tử Y...là vợ của Bắc Bắc.”

Chương thứ mười — Khai chiến [hạ]

“Vợ?” Anh ta giống như nghe được một chuyện buồn cười...láo xược cất giọng cười to...

Tôi vẫn nhếch môi lên như cũ, ánh mắt dừng trên thân hình hoàn mỹ đó

Đột nhiên trong lúc này cảm thấy, Trầm mẹ cũng ôn hòa nhưng lại có nụ cười lạnh như băng, thật không quá khó để hình dung.

“Cô thật quá giỏi, dùng độc chiêu như vậy ép buộc người đàn ông phải cưới mình. Sau đó trước mặt một người khác, sắc mặt không đổi, kiêu ngạo tự xưng mình là vợ của người đó. Đồng Tử Y, cô còn lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi ...Tôi còn nghĩ hôm nay tôi đến là để “an ủi” một người đàn bà khóc lóc nữa kia.” Về mặt anh ta tràn ngập châm chọc.

“Làm anh thất vọng rồi, tôi không phải là người đàn bà cần “an ủi”, tôi rất ít rơi nước mắt.” Tôi cười lạnh như băng, nói dối thật tự nhiên.

“Xem ra, tôi đã đánh giá thấp cô rồi, chúng tôi vẫn cứ nghĩ rằng cô quán quân anh ấy để sống như một nhánh dây leo.”

“Chúng tôi.” Hai chữ này, thật đau đớn...

Tôi cười, đem đau đớn kia đè xuống. “Thật có lỗi, anh nói sai rồi, tôi chính là một đóa hoa ương ngạnh, dựa vào bản thân mà sinh tồn. Cho nên bất luận hôm nay anh đến đây với mục đích gì, anh đều có thể đem trở về....Đối với người đàn ông của mình...Đồng Tử Y — tôi, tuyệt đối không buông tay!”

Giọng của tôi không tức giận, thanh thoi tìm một chỗ ngồi xuống, thoạt nhìn bình tĩnh tự nhiên, chỉ có tôi biết, lòng bàn tay mình đã đổ mồ hôi lạnh.

“Người đàn ông của cô?” Anh ta cười nhạt. “Cứ cho là hai người ở cùng chung một mái nhà đi, thậm chí cô có vinh hạnh ngủ chung trên giường với anh ấy, thì anh ấy là người đàn ông của cô sao?”

“Ít nhất, trên giấy kết hôn ghi tôi là ..Bà Trầm.” Tôi nâng cằm lên thành góc 45 độ, ngạo mạn nhìn về phía anh ta.

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày gặp phải hoàn cảnh này.... có con hồ ly tinh lại đây khiêu chiến...mà buồn cười...con hồ ly tinh lại là một người đàn ông!

“Bắc Bắc, không, yêu, cô.” Anh ta gằn từng chữ, từng chữ một, cười nói. Ánh mắt càng lợi hại, ý đồ muốn đâm tôi đến thương tích đầy người.

Nhưng tôi là ai chứ? Đồng Tử Y — tôi tuyệt đối không ở trước mặt kẻ địch mà khuất phục!

“Không yêu thì sao chứ?” Tôi cười như con mèo, âm điệu lại tựa như tảng băng đánh trả kẻ địch. “Ít nhất chúng tôi có thể giả bộ yêu nhau, còn anh thì sao? Nếu anh ấy yêu anh, tại sao hôm nay anh lại đứng ở chỗ này với ý đồ muốn làm tôi bỏ đi?”

Tôi thật thông minh, dù Bắc Bắc có thật là GAY, tính tình anh điềm tĩnh, nếu anh đã yêu thì nhất định không để cho bất cứ kẻ nào ngăn cản, đêm đó khi Bắc Bắc đưa ra lời chia tay, đã làm cho người đàn ông này nóng nảy

“Anh nhìn tôi xem!” Tôi từng bước lại gần bên cậu ta. “Tôi là đàn bà, tôi có ngực, anh có sao? Thân phận tôi có thể được mọi người chấp nhận, anh có sao? Tôi có thể sinh con để cái cho anh ấy, anh có thể sao?”

“Sinh con để cái?” Anh ta cười lạnh châm chọc, giống như cuối cùng cũng tìm được vũ khí lợi hại tấn công tôi. “Anh ấy không đụng vào cô, làm sao cô có thể sinh con để cái?”

Tôi dờ cả người nhưng ngữ khí vẫn cứng cỏi. “Đời sống ‘tình dục’ của vợ chồng tôi, hình như không liên quan gì đến người ngoài như anh!”

Một bàn tay nâng cằm của tôi lên, dùng ngón tay ái muội vuốt ve qua lại nói. “Cô nói xem phải làm sao bây giờ, ời sống ‘tình dục’ của chồng cô chỉ có tôi mới có thể đáp ứng. Muốn tôi có lòng tốt nói cho cô biết, anh ấy thích tư thế làm tình nào hay không?”.....

Một cơn buồn nôn dợn lên trong cuống họng tôi.

“Có thể lấy tay của anh ra không? Lợi dụng vuốt ve vợ của người tình, anh cảm thấy đắc ý lắm sao?” Tôi lạnh lùng nhìn theo ngón tay đang vuốt ve hai má mình của anh ta.

“Tôi và Bắc Bắc khác nhau, tôi yêu nhất là đàn ông. Nhưng với đàn bà tôi cũng có thể thỉnh thoảng yêu một chút.” Anh ta cười xấu xa pha chút phóng dăng.

Tôi quả thật đã đoán đúng, đây là một tên GAY không biết kiềm chế cuộc sống sinh hoạt cá nhân.

“Em cảm thấy em đối với tôi như vậy là yêu sao? Nếu là yêu, chúng ta đã quen nhau hơn một năm rồi, tại sao em còn dầy dưa không rõ cùng những người khác?” Quả nhiên trước khi kết hôn, người mà Bắc Bắc nói chuyện qua điện thoại là anh ta.

“Anh làm sao biết chồng tôi không thể đối với đàn bà cũng thỉnh thoảng yêu một chút?” Tôi phản phé lại.

“Tôi đã nói...” Anh ta nói nhỏ bên tai tôi. “Đời sống ‘tình dục’ của chồng cô chỉ có tôi mới có thể đáp ứng.”

Tôi cười to không chút yếu thế ...

“Anh có thể đi rồi! Đêm nay, tôi sẽ cho chồng tôi ném thử cái gì gọi là đàn bà chân chính...Yên tâm đi, bảo đảm chồng của tôi sẽ không bao giờ kiếm anh để tìm cảm giác nữa.”

Tổng Nhiếp Thần giương mắt lên, phát họa ra nụ cười ác độc. “Như vậy... tôi liền lẳng lặng chờ xem, cô— ‘người đàn bà chân chính’ sẽ trình diễn tình cảm mãnh liệt như thế nào?”

Nói xong anh ta tao nhã xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Đúng rồi.” Tôi thanh thoi mở miệng, châm chọc nói. “GAY không phải là đáng xấu hổ, nhưng để trở thành người biến thái như vậy, quả thật là việc không dễ dàng gì!”

Mặt nạ tao nhã của Tổng Nhiếp Thần nhất thời bị tôi xé rách. Anh ta rời đi trong bước chân giận dữ, thậm chí tôi còn có thể nghe được tiếng sàn nhà rên rỉ.

Tôi ra về là người đã thắng một trận, nhưng tôi vui sướng sao??

Tôi vui sướng, vô cùng vui sướng chạy một mạch đến toilet khóc rống một hồi. Nước mắt ngừng rơi, tôi phát giác ra, dường như đã trở lại. Tôi là cô gái dũng cảm không ngại khó khăn — Đồng Tử Y!

.....

Tôi đứng ở cửa hàng bán đồ lót sexy rực rỡ sắc màu.

“Bộ này có được không?” Tôi cầm bộ đồ lót màu đen khiêu gợi...hỏi nhỏ Đại Đồng bên cạnh.

Đại Đồng nuốt nuốt nước miếng, không ngừng hỏi lại. “Cậu khẳng định cậu muốn mặc chứ?”

“Bộ này không đủ gợi cảm hả?” Tự nhiên tôi chán ghét bộ đồ nội y đó xuống, đi vào bên trong gian bán nội y sexy.

Bộ màu đen này làm bằng ren vào sẽ giống như chiếc váy của mấy nàng tiên cá...Tôi hài lòng đắn đo cầm nó trong tay...

“Cậu khẳng định chứ? Má ơi, bộ quần áo này làm sao mà mặc? Cậu muốn hại đàn ông phun máu mũi chết?!”

Phải không? Vì sao cuối cùng tôi cũng cảm thấy không vừa lòng? Tôi nhũm mày. “Kêu tên chương mắt kia vào đi.”

Giang Mạnh Kỳ đang đứng bên ngoài, trưng ra bản mặt dày dạn theo chúng tôi đi dạo phố, lúc này cậu ta xấu hổ đứng ngoài cửa nhìn trời nhìn sao....

Tôi nâng nâng bộ nội y bằng ren trong tay, hung dữ hỏi người vừa bị Đại Đồng bắt làm “con tin”. “Cậu dùng ánh mắt đàn ông mà nhìn thì cái này có đủ để kích thích không?”

Giang Mạnh Kỳ nhìn thẳng, trên gương mặt giống như bị người ta cho nuốt nửa ký bột thạch tín.

“Nè! Tôi cũng là đàn ông vậy, các cậu hơi quá đáng nha!” Cậu ta kháng nghị.

Kháng nghị không có hiệu quả, tôi hung dữ. “Chính là đàn ông nên mới hỏi!”

Giang Mạnh Kỳ thông vai xuống, cảm thấy mất mặt. “Được rồi, được rồi, tôi trả lời, đủ kích thích, vô cùng đủ...chúng ta đi được chưa!” Rõ ràng chỉ nói cho có lệ.

Nhưng tôi sẽ không để cho cậu ta trả lời qua loa như vậy, bởi vì đêm nay rất quan trọng với tôi....

“Cho phép cậu tưởng tượng một chút, bốn cô nương mặc cái này vào có đủ cho đàn ông nhiệt huyết sôi trào không?” Tôi híp mắt, giọng vẫn hung dữ

Giang Mạnh Kỳ thất thần, trên mặt chậm rãi đỏ ửng lên....

“Tiểu Đồng à! Tiểu Đồng! Nhìn cậu ấy kìa, nhìn kìa....có phản ứng! Thật mất mặt nha!” Đại Đồng vừa chỉ vào phía dưới quần của Giang Mạnh Kỳ vừa vỗ vỗ vào bả vai tôi, liên tục cười ha hả....

Giang Mạnh Kỳ rất nhanh lấy ba lô che khuất phía trước của mình, tức giận. “Hai người phụ nữ này, thật quá đáng mà.” Gia giáo tốt làm cậu ta không có chữ để mắng chửi, nhưng nhìn bộ dạng phần nộ này có thể biết cậu ta gần như đã lâm vào tình trạng hồng bét.

Đại Đồng cười to không chút nể nang, tôi cũng buồn cười quá, tâm trạng khấn trương được thả lỏng một chút...Giang Mạnh Kỳ giận dữ phẩy tay áo bỏ đi. Đại Đồng áy náy muốn bù lại nên cũng chạy theo hò hét tên Giang Mạnh Kỳ.

Mà tôi, vén màn đi về hướng nhà mình....

18. Quyển 2 - Chương 11

Chương thứ mười một — Thương tâm

Rạng sáng một chút, Bắc Bắc mới về nhà, về mặt mỗi mặt.

Khi anh mở cửa ra, tôi đã đợi trong phòng khách. Thấy tôi, anh kinh ngạc mở to mắt, nhưng vui sướng lập tức thay thế...

“Đói không? Em làm canh cá cho anh ăn bữa khuya, không nghĩ cứ chờ mãi, hâm nóng canh hết lần này đến lần khác, mà bây giờ anh mới trở về” Tôi tiến lên, ôm lấy thắt lưng anh, vẫn còn oá giận trầm trọng, nhưng cũng tận tình làm nũng ...

Ôm ấp thật ấm, dường như đã lâu rồi không có ôm giống như vậy.

“Xin lỗi, anh không biết em đang đợi anh....” Giọng anh áy náy lại chứa đầy vui sướng cất lên. “Sau này anh nhất định sẽ về nhà sớm một chút.”

“Vâng.” Tôi gật đầu, tựa vào vai anh vô cùng thân thiết, tay cũng bận rộn mở ra chén canh cá nóng.

“Tay em làm sao vậy?” Bắc Bắc biến sắc, khiếp sợ đem ngón tay mịn màng nhỏ bé của tôi ra xem xét. Ngón tay tôi dán miếng keo cá nhân còn dính một chút nước sát trùng....

“Em... không có việc gì đâu..!” Tôi ngập ngừng rút tay ra, làm sao có thể thừa nhận, đối với việc nấu ăn tôi vô cùng ngu ngốc.

Sắc mặt Bắc Bắc đen lại, đôi mày nhíu nhíu, ánh mắt anh nhìn không được liếc về phía nhà bếp. Rác rưởi, xương cá to nhỏ rất nhiều, đều là bị tôi làm hỏng nên vứt bỏ, còn chưa kịp xử lý, nằm đầy trong bếp.

“Em cam đoan, có thể uống, em thử qua rồi, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không có độc chết anh!” Tôi dựng thẳng ngón tay lên, ra sức cam đoan..

Bắc Bắc bỗng nhiên ôm tôi thật chặt vào lòng. Tôi dán ở trong ngực anh, cảm nhận được hơi thở dồn dập, cảm xúc dao động của anh...Giờ phút này, dường như khoảng cách lạc đường trong mười mấy ngày của chúng tôi đã quay trở lại....

“Hứa với anh, từ nay về sau đừng xuống bếp nữa, anh không muốn nhìn thấy em bị thương.” Tiếng Bắc Bắc buồn bã.“Vâng.” Tôi ngoan ngoãn rúc vào trong lòng anh....

.....

Tắm rửa xong, Bắc Bắc ra khỏi toilet phát hiện ra bốn phía tối đen.

“Y Y, cúp điện hả?”

“Không có..... không có cúp điện.” Tôi ở phía sau ôm lấy thắt lưng anh, toàn thân tôi mặc bộ nội y bằng ren màu đen nóng bỏng....

Bắc Bắc mặc áo ngủ, vẫn chưa cảm giác được sự khác thường ...Cứ như vậy, chúng tôi ở trong bóng tối, tư thế vẫn im lặng hồi lâu.

“Em giúp anh lau tóc nhé.” Tôi thuận tay cởi luôn áo ngủ của anh xuống, lấy khăn lau lên mái tóc anh...

Bắc Bắc không biết được là tôi cố ý, anh cúi đầu thật thấp, im lặng phối hợp, trong bóng tối, tôi thậm chí còn nhận thấy anh mỉm cười...

Giúp anh lau khô tóc xong, tôi đem áo ngủ có chút ẩm ướt thuận thể ném trên sàn nhà...

Thân thể tôi lộ ra gần hết, tôi ôm chặt thắt lưng trần trụi của anh, lúc này Bắc Bắc mới phát giác có điểm bất thường.....

Anh cứng người lại....càng lúc càng cứng ngắt....

Tôi từ từ hôn lên các cơ bắp đang căng cứng như tảng đá đó, ý muốn làm cho anh hưng phấn. Nhưng mỗi tác động của Bắc Bắc ngược lại càng lúc càng khẩn trương dựng lên

“Tách.” Tôi bật ngọn đèn ngủ mờ ảo lên, sau đó tới phía trước thân thể cứng ngắt đó, làm cho anh thấy rõ, tôi muốn thành người đàn bà của anh...

“Bắc Bắc, anh nghe này, em muốn anh! Em muốn chúng ta trở thành vợ chồng chân chính.” Trán của tôi đụng vào trán của anh, nhẹ nhàng thốt lên, bản thân cũng cảm thấy khẩn trương cùng áp lực.

Thật ra, tình trạng của tôi cũng không khá hơn so với anh. Tôi khẩn trương đến mức hít thở không thông.

Dưới ngọn đèn mờ ảo, nhìn bóng dáng anh qua tấm gương lớn, tôi thấy mình lảng lơ tựa như một con hồ ly tinh, hai má hồng lên như quả đào mật, đem ngọt ngào và gợi cảm kết hợp thật hoàn mỹ, bầu ngực đầy đặn được bao bọc trong cái áo lót màu đen bằng ren, càng phát ra gợi cảm mê hồn, phía dưới hạ thân như ẩn như hiện càng thêm mờ ám.

Tôi mỉm cười ngọt ngào, nhìn anh chờ đợi...

Giường ở ngay phía sau, tôi hy vọng anh có thể ôm lấy tôi đặt ở trên đó, bước vào đêm ngọt ngào.....

Nhưng Bắc Bắc không có động đậy, trong phòng toàn bộ đều là tiếng hít thở khấn trương của anh.

Hít sâu.....hít sâu.....Có thể cảm nhận sâu sắc được anh đang bị áp lực gì đó....

Tôi trầm nghĩ, muốn có được anh hoàn toàn, bước đầu xâm lược cơ thể anh trước, rồi đến lòng của anh...

Anh sợ hãi, anh khấn trương, trong đầu tôi tự động xem nhẹ. Anh càng liều mạng kiềm nén thì tôi càng cố ý dẫn đường, biến mọi thứ trở thành tình dục

Tôi cười, cởi bỏ bộ nội y bằng ren ra, bầu ngực đầy đặn trắng nõn thoát ra ngoài, trong mắt đàn ông đây hẳn là một cảnh làm người ta khó nhịn. Quả thật, đáng người tôi nhỏ nhắn, nhưng ba vòng cân xứng...đáng người thật nóng bỏng...

Nhịp bước của anh, không thể không di chuyển, nhưng không phải tiến về phía trước mà cũng không phải lùi về phía sau....

Có lẽ anh sợ chỉ một bước nhỏ cũng sẽ giống như một chậu nước lạnh dập tắt sự nhiệt tình của tôi.

“Bắc Bắc, sờ em đi!” Tôi nôn nóng, cầm lấy tay anh, xúc động đưa tay anh lên, đặt trên ngực trái của tôi....

Nơi ấy có một trái tim yêu anh.

Toàn bộ bầu ngực trái trắng nõn đầy đặn của tôi đều bị Bắc Bắc nắm trong tay....

“Bắc Bắc.....” Tôi muốn ôm lấy anh...đột nhiên bị một lực mạnh dùng sức đẩy tôi ngã trên sàn nhà.... Xương cùi chỗ đau đón, đầu của tôi trống rỗng, chỉ nghe tiếng cửa toilet đóng mạnh và âm thanh của tiếng nôn mửa.....

“Ừa— Ừa—” Từng tiếng từng tiếng nôn khan vang lên....Tựa như lời niệm chú, lắng trĩu lòng của tôi, lắng trĩu tôn nghiêm của tôi.

Bắc Bắc..... Không cần tôi....Ngay cả sờ tôi một chút thôi, anh cũng cảm thấy ghê tởm.....

Ghê tởm Là ghê tởm

19. Quyển 3 - Chương 01-02

Cuốn ba « Phân ly »

Tiết tử

Không thể yêu, vậy thì chỉ cần có một đứa con có đôi mắt giống anh là tốt rồi. Vì thế, tôi gạt đầu chấp nhận. Nhưng tại sao, khi dụng cụ lạnh như băng này xuyên qua tôi, khi dưới kính hiển vi hạ “nòng nọc” ra để chúng nhiệt liệt nghênh đón “ánh mặt trời”, tại sao tôi không cảm thấy xúc động, mà chỉ cảm thấy lạnh thấu xương.

Bởi vì, đứa con này là món quà của sự phản bội....

Chương thứ nhất — Vực sâu

Bắc Bắc nôn mửa thật lâu, thật lâu....Tôi cũng ngơ ngác ngồi trên sàn nhà thật lâu, thật lâu....

Không thể khóc, không thể la hét, mỗi âm thanh nôn mửa của anh với tôi mà nói đều tàn nhẫn lắng nhục...

Một giờ, hai giờ, ba giờ đồng hồ.....

Bắc Bắc vẫn không ra khỏi toilet....

Tiếng nôn mửa đã hết, kế tiếp là tiếng nước chảy không ngừng...

Bắc Bắc tắm....ít nhất cũng hơn hai tiếng đồng hồ...

Bởi vì, anh phải tẩy hết những thứ còn dơ bẩn hơn cả vi khuẩn ... đó chính là tôi!

Sàn nhà lạnh như băng, cái lạnh đã thấm vào trái tim tôi....

Tất cả đều hết rồi...

.....

Tình yêu của tôi đã không thể kết thúc hoàn mỹ.

.....

Tiếng mở cửa vang lên “ầm” cuối cùng Bắc Bắc cũng đi ra, cả người ướt đẫm, mệt mỏi, tái nhợt, thậm chí môi cũng không còn chút máu.

“Xin lỗi em.” Bắc Bắc dường như nói chuyện với không khí, ánh mắt anh trống rỗng...Đi lướt qua tôi, anh thậm chí cũng không phát hiện tôi vẫn ngồi trên sàn nhà lạnh như băng đó....

“Ầm.” Phòng kế bên truyền đến tiếng đóng cửa không lớn không nhỏ...có nghĩa anh sẽ không bao giờ đồng ý cùng tôi nằm chung trên một chiếc giường nữa, phải không?

Tôi là vi trùng , có thể làm cho thân thể anh nhiễm phải một loại vi khuẩn dơ bẩn...

Tôi cúi đầu trên đầu gối, dùng tay che miệng, bả vai run run, không cho tiếng khóc phát ra. Bởi vì, sẽ không còn nữa, tiếng nói dịu dàng quan tâm an ủi. “Y Y của anh, tại sao lại khóc

.....

Khóc đến khi nặng nề chìm vào giấc ngủ, khi tỉnh giấc, tôi bị thương như con mèo nhỏ, vẫn nằm co quắp trên sàn nhà. Đã chín giờ, mỗi tối đều có người đàn ông giúp tôi điều chỉnh đồng hồ báo thức, nhưng bây giờ đã không hề nguyện ý liếc mắt nhìn tôi một lần...

Nhưng con người vẫn là muốn sống sót, tôi nói với chính mình, không có tình yêu, tôi— Đồng Tử Y vẫn có thể sống!!

Gọi điện thoại xin phép nghỉ.... Tiếp theo nên làm cái gì??...À, Đúng...làm điểm tâm sáng...

Cho dù sau này không ai chăm sóc.....tôi vẫn muốn sống sót...

Tôi dờ dẫm vào nhà bếp, mở tủ lạnh chuẩn bị tìm một ít thức ăn, đột nhiên trong căn phòng nhỏ phát ra tiếng rên rỉ làm tôi chấn động....

Bắc Bắc còn ở nhà? Làm sao có thể?...

Tiếng than nhẹ hết lần này đến lần khác được cố gắng kìm nén, náo loạn lòng của tôi.

Tôn nghiêm sớm đã bị chà đạp xuống tận cùng vực thẳm, nhưng tôi cũng không muốn để ý tới nữa, chạy nhanh tới xoay nắm cửa.

May quá, cửa không khóa...

Bên trong toàn một màu sơn đen, tạo nên một bức màn mà không một tia nắng nào có thể xuyên thấu vào...Dưới ánh sáng mờ mờ, tôi nhìn thấy trên giường có một thân thể mệt mỏi co rút lại.....

Lòng của tôi đột nhiên bị nhéo đau...

Chưa xót cực điểm, thiệt thòi cực điểm, nháy mắt đã bị đau lòng không thể nào chịu nổi đánh úp...

“Bắc Bắc?” Tôi đến gần anh, phát hiện áo ngủ đều ướt đầm mồ hôi...mồ hôi lạnh vẫn không ngừng chảy ra..

Tôi vội vàng đưa tay lên trán anh, nhiệt độ trên đó làm tôi hoảng hốt rút tay lại. Tôi đi nhanh về phòng mình, lấy bóp rồi chạy ra khỏi cửa....

Tôi chạy điên kinh luôn là dở nhất, nhưng lúc này đây, tôi chạy còn nhanh hơn so với người khác

Không cần chiến tranh lạnh, không cần tình yêu, chỉ cần anh khỏe mạnh, tôi không cần gì cả!

Mua thuốc, rót ly nước ấm, đút cho anh uống, ôm lấy thân thể run rẩy của anh, mãi cho đến khi nước mắt đều chảy ra.....anh vẫn không tỉnh, vẫn tiếp tục vô ý thức nói nhảm.

Tôi đành phải đem viên thuốc tán nhuyễn pha vào nước ấm, lấy muỗng đưa vào miệng anh...

“Đi..... Đi chỗ khác...” Bắc Bắc thống khổ nhíu chặt chân mày, mất ý thức mê sảng....

Nước thuốc đút vào anh hoàn toàn không nuốt được bao nhiêu...

“Em không đi! Anh đánh em, anh đuổi em, em cũng không đi!” Nước mắt tôi vẫn rơi xuống!

Mau mau khỏe lại đi, Y Y sẽ không bao giờ miễn cưỡng anh nữa.....!!

Một tay lau nước mắt, một tay cầm lấy muỗng thuốc đưa lại gần anh...từng chút một đưa vào....Hai tay của tôi không ngừng đem khăn mặt lạnh đắp lên trán của anh. Bắc Bắc có thể giảm nóng một chút, trừ bỏ cách đó ra, tôi không còn phương pháp nào tốt hơn.

Dần dần, trán của Bắc Bắc đã giảm nóng, vì phòng ngừa anh phát sốt lần hai, tôi nhanh nhẩu lấy chiếc áo ngủ sạch sẽ, nâng anh dậy, chuẩn bị cởi chiếc áo đã ướt đầm mồ hôi ra.....Khi tôi bắt đầu mở chiếc cúc áo thứ ba thì...

Bắc Bắc đột nhiên dường như dùng toàn sức lực, đẩy tay tôi ra, kháng cự giống như chạm phải thứ gì đó thật dơ bẩn, biểu hiện thống khổ. “Đi.. đi chỗ khác.”

“Bắc Bắc, em sẽ tránh ra! Em sẽ tránh! Nhưng trước tiên hãy để em thay áo cho anh, thay xong em sẽ tránh ra ngay!” Cường chế cay đắng cùng chua xót, tôi mặt dày đến mức coi bản thân như mình đồng da sắt. Đồng Tử Y, không đau thương.... không đau thương... một chút đau thương cũng không có!

Nước mắt rơi như mưa, dù thế nào cũng không quan trọng. Tôi bất chấp, tới gần anh, tiếp tục mở cúc áo của anh...

“Đừng đụng vào tôi.... Tránh ra...” Bắc Bắc thở dốc, như con thú tuyệt vọng, thống khổ không chịu nổi, anh bắt đầu nôn mửa.....

Vừa mới uống thuốc xong, toàn bộ đều bị anh nôn ra trên quần áo của tôi...Bắc Bắc vẫn tiếp tục nôn, tới hôm qua anh nôn đến không còn gì... nhưng anh vẫn không ngừng nôn khan, như muốn nôn ra cả lực phủ ngũ tạng.....

Nôn như tự hành hạ bản thân lại làm tôi hoảng sợ...

“Bắc Bắc, em sẽ không bao giờ miễn cưỡng anh nữa, anh đừng như vậy!” Lòng của tôi đau như dao chém, tôi dùng sức ôm lấy đầu của anh...

Bắc Bắc chìm trong mê man không thể nào tự khống chế.

“Đừng đụng vào tôi!” Toàn thân anh xụi lơ vô lực, tiếng gầm nhẹ chứa đựng tràn ngập oán hận. “Đừng nhìn tôi!.... Đừng nhìn tôi!...”

Cuối cùng, tôi cũng nhận rõ vẻ mặt thống khổ của anh, đó là do khó có thể chịu đựng được sự khuất nhục.....

Lòng của tôi kinh hoàng..

“.....Anh có thể chịu được việc làm chuyện ấy với đàn bà sao? Anh đã quên cái loại dơ bẩn đó đã làm cho anh cảm thấy tuyệt vọng ra sao ư?” Trong đầu tôi hiện lên những lời nghe lên trước đó...

Bắc Bắc.....

Bản năng hiếu thắng khiến tôi bước vào bẫy của kẻ địch, thân trúng mai phục, đẩy Bắc Bắc vào cơn ác mộng dưới vực sâu...

Bắc Bắc..... Rốt cuộc anh đã từng xảy ra chuyện gì mà tôi không biết??

Chương thứ hai — Rời khỏi

Sắc trời dần dần tối lại.....

Cơn sốt của Bắc Bắc cũng từ từ hạ, không còn cơn mưa, không còn mê sảng.... Lòng của tôi cũng dần yên tâm...Tôi vào bếp nấu cháo, hy vọng khi anh thức dậy, còn hồ to muốn ăn, muốn uống....Sau đó, tôi sẽ nói với anh, “Bắc Bắc, em không cần gì cả, chúng ta cứ sống như trước kia, được không?”

Bắc Bắc nhất định sẽ như trước, nhẹ nhàng nói “Được!”.

Như vậy, chúng tôi sẽ có thể trở lại những ngày hạnh phúc bình thường.

Tôi dùng sức dụi mắt, không cho chính mình tủi thân, không cho chính mình chua xót....

Tôi thổi nguội bát cháo, mặc cho luồng nhiệt nóng xông đỏ hốc mắt tôi...

Yêu là khổ sao? Nếu có người hỏi tôi lúc này, tôi nhất định sẽ trả lời, rất khổ, rất đắng. So với ly cà phê đen đậm không đường còn đắng hơn...

Chén cháo đã nguội, nhiệt nóng cũng đã tan trong hốc mắt của tôi ...Hít một hơi thật sâu, tôi bưng chén cháo xoay người...Một thân ảnh đứng dựa vào cạnh cửa nhà bếp.....

Bắc Bắc nhìn tôi, cố gắng....cố gắng nở nụ cười tái nhợt....

“Vừa khóc sao? Hình như anh chỉ biết làm cho em rơi nước mắt.” Bắc Bắc cười, cười vô cùng khó nhọc.....

“Không việc gì, Y Y không sợ đau.” Tôi cố gắng thay đổi sắc mặt, làm như mình là siêu nhân vô địch.

“Y Y.....anh, năm anh 19 tuổi.....anh, thật bần....” Ánh mắt Bắc Bắc lóe lên tia đau đớn khó nén... muốn nói cho tôi biết...cuối cùng lại không thể nói ra

“Không bần, không bần! Trong lòng của Y Y, Bắc Bắc là trong sạch nhất!” Nếu đó là vết thương của anh, nếu nhớ lại sẽ làm anh không chịu nổi, thì tôi không muốn nghe, không muốn lại làm cho anh bị ác mộng dày vò...

Đáng chết, nước mắt lại muốn rơi!

Đáy mắt của Bắc Bắc càng đau. “Y Y, anh thật sự muốn cố gắng yêu em, nhưng quả thật không có cách nào....”

Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Tôi không muốn nghe! Tôi không muốn nghe!

Tôi muốn ôm lấy anh, muốn ngăn cản lời anh sắp nói....Nhưng Bắc Bắc lùi từng bước, từng bước về phía sau...Mãi cho đến khi tôi không còn đứng ở phía trước nữa mới dừng lại....

“Thật sự không có cách nào, anh bắt đầu sợ em..... Anh không muốn như vậy, nhưng anh thật sự bắt đầu sợ hãi em..... Y Y, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Nước mắt của tôi bắt đầu rơi xuống.

Đây là đáp án tàn nhẫn nhất trên thế giới sao?...

So với nói không yêu, thì quả thật đây chính là đáp án tàn nhẫn nhất!

“Anh cho rằng, anh thật sự cho rằng, rất nhanh thôi, anh có thể như một người đàn ông bình thường, ôm em, yêu em. Nhưng thì ra, không được, ngay cả sinh hoạt tối thiểu nhất, chúng ta cũng không có cách nào....Y Y, chúng ta làm sao có thể tiếp tục?”

Tôi ngồi xổm trên sàn nhà, ôm đầu mình, khóc nói. “Không sao, thật sự không sao,...Tình dục không quan trọng, thật sự không quan

“Có sao chứ! Tại sao lại không sao?! Bởi vì bây giờ anh thầm nghĩ biến thái cùng với một người đàn ông, để rửa sạch cảm giác ghê tởm này, anh ghê tởm như vậy...Y Y, em chịu được sao?” Tiếng Bắc Bắc bi thương cùng cam chịu.

Tôi chịu không nổi, tôi chịu không nổi! Chỉ cần nghĩ đến anh cùng những người khác thân thiết, trái tim của tôi đau như ai lấy dao đâm tới tấp.

“Em chịu được! Em chịu được! Bắc Bắc, anh muốn cùng ai làm gì thì làm, đi đâu thì đi, Y Y cũng sẽ vui, Y Y sẽ không bao giờ làm khó anh nữa!”

Chỉ cần anh vui vẻ..... Chỉ cần anh hạnh phúc..... Là tốt rồi.....

“Y Y.... Y Y ngu ngốc...” Dưới ánh sáng nhàn nhạt, đôi mắt Bắc Bắc như lóe ra hơi nước. “Anh thật sự không thể trở thành một người đàn ông bình thường, chỉ bằng chúng ta....”

“Không cần!” Tôi hét lên, ngăn anh nói ra hai chữ đó....

“Anh muốn đi tìm ai, thì anh cứ đi tìm! Bắc Bắc, em thật sự không sao, Y Y vĩnh viễn ở tại chỗ này chờ anh. Chờ anh không còn ghê tởm, chờ anh không còn sợ hãi Y Y, anh sẽ lại làm Bắc Bắc của Y Y, được không?”

Tình yêu, đã làm tôi không còn chút lòng tự trọng nào...Tôi chỉ có thể khóc không ngừng, khóc đến khàn cổ họng.

“Xin lỗi em...”

Khi trời chạng vạng, Bắc Bắc chỉ lưu lại ba chữ này, đau thương rời đi...

.....

Bắc Bắc bắt đầu biến mất trong thế giới của tôi, mất triệt để....

Một ngày, hai ngày, năm ngày, bảy ngày.....

Chờ đến hai mươi ngày, tôi mới xác định, anh thật sự không trở lại nữa....

Hai má của tôi ngày càng gầy yếu, đôi mắt của tôi ngày càng thâm đen nghiêm trọng, khi tôi từ trên mặt đất đứng dậy thì đã nửa đêm, trước mắt tôi đã biến thành một màu tối....

Tôi nghĩ đến anh, cho nên tôi hung hăng ngược đãi bản thân mình.....

Tôi nghĩ đến anh, cho nên mỗi ngày tôi chỉ ăn một chén cơm, chỉ cần tôi ngã bệnh, anh nhất định sẽ quay về.....

Nhưng tại sao, cho dù thế giới trước mắt của tôi có mơ hồ rồi tinh rồi mù, tôi vẫn không thể hoàn toàn ngã bệnh?

Công việc bị tôi làm loạn cả lên, tôi nghĩ nếu không phải Giang Mạnh Kỳ đỡ giúp, quản lí đã sớm đem báo cáo quảng lên đầu của tôi rồi....

Nỗi ngày mỗi đêm tôi đều khóc...

Báo cáo làm

Đói bụng, tôi khóc...

Trời tối, tôi khóc...

Đêm khuya, tôi khóc...

Trời sáng, tôi khóc...

.....

Nhưng Bắc Bắc của tôi vẫn không có trở về.....

.....

Tháng tám là tháng có nhiều ngày bão lớn.....

Một ngày kia, bão cấp 14 đổ bộ vào thành phố này. Gió điên cuồng gào thét vượt qua cửa sổ, ngôi nhà này cũ kĩ ở trong một xóm nhỏ, “xoảng, xoảng...” chỉ nghe thấy tiếng của tiếng chai lọ thủy tinh rơi xuống....Tôi một mình chui trong chăn, lạnh run rẩy...

Trong nhà không có đèn, bởi vì bão đã thổi đứt dây điện, thời tiết này, không có nhân viên điện lực nào có thể đi ra sửa chữa....

Nhớ tới ngày bão của năm trước, chúng tôi ở nhà, mỗi người một bao khoai tây chiên, dựa vào nhau xem DVD.

Bắc Bắc không thích ăn thực phẩm rác rưởi, nhưng lại bị tôi nhét đầy vào miệng....

Nhớ tới ngày bão của năm trước, đèn huỳnh quang trong nhà bị hư, Y Y sợ tối, vì thế, Bắc Bắc đứng lên, xoắn ống tay áo, sửa chữa bóng đèn, khi đèn phát sáng, Y Y vỗ tay, lớn tiếng nói “Bắc Bắc giỏi quá!”.

.....

Năm nay, chỉ có một mình Y Y...

Tôi buồn bã nằm trong chăn, sợ hãi khóc....

.....

“Reng — reng” Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên trong đêm cô đơn, tôi chạy nhanh về phía phát ra tiếng chuông của điện thoại, ngay cả khi chân bị chiếc ghế đung phải đau đến mức tụ máu bầm.....tôi cũng không có chút cảm giác....

“Alo.....” Giọng của tôi phát ra tiếng run.....Sẽ là anh chứ?

“.....” Trong điện thoại chỉ có tiếng im lặng, tiếng hít thở.....

“Bắc..... Bắc Bắc phải không?” Tim đập thật nhanh, thật nhanh.

“.....” Vẫn là im lặng.....

Nhưng giác quan của phụ nữ cho tôi biết, đó không phải bị gọi nhầm số....

“Bắc Bắc, anh trở về được không? Y Y sợ lắm, rất sợ.....” Tôi không nhận được nghẹn ngào...

“.....” Bên đầu điện thoại bên kia, hô hấp thoáng chốc dồn dập.....

“Bắc Bắc, trong nhà không có điện, tối quá... quá... Em sợ lắm!”

“Gió thổi giống y như quái thú gào thét, vì sao anh không về?? Em thật sự rất sợ hãi!”

“Y Y sẽ ngoan ngoãn, Bắc Bắc, anh trở về đi.... Em sợ lắm.....”

Nghẹn ngào đến cuối cùng đã thành tiếng khóc lớn.....Giống như tiếng khóc của một đứa trẻ chịu thiệt thòi.....

Thật kì lạ, tôi có thể cảm giác được ở đầu điện thoại bên kia, mắt của anh cũng đỏ.....

“Cụp.” Một tiếng đập máy điện thoại, chỉ còn tiếng “tít, tít, tít” vang lên...

Tôi ngồi trên ghế sofa, đầu chôn giữa hai đầu gối, chỉ có thể thoát ra giọng khóc nhỏ....Nước mắt, đã rỏ mặt đến mức không thể giữ được anh nữa sao?

.....

Nửa giờ sau, tiếng chuông cửa trước nhà vang lên.....

20. Quyển 3 - Chương 03-04

Chương thứ ba — Chờ đợi

Tôi quệt nước mắt thật nhanh, vui sướng bước ra mở cửa...cuối cùng Bắc Bắc vẫn không bỏ được Y Y?!!...

Cửa mở ra, nụ cười bỗng ngừng lại,

“Tiểu Đồng, cậu sao rồi? Trời bão, mình lo lắng cho cậu, buổi tối hôm nay mình ở với cậu!” Đại Đồng cầm dù, tóc có chút ẩm ướt...

Tôi thật khờ, anh có chìa khóa mở cửa, cần gì phải bấm chuông?

“Cám ơn, chúng ta cùng nhau ngủ sớm một chút đi, khi ngủ mình sẽ không sợ hãi nữa.” Tôi nghe tiếng nói của mình thật trống rỗng.

Nằm trong chăn, nhắm mắt lại, tôi không có để ý tới Đại Đồng, từ từ tôi cũng chìm vào giấc ngủ.

Thì ra, khi ngủ, thật sự sẽ không còn sợ hãi nữa...

.....

Buổi sáng, khi mở mắt tỉnh dậy, ánh nắng đã chiếu bốn phía....Vì sao bão táp có thể lặng lẽ quay lại, mà tôi cùng anh lại không thể?

Đại Đồng nhào ra ngoài cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì....

“Anh ấy đi rồi.” Đại Đồng thì thào.

“Ai đi rồi?” Tôi một bên mặc quần áo, một bên vô tình thuận miệng hỏi...

“Anh Bắc Bắc ấy!” Đại Đồng thần nhiên trả lời, hoàn toàn không cảm thấy đáp án này, biến tôi trở thành ngu ngốc.

“Cậu nói..... Ai, ai? Anh ấy, anh ấy.....” Tôi bỗng nhiên nói lắp, cũng không biết mình muốn hỏi cái gì....

“Đêm qua anh ấy đến đón mình lại ngủ với cậu đấy! Anh ấy nói trong nhà cúp điện, cậu sợ... Anh ấy nói buổi tối có việc nên không thể về nhà cùng cậu cho nên chờ mình lại đây ở với cậu!” Đại Đồng hoang mang nói tiếp. “Lạ thật, rõ ràng anh ấy nói có việc, nhưng mình nhìn thấy xe anh ấy ở dưới lầu cả đêm.”

“Tại sao cậu không nói sớm một chút!” Tôi chạy nhanh tìm bộ quần áo, tôi muốn đi ra ngoài....

“Đêm qua cậu có để ý đến mình đâu chứ, vừa nhìn thấy mình liền la lên buồn ngủ, mình có cơ hội nào mà mở miệng đâu! Ê! anh ấy đã đi rồi...”

Tôi vọt xuống tới dưới lầu, quả nhiên, không thấy bóng dáng chiếc xe....

Tôi thấy ánh nắng độc ác chiếu trên người tôi, cuối cùng tôi chỉ cảm thấy lạnh thấu xương...

Bắc Bắc.... em sẽ chờ anh trở về.

.....

Buổi tối, tôi ở nhà im lặng ăn mì gói....Từ ngày đó về sau, tôi không còn ngược đãi bản thân mình nữa, ăn một ngày ba bữa, tuy rằng chất lượng thức ăn kém cỏi, nhưng mà tốt xấu gì cũng làm no bụng của mình.....Tôi muốn chờ anh về!...Cho nên, tôi không thể bệnh..

“Leng keng!” Chuông cửa vang lên.

Sẽ là ai đây? Đại Đồng sao? Gần đây cô ấy thường đến ngủ cùng tôi...Cửa vừa mở ra...Tôi sửng sốt.

“Mẹ.” Tôi chạy nhanh đến mời Trầm mẹ vào

Ánh mắt Trầm mẹ vẫn lạnh như băng nhìn quanh bốn phía, hai chữ bất mãn còn viết rõ ràng trên mặt.

“Dịch Bắc đâu?” Bà vừa vào cửa, đã hỏi ngay..

“Bác..... anh ấy có việc đã đi ra ngoài, còn chưa có trở về ạ!” Tôi nuốt nước miếng, lựa chọn câu trả lời an toàn nhất...

“Cô ăn mì gói?” Ánh mắt lạnh lùng của bà đã đảo qua tô mì gói còn chưa hết nóng của tôi.

Tôi gật đầu, trong lòng bất an càng thêm trầm trọng.

Quả nhiên, tôi không kịp ngăn cản, bà bước một bước dài về phía nhà bếp, mở tủ lạnh ra.....Bên trong rỗng tuếch..

“Nói! Có phải Dịch Bắc đã thật lâu không có về nhà? Nó ở nơi nào?!” Bà đóng sầm cửa tủ lạnh lại, giọng điệu lạnh lẽo mang theo thể tấn công cường hãn ào ạt.

Tôi nghẹn lời, không biết nên giải thích như thế nào....

“Có phải cô làm chuyện gì tổn thương trái tim nó, khiến nó ngay cả cha mẹ cũng không liên lạc?! Trả lời tôi!”

Trầm mẹ từng bước tiến tới gần, tôi từng bước lùi về phía sau....Tôi không thể giải thích, ánh mắt thiếu tự tin không thể nhìn bà.

“Tôi nghe nói gần đây cô hay lui tới cùng một nam sinh. Nói! Có phải cô đã làm chuyện gì có lỗi với

“Con không có!” Tôi lớn tiếng phản bác.

Nói xấu tôi cái gì cũng được, nhưng không thể nói xấu tôi quan hệ tình ái không rõ ràng với người khác....

“Vậy tại sao đã một tháng rồi Dịch Bắc không về nhà?! Đừng phủ nhận, trước khi ấn chuông cửa, tôi đã hỏi qua hàng xóm rồi!”

“Đúng, anh ấy một tháng rồi không về nhà.....” Tôi dùng răng cắn môi dưới lại...Thật sự không biết nên bắt đầu giải thích lý do vì sao anh không có về nhà.

“Đừng có ý nghĩ gạt tôi, hai người chỉ là tranh cãi vặt vãnh. Con tôi sinh tôi còn không biết sao? Nó yêu thương cô giống như sinh mệnh của mình, nếu nói là tranh cãi vặt vãnh, nó sẽ không bỏ cô một mình ở nhà ăn mì gói?!”

Trái tim của tôi đau đớn, tôi biết, Bắc Bắc luôn luôn đối với tôi vô cùng tốt, tôi không thể nào biện giải....

“Y Y, làm người phải có lương tâm! Bắc Bắc sống nội tâm, không hướng ngoại giống như cô, nhưng nó vì cô mà trả giá nhiều, không phải sao? Gần đây tôi vô tình biết được, một năm trước, giáo sư của nó vốn chuẩn bị cử nó đi nước ngoài làm nhà nghiên cứu, nhưng nó không thềm cân nhắc suy nghĩ, liền lập tức cự tuyệt. Cô nói xem, nó là vì ai?!”

Hai mắt tôi mở lớn, thật sự cho tới bây giờ tôi chưa từng nghe Bắc Bắc đề cập qua...

“Lúc hai đứa vừa mới kết hôn, Tiểu Lệ thường xuyên chạy tới tìm cô tra hỏi, nó cho rằng cô không xứng với anh trai nó, nhưng tại sao sau đó, nó không hề tới nữa? Ngày lễ, ngày tết mọi người họp mặt, nó cũng đối xử với cô khách khách khí khí. Cô cho là nó thật sự chấp nhận cô sao? Là Dịch Bắc nói với nó, nếu không tôn trọng chị dâu, thì đừng nhìn người anh trai này.”

Tôi im lặng.

“Tôi biết cô còn trẻ, thế giới bên ngoài đầy rẫy ong bướm dụ hoặc, cậu nam sinh theo đuổi cô cũng có điều kiện rất tốt, nhưng cô cũng không thể đối xử với Dịch Bắc như vậy!” Xem ra bà đã điều tra chuyện của Giang Mạnh Kỳ rõ ràng, hơn nữa còn nhận định tôi lãng nhăng bên ngoài, muốn bỏ rơi Bắc Bắc.

Tôi hoàn toàn vô lực giải thích. “Con không có! Mẹ.....”

Tôi vừa định nói thêm, thì điện thoại vang lên, lúc này ánh mắt Trầm mẹ đang nghi ngờ nên tôi không thể không nhắc máy... “Đồng Tử Y, tôi là Tống Huyền Oánh.”

Tôi nhú mày một chút, có chút bất ngờ, giọng điệu cũng không khách sáo. “Có việc gì sao?”

“Cậu tới...” Cô ta nhanh chóng cho địa chỉ. “Có việc thương lượng cùng cậu!”

“Không có hứng thú!” Nghe giọng cô ta có điểm bất hảo, tôi từ chối ngay...

Tôi định cúp máy thì lời nói của cô ta làm tôi ngỡ ngẩn cả người. “Đừng lạnh lùng như thế, không nghĩ tới, bạn trai của cậu cùng bọn này là một ruột với nhau, có cái gì thanh cao đâu...”

“Cậu có ý gì?” Tiếng của tôi run rẩy...

“Bạn trai cậu học ở trường y XX phải không? Nếu nửa tiếng sau mà cậu không đến, ngày mai toàn bộ học viện y sẽ biết bạn trai của cậu là Gay, nếu họ không tin, tôi có thể cung cấp “chứng cứ

“Cậu không được làm vậy!” Tôi lớn tiếng chất vấn. “Cậu muốn cái gì? Cậu nói đi!”

Danh dự của Bắc Bắc là quan trọng nhất, ở Trung Quốc tràn ngập ánh mắt kì thị, tôi không thể để cho anh chịu một chút tổn thương nào...

“Muốn tôi không dính vào, cậu cứ lại đây giúp tôi hết cô đơn, tôi sẽ tự nhiên không dính vào chuyện đó!” Cô ta đưa ra yêu cầu của mình..

“Được! Tôi lập tức qua đó!” Tôi chấp nhận không cần suy nghĩ.

Bị lợi dụng sờ mó một chút thì sao chứ? Chỉ cần bảo toàn Bắc Bắc, tôi làm cái gì cũng được.

Tôi hít một hơi thật sâu, cố gắng dùng ngữ khí dịu dàng ôn hòa nói với Trầm mẹ. “Mẹ, thật ngại quá, con có chuyện gấp phải ra ngoài một chút!”

.....

Bởi vì quá mức lo âu, tôi không chú ý, phía sau có một chiếc taxi vẫn theo tôi...

.....

Đó là một ngày, thay đổi hoàn toàn cuộc đời của tôi

Chương thứ bốn — Lòng đã nguội lạnh

Xuống xe, ấn chuông cửa, động tác lưu loát, không có một tia do dự...

Chỉ là tôi không chú ý tới, sau chỗ tôi đứng năm thước có một mệnh phụ cao quý đứng ở đó.

Cửa mở ra, Tống Huyền Oánh tà mị đứng trước cửa mặc một bộ quần áo theo phong cách đàn ông.....

“Cậu muốn như thế nào?” Tôi vừa đến đã trực tiếp hỏi ngay...

Cầm tôi bị cô ta nhẹ nhàng nắm lấy, mờ ám vuốt ve, tôi khó chịu nhin xuống, không muốn phát hỏa.

“Y Y, không nghĩ tới cậu nhìn xa trông rộng, ngàn chọn vạn tuyển, ngược lại chọn đúng tên Gay làm bạn trai.” Cô ta đáng tiếc lắc đầu, hé ra vẻ mặt tràn ngập thương tiếc..

Tống Huyền Oánh là một người đồng tính luyến ái rõ ràng, cô ta không che dấu khuynh hướng thích người cùng phái của mình. Thậm chí thông qua trang phục, ngôn ngữ kiêu ngạo tuyên bố cô ta thích con gái. Khuôn mặt của cô ta thật đẹp, không phải vì sinh ra trong thân hình phụ nữ mà bởi vì mang dáng vẻ quá mức khí khái anh hùng.

“Cậu lấy đâu ra tin tức này?” Tôi phải biết rõ nơi phát ra tin tức mới có biện pháp bảo vệ Bắc Bắc tốt nhất...

“Cậu nhất định không thể tưởng tượng được.....” Rốt cuộc cô ta cũng thả cầm tôi ra, dựa thẳng người vào cạnh cửa, đắc ý cười. “Anh ruột của tôi là Tống Nhiếp Thần...thật là có duyên phận, tôi coi trọng cậu, mà anh trai tôi lại vừa vặn coi trọng bạn trai của cậu

Cô ta hài lòng nhìn tôi, còn tôi mở to mắt kinh ngạc không thôi.....

“Một tháng nay bạn trai cậu đều ở đây....mỗi ngày...cùng anh trai của tôi thật....kịch liệt nha...”

Đầu của tôi bị túm lấy từng chút, từng chút một, tôi không cho phép cảm xúc của mình không khống chế ...

“Cậu muốn vào xem không? Trầm Dịch Bắc cùng anh trai tôi hiện đang ở trong phòng ... tình hình chiến đấu rất kịch liệt nha!” Cô ta lùi về sau, cười như không cười làm cái động tác “Mời”.

“Không cần!” Tôi lập tức từ chối. “Tôi đi về đây!”

Không cần lãng phí lòng của tôi như vậyTôi vừa xoay người đã bị một lực đẩy tưởng chừng đánh ngã...

Tôi kinh ngạc nhìn Trầm mẹ túm lấy cổ tay của Tống Huyền Oánh, kích động khó có thể tin hỏi. “Cô nói cái gì? Cô nói con tôi ở bên trong này ỉm cái gì?” Bà kích động đến mức không còn là một mệnh phụ cao quý nữa.

Tôi kinh hoảng, lập tức ý thức được mình bị hoài nghi là người vợ “vụng trộm” nên mẹ chồng theo dõi, tôi chạy lại ngăn, hai tay ôm lấy cánh tay của bà. “Mẹ đừng nghe cô ta nói bậy, cô ta bệnh thần kinh đó, chúng ta về nhà đi!”

Nhưng Trầm mẹ hoàn toàn không thèm nhìn tôi, Tống Huyền Oánh lại có ý định xem kịch vui, thối lui một chút, không quên “có lòng tốt” nhắc nhở. “Phòng thứ nhất bên tay phải, anh trai tôi không có thói quen khóa cửa!”

Tôi dập không được sự phẫn nộ, hoảng sợ,..... tôi thật sự đã cố hết sức...

Tôi đi theo sau Trầm mẹ, kéo tay áo của bà, lại giống như bị bà kéo đi. “Ầm” một tiếng, cửa bị đá văng ra... Quả nhiên, cửa, không khóa..

Nhất thời, Trầm mẹ bị đông cứng như hóa đá.....Tôi đứng phía sau bà, cho dù cửa bị đá văng, tôi cũng đã nhắm chặt hai mắt lại.

Nhưng trong lúc vô tình nhìn xem, cảnh này như đã khắc sâu trong tim, đau đớn đến không thể thở nổi.

Trong phòng cảnh xuân vô hạn.....

Hai người đàn ông trần truồng.....Tống Nhiếp Thần quỳ gối bên giường, đầu của anh ta chôn ở phía dưới đùi quần của Bắc Bắc, trên trán của Bắc Bắc đổ rất nhiều mồ hôi lạnh.....

Trong nháy mắt khi cửa bị mở ra, hai người ở trên giường, cũng trở nên hóa đá...

.....

“A——” Một tiếng thét thê lương, tôi bất chấp lòng đau như xé rách, vội vàng mở mắt, Trầm mẹ đã té xỉu ở trên người tôi, cơ thể bà áp lên, làm tôi cũng ngã trên sàn nhà.

Bắc Bắc bừng tỉnh, hoảng hốt, bối rối kéo quần lên, thậm chí chưa kịp kéo xong đã vội vàng chạy tới...

Tôi định nâng bà dậy, lại bị một tiếng nói lớn ngăn lại. “Đừng chạm vào, đừng nâng đầu của mẹ lên, mẹ bị huyết áp cao...!”

Bắc Bắc vội vàng lấy điện thoại gọi cấp cứu. “Ồ đây là.... Phụ nữ, 50 tuổi, bình thường bị huyết áp cao, vừa mới té xỉu, có khả năng trúng gió... Xin cho xe chạy nhanh lại đây...”

Cúp điện thoại, Bắc Bắc kinh ngạc, tôi cũng như vậy. Hiện tại điều mà mọi người có thể làm chỉ là lo lắng chờ đợi...

“Vì sao hai người ở chỗ này?” Bắc Bắc ngồi bên mẹ anh, không có ngừng đầu nhìn tôi, cất tiếng hỏi, rất nhẹ....rất nhẹ...

Tại sao rõ ràng trong lòng đã định tội tôi, cũng không lớn tiếng rống giận, chỉ trích?! Anh chưa từng để tôi thua thiệt cái gì, cho dù là tình huống này, cũng không chế cảm xúc của mình sao?!

Bối rối, đau lòng, bi thương, và cả lo lắng, một cơn tức giận mang theo tính hủy diệt, tôi phần uất, nói. “Đúng như những gì anh nghĩ! Anh tôi biến tôi trở thành một người đàn bà bị chồng ruồng bỏ, cho nên tôi trả thù anh! Tôi cố ý mang theo mẹ anh tới đây để bà nhìn thấy tất cả cảnh này! Tôi chính là muốn thông qua chuyện này để bà ấy tạo áp lực với anh, kêu anh về nhà! Tôi chính là người đàn bà đáng giận như vậy đó!”

Không thể phát hết lửa giận, tôi nghĩ muốn tranh chấp một hồi, cho dù có tranh cãi đến sập cả mái nhà, cũng tốt hơn như bây giờ!

Bắc Bắc nhướng mắt, cố gắng đè nén tức giận, thật lâu sau, anh mới thốt ra một câu. “Em biết rõ mẹ bị huyết áp cao, không thể chịu được kích động...”

Đây là Bắc Bắc, vĩnh viễn không muốn cãi nhau, lúc nào cũng kiềm chế...

Anh xoa đầu, không hề nhìn tôi.

Tôi muốn khóc, nhưng lại bắt đầu cảm nhận được, cái gì gọi là mùi vị nước mắt khô c

“Trầm Dịch Bắc! Đó là mẹ của anh, không phải của tôi! Tôi không cần biết bà ta có bệnh gì, không thể chịu được loại kích động nào!” Tôi đứng dậy, lời nói không tốt độc ác tùy tiện thốt ra từ miệng.

Không có giây phút nào tôi không trông ngóng anh trở về nhà, giờ phút này lại bắt đầu dùng lửa giận thiêu rụi con đường về nhà của anh.

Chỉ số đo lường cảm xúc* của tôi không cao, cảm xúc của tôi sắp hỏng mất rồi, trong lúc này không có cách nào có thể cười an ủi anh (*nguyên bản EQ: Emotional Quotient)

Thì ra..... Trong miệng nói không để ý anh cùng ai thân mật nhưng khi tận mắt chứng kiến cảnh đó, không thể không tổn thương, không thể không hận, không thể không oán, không thể không giận.

Tôi xoay người, hướng ra phía cửa.

Bắc Bắc không có ngăn tôi lại.

.....

“Cậu còn muốn chạy? Cậu nói sẽ cùng với tôi!” Tống Huyền Oánh ngăn cản bước chân tôi...

“Cậu muốn cái gì? Thân thể tôi sao? Được, lấy đi.” Tôi rống giận, cảm xúc đã hoàn toàn biến mất.

Sảng khoái của tôi ngược lại làm cho Tống Huyền Oánh ngây ngẩn cả người...

“Phòng của cậu ở chỗ nào? Tùy cậu muốn làm gì thì làm. Về sau rút hết đi cho tôi!” Tôi hét lớn, hai nắm tay nắm chặt lại run run ở bên mạn sườn, tù muốn đánh người...

Tống Huyền Oánh thấy tôi tức giận muốn giết người, nuốt nước miếng xuống, nhưng đồng thời cũng không muốn bỏ qua cơ hội này. “Phòng của tôi...ở bên kia.....chúng ta vào đi thôi...tôi, tôi cam đoan sẽ thật dịu dàng.”

Cô ta còn chưa nói xong, cơ thể tôi đã bị một người khác chặt chẽ dùng sức khóa chặt vào trong ngực, người đó tức giận. “Ai cho phép cô đụng vào cô ấy? Các người ai dám đụng vào cô ấy, tôi sẽ giết chết hết, cho dù có phải ngồi tù!”

Bắc Bắc ương ngạnh như vậy, hù dọa đến mọi người, trong đó bao gồm cả tôi.

“Dịch Bắc, cho cô ta đi theo em gái của em đi, thành người một ruột cả, đối với ai cũng đều tốt mà!” Tống Nhiếp Thần đã ăn mặc chỉnh tề, chậm rãi khuyên bảo, trong giọng nói lại cất giấu sự hủy diệt cùng ghen tị.

“Không cần nói nữa! Bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng đến chuyện làm tổn thương cô ấy!” Giọng điệu của Bắc Bắc lạnh lẽo như băng.

Nên cảm động sao? Ít nhất, ở trong lòng anh, đứa “em gái” này quan trọng hơn so với “tình nhân”.

Mà lòng của tôi đã chết lặng từng mảnh, tôi lạnh lùng đẩy anh ra. “Yên tâm đi, có thể làm tôi tổn thương, cho tới bây giờ chỉ có anh!”

Nói xong, tôi không hề quyến luyến sải bước rời khỏi căn phòng làm cho tôi gặp phải cơn ác mộng.

.....

Một trái tim nóng bỏng lúc nào cũng yêu thương anh, bởi vì chính mắt nhìn thấy sự phản bội của anh mà nó đã l đến cực điểm.

Tôi không còn cách nào ngăn cản bản thân dừng yêu anh, cũng không có biện pháp ngăn lòng mình dừng nguội lạnh.

.....

Thì ra, tình yêu thật sự quá tra tấn giày vò, quá ghen tị khổ sở, quá vô vọng đợi chờ...

.....

Bắc Bắc đứng ở phía sau tôi, chỉ có thể im lặng nhìn tôi rời đi.....

21. Quyển 3 - Chương 05-06

Chương thứ năm — Nụ hôn đầu tiên của Y Y

“Gần đây cậu bị làm sao vậy?” Giang Mạnh Kỳ ngồi trước mặt tôi hỏi. “Vì sao biến bản thân mình làm thành bộ dạng như quỷ vậy?!”

Trong thời gian nghỉ ăn trưa, mọi đồng nghiệp khác đều đi ra ngoài ăn cơm, chỉ còn tôi và cậu ta.

“Thật nhìn giống quỷ sao?” Mặt tôi không chút thay đổi hỏi lại.

Giang Mạnh Kỳ thở dài một hơi, đem tô mì gói đặt trước mặt tôi...Cậu ta nghĩ, gần đây tôi mê ăn mì gói, nên cũng làm theo tôi, mỗi giờ ăn trưa đều ăn mì....

“Rất giống, đôi mắt thâm đen có thể hù chết người, cầm dài đến khu tận Châu Phi, mắt chứa đầy ai oán còn đáng sợ hơn so với nước mắt của quỷ.” Giang Mạnh Kỳ nói nghe như trêu chọc, gương mặt không có ý cười, càng giống như trình bày sự thật..

Vì sao tôi tiêu tụy người khác nhìn thấy, Bắc Bắc lại nhìn không thấy?

Khói bốc lên từ tô mì gói làm đỏ hốc mắt tôi, nước mắt rớt dính trên sợi mì...Tôi nhanh chóng cúi đầu, dung nĩa khuấy nó lên, đưa những sợi mì vô vị vào miệng....

Giang Mạnh Kỳ sầu lo chăm chú nhìn tôi...Anh ta đưa tô mì của mình đi chỗ khác, bàn tay hướng vào hai má của tôi, muốn lau đi nước mắt tôi.

Tôi né đầu đi, làm cho tay anh ta rơi lơ lửng trên không trung.

“Anh ấy thật lâu rồi không về nhà phải không?”

“Anh ấy đang ép cậu chia tay, chẳng lẽ cậu còn không biết sao?”

Tôi cố chấp quay đầu đi, cự tuyệt nói chuyện.

Giang Mạnh Kỳ không hiểu, thì không có kẻ nào có thể hiểu...

Tôi biết, ở trong mắt mọi người, xem như tôi bị từ bỏ, ngay cả Đại Đồng cũng bắt đầu khuyên nhủ tôi rời nhà đi, dọn vào trường học, hoàn toàn chia tay anh.

“Tại sao lại cố chấp yêu một người như vậy!? Tình yêu đã không còn ấm áp, tình yêu đã biến thành nỗi cơn nguội để qua đêm, tại sao không nhẹ nhàng nói lời tạm biệt? Tại sao không đến sung sướng đi vui vẻ? Y Y, không ai có thể trở thành người duy nhất của ai, rời khỏi anh ấy, có lẽ sẽ xuất hiện thêm người đàn ông đáng để cho cậu chờ đợi! Tại sao trong mắt cậu hết hy vọng như vậy? Tại sao nhất định người không yêu mình mà trở thành như vậy?” Giang Mạnh Kỳ nắm chặt hai vai tôi, ý muốn làm tôi nhận ra rõ sự thật.

Tôi chết lặng cắn môi dưới, nước mắt rơi xuống, kiên cường không muốn trả lời.....

Tình yêu của tôi, chưa bao giờ cần người khác chỉ trích.

“Tôi luyến tiếc nước mắt của em...” Tiếng nói rất nhẹ nhàng, Giang Mạnh Kỳ dùng ánh mắt dịu dàng nhìn tôi, tôi sửng sốt, không thể tượng tưởng nổi trước mặt tôi là người hay cười hì hì Giang đại thiếu gia!

“Y Y, cho người khác một cơ hội cũng chính là cho mình một cơ hội yêu khác.” Giang Mạnh Kỳ đột nhiên dùng sức ôm lấy tôi, giữa kinh ngạc, cậu ta cúi đầu xuống hôn lên môi của tôi!

Tôi há hốc miệng, không thể động đậy.

Lúc môi chạm môi khoảng hơn mười giây, thì lưỡi của cậu ta muốn tách hàm răng của tôi, tôi mới bừng tỉnh cả người, dùng sức đẩy cậu ta ra, vung tay tát một cái, cảm giận mắng. “Giang Mạnh Kỳ, tên khốn nạn này!”

Đó là nụ hôn đầu tiên của tôi!!!!

“Xin lỗi, nhưng tôi không muốn giải thích nụ hôn này.” Trên mặt Giang Mạnh Kỳ hiện rõ dấu tay năm ngón, mặt cậu ta nghiêm túc làm tôi cảm thấy xa lạ.

Đây là cái gì thế giới gì? Sao tôi lại nhận thấy tất cả mọi thứ....tất cả mọi thứ đều biến dạng....

Nụ hôn đầu tiên trân quý, hy vọng trao cho người mà mình yêu thương...trong lúc đau buồn, không có ai chăm sóc, lại bị một người được coi là người bạn tốt cướp đi

Tôi thậm chí đã không đủ sức lực để vì nụ hôn đầu tiên của mình mà đòi công đạo....

“Cậu đi đi! Bây giờ tôi không muốn nhìn thấy cậu.” Tôi lạnh lùng nói với Giang Mạnh Kỳ.

“Vì sao không thể cho người khác một cơ hội?” Giang Mạnh Kỳ hỏi, có chút không cam lòng, nhưng cậu ta hỏi thật sự nghiêm túc...

Tôi dừng lại, cũng nghiêm túc như cậu ta, trả lời. “Bởi vì, trái tim tôi rất nhỏ, đã bị anh ấy chiếm hết rồi, không thể dung chứa những người khác.”

Câu trả lời giống như Giang Mạnh Kỳ đã đoán biết trước, cậu ta vẫn im lặng nhìn tôi....

Tôi cũng trầm mặc....

Bởi vì, cho dù không có tình yêu, nhưng cũng không muốn mất đi người bạn có thể cùng mình khóc, có thể cùng mình cười...Hiện tại, tôi không thể giống như trước kia trừng mắt anh ta một cái, châm chọc “Chúng ta rất quen biết à?”.

Tiếng chuông điện thoại nội bộ vang lên đánh vỡ bầu không khí im lặng của chúng tôi.

“Cô Đồng hả?” Là Bác bảo vệ trước cửa gọi tới.

“Vâng, đúng là cháu đây ạ!”

“Bạn trai cô tới văn phòng chưa?”

“Bạn trai gì ạ?” Tôi ng

“Thì cái người đàn ông thật nhã nhặn, mặc âu phục màu trắng, cậu ta nói là bạn trai cô, tới tìm cô nên tôi cho cậu ta lái xe vào, còn chỉ cho cậu ta vị trí văn phòng của cô nữa...”

Là Bác Bắ!

Lòng của tôi hoảng hốt ngắt lời bác bảo vệ. “Anh ấy vào bao lâu rồi ạ?”

“Ít nhất cũng khoảng mười phút, theo lý thì cậu phải đến phòng của cô rồi! Trời đất, không lẽ tôi đã cho kẻ xấu lọt vào ...”

Tôi “cụp” một tiếng vô cùng bất lịch sự, cúp luôn điện thoại, vội vàng chuẩn bị chạy ra phía ngoài.

Giang Mạnh Kỳ kéo lấy tay tôi. “Có chuyện gì vậy?”

“Bị cậu hại chết rồi. Anh ấy nhất định hiểu lầm rồi!” Tôi đẩy mạnh Giang Mạnh Kỳ, cũng không nhìn qua cảm xúc của cậu ta, vội vàng hướng ra bên ngoài văn phòng.

..... Bắc Bắc, có thể nhìn thấy

Trước đó? Sau đó? Hoặc là vừa đúng lúc hôn môi?

Văn phòng của tôi ở lầu ba, chạy ra hành lang, đúng lúc thấy Bắc Bắc đã ở lầu một vội vàng đi ra xe của mình...Anh đi thật gấp, từng bước đi dồn dập như có người phía sau đuổi theo..... Quả nhiên là anh đã nhìn thấy.....

“Trầm Dịch Bắc! Đứng lại đó!” Tôi đứng ở trên lầu ba hét to.

Bắc Bắc nghe được, dừng bước một chút, sau đó bóng dáng anh như đang tức giận, không thèm để ý tiếp tục đi về xe của mình.

“Trầm Dịch Bắc! Anh không dừng lại, em sẽ nhảy từ trên này xuống !”

Ngay cả đứa ngốc cũng không mắc mưu, nhưng Bắc Bắc quả nhiên dừng bước....

Tôi vội chạy nhanh xuống lầu, vội vàng đến độ bước chân mấy lần vấp ngã...May mắn, anh đưa lưng về phía tôi, đứng yên tại chỗ.....

Tôi nhất thời thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Đứa ngốc! Anh hiểu lầm cái gì? Vì sao không hỏi rõ ràng hả?” Tôi kéo ống tay áo anh, cố gắng suy nghĩ nên giải thích như thế nào..

Cục diện như vậy làm tôi hết hoảng, nếu như anh không nghe tôi giải thích, làm sao bây giờ? Nếu như anh không tin, làm sao bây giờ?

Bắc Bắc quay đầu, lo lắng của tôi, hoảng hốt của tôi, giải thích của tôi...nhất thời đóng băng, chìm xuống đáy hồ....

Khuôn mặt rất bình tĩnh, ôn hòa, chiếu rọi vào nỗi lo âu, hoảng hốt trong lòng tôi làm cho những lời mà tôi định giải thích đều thành chuyện vô cùng chề cười.

Ngay lúc này, dưới ánh mắt vô cùng dịu dàng ôn hòa như trước nhưng lại làm tôi lạnh đến thấu xương, giống như bị dội thêm một gáo nước lạnh khi trời vào đông. Một cơn rung mình lạnh lẽo nổi lên trong tủy sống, che kín toàn thân của tôi...

Chương thứ sáu — Quanh co

“Anh đến là muốn nói cho em biết, mẹ đã không có việc gì nữa rồi... em không cần lo lắng.” Khóe môi Bắc Bắc vẫn cười dịu dàng như cũ.

“Em biết rồi, em có nói chuyện điện thoại với Tiểu Lệ.” Mặt của tôi cũng từ từ được che giấu trong lớp mặt nạ nguy trang.

“Không phải trúng gió. Nhưng huyết áp hơi cao, ở bệnh viện điều dưỡng vài ngày.”

“Tiểu Lệ cũng đã nói cho em biết.” Tôi gạt đầu mặt không chút thay đổi gật, trên thực tế, tôi bị em chồng mắng đến muốn nhảy lầu..

Người làm vợ như tôi, mẹ chồng nằm bệnh viện ba ngày cũng không tới thăm thật là quá đáng..

“Muốn đi thăm mẹ không? Anh giúp em đi mua chút quà lấy lòng, buổi chiều xin nghỉ được không?” Thì ra, đây chính là mục đích anh tìm tôi.

Muốn làm cho mẹ anh yên tâm, tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân giả dối! Đồng Tử Y, mày chờ đợi cái gì?

“Hôm nay không được, nếu rảnh em sẽ tự đi qua thăm.” Tôi lãnh đạm xoa người, đã không muốn tiếp tục cùng anh nói chuyện...Cổ tay bị một bàn tay to nắm lấy.

Tôi quét mắt về phía bàn tay đang bị anh nắm, cực kỳ lãnh đạm hỏi. “Còn có việc lặng im trong chốc lát, mới hỏi. “Rõ ràng không phải em mang mẹ đi tới đó, tại sao lại nói những lời này?”

Tôi dùng sức rút về cánh tay về. “Có ý nghĩa sao?”

Không yêu, hiểu lầm gì cũng đều không có ý nghĩa.....Tôi lạnh lùng xoay người, vừa bước đi vài bước....

Bắc Bắc ở phía sau rút cuộc hỏi. “Cậu ấy sẽ là hạnh phúc của em ư?”.....

Tôi cứng người lại, dừng bước...

“Anh nhìn thấy hai người hôn nhau.” Tiếng của Bắc Bắc thật bình tĩnh, không có kích động, không có phần nộ, tựa như đang bàn luận chuyện thời tiết trong ngày.....Bình tĩnh như vậy, làm cho tôi một chút ý niệm giải thích cuối cùng cũng bị trừ khử.

“Cho nên.....”

“Cho nên..... em....có thíchngười đó không? Nếu là.....anh....”

Tuy rằng, Bắc Bắc cũng chưa nói xong nhưng đã làm tôi lạnh đến tận xương tủy.

“Anh suy nghĩ, có lẽ ngay từ đầu chúng ta kết hôn đã là sai lầm. Anh nghĩ em yêu anh, nên anh đứng ở vị trí bên cạnh em, nhưng anh bắt đầu suy nghĩ, có phải quyết định đó là sai lầm hay không? Bởi vì anh không có tư cách làm người chồng mang đến cho em hạnh phúc? Cậu ấy là hạnh phúc của em sao?...Nếu phải, anh đồng ý rút lui...”

Một cơn tức giận nẩy lên trong ngực, tôi xoay người, dùng ngữ điệu lạnh đến thấu xương nhìn anh nói. “Đủ rồi! Trầm Dịch Bắc!..Tôi điên rồi nên mới muốn giải thích cùng anh, nụ hôn kia chính là không phải chờ mong mà là ngoài ý muốn! Tôi ề mới cho anh cứ như vậy giẫm đạp lên tình cảm của tôi. Yên tâm! Từ nay về sau tôi sẽ không bao giờ nổi điên như vậy nữa!”

Tình yêu không được đáp lại, trái tim đã dần dần hồi phục, lòng của tôi cũng giống như vậy. Tôi bối rối, không nghĩ lại đi thưởng thức vết thương của chính mình....

Tình yêu chấp nhất chỉ biến thành một truyện cười, tôi cảm thấy chúng bắt đầu chạy đến cuối đường...còn lại chỉ là nước mắt...còn lại chỉ là trái tim lạnh giá...

Tôi bước nhanh rời đi, trong tình yêu tôi không thể nhanh chân bước đi, nhưng ít nhất, trước lòng tự trọng...tôi có thể.

Nhưng chưa đi được mấy bước, thất lưng của tôi bị một cái ôm thật sâu kéo lại...

Bắc Bắc từ phía sau ôm lấy tôi, cảm anh kề sát giữa cổ tôi, cánh tay anh thu lại thật nhanh, anh ôm thật chặt, giống như ôm một kiện đồ cực kì quý hiếm.

Bắc Bắc không thể kìm chế, khẽ run lên....

“Xin lỗi em, anh sai rồi, thì ra mấy năm qua anh vẫn sai lầm quá mức như vậy....Em có thể tiếp tục yêu anh không?...Anh không muốn rút lui...” Cuối cùng tiếng nói của Bắc Bắc cũng bắt đầu mất đi bình tĩnh...

Không rút lui, là vì anh đã quen với sự tồn tại của tôi???

“Cái người ngu ngốc này! Tôi không yêu anh, không yêu anh...không yêu anh!”...Tôi giấy dựa ở trong lòng anh, giấy dựa đến nước mắt sắp rơi như vũ đê.

Bắc Bắc không để ý tôi giấy dựa, xoay bả vai tôi lại, tôi chưa kịp phản ứng gì....một nụ hôn đè xuống

Tôi hoàn toàn há hốc miệng, không thể động đậy!... Hai mươi năm qua tiền nụ hôn đầu tiên mà nó không ra đi, chỉ trong nửa ngày bị hai người đàn ông, một không tiếp đón, một cưỡng ép lấy đi...

Bắc Bắc luôn tao nhã, nụ hôn của anh rất ấm, anh hôn thật sự rất thâm rất sâu, tình cảm giống như mãnh thú sống chuồng, kịch liệt nghênh hướng tôi. Anh nâng ót tôi lên, cổ ý tách hàm răng đang cắn chặt của tôi...tùy ý xâm nhập như chốn không người.

Môi Bắc Bắc thật mềm mại, đầu lưỡi của anh mang theo hương vị tươi mátChậm rãi, tôi bị hơi thở của anh từng chút từng chút chinh phục, bỏ qua kiên cường, buông tha giấy dựa, nhấc tay đầu hàng, gắp gao nín tay anh. Bắc Bắc là trụ cột duy nhất của tôi, nắm tay chậm rãi buông ra, đặt trên lồng ngực vững chắc của anh, sau đó vòng lên cổ anh.

Chúng tôi hôn nhau lâu, thật lâu...đến khi hơi người này đã che kín hơi thở của người kia, đến khi hai người làm nụ hôn càng nồng nhiệt đến độ không thể hô hấp...Bắc Bắc buông lỏng tôi ra...tôi xụi lơ ở trong lòng anh...

Tôi cùng Bắc Bắc.....hôn môi.....hơn nữa là anh chủ động

.....

Bắc Bắc vẫn ôm tôi như cũ, cầm đặt trên bả vai của tôi...Hô hấp dồn dập của anh từ từ vững vàng lại....Ở trong lòng anh, tôi cũng điều chỉnh hơi thở của mình.

Bắc Bắc ôm tôi, không muốn buông tay, có chút rầu rĩ không vui....Tôi không biết, nỗi buồn của anh từ đâu mà đến, hẳn nên từ đó mà đi?

Tôi chỉ có thể nói ra đúng lời nói trong lòng mình. “Bắc Bắc, hạnh phúc của em luôn nằm trong tay anh. Nắm chặt, hay thả ra, tất cả đều là do anh quyết định

Bắc Bắc ôm tôi càng chặt hơn, tựa đầu vào bả vai tôi, anh mơ hồ nói một câu gì đó nghe không rõ lắm....

Tôi không nghe được rõ ràng nên đành hỏi lại anh. “Anh nói cái gì? Nói lại lần nữa xem.”

Bắc Bắc im lặng một lát, mới không cam lòng nói. “Anh đang nói, đưa em đi thăm mẹ, đừng làm cái gì cho mẹ tức giận, anh bị ép ở giữa rất khó xử!”

“OK, OK! Bây giờ đi qua đó thăm mẹ!” Tôi có chút áy náy, tức giận làm tôi thành như vậy...có hơi quá đáng.

Bắc Bắc tự nhiên nắm lấy tay của tôi, đi đến bên xe, sau đó đau lòng chỉ trích. “Mất của em tại sao lại thâm đen như vậy? Mấy ngày nay không có ngủ à?Em gầy đi hết mấy cân?....Có phải ăn cơm không ngon?...Xem ra anh phải canh chừng em từng chút mới được....Còn nữa, sau khi thăm mẹ xong, phải tìm một bác sĩ giúp em điều dưỡng một chút....”

.....

Tình yêu của tôi đã đi đến vách núi quanh co....

Tôi không ngừng suy nghĩ, quanh co như vậy, đời người có bao nhiêu lần?

Tình yêu cần có độ ấm, mà tình yêu của tôi đã dần dần mệt mỏi, bắt đầu nguội lạnh.

.....

Rất nhiều năm về sau, bên cạnh tôi đã có một người khác, tương lai có thể dựa vào. Một buổi chiều nọ, chúng tôi ngồi cùng nhau trên sân thể dục, tâm tình thật bình tĩnh, vì anh đã quyết định làm anh trai của tôi, anh cười nhẹ nói cho tôi biết, thật ra, ngày đó tựa trên vai tôi, anh đã nói là. “Hạnh phúc của anh cũng luôn nằm trong bàn tay em.”

.....

Đó chính là duyên phận, cuối cùng đã làm cho tôi bỏ lỡ câu nói đó.

Vì thế, đã bắt đầu đi sai đường...

Sai đến mức, cho tới nay cả hai chúng tôi chỉ lướt qua nhau.....

22. Quyển 3 - Chương 07-08

Chương thứ bảy — Cậu Út!

Mẹ của anh ấy nằm trong phòng VIP của bệnh viện, bên trong ấm áp, thoải mái...đầy đủ tiện nghi như khách sạn năm sao. Dĩ nhiên giá cả cũng đắt bằng như thế. Trong phòng không có mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, ngược lại có mùi thơm thoang thoảng của hoa bách hợp....

Nhìn bình hoa bách hợp nở rộ đặt trên bàn, tôi đem bó hoa bách hợp của mình giấu đi. Mẹ thích hoa bách hợp, nên tôi cố ý kêu Bắc Bắc dừng xe mua nó, nhưng quên mất gia đình này chưa bao giờ thiếu loại hoa đó....

“Mẹ, chúng con mới đến.” Bắc Bắc cười ngọt ngào, choàng tay lên vai tôi, hướng mẹ anh chào hỏi.

Trầm mẹ ngược mắt, tay bà đang được người dì của anh đến thăm nắm lấy...

Bà nhìn tôi cười dịu dàng...

Từ nhỏ, Trầm mẹ luôn lạnh lùng, cao quý, khinh thường tôi là cô bé mồ tôi. Khi tôi nhìn thấy nụ cười dịu dàng không mong chờ đó, ngược lại tôi cảm thấy xấu hổ cực điểm....biểu hiện của tôi rơi vào ngay tầm mắt của dì Bắc Bắc, tôi càng chột dạ hơn nữa.

“Có chuyện gì mà mẹ chồng nhập viện ngày thứ ba rồi mới đến đây thăm?” Dì của Bắc Bắc không nể nang thay em gái mình giáo huấn cháu dâu.

Trầm mẹ vừa định ngăn lại, Bắc Bắc sớm đã ôn hòa cười nói. “Vâng, ngại quá, đều tại cháu không tốt, Y Y bị bệnh cảm hai ngày nay, cô ấy cũng muốn thăm mẹ sớm hơn, nhưng cháu sợ lây bệnh sang cho mẹ, nên không cho đi. Hôm nay cô ấy khỏe một chút, cháu đưa cô ấy đến đây ngay!”

“Thì ra là như vậy à!” Ánh mắt của dì Bắc Bắc dịu xuống.

“Đúng rồi, mẹ, Y Y cố ý dùng mấy tiếng đồng hồ liền nấu canh cho mẹ ăn đấy!” Bắc Bắc đưa tay đặt chiếc bình giữ ấm thức ăn trên đầu giường của bà, nhẹ nhàng nói. “Đợi lát nữa mẹ cùng dì tán gẫu một chút, ăn chút canh, rất tốt cho cơ thể.”

“Được.” Trầm mẹ dịu dàng gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nhìn tôi nói. “Y Y, con và Bắc Bắc ngồi chơi đi, mẹ cùng với dì các con tán gẫu một lát.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu....

Về mặt Trầm mẹ tự nhiên, nắm lấy tay dì của Bắc Bắc, nói việc nhà, giọng điệu của bà thật bình thường...tươi cười cũng thật bình thường....

Chuyện ngày đó, sau khi bà tỉnh lại, cái gì cũng không nói qua, cái gì cũng không hỏi tới, làm như không biết gì hết.

Bắc Bắc nắm tay tôi ngồi trên sofa, đưa tôi quyển tạp chí cho tôi đọc đỡ buồn...Vì vậy, anh bắt đầu bị cô cháu gái công chúa của bà dì quán quýt lấy.

“Cậu Út, con chờ bà nội thật nhàm chán, may mắn là cậu đến!” Công chúa nhỏ không khách khí ngồi lên đùi của Bắc Bắc. Anh yêu thương vuốt vuốt mái tóc của công chúa nhỏ, cười thật trong sáng.

Tôi nghiêng đầu nhìn anh. Mắt anh chứa đầy yêu thương, rất có thần thái của một người cha thương yêu con cái.

“Cậu Út, cậu Út, cháu có kẹo que, vị ô mai và vị nho, cậu thích loại nào?” Công chúa nhỏ lấy hai que kẹo xem như vật quý của mình, mời anh. “Lúc này rồi đi, anh Tiểu Minh có xin mà cháu chưa cho nha!”

“Cậu thích que kẹo nào?” Tiểu công chúa dùng ánh mắt thương lượng hỏi.

“À ” Bắc Bắc làm như rất thận trọng lựa chọn. “Vị ô mai đi.”

Công chúa nhỏ đưa ngay que kẹo vị ô mai cho anh, lấy que kẹo vị nho cho vào cái miệng nhỏ nhắn của mình nhai....

Tôi không biết cách dỗ dành con nít, càng không phải là đứa trẻ trời sinh thích quấy phá mẹ, cho nên tôi cúi đầu xuống đọc quyển tạp chí trong tay. Không nghĩ tới một que kẹo đã đưa vào trong miệng mình.....

Tôi nhanh miệng nhận được, trên mặt có chút mắc cỡ, Bắc Bắc còn nhớ rõ trước đây tôi thích ăn nhất là kẹo que? Nhưng bây giờ tôi đã trưởng thành rồi mà, ăn loại đồ ăn của con nít này, trông rất là.....

Quả nhiên, chuyện tôi lo lắng nhất đã xảy ra, công chúa nhỏ bặm miệng đứng lên, bộ dáng như muốn khóc đến nơi. “Cậu, đó là vị ô mai mà cháu vẫn muốn ăn đấy!”

Bắc Bắc kinh ngạc ôm tiểu công chúa nói. “Tại sao con không nói sớm? Mẹ cũng giống con chưa có lớn, chỉ thích kẹo que vị ô mai!”

Tôi không có lớn? Chỉ thích vị ô mai? Giỡn chơi! Tôi 20 tuổi rồi nha! Khóe môi của tôi nhếch lên vài cái, nhưng chữ “Mẹ” so với kẹo còn ngọt hơn, càng mật hơn....

“Cậu bắt công!” Đôi mắt to của công chúa nhỏ đã nổi lên hơi nước.

Bắc Bắc ôm cô bé, cẩn thận dỗ dành. “Cháu gái, cậu sai rồi, cậu sẽ mua cho con thêm rất nhiều, rất nhiều kẹo ô mai, được không? Con đừng khóc, con vừa khóc một cái, lòng của cậu đều tan nát...”

Nhìn thấy Bắc Bắc dỗ dành đứa bé, dịu dàng làm lòng người ta tan chảy, tôi khờ ngốc nhìn anh, nhìn hoàn toàn ngây cả người.

Công chúa nhỏ được Bắc Bắc dịu dàng dỗ dành, lập tức vui vẻ lên, nũng nịu oán giận. “Cậu hư quá, chỉ thương dì Y Y, con không thèm để ý cậu nữa!” Cô bé kia ở trong lòng cậu mình, liếc mắt trừng trừng tôi vài lần...

Tôi.....tự nhiên thành “công chúa nhỏ”..... bị bỏ rơi*..... (*nguyên bản: quân xanh : hình như tập tục TQ quân xanh là bị bỏ rơi...not sure)

Bắc Bắc âu yếm vuốt vuốt lên mũi của công chúa nhỏ, sửa lại. “Lại kêu nhầm rồi!...Y Y không phải là dì, cô ấy là mẹ Út, nhớ chưa!”

Tôi sững sờ, trước đây anh chưa từng hao tâm tổn sức đi nhắc qua con cháu trong gia đình mình phải kêu đúng xưng hô với tôi...Công chúa nhỏ không nghe theo, miệng bặm lại, bắt đầu khóc

“Cậu Út xấu xa, con đã nói qua trước rồi, con sẽ làm “Mẹ Út”, cậu xấu lắm!”

Bắc Bắc cười xấu hổ, tôi vụng trộm liếc nhìn xem anh ứng phó với đứa bé sáu tuổi ái mộ mình như thế nào...

“Lần trước không phải cháu nói sẽ gả cho anh Tiểu Minh gần nhà sao?”

“Không muốn! Hôm qua anh Tiểu Minh để nước mũi chảy ra, xấu chết đi, cháu không thèm!!”

“Vậy không phải cháu nói sẽ gả cho Tiểu Huy trong nhà trẻ sao?”

“Không thèm! Tiểu Huy hay đánh chó, xấu xa!”

“Vậy.....”

“Không thèm.....”

Bắc Bắc nói thêm vài cái tên, đều bị công chúa nhỏ gạt phắt đi, cuối cùng anh tò mò hỏi. “Cháu gái, sao cháu “hoa tâm” quá vậy nè?”

Không nghĩ đến khi Bắc Bắc vừa hỏi xong, công chúa nhỏ lập tức xúc động, nước mắt viên mi nói. “Cậu hư, ngại cháu “hoa tâm” nên cậu chỉ thích dì Y Y, cậu xấu lắm!”

“Cháu ngoan, cậu sai rồi.....” Bắc Bắc cười, bắt đầu dỗ dành hạ giọng.

Tôi dùng quyền tạp chí che miệng không ngừng cười run lên, thì ra, Bắc Bắc cũng bị một đứa bé làm cho phát điên lên...

Thật sự rất muốn biết về sau nếu anh có con gái, có phải cũng bị con gái mình đùa giỡn đến mất cả sự nhã nhặn, không cử động được...hay cùng với con gái mình ngồi trên sàn nhà khóc hay không??...Tượng tưởng đến cảnh đó, bả vai của tôi càng run lên mạnh thêm...

Đứa con....có thể sao?

Nụ cười của tôi sau quyển tạp chí ẩm đạm lại..

Chương thứ tám — Sinh con cho Bắc Bắc

Một giờ sau, mẹ Bắc Bắc kêu anh đưa bà dì cùng cháu gái về nhà.....Mà tôi, lo sợ không yên ngồi bên mép giường của bà...

Trầm mẹ đưa cho người ta bỏ bình hoa bách hợp nở rộ trên bàn, thay vào đó là bó hoa tôi vừa mang tới, làm cho tôi cảm thấy mình được ưu ái mà đâm ra hoảng sợ* (*nguyên bản: thụ sủng nhược kinh)

“Con gái, thiệt thòi cho con rồi.” Trầm mẹ kéo lấy tay tôi, mềm nhẹ nói. “Xin lỗi con, trước kia mẹ không biết Dịch Bắc.....Hai năm qua con thật sự thiệt thòi nhiều rồi...”

Tôi vốn cố gắng nở nụ cười, bây giờ nụ cười càng cứng hơn. Tôi không nghĩ muốn bàn đến chuyện này, không nghĩ....thật sự không nghĩ...

Vì sao bà có thể trước mặt của Bắc Bắc xem như không có chuyện gì, mà ở trước mặt tôi phải nhất định đem chuyện này nói tới

Không thể không ức chế, cảnh thân mật của Tống Nhiếp Thần cùng Bắc Bắc kia đã tiến vào trong óc của tôi, làm cách nào cũng không xóa đi được.

“Mẹ! đừng nói nữa, con nguyện ý chờ anh ấy!” Khóe môi tôi dịu dàng gợn lên, nhìn vừa quái dị lại mất tự nhiên...

“Nhưng mà.....” Trong mắt Trầm mẹ sầu bi che lấp. “Mẹ nghe nói, loại say mê này, cả đời đều không thể lay chuyển.”

Hay cho chữ hai “cả đời”... nó đánh nát tin tưởng của tôi, nó hung hăng nghiền nát lòng tôi....Tôi ghen giọng, con đường tương lai phía trước của tôi mờ mịt, tôi không an ủi được bản thân mình, càng không an ủi được cả bà....

“Y Y, con thành thật nói cho mẹ biết đi, có phải Dịch Bắc chưa từng chạm qua con?” Bà cầm chặt tay tôi, khẽ run lên, đáp án này với bà rất quan trọng.

Tôi im lặng....

Nhưng, khó nói của tôi, xấu hổ của tôi... đó chính là đáp án tốt nhất....

Bà buông tay tôi ra, thất vọng nói. “Quả nhiên....”

Xấu hổ một hồi lâu, Trầm mẹ đột nhiên thốt ra một câu. “Y Y, con thay Dịch Bắc sinh một đứa con đi.”

Tôi sửng sốt, sinh đứa con nói dễ hơn làm....cơ thể Bắc Bắc kháng cự tôi như vậylàm sao có thể?....Huống hồ cho tới bây giờ, tôi còn chưa có suy nghĩ qua vấn đề này...

“Y Y, mẹ biết như vậy rất thiệt thòi cho con, con mới hai mươi tuổi, nhưng Trầm gia không thể không có hậu.”

Tôi cúi đầu xuống, im lặng....

Trầm mẹ nóng nảy. “Y Y, có thể Dịch Bắc sẽ không nói cho con biết về di chúc của ông nội nó.”

Tôi rút cuộc ngẩng đầu hoang mang nhìn bà, quả nhiên, có rất nhiều chuyện mà Bắc Bắc không nói cho tôi biết...

“Y Y, nhà chúng ta cùng với bác hai của Dịch Bắc tuy rằng không có tới lui, nhưng con cũng có gặp qua người trong gia đình bác ấy, đúng không?”

Tôi gật đầu, bác gái của Bắc Bắc nhìn như một người phụ nữ không đứng đắn. Nhưng bác trai là một người khí chất nho nhã, là một giáo sư dạy đại học, quả thật không xứng đôi...

“Người sáng suốt một chút liếc mắt đều muốn thay bác trai của Bắc Bắc kêu oan, mẹ không biết, năm đó ông nội của Dịch Bắc, dùng cách nào khiến cho bác trai nó chấp thuận cưới bác gái của nó....Con biết không? Khi bác gái của Dịch Bắc còn trẻ, bề ngoài nhìn thật kém. Có lẽ vì nguyên nhân này cho nên ông nội của

Dịch Bắc đã sớm lập di chúc, khi ông nội nó qua đời, nếu Dịch Bắc vẫn chưa sinh người kế thừa cho Trầm gia, như vậy 70% cổ phần công ty của Trầm gia sẽ thuộc về bác gái nó, coi như....bù cho bác trai của Dịch Bắc.”

Tôi kinh ngạc..

“Y Y, mẹ không cam lòng, tuy rằng Trầm gia chúng ta không phải là danh gia vọng tộc, nhưng nếu có toàn bộ công ty đó thì ít nhất cũng có thêm vài triệu! Mà có được thành tựu hôm nay là do mẹ cùng cha của Dịch Bắc một xây dựng từng chút, từng chút một phát triển nên. Bọn họ không làm qua bất cứ thứ gì, dựa vào cái gì để chúng ta dâng hai tay cho họ? Đây không phải là một tờ di chúc công bằng! Nhưng không biết vì sao cha của Dịch Bắc lại đồng ý, kiên quyết theo ý của ông nội nó. Đặc biệt là từ khi Dịch Bắc theo ngành Y mà không theo ngành Kinh Doanh. Y Y, ông nội các con tuy rằng thân thể còn khỏe, nhưng đã lớn tuổi như vậy rồi, ai thể thể đoán biết được chuyện gì? Mẹ thật sự sợ ông ấy không chờ được hai đứa sinh ra con cháu...Hơn nữa, Dịch Bắc, nó.....Y Y, chuyện này không phải là không được.... Con thay Dịch Bắc sinh một đứa con đi... Ví dụ như thụ tinh nhân tạo, mẹ, mẹ.....có quen biết với bệnh viện.....” Tiếng nói của bà càng lúc càng nhỏ dần...

Thì ra, năm tôi 18 tuổi, Trầm mẹ vội vã muốn hai người lấy nhau là vì chuyện này...

Ngạo mạn ngẩng đầu, nhìn Trầm mẹ cao quý, muốn nói ra miệng quyết định của mình, thì đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh Bắc Bắc cùng công chúa nhỏ tươi cười....lòng của tôi cảm thấy thật ấm áp.....Tôi tự nhiên chờ mong có được đứa con của anh....chỉ cần giống ánh mắt anh thôi cũng đủ rồi.

Tôi gật đầu. “Được, thưa mẹ.”

Trầm mẹ không thể tin được tôi sẽ chấp nhận nhanh như vậy, nhất thời không biết làm sao, mừng rỡ nói. “Y Y, con thật sự là đứa con tốt! Con quả thật là phúc tinh của Dịch Bắc! Mẹ rất cảm ơn con!” Lần đầu tiên ở trong mắt, tôi thấy mình được bà yêu thích....

Tôi cười, cười đến thật là nhạt nhẽo...

“Nhưng Bắc Bắc, anh ấy nhất định sẽ không.....” Tôi rất hiểu anh, thuyết phục anh rất khó khăn...

“Y Y, con yên tâm, chuyện thuyết phục nó, để cho mẹ! Con không cần hao tổn tâm tư, mẹ sẽ an bài tốt tất cả, có con ở đây là được. Trong khoảng thời gian này hãy nghỉ ngơi nhiều, chăm sóc thân thể tốt.....”

Tôi lại gật đầu...miệng vẫn cười lạnh lẽo

Bắc Bắc nhìn mắt tôi, trừ bỏ dụ dằng đi..còn một cái gì đó.....Đó là cái nhìn chăm chú.....

Nhớ lại cuộc sống trước kia của chúng tôi, so với bây giờ có chút không giống nhau....

Bắc Bắc bắt đầu chuyên tâm công việc “chăn nuôi heo”, mỗi ngày lấy việc dưỡng tôi mập mạp làm vui...hoàn toàn từ bỏ giọng điệu ăn uống cân đối trước kia...

Sắc mặt của tôi so với trước ngày càng hồng hào, lên bàn cân bằng điện tử, chỉ số cân nặng của tôi không ngừng tăng thêm. Bắc Bắc thấy thành tựu đạt kết quả tốt, ánh mắt vui sướng của anh ngày càng khó che dấu được.

Trước kia, Bắc Bắc đối với tôi luôn luôn trong ngưỡng “giới hạn bạn bè” không biết từ lúc nào, anh đã bắt đầu thật cố gắng gia nhập sinh hoạt chung với nhau.

Đi dạo phố, Bắc Bắc làm nhiệm vụ lái xe, phụ trách đưa đón... Đi hát karaoke, cho dù anh không thích hát, anh cũng luôn cười ngồi ở một góc sáng sủa....

Bắc Bắc bớt đi làm thêm, dùng rất nhiều thời gian rảnh ở lại bên tôi....

Tôi, Giang Mạnh Kỳ, Đại Đồng, là nhóm ba người bạn thân thiết, giờ đã bắt đầu xem anh như một thành viên. Tôi cùng Giang Mạnh Kỳ không ai nhắc đến nụ hôn kia nữa, vẫn lấy quan hệ bạn bè không có khúc mắc mà làm đủ trò cười náo nhiệt.

Có một lần, trong một tiệc liên hoan Gianh Mạnh Kỳ vẫn giống như trước đây hay nói đùa rằng muốn làm một kẻ si tình. Tôi không biết, Bắc Bắc cố ý hay vẫn vô tình, anh tự nhiên cười không chút để ý nói. “VẬY CẬU NHẤT ĐỊNH BỊ THẮT TÌNH, BỞI VÌ TÔI VÀ Y Y ĐÃ KẾT HÔN HƠN HAI NĂM RỒI.”

Vì không kịp ngăn cản, chuyện kết hôn của chúng tôi bị bại lộ dưới ánh mặt trời, bại lộ trước mắt hai người bạn thân.

Ngày tiếp theo, tôi gần như sống trong phủ nhỏ của Đại Đồng, còn Giang Mạnh Kỳ đối với tôi vẫn như cũ....chỉ là không giống như trước kia...không dám chiếm lấy miệng của tôi lần nữa. ((*_*))

Cho đến bây giờ Bắc Bắc đối với Giang Mạnh Kỳ luôn ôn hòa, nhưng tôi dần dần phát hiện, nếu tôi cùng Giang Mạnh Kỳ có cử chỉ thân mật, nụ cười của anh càng lúc càng trở nên yên lặng.....

Bắc Bắc có đủ các loại hành vi, làm tôi cảm thấy hoài nghi, anh đối với vợ mình không thể kiềm chế hành động muốn độc chiếm? Hoặc làhoặc là anh đã bắt đầu có một tí....thích ứng tôi??

Khi ý nghĩ đó nảy mầm, tôi càng ngày càng chú ý đến biến chuyển tâm tình của anh...

Buổi tối, khi Bắc Bắc đưa tôi đi xem phim, anh bắt đầu thích dựa vào tôi rất gần.... rất gần....

Khi mệt mỏi, Bắc Bắc thích dùng những ngón tay xinh đẹp vuốt mái tóc dài của tôi, cảm giác thật ấm áp... dường như chúng tôi cứ như vậy quấn quýt quanh cả đời.

Buổi tối khi đi ngủ, Bắc Bắc thích đem đầu mình để trên cổ tôi, có đôi khi anh khê hôn lên chiếc cổ xinh đẹp của tôi....sau lại hôn thêm một trận nữa, anh lại nhìn tôi cười và tiếp tục hôn tôi càng lâu, càng nhanh hơn....

Hành động thân mật đến ngày càng nhiều, t giống như chúng tôi đang yêu nhau.....

.....Cho nên.... Cho nên.....Tôi đưa ra giả thiết, có khi nào anh đã yêu tôi một chút rồi không?

Tôi không có lòng tham, chỉ cần một chút tình yêu nam nữ thôi cũng đã đủ rồi.....

.....

Một tháng sau, thời gian làm việc trong hè đã kết thúc, báo cáo được sự giúp đỡ của Bắc Bắc đã xong hoàn mỹ, khi tôi nộp lên bản báo cáo chính xác, người quản lý vui mừng vỗ tay...

Tôi đã đi học lại, bác sĩ cũng đã bắt đầu làm một số kiểm tra tổng quát và tiêm vào cơ thể tôi một số thuốc đặc thù.

Tôi...sắp vì Bắc Bắc sinh một đứa con...

Bởi vì xấu hổ, cho nên tới bây giờ tôi vẫn không chủ động nhắc tới vấn đề này, anh lại càng không biết...

23. Quyển 3 - Chương 09-10

Chương thứ chín — Món quà phản bội

Tôi cùng Trầm mẹ đang đứng trên hành lang “Trung Tâm Sinh Sản” nổi tiếng nhất thành phố này.

Nửa giờ trôi qua, tôi hết lần này đến lần khác không ngừng đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ. Bên cạnh, Trầm mẹ cũng lo lắng giống như tôi... Bắc Bắc sẽ đến đây không?

“Đồng Tử Y, đã hẹn giờ trước rồi, xin mời đi thay quần áo bệnh viện, bắt đầu thủ thuật lấy trứng trước!” Cô y tá mặc bộ đồ màu hồng phấn không ngừng thúc giục tôi. “Còn nữa, chồng của tôi đâu? Khi nào thì có thể đưa tinh dịch cho chúng tôi?”

“Chờ một chút nữa, con tôi sẽ đến.” Trầm mẹ nhìn cô hộ sĩ, bình tĩnh nói, biểu hiện trên mặt rất phức tạp.

Lại nửa giờ trôi qua.....

Bắc Bắc đi đâu rồi? Hay là anh thật sự sẽ không đến đây?

Họ chưa từng thảo luận qua vấn đề này, không có nghĩa là Bắc Bắc sẽ đồng ý. Tôi lấy điện thoại trong giỏ ra, lấy có đi toilet, gọi điện thoại cho anh. Bởi vì, tôi không biết vì sao, Trầm mẹ luôn ngăn cản tôi gọi điện thoại cho Bắc Bắc.....làm cho trong lòng của tôi có cảm giác bất an.

“Xin lỗi quý khách, số điện thoại này hiện tại không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.” Tiếng điện thoại viên ở đầu dây bên kia, lặp lại tẻ nhạt.

Nắm chặt điện thoại trong tay, tôi nghĩ đến buổi chiều khi vừa rời khỏi cửa, đã nhận được một cuộc điện thoại.

“Xin chào cô, tôi trợ lý của bác sĩ tâm lý Thôi thuộc trung tâm cổ vấn...”

Thì ra, Bắc Bắc có hẹn gặp với bác sĩ....

“Hiện tại chúng tôi không liên lạc được với anh Trầm Dịch Bắc, xin cô nhắn lại một tiếng, buổi sáng anh Trầm Dịch Bắc tới phòng khám có xin đổi giấy hẹn từ hai giờ chiều thành bốn giờ chiều.. Nhưng vì bác sĩ Thôi bốn giờ có một chút cần xử lý, cho nên đã xin lỗi và hẹn vào giờ khác....”

Bắc Bắc rõ ràng không đi ra ngoài lúc 2 giờ.... Có nghĩa là anh sẽ đến.....Vì sao?....

“Đến đây!” Tiếng của Trầm mẹ bình tĩnh nhắc nhở..

Tôi cười quay đầu lại, thấy có một bóng người đang bước tới, cả người tôi hoàn toàn cứng đờ Tống Nhiếp Thần...

“Thứ chúng tôi muốn có mang lại không?” Trầm mẹ khẩn trương hỏi...

Đầu óc của tôi rơi vào trạng thái chết chóc....

Tống Nhiếp Thần nheo mày “Có mang tới!”..... Anh ta lấy trong túi quần ra ống thủy tinh. “Tinh dịch của Bắc Bắc đây! Yên tâm, chưa có vượt qua nửa tiếng! Bác Trầm, tôi đã đáp ứng chuyện của bác, vậy chuyện bác hứa với tôi, cũng xin đừng thất hứa.”

.....

Tinh dịch của Bắc Bắc.....Dịch.....

Từng đợt đau đớn thối quết qua làm cho lồng ngực tôi nặng nề đau đớn, tôi hít sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, quay đầu nhìn Trầm mẹ cất tiếng hỏi. “Mẹ! Con nghĩ con muốn biết, chuyện gì đang xảy ra?”

Trầm mẹ ngập ngừng một chút, cuối cùng mở miệng. “Y Y, xin lỗi con...Mẹ khuyên không được Dịch Bắc, nó thật cố chấp, nói cái gì cũng không chấp nhận. Nó nói, nó lấy con không phải để con làm công cụ sinh sản cho Trầm gia, cho nên... cho nên mẹ mới đành ra hạ sách này....”

“Cho nên, ẹ tìm Tống Nhiếp Thần giúp đỡ...cho nên, chồng của con, nửa tiếng trước của buổi chiều hôm nay cùng người đàn ông này xảy ra quan hệ?...” Trái tim tôi đau quá... lạnh quá....

Thì ra, yêu thích một chút kia thật sự là do tôi ảo tưởng....Chồng của tôi hoàn toàn phản bội tôi...tất cả đều là giả dối...cảm giác yêu đương, tình nồng ý mật,..... Buồn cười đến cực điểm!

“Mẹ đã hứa với anh ta cái gì?” Là đau đến trái tim tê liệt sao? Sao tôi còn có thể bình tĩnh hỏi lại bọn họ?...

“Xin lỗi con, Y Y...” Bà mẹ họ Trầm cao quý luôn nâng cằm cao đến 45 độ, lúc này đây, khổ sở không dám nhìn thẳng vào tôi...

“Để tôi nói cho cô biết nha!” Mắt Tống Nhiếp Thần mang theo tia sáng của người chiến thắng. “Bác Trầm đây hứa với tôi, chỉ cần tôi có thể lấy được tinh dịch của Bắc Bắc giao cho bà, bà sẽ không can thiệp chuyện kết giao của chúng tôi.”

Không can thiệp chuyện kết giao?!.....Tôi nhẹ nhàng cười, cười đến lạnh lẽo...

Đồng Tử Y, mày là cái gì? Bọn họ kết giao qua lại, mày sẽ là cái gì?. Một kẻ che dấu giùm chuyện đồng tính và miệng đời của anh sao?

Một tháng qua, anh ấy đối tốt với tôi, yêu thương tôi, đó chính là đối với kẻ có thể vì anh mà che đậy tất cả mọi việc sao?

Đồng Tử Y, mày thật là người thật ngu ngốc! Đắc chí của mày, hạnh phúc sung sướng của mày, đều là chuyện chê cười lớn nhất thế kỉ...

“Y Y, con đừng như vậy....” Trầm mẹ khổ sở cầm tay của tôi....

“Mẹ.....” Tôi không muốn phẫu thuật, không muốn mang thai....

Trầm mẹ như đã đoán biết được chuyện tôi sắp nói ra, bà sợ không thay đổi được ý của tôi, nhìn Tống Nhiếp Thần đang vòng tay ngang ngực xem kịch vui, thúc giục. “Cậu đưa tinh dịch của Dịch Bắc đây, đưa mau lên! Y Y, con vào làm thủ thuật đi!”

Tống Nhiếp Thần nở nụ cười đắc ý tàn nhẫn, anh ta đưa ống thủy tinh chứa chất lỏng màu trắng trước ánh sáng của mặt trời nói. “Không! Bác Trầm, tôi muốn cô ấy....” Anh ta chỉ vào tôi, khoe môi giương cao. “Tôi muốn cô ấy tự tay tiếp nhận ống tinh dịch này!”

Trầm mẹ ngơ ngẩn cả người....Cơ thể tôi bắt đầu run bần bật, ống thủy tinh chứa chất dịch kia giống như ác ma cắn xé trái tim tôi.... Có lẽ, nó đúng là tên ác ma, nó đã nhanh chóng cắn nát tình yêu của tôi....

“Mẹ! con không muốn thay Bắc Bắc sinh con!” Tôi nghe được tiếng nói của chính mình rất lạnh, quanh quẩn trong không khí.

“Y Y, mẹ cầu xin con, mẹ quỳ xuống cầu xin con! Cầu xin con thay Trầm gia sinh một hậu nhân!” Bùm một tiếng, Trầm mẹ luôn luôn cao quý, lúc này quỳ trên sàn, trên đầu gối nhiễm bẩn....

Tôi đứng yên tại chỗ, cúi đầu chờ dẫn nhìn bà.....Bởi vì, bà quỳ gối.....

“Y Y, con nghĩ lại đi, nếu không có Trầm gia, con ngay cả học xong chín năm giáo dục phổ cập cũng không được.... càng không có khả năng như bây giờ học trong trường đại học danh tiếng...Y Y, con nghĩ lại đi, trước kia con ở trong cô nhi viện được ăn no, mặc ấm sao?...Y Y, con nghĩ lại đi, nếu không có Trầm gia....”

“Bây giờ mẹ muốn con trả ơn sao?” Tôi ngắt lời cầu xin của bà.....Tôi nghe được giọng nói của mình thật mơ hồ, mơ hồ như người ở đây không phải là Đồng Tử Y....

Giờ phút này, tôi xác định, vết thương lòng tôi không bao giờ lành nữa....

“Y Y...” Trầm mẹ khóc..

“Mẹ chỉ cần trả lời, phải hoặc không phải.” Tôi còn sống sao? Thật sự còn sống sao?

“.....Phải.....”

“Được.” Tôi gật đầu.....Tôi hiểu được, tôi chỉ là trả ơn mà thôi....

Tôi bước từng bước lại gần Tống Nhiếp Thần, mặt không chút thay đổi. “Anh đưa tinh dịch của Bắc Bắc cho tôi.”.....Tôi xòe tay ra....

Tống Nhiếp Thần cười to, trong tiếng cười của anh ta có chứa loại trả thù khoái trá. Anh ta đem ống thủy tinh chứa tinh dịch đặt vào tay tôi, vào trái tim tôi. Sau đó, khép tay của tôi lại nói. “Tiếp nhận cho tốt.... Đồng Tử Y, công...cụ...sinh...dục của Trầm gia.”

Anh ta rời đi trong tiếng cười to....

Còn lại tôi...linh hồn đã sớm không còn là của mình nữa.

.....

Nằm trên bàn làm thủ thuật... Tôi chờ dẫn m chân của mình...

“Trong quá trình thủ thuật sẽ có một chút đau nha, vì muốn khả năng đậu thai tốt nên chúng tôi không thể sử dụng thuốc gây tê, cô Đồng, xin cô nhẫn nại một chút.” Cô y tá nhẹ nhàng nhắc nhở...

“Được.” Tôi gật đầu, không sao cả, Đồng Tử Y đã không còn biết đau.

Chân của tôi được giữ vững, một cơn đau xé rách thổi đến, phía dưới hạ thân của tôi có một luồng khí lạnh như băng tạt vào—

Không sao cả, không đau,...không đau... thật sự không đau.

Trước mắt một mảnh mơ hồ, tôi nắm chặt tay, trong lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh....Không khí lạnh xuyên qua thân thể tôi, phía dưới cơ thể có một vết màu đỏ nhạt chảy xuống đùi....

Đó là vết máu đại diện cho thuần khiết trong trắng ...

Không đau, không đau....Thật sự không đau.

Trước mắt tôi đen kịt, ý thức mơ hồ, tôi lâm vào hôn mê trong bóng đêm vô tận.....

.....

Tôi 14 tuổi, anh 18 tuổi...

“Y Y, đi ra”

“Không á!”

“Sàn nhà rất lạnh”

“Em không sợ lạnh đâu!”

.....

Thì ra, Đồng Tử Y, rất sợ lạnh... rất sợ... rất sợ....

.....

“Tĩnh lại, tĩnh! Cô Đồng! tĩnh lại, tĩnh!” Vẫn là giọng nói ngọt ngào dịu dàng của nữ y tá.

Tôi giãy dụa đứng dậy, phía dưới hạ thân đau như tê liệt.

“Cô Đồng, cô là bệnh nhân đầu tiên làm thủ thuật lấy trứng mà đau đến hôn mê đó!” Cô y tá cười trên chọc tôi.

Đó là bởi vì, tôi cũng là người đầu tiên còn trình làm thủ thuật lấy trứng....

Tôi lạnh lùng cười, không có trả lời....

“Đi qua kia xem quá trình trứng thụ tinh đi! Đó là điều vô cùng hạnh phúc nha, đừng bỏ lỡ!” Cô y tá nhiệt tình đưa tôi vào phòng thí nghiệm đối diện.

Trầm mẹ sung sướng đứng ở nơi đó, không ngừng nhìn vào kính hiển vi...

Bà nhìn thấy tôi, khoe mắt có hơi ẩm ướt. “Y Y, đến đây nhìn đi, Bắc Bắc của con sắp có đứa con!”

Tôi đỡ đầu, tay bị à kéo qua ... dưới kính hiển vi “nòng nọc” nhiệt liệt đón “ánh mặt trời”.

Một sinh mệnh mới, trong nháy mắt được sinh ra.

Trong trái tim của tôi, một chút xúc động cũng không có....

Bởi vì, đứa con này...là món quà phản bội.....

Chương thứ mười — Đứa bé.....

Bắc Bắc đi về nhà đúng giờ, khi đến nhà điều đầu tiên mà anh làm là tìm kiếm tôi....

“Hôm nay có tìm anh không? Điện thoại của anh hết pin.”

Thấy tôi nằm trong chăn, anh ngồi trên giường.

Tôi đưa lưng về phía anh....

“Y Y, em không khỏe hả? Tại sao sắc mặt tái như vậy?” Nhìn thấy hai má của tôi trắng như tuyết, Bắc Bắc lo lắng bắt mạch cho tôi, rồi tay lên trán tôi.

Tôi lạnh lùng hất tay, làm tay anh rơi trên gối....Bắc Bắc chưa tắm rửa, trên quần áo anh không có mùi nước hoa quen thuộc của mình nữa, mà là mùi của người đàn ông buổi chiều kia....

“Sao trán của em đều là mồ hôi lạnh? Em không khỏe sao? Anh đưa em đi bác sĩ khám!”

Lạnh lùng rời khỏi đôi tay tính ôm lấy tôi của anhKhông yêu tôi, xin đừng giả bộ quá đau lòng, quá lo âu!

“Không có! Chỉ là ăn trúng thức ăn không hợp vệ sinh, nên bụng có chút không thoải mái, không cần đi bệnh viện.” Tôi lạnh lẽo trả lời.

Đã không còn giống nữa..... Hai người lúc này đã không giống như trước nữa....Trái tim của tôi đã hoàn toàn nguội lạnh, cuối cùng không còn có cảm giác tình yêu...

“Tại sao có thể như vậy? Ăn cái gì không sạch?” Bắc Bắc xóc chân lên, nghiêng người nằm ở bên cạnh tôi, kéo tôi ôm vào lòng, bàn tay vỗ về bụng tôi. “Như vậy có khỏe một chút không?” Bắc Bắc hỏi thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng...

“Đừng dựa gần em như vậy.” Tôi nhúm mày. “Mùi nước hoa trên người anh làm em thật khó chịu.” Mùi của người đàn ông khác, làm cho tôi chán ghét đến cực điểm.

Nghe giọng nói chán ghét của tôi, làm cho anh cứng người lại, anh đứng dậy, ra ngoài lấy quần áo, anh trở vào phòng muốn giải thích cùng tôi, ánh mắt lóe lên một chút. “..... Anh đi tắm đây..... Em đừng suy nghĩ quá nhiều, anh.....”

“Yên tâm, em chưa bao giờ suy nghĩ quá nhiều.” Giọng điệu của tôi bình tĩnh, trong lòng cười lạnh. Đã biết hết sự thật, làm gì còn muốn suy nghĩ nhiều?

Bắc Bắc thở nhẹ nhõm một hơi, vuốt vuốt mái tóc tôi. “Anh đi tắm trước đây.” Anh cầm bộ quần áo sạch, vừa đi đến nhà tắm vừa nói. “Y Y, vài ngày tới, anh có thể không có thời gian ở bên cạnh em.....”

“Được.” Tôi rất nhanh ngắt lời anh

Bắc Bắc cùng Tổng Nhiếp Thần hiếm khi được quang minh chính đại ở cùng nhau, đương nhiên sẽ có những ngày ngọt ngào. Tôi làm sao có thể ngăn cản?!

“Hôm nay anh gặp được chuyện rất vui, em muốn nghe không?” Bắc Bắc đã đóng cửa nhà tắm lại, nhưng giọng nói của anh vẫn rất vui vẻ, tuyệt đối không hàm hồ...

“Em không muốn nghe.” Tôi trả lời rất nhẹ....rất nhẹ.

Dĩ nhiên Bắc Bắc không có nghe, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy cùng với tiếng nói nghe không rõ của anh. “..... Anh gặp lại một người bạn mất tích đã lâu.....Cô ấy mới từ nước ngoài trở về, còn sinh được một đứa con thật đáng yêu....Vài ngày tới bọn anh dự định họp lớp...Cô ấy xin anh giúp tìm cho con cô ấy một nhà trẻ tốt....”

Lời Bắc Bắc nói, tôi thật sự không có nghe được bao nhiêu....Anh vui, anh sướng đều không liên quan đến tôi.... Tôi đột nhiên phát hiện, cuộc đời của anh, tôi đã không còn muốn tham dự vào.

Tôi kéo chăn lên cao che kín tất cả....Trong chăn, tôi không ngừng rơi nước mắt.....

Vì sao, cuộc đời của tôi, đã kết thúc như vậy?.

....

Hai mươi ngày....nháy mắt đã trôi qua.....

Không biết nên hạnh phúc hay là bất hạnh, kinh nguyệt của tôi không thấy xuất hiện.....

Tôi giật mình im lặng ngồi trong công viên, trong tay nắm que thử thai đã hiện lên hai vạch màu đỏ.....

Đối với sinh mệnh mới trong bụng, tôi chưa từng cảm thấy sung sướng...Tôi không thể thích nó, vì nó là quà tặng của phản bội. Tôi không thể chán ghét nó, vì nó là đứa con của người đàn ông mà tôi yêu tha thiết.....

Tôi biết, bởi vì nó đã tượng hình, cuộc đời của tôi cũng đã thay đổi.

Xoa cái bụng còn bằng phẳng, tôi thương lượng cùng đứa bé. “Nếu mẹ cố gắng yêu thương con, con cũng có thể yêu thương mẹ, được không? Đừng giống như cha con....”

“Mẹ sẽ vô cùng, vô cùng cố gắng quên đi, con đã đến đây bằng cách nào, có thể sau này con cũng làm cho mẹ vui vẻ cười không?”

Thì ra, năm tôi 20 tuổi....đã bắt đầu không nở nụ cười nữa....

“Mẹ thật sự sẽ rất cố gắng yêu thương con...Bởi vì, bất luận thế nào...con cũng là con của anh ấy, mà mẹ yêu cha con....”

Dưới bụng run rẩy một chút, giống như đứa bé đã nhận lời hứa hẹn.....

Thương lượng xong, tôi thu lại nước mắt, nở một nụ cười....

Tôi muốn nói cho Bắc Bắc biết, tôi có thai, bất kể vẻ mặt của anh có bao nhiêu kinh ngạc, bao nhiêu khó tin

Tôi hướng về phía nhà mình bước đi, đã nhận ra sự thật, đã hạ quyết tâm, bước chân tôi ngược lại thoải mái hơn...

Tôi tin tưởng.... Bắc Bắc sẽ là người cha tốt!.

Tôi tin tưởng.... sau này có đứa con, anh sẽ càng cố gắng xây dựng gia đình hơn!

Tôi tin tưởng....anh vẫn là người đàn ông tốt của Trầm gia!

Điện thoại cầm tay của tôi vang lên...

“Y Y, khi nào thì em về nhà?” Tiếng của Bắc Bắc dịu dàng nói trong điện thoại...

“Nhanh thôi, anh về chưa?... Anh có thể về sớm chút không? Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Anh đã về nhà rồi, đúng lúc quá, anh cũng có chuyện muốn thương lượng cùng em đây!” Bắc Bắc cười, rõ ràng tâm trạng thật vui vẻ.

“Được, em lập tức về đây.” Tôi gạt đầu, cúp điện thoại...

Tâm tình của Bắc Bắc vui vẻ, như vậy đêm nay nói cho anh biết là một thời cơ tốt....

Vừa mở cửa vào nhà.... trong phòng hơi tối, có chút ánh sáng lờ mờ, trên bàn cơm có bình hoa hồng, ở giữa có đĩa thịt bò....

Tôi sững sờ.....Tôi đi lại gần, Bắc Bắc ngẩng đầu lên nhìn tôi, trên mặt anh nụ cười lan rộng... đó là một nụ cười tràn đầy

Bắc Bắc đón tôi, tươi cười thật dịu dàng.....Anh kéo tôi lại, ấn tôi ngồi xuống ghế bàn cơm....

“Ném thử đi, lần đầu tiên anh làm thịt bò bít tết, không biết ăn có được không?” Bắc Bắc gấp một miếng thịt bò nhỏ đưa lên môi của tôi.

Tôi há miệng nuốt xuống....Rất mềm, ăn rất ngon....Nhưng lòng của tôi không yên....

Dịch Bắc nắm bàn tay nhỏ bé của tôi, ngồi xổm trước mặt tôi cười đến thật dịu dàng..

“Y Y, anh muốn cùng em thương lượng một việc.”

“Anh nói đi.” Tôi khó khăn gạt đầu...Tôi cũng có một việc muốn thương lượng cùng anh.

“Anh muốn trước năm nay chuẩn bị một tiệc cưới, cho em một đám cưới thật long trọng, được không?” Bắc Bắc cúi đầu, bàn tay dút vào túi quần, không biết tìm cái gì..... ((&_&))

“Trước năm nay chỉ sợ không được.” Tôi lắc đầu, trong lòng không có cảm động, không có vui sướng...

Tay Bắc Bắc dừng lại, ngạc nhiên. “Vì sao không được?....”

“Bởi vì em có thai!”... Tiếng nói của tôi hết sức bình tĩnh.

Cho dù bây giờ bắt đầu chuẩn bị đi nữa, ba bốn tháng sau, bụng của tôi đã lớn, không thể gặp a

“Có....có....có.... thai?....” Bắc Bắc chưa từng có kinh ngạc qua như vậy, khó có thể nhận ra, ngay lời nói cũng không hoàn chỉnh...

“Đúng, em mới biết được.” Tiếng của tôi vẫn bình tĩnh như vậy...

Bắc Bắc nhìn tôi chăm chăm, bàn tay đang nắm chặt tay tôi, cũng từ từ buông ra, nụ cười dịu dàng không một chút động lại, cuối cùng, ánh mắt anh chứa lạnh lẽo hỏi. “Ai là cha đứa bé? Giang Mạnh Kỳ à?”

Giang Mạnh Kỳ? Tôi thật sự rất muốn.... rất muốn cười to, thì ra anh luôn luôn chú ý đến nụ hôn ấy...

Chuyện này rất đáng để chê cười, nhưng tuyệt đối không buồn cười...

Tôi cười lạnh một chút, không có trả lời.

“Khi đó anh đã có nói qua, nếu người em muốn là cậu ấy, anh có thể rút lui! Nhưng tại sao bây giờ mới nói cho anh biết?... Khi anh, khi anh...” Bắc Bắc khó chịu nắm chặt tay, ánh mắt khó có thể che nổi sự đau đớn.

“Là của anh.” Tôi không muốn giải thích vô nghĩa, ngắn gọn trả lời anh.

Bắc Bắc ngẩng mạnh đầu nhìn tôi, trong mắt ánh mắt kinh ngạc càng đậm.

“Hai mươi ngày trước, lúc 2:30 chiều, anh không phải gặp qua Tống Nhiếp Thần sao?” Tôi cười lạnh hỏi.

“Đúng, anh...”

Tôi ngắt lời a “Vì thế hai người là hai cây củi khô bốc lửa, anh nhất định không thể tưởng tượng được anh ta thừa cơ trộm giống của anh, đưa cho mẹ anh và em.”

Bắc Bắc khó có thể tin nhìn tôi. “Cho nên ngày đó cậu ta cứ quần quít lấy anh!?”

“Y Y, em và mẹ xem anh là cái gì? Sinh một đứa con đối với các người quan trọng như vậy sao? Vì sao nhất định phải như vậy, không thể thuận theo tự nhiên sao?!” Tiếng của Bắc Bắc phẫn nộ vút cao.

“Không thể! Bởi vì, em và mẹ anh đã không đủ tin tưởng để chờ đợi.” Tiếng của tôi nghe rất lạnh lẽo. “Nếu chờ đợi có ý nghĩa, Bắc Bắc, anh có cùng Tống Nhiếp Thần lên giường không? Anh có để cho anh ta thành công trộm giống của anh không? Bắc Bắc, đừng nói dối, chúng ta không ai lừa được ai. Tương lai của chúng ta, không thể nào có hạnh phúc.”

“Tương lai chúng ta không thể nào có hạnh phúc?” Giọng Bắc Bắc nản lòng, thoái chí, muốn cười lại cười đến thật bất đắc dĩ trong khổ sở. “Vì thế, nên em cũng không hỏi qua anh một tiếng, liền có thai? Như vậy coi anh là cái gì đây? Ở trong lòng em, anh là cái gì? Các người muốn chỉ là một đứa con thôi sao? Bởi vì anh không cho, nên hai người đem anh ra sắp đặt?”

“Bắc Bắc, anh nói cái gì cũng vô dụng, anh cùng Tống Nhiếp Thần lên giường mà em là người có thai...đơn giản chỉ là như vậy.” Tôi xoay người, ngay cả một cái liếc nhìn anh, cũng không nguyện ý...

Tôi muốn chính là một đứa con sao? Nếu có thể lựa chọn, tôi thà rằng ngày đó, không gặp Tống Nhiếp Thần đưa cho tôi ống thủy tinh có chứa chất dịch đó. Nếu có thể lựa chọn, tôi thà rằng lựa chọn anh không phản bội tôi!

“Nói cho anh biết đi, Đồng Tử Y! Em đã sớm không còn yêu anh nữa? Cho nên cứ như vậy sắp đặt anh, em cũng không có cảm giác đau lòng?” Bắc Bắc dùng sức nắm lấy bắp vai tôi, dùng sức rất mạnh, giống như muốn bóp nát t

“Nếu em không yêu anh, em sẽ vì anh sinh con sao!? Em—Đồng Tử Y— sẽ không sinh con cho người đàn ông mình không yêu!” Tôi dùng sức đẩy anh ra, áp lực bị thương toàn bộ bộc phát. “Anh dựa vào cái gì mà chỉ trích em? Vì sao không tự trách mình phản bội, khinh thường em!? Anh tôn trọng qua cuộc hôn nhân này sao? Nếu anh có tôn trọng, như vậy mời anh hãy vỗ ngực lớn tiếng nói cho em biết... ngày đó anh cùng với Tống Nhiếp Thần không có lên giường đi!”

Trong đôi mắt của Bắc Bắc lý trí từng chút từng chút một quay về. Anh im lặng nhìn tôi đau đớn, nhìn tôi điên cuồng.

Khi Bắc Bắc bình tĩnh lại, cuối cùng anh mở miệng, tro tàn một mảnh. “Đúng, ngày đó anh cùng với cậu ta lên giường, đó là vì anh cùng cậu ta thỏa thuận, từ nay về sau cậu ta sẽ không tiếp tục quấy rầy anh nữa...”

Tôi không tin! Hắn phải là từ nay hai người quang minh chính đại ở cùng một chỗ chứ?

Bây giờ, họ ngay cả một chút tin tưởng nhau cũng đã không còn....

“Anh sẽ trở về nhà này, từ nay về sau, trong mắt anh, trong lòng anh, chỉ có em...cho nên...”

Khóe môi tôi gợn lên, thành một nụ cười lạnh lẽo....

Bắc Bắc bình tĩnh nhìn tôi, chậm rãi mở miệng. “Nếu em muốn anh nói, thì anh muốn nói, em phá bỏ cái thai đó đi!”

Tôi trừng lớn mắt, khó có thể tin tưởng được bản thân mình rốt cuộc là nghe được cái gì...

“Anh....Anh nói nghe lại lần nữa xem?” Giọng của anh tôi run lên. Không thể nào, không thể nào!. Bắc Bắc của tôi, tâm địa thiện lương...nhất định là tôi nghe lầm!

Sắc mặt Bắc Bắc không thay đổi nói. “Mỗi một đứa bé sinh ra đều là thiên sứ, là kết tinh của tình yêu, anh không cần đứa bé này! Giữ lại nó, trong lòng chúng ta mãi mãi có một cây gai không thể nhổ ra được. Bởi vì, nó không mang ý nghĩa của tình yêu, tin tưởng, ấm áp, mà là lòng ghen, phản bội, lạnh lẽo!”

Tôi nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt anh thật nghiêm túc, ngưng trọng, tôi nhìn kỹ mới hoảng hốt phát hiện, Bắc Bắc không phải tức giận, không phải hành động theo cảm tính. Anh thật sự.... thật sự... thật sự không muốn đứa con này!

“Bắc...Bắc.... nó... nó là con của chúng ta.....Em sẽ quên hết tất cả! Em cam đoan, Bắc Bắc, đừng như vậy!...Em muốn nó, em thật muốn nó mà! Đôi mắt nó sẽ giống anh, nó là con chúng ta!” Hai tay tôi run rẩy nắm lấy tay áo anh....

“Phá bỏ nó!” Bắc Bắc lạnh lùng đẩy hai tay của tôi, dùng ngữ khí không hề lay chuyển nói. “Bất cứ chuyện gì anh đều có thể nhân nhượng em, nhưng cái thai này...không thể!”

Lần đầu tiên, Bắc Bắc dùng ngữ khí lạnh như đá nói với tôi, dùng ánh mắt quyết liệt nhìn tôi...

“Anh sẽ giúp em tìm chỗ thủ thuật.” Nói xong, Bắc Bắc không chút do dự đi thẳng ra ngoài cửa.

Bắc Bắc quyết liệt như vậy, lạnh lùng như vậy, xa lạ đáng sợ.... Tôi mở to đôi mắt thất thần ngã xuống sàn nhà.

Bình hoa hồng lãng mạn trên bàn đùa cợt khi chứng kiến tất cả cảnh này.....

24. Quyển 3 - Chương 11

<>Chương thứ mười một — Rời đi

“Anh có thể không thích em, nhưng xin anh, đừng làm tổn thương con của em....” Là tiếng ai cầu xin, không ngừng vang lên ở bên tai tôi.

Tôi tỉnh dậy trong đầm đìa mồ hôi.....Vì sao lại nằm mơ thấy giấc mơ này nữa rồi?

Hiện tại tôi cùng anh đã là hai người trên hai đường xích đạo, một kẻ ở hướng nam, một người ở hướng bắc.

Tôi ôm bụng dưới*, cứ mỗi lần tôi đến kì nguyệt sự, cơ thể lại bắt đầu đau đớn, từ đầu đến chân đều đau, toát cả mồ hôi lạnh. (*nguyên bản : hạ phúc)

Phía dưới hạ thân, một dòng chất lỏng nóng trào ra..... Một cảm giác đang lâm vào cái chết lại trở về...

Tôi tái nhợt, ngẩng đầu nhìn lịch, năm 2008!

Cuối cùng, tôi từ trong mộng tỉnh lại. Sau 28 ngày, chu kỳ kinh nguyệt của tôi đã tới.

“Anh có thể không thích em, nhưng xin anh, đừng làm tổn thương con của em...”

“Em xin anh, không ký, không ký..... Vật kỉ niệm... không cần...”

Tôi quên không tắt máy tính, trên đó còn vang tiếng của bộ phim thần tượng Đài Loan «Định mệnh anh yêu em» [Fated To Love You/ Trần Kiều n, Nguyễn Kinh Thiên] phát ra . Tôi dùng sức gõ trên đầu mình một cái, xem quá nhiều phim truyền hình tình cảm, xem đến rơi nước mắt, khi ngủ lại còn nằm mơ thấy nữa....

Tôi tắt máy tính đi, thay quần áo, pha một ấm trà nóng, ngồi trên sofa ngắm người....

Bụng của tôi luôn quặn đau, tôi không để ý tới, từ sau khi sảy thai, mỗi lần đến kì nguyệt sự, vẫn luôn khổ sở như vậy...

Ngồi trên sofa, tôi thấy chức năng ghi âm lại cuộc gọi nhỡ của điện thoại nháy lên không ngừng....tôi không có hứng thú nhấn phím nghe lại các tin nhắn..

“Tiểu Đồng hả? Lại chạy đi đâu rồi? Lại đi xem mắt à?” Tiếng của Đại Đồng từ trong máy ghi âm truyền tới....

Tin mới, như thế nào lại nhạy bén như vậy!

“Đêm nay thế nào rồi?”

Khủng khiếp, trên bàn ăn một chút lễ nghi đều không có, hơn nữa còn cố ý động chân động tay, không hợp khẩu vị...

“Tiểu Đồng, mình sắp kết hôn!”

Đại Đồng đề cập đến suy nghĩ của mình, ảnh của bạn trai cũng không hé ra cho tôi xem một chút!

“Mình mặc kệ! Cậu phải về làm phù dâu cho mình nha!”

Có thể nào quà đến mà người không đến?

“Đừng nghĩ một món quà tùy tiện qua loa nha! Cậu không quay về, mình sẽ trở mặt đó!” Á, cô ấy là con giun trong bụng tôi sao?

Có luật đó nữa sao? Luật rẽ trái hay rẽ phải? Trong lòng tôi thầm cười trộm....

“Không cho cười trộm!” Tôi càng thêm hoài nghi! Đại Đồng đang theo dõi tôi...!

“Bọn mình đã bốn năm chưa gặp nhau rồi, mình kết hôn, cậu nhất định phải về!” Bốn năm không gặp? Tôi dường như cảm thấy mỗi ngày đều gặp qua cô ấy, tôi chỉ thay đổi kiểu tóc mới, cô ấy cũng biết, ý nghĩ bốn năm không gặp cũng thật hoàn hảo nha!

“Nếu cậu không quay về, mai mốt lấy chồng ở Hàn Quốc, đừng mơ tưởng mình bay qua đó!” Nghe đi, đây là giọng điệu uy hiếp của bạn bè đấy!

“Mình sẽ cân nhắc.” Biết rằng Đại Đồng không nghe được, nhưng tôi khẽ nhếch môi cười, nói cùng tôi ấy!

.....

Nhấn nghe tin thứ hai...

“Lại chạy đi đâu?” Tiếng nói ngang ngược, có tính độc chiếm mạnh mẽ vang lên “Vì sao tắt máy di động? Không phải tôi đã nói em phải mở máy 24 giờ sao?”

Tôi tròn tròn hai mắt, nghe thôi mà đã rơi mất dục vọng rồi....

“Đừng có nói với tôi là em lại chạy đi xem mắt nha! Lần này đại diện công ty nào thay em giới thiệu? Em không nói cho tôi biết cũng không sao, vì tự tôi sẽ điều tra ra!” Tiếng nói âm trầm cứng ngắc vang tiếp. “Đồng Tử Y, em nhất định là người phụ nữ của Y Đằng Diệu tôi! Em trốn cũng trốn không thoát tôi đâu!”

Chỉ cần gương mặt đẹp như thần tiên của anh ta nổi lên trong óc tôi thôi, tôi cũng đã rung mình. Anh ta.....thật sự là một kẻ làm cho người ta chán ghét mà!

Đàn ông Nhật Bản thật độc tài, đàn ông Hàn Quốc thật hung hãn. Cho nên, tên con lai Nhật Hàn này quả thật ngang như cua!

Tôi trực tiếp nhấn lên nút chấm dứt các cuộc gọi nhỡ, không muốn nghe “bá vương long” nói thêm điều gì.

.....

Ôm trong tay ấm trà, tôi đi về phía giường ngủ...

Ngày mai là ngày đầu tiên của kì nguyệt sự, tôi chuẩn bị tiếp tục ngủ thêm, tắt điện thoại, cho dù buổi sáng ngày mai cửa phòng có bị cái tên “Bá vương long” đập phá, quyết cũng không mở cửa, làm như mình không ở nhà!

Nhìn ra cửa sổ, mưa phùn mỏng lung, trong lúc vô tình nhìn thấy dưới lầu cách đó không xa, có một chiếc xe màu đen xa lạ dừng ở đó....Chiếc xe này đã đi theo tôi mấy ngày qua..

Mặc kệ ! Núi này cao, có núi khác cao hơn... Nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, tiếp tục đi về phía giường, đi đến một nửa, tôi dừng bước lại....

Tôi ở trong căn phòng cũ kiểu cổ xưa, mưa dầm quá lâu ngày làm toàn bộ căn phòng có mùi hôi khó chịu.

Tôi lại là một tôi gái lười biếng đạt tiêu chuẩn nha, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, tôi không thường quét dọn, ở một mình, lại càng không vì ai mà dọn dẹp nhà sạch sẽ, thoải mái. Cho nên, trong nhà một đám côn trùng có cánh lượn qua lư lại, nếu đây không phải là phòng ở, bất quá rất giống như thiên nhiên bên ngoài.

“Đồng Tử Y, tôi có thể dùng vàng xây nhà, có thể dùng kim cương rực rỡ trải quanh em, có thể dùng rượu ngon ngọc quý, gấm vóc tơ lụa nuôi dưỡng em.” ((*_*))

Nhưng Y Đằng Diệu chưa bao giờ hiểu được, điều tôi muốn chỉ là đôi bàn tay có thể cho tôi hạnh phúc....Cho nên, anh ta không phải khẩu vị của tôi.

Tôi ngồi xổm trên sàn nhà, trừng mắt nhìn những tấm mạng nhện giăng ngang dọc cuốn lấy con côn trùng, nó đau khổ giãy dụa, muốn bay lên mà vô lực

.....

Bốn năm trước....

“Y Y, chúng ta đừng tranh chấp nữa....” Về mặt của Bắc Bắc thật mệt mỏi, thật bất đắc dĩ....

Cái nhà này, ngày này qua ngày khác tranh chấp, áp lực thật đáng sợ.

“Anh nghĩ em muốn cùng anh cãi nhau sao?!...Em muốn đứa con này, em muốn nó....” Khi đó tôi có bao nhiêu tình thương của người mẹ? Tôi muốn bảo vệ đứa con hay là muốn bảo vệ tình yêu của mình?

“Anh không cần đứa con này! Anh không muốn lặp lại những lời đó nữa!....”

Ngữ khí và thái độ của Bắc Bắc cố chấp, cường ngạnh đến không có một đường sống mà thương lượng. Mấy ngày này, cha mẹ anh lui tới, mẹ anh khóc lóc, cha anh khiển trách, tôi đau lòng....vẫn không làm anh mảy may dao động....

Anh hoàn toàn, kiên quyết không cần đứa con này. Bởi vì, đứa bé không phải lát tình của tình yêu...

“Đi thôi, anh đã giúp em hẹn với bác sĩ gây tê và bác sĩ phụ khoa tốt rồi.” Bắc Bắc đưa tay về phía tôi...

Trước kia tôi từng thật vui sướng đưa tay mình về phía bàn tay đó, nhưng bây giờ nó không hề là hạnh phúc nữa...

“Tại sao em vĩnh viễn phải nghe anh? Tại sao anh muốn giết chết con của em?” Bị cự tuyệt tình thương mẫu tử, tôi rống giận hét to với anh .

“Y Y, đừng náo loạn.” Bắc Bắc đi đến gần tôi, giọng của anh bất đắc dĩ, tựa như tôi là một đứa bé chỉ vì không có kẹo ăn mà làm ồn ào.

Trái tim đã như tro tàn, ý cũng đã lạnh....

Tôi thừa lúc anh không đề ý, dùng sức đẩy ngã anh, nghiêng ngã chạy ra khỏi nhà.....

.....

Bắc Bắc ở phía sau lo lắng đuổi theo, không ngừng quát to tên của tôi.....

Khi chạy đến lầu ba, tôi bị vướng chân vào một thùng rác.....Bụng nhói lên một cơn đau, dưới hạ thân trào ra một dòng dịch lỏng chảy trên đùi của tôi... Từng giọt, từng giọt máu nhỏ, xuống rơi trên mặt đất.....

Trước mắt của tôi một mảng máu đỏ....tôi chỉ nhớ chính mình đang cười, ngồi dưới đất cười to, cười đến khan cổ họng...cười đến đau cả ngực.

Sau đó, nhìn người đuổi theo tôi đã cứng lại như hóa thạch nói. “Trầm Dịch Bắc, chúc mừng anh....đã thỏa mãn mong muốn...”

.....

Trên đường đi vào bệnh viện, tôi tự mình đi vào. Tôi chống đối người đàn ông kia quyết liệt...

Bắc Bắc lo lắng, bối rối.... tất cả rơi vào trong mắt tôi, nhưng tất cả đều là một bộ dạng đáng buồn cười...

Vì thế, tôi kiêu ngạo nhìn anh nói. “Trầm Dịch Bắc, xin anh biến mất trong mắt của tôi đi, thà tôi mất máu đến chết, cũng không nguyện ý thấy mặt anh!”

.....

Chuyện sảy thai đã không thể tránh khỏi, còn lại chính là đem cái sinh mệnh chưa kịp thành hình là phôi thai lấy ra....Dưới tác dụng của thuốc gây tê, thủ thuật tuyệt đối không đau, ngay cả trái tim tôi, cũng đã không còn đau đớn nữa....

Bắc Bắc vẫn đứng canh ngoài cửa....

Cửa phòng thủ thuật mở ra.....

Rất kỳ quái, hẳn phải là đau xót muốn chết, nhưng tôi một giọt nước mắt đều không rơi ra được..Thật sự bắt đầu miễn dịch đối với đau lòng ư? Tôi nghĩ, là thất vọng đã chạy đến điểm cuối cùng rồi....

Ngày thứ ba, tôi nói với nữ y tá, để cho Bắc Bắc còn đứng giữ ở ngoài cửa đi vào...

Bắc Bắc thật tiều tụy, cũng cực kỳ im lặng...

“Anh đến xem tôi sao?” Tôi mở to hai mắt, trống rỗng hỏi...

“Cái gì?” Tiếng của Bắc Bắc khàn khàn như tiếng xé của mảnh vải..

“Trái tim tôi chảy máu đầm đìa.”

Bắc Bắc cúi đầu....

“Anh nhất định là không nghĩ tới, cho nên anh mới không biết mình có bao nhiêu tàn nhẫn...” Tiếng nói của tôi nghe thật bình tĩnh.

Mắt Bắc Bắc có nước, anh cầm lấy tay tôi, lại bị tôi bình tĩnh rời ra.....

“Năm 18 tuổi, khi mình kết hôn, trong khoảnh khắc ấy, tôi đã cảm tạ ông trời rất nhiều vì đã thành toàn cho tình yêu của tôi, thành toàn cho giấc mơ của tôi. Khi hiểu rõ, vì sao anh không thể yêu tôi, tôi cảm thấy như ông trời hung hăng tặng cho tôi mấy cái tát. Nếu yêu như vậy là mãnh liệt, nếu anh là đúng người tôi chờ mong, vì sao chỉ có lòng của tôi đang đau khổ thiêu đốt, một mình quuyền luyến? Vì vậy, nhất định tất cả đều là sai lầm....Tôi lầm rồi, tôi yêu sai người, anh không phải là hạnh phúc của tôi...”

Nước mắt anh rơi trên mu bàn tay tôi, rơi vào tấm drap giường màu trắng lạnh lẽo, anh cố ý muốn nắm lấy tay tôi...hướng cái gì đó vào ngón tay giữa...

Đó là một chiếc nhẫn...

Tôi nhìn thật lâu vào chiếc nhẫn hứa hẹn....Tôi đem ngón tay đeo nhẫn rút ra, cự tuyệt nó bước vào cuộc đời mình. Chiếc nhẫn rớt xuống, cô đơn rơi trên sàn nhà lạnh lẽo...phát ra tiếng rên rỉ cô độc...

“Đã quá muộn rồi, Bắc Bắc.....Tôi từng không ngăn được bản thân mình yêu anh, hiện tại cũng không cách nào ngăn bản thân mình dừng h

Bắc Bắc chấn động, trong mắt tràn ngập nỗi thống khổ...

“Y Y, không muộn.... chúng ta có thể làm một cặp vợ chồng chân chính! Sau này, tất cả anh đều nghe theo em, em muốn bất cứ cái gì, anh đều có thể cho...”

Tôi ngắt lời anh, nói. “Hiện tại, điều tôi muốn duy nhất chính là... xin anh rời khỏi cuộc đời tôi đi.” Tôi nhắm mắt lại, nói ra câu trả lời của mình.

.....

Nhìn con côn trùng nhỏ vẫn cố gắng giãy dụa, tôi ngồi xuống, nở nụ cười...cầm lấy cây tăm, phá mạng nhện đi...

Con côn trùng nhỏ lập tức mở cánh, lượn một vòng tròn hoàn mỹ, tung cánh bay ra ngoài cửa sổ...

Tôi cầm ấm trà, vừa uống vừa híp mắt cười ngọt ngào....Mây tự do rồi, cố gắng đi tìm hạnh phúc của mình đi....

25. Quyển 4 - Chương 01-02

Cuốn bốn « Sau phân ly »

Tiết tử

Tôi không còn tìm kiếm hạnh phúc trong tình yêu sâu sắc nữa....

Bởi vì tình yêu đối với tôi bây giờ mà nói, là một loại có thì thật là vui mà không có thì cũng không sao cả...

24 tuổi, tôi sẽ không đi yêu đấm đuổi một người, càng sẽ không vì ai mà yêu đến mang thương tích đầy mình, vì thế nếu sau này gặp lại, anh có ôm chặt tôi, thân thể có run nhè nhẹ, thì lòng của tôi cũng sẽ không vì ấy nẩy mà rung động...

.....

Tôi muốn tìm một vòng tay an toàn ôm ấp, không làm cho nhau nghẹt thở, khoan dung an ủi nhau là tốt rồi...Vì thế, tôi loay hoay tìm kiếm, nhưng từ đầu tới cuối vẫn chưa tìm được đúng vòng tay...Cho đến một ngày kia, gặp anh ấy, tôi nghe được âm thanh của mùa xuân tới, trăm hoa đua nở.....

Chương thứ nhất — Y Đằng Diệu [thượng]

Tôi không còn tìm kiếm hạnh phúc trong tình yêu sâu sắc nữa.....

Bởi vì tình yêu đối với tôi bây giờ mà nói, là một loại có thì thật là vui mà không có thì cũng không sao cả.....

Tôi đã 24 tuổi, thắm nghĩ nên tìm một vòng tay ôm ấp an toàn, thích hợp với chính mình

“Thư kí Đồng! Cuối cùng cô cũng đến! Chủ tịch* đã phát hỏa rồi, chúng tôi chống đỡ không được nữa!” Trợ lý Kim vừa thấy cô đến, bộ dạng giống như từ địa trở về nhân gian. (*nguyên bản: xã trưởng)

“Tôi đã qua phòng nhân sự xin nghỉ phép rồi mà!” Tôi bình thản ngồi vào chỗ của mình, mở máy tính.

Mỗi một lần đau bụng vì tới chu kì kinh nguyệt, thật sự là nỗi khổ riêng làm cho người ta đứng ngồi không yên, cho nên rõ ràng chỉ mới là ngày đầu tiên của nguyệt sự, tôi cũng xin nghỉ phép.....

Trợ lý Kim đã vọt đến một góc, lén lút gọi điện thoại.....Quả nhiên, nửa phút sau, điện thoại nội tuyến của tôi đã lập tức vang lên...

“Em đi đâu vậy? Di động cũng không mở, trong nhà cũng không có người! Đồng Tử Y, em còn nhớ em là thư ký của tôi sao? Em muốn làm tôi chết hả?” Tiếng rống giận dữ như con sư tử vang đến.

Tôi hít sâu một hơi, áp chế cơn giận xuống đáy lòng. “Chủ tịch Y, luật pháp nào không cho nhân viên được nghỉ phép? Hơn nữa, công việc của tôi có quan trọng đến mức nghỉ một ngày là có thể làm anh chết được sao?” Anh ta có nguyên một đoàn thư ký vì anh ta mà phục vụ. Làm anh ta chết? Tội danh này hơi quá lớn rồi!

“Tại sao em lại tắt di động? Em đi đâu? Em biết rõ một ngày mà tôi không thấy em.....một ngày không uống café em pha, toàn thân đều không được tự nhiên!” Anh ta vẫn cứ hét to, làm màng nhĩ tôi cũng rung lên tiếng “ong..ong”.

Trước kia học pha café là vì Bắc Bắc thích uống Bây giờ ngược lại thành con đường sống còn của tôi!

Hai ngày nay tôi cố ý không mở máy điện thoại, anh ta đến nhà tôi đập cửa ầm ầm, đinh tai nhức óc, tôi có nghe mà coi như không nghe.

“Pha cho tôi tách café rồi tự mình mang vào!” Cuối cùng, anh ta cứng rắn lạnh lùng ra lệnh.

Tôi thở dài, nhận lệnh đi pha café, tự mình bưng vào...Trong văn phòng sạch sẽ, toàn bộ đều màu đen, vì chủ của nó tức giận mà thêm u ám...

Trước bàn làm việc lớn, một người đàn ông thần sắc hung ác nham hiểm, đôi mắt anh ta híp lại nhìn tôi chăm chăm, làm cho người ta không lạnh mà co rút lại...

Tôi đặt tách café trên bàn, xoa người chuẩn bị rời đi.

“Vì sao luôn đối với tôi như vậy? Cứ như thế mà chán ghét tôi?” Anh ta lắc đầu không vui hỏi. “Tại sao em không giống như những cô gái khác, luôn vây quanh tôi?”

Tôi thở dài. “Chủ tịch Y, anh muốn nghe cái gì? Tôi lại làm tổn thương lòng tự trọng của anh rồi à?”

Tôi nhắm mắt lại, tôi cam chịu số phận! “Được rồi! Tôi thừa nhận tôi ái mộ anh! Từ hai năm trước, lần đầu tiên thấy anh, tôi liền cảm thấy anh vĩ đại hoàn mỹ, tôi say mê khí chất làm cho người ta khuyh đảo của anh. Lần gặp thứ hai gặp mặt, tôi phát hiện ra bản thân mình hoàn toàn thần phục dưới sức hấp dẫn của anh. Lần thứ ba gặp mặt, tôi thừa nhận, tôi yêu anh. Như vậy, anh có cảm thấy thỏa mãn một chút chứ?”

Nếu anh ta có thể buông tha tôi, nếu từ nay về sau anh ta có thể đối với tôi nói “không có hứng thú”. Tôi nguyện ý một ngàn lần, một vạn lần nói “Tôi yêu anh”. Dù sao nói dối không cần đóng thuế.

Trên mặt Y Đằng Diệu xuất hiện tức giận, anh ta âm trầm nhìn tôi chăm chăm, cảnh cáo. “Đồng Tử Y! Xin em nói cho rõ ràng, tôi không phải là đối tượng vui đùa của em!”

Tôi bất đắc dĩ buông tay...

Họ từng có thể tùy hứng lấy người nọ hay người kia làm đối tượng vui đùa....Chẳng bao lâu sau, Y Đằng Diệu càng ngày càng hung ác nham hiểm, bởi vì tôi không làm theo ý của anh ta, yêu thương anh ta, vì thế anh ta luôn không ngừng có ý đồ khống chế tôi, không ngừng thử lòng tôi....

Y Đằng Diệu lấy danh để chinh phục, anh ta giữ tình yêu giống như giữ lấy chiếc xe hơi nhả khí an toàn, làm cho người ta hoàn toàn thở không nổi.

Có lẽ bởi vì tôi là thất bại duy nhất trong cuộc đời anh ta. Y Đằng Diệu là vương tử chân chính, dung mạo của anh ta đẹp đến mức làm cho các siêu sao trên phim cũng cảm thấy tự hổ thẹn. Anh ta sở hữu một thứ khí chất hấp dẫn người khác, nguy hiểm lại ngọt ngào dụ hoặc, có thể làm cho các cô gái biết mình chạm không tới nhưng nhìn không được sức quyến rũ đó mà lao vào....

Y Đằng Diệu là viên kim cương tỏa sáng, chảy trong người dòng máu quý tộc. Anh ta được sinh ra trong cuộc hôn nhân liên kết giữa hai tập đoàn kinh tế hùng mạnh Hàn Quốc và Nhật Bản..... Anh ta quyền quý, muốn làm gì cũng được, có thể nói là một người hoàn hảo...

Chỉ là tôi không thích anh ta, không yêu anh ta.... Yêu....là thứ mà mãi mãi người ta không có cách nào giải thích được.

Tôi không yêu làm cho anh ta suy sụp, vì thế anh ta càng ngày càng thêm hung ác, nham hiểm và bá đạo.

Tôi càng nhớ tới trước kia, tôi tươi cười ngẫu nhiên không chút để ý anh ta.....

.....

Hai năm trước...

Tập đoàn Y thị mở tiệc rượu đầu năm, trong tòa biệt thự lộng lẫy của người thừa kế duy nhất của t mới du học trở về—Y Đằng Diệu. Nhà anh ta rộng lớn đến mức, chỉ có bể bơi thôi cũng có thể bằng hai sân bóng trong trường học...

Vì muốn tránh né sự quấy rầy của người bạn trai làm chung trong công ty quảng cáo. Tôi lòng dạ nào thưởng thức, hòa nhập vào thế giới không phù hợp với mình, tôi bưng một ly champagne, ra ngồi trên xích đu ở phía sau hoa viên, vô tư thưởng thức không gian riêng của mình.

Nhắc tới chuyện người bạn trai cũ của tôi, thật muốn làm cho người ta tức đến ói máu. Một buổi sáng nọ, nhiệt huyết của tôi bất chợt dâng lên, tôi chuẩn bị một bữa điểm tâm sáng mang tới, anh ta mở cửa trong bộ quần áo không chỉnh tề, ở cùng với anh ta còn có Kim Huệ Chi, là đồng nghiệp làm cùng công ty quảng cáo Chi Hoa với anh ta.

“Chia tay” tôi nói thật sự bình tĩnh, bởi vì quả thật, một chút cảm giác đau lòng vì bị phản bội cũng không có...

Chỉ tiếc là, anh ta không còn pha nước chanh mang đến cho tôi nữa. Lí do duy nhất thích anh ta, chính là anh ta có thể pha được hương vị nước chanh mà tôi yêu thích như trong trí nhớ.....

.....

“Anh không thích hứa hẹn chuyện tình yêu hoa mỹ vĩnh cửu.” Phía sau, một giọng giàu nam tính, nhu tình nói nhỏ, giống như chất gây nghiện mê hoặc người...

Tôi kim lòng không được vụng trộm quay đầu...

Phía sau tôi, có một đôi nam nữ đang đứng, người đàn ông đẹp trai đến khó tin, tôi có thể sử dụng một câu cuối cùng là “quá mức đẹp”. Đúng, từ ngày tôi sinh ra cho đến bây giờ chưa từng thấy qua người đàn ông nào đẹp trai như anh ta, so với các nam chính trong phim còn đẹp hơn nhiều. Còn người con gái bên cạnh anh ta, dung nhan diễm lệ, trang phục đẹp đẽ, đường cong cơ thể hấp dẫn

Quả thật rất giống như là đang đóng phim, vì thế, tôi nằm úp trên xích đu, à há! Vô cùng vui vẻ xem diễn...

“Nhưng nhưng...em là con gái lớn của tập đoàn điện tử Nhị Thiên Kim a, em nghĩ là.....cha mẹ anh cũng....”

Người đàn ông không chút để ý, thấp giọng cười, tiếng cười tràn ngập khinh thường. “Cưng à, vậy thì sao chứ? Chỉ vì em có một gia thế hiển hách, thì em cho rằng em có đủ tư cách muốn Y Đằng Diệu anh kết hôn với em sao?”

Y Đằng Diệu? Anh ta đúng là quý công tử như trong lời đồn đãi, hoàn mỹ đến cả người lẫn thần tiên đều cảm phần đó à?...

Quả thật rất đẹp trai nha!

Người con gái buồn bã sắp khóc, vẻ mặt thê thảm. “Không phải anh nói yêu em sao? Chúng ta đã thân mật như vậy, em nghĩ là.....”

“Lại là em nghĩ! Tuy rằng anh thật sự không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của em, nhưng mà.....” Nụ cười càng rõ lên trên gương mặt đẹp của anh ta. “Anh không thể không nói cho em biết, mỗi một người phụ nữ lên giường với anh, anh tuyệt đối không keo kiệt chữ “yêu” này. Hôm nay anh mới phát giác ra, em thật ngu xuẩn, mà anh... ghét nhất là phụ nữ ngu xuẩn.....cho nên, bắt đầu từ lúc này, chuyện của chúng ta đã kết thúc!”

Thật là đáng thương, loại đàn ông này tuyệt đối nên tặng cho mấy cái tát. Khi tôi đang đồng tình với nước mắt của cô gái đó thì.....

Tình tiết lại hoàn toàn bị bóp méo theo chiều hướng ngược lại.....

“Anh Y, không cần chia tay với em! Anh chỉ thích cơ thể của em, em cũng không nề hà gì, chỉ cần không chia tay thôi

Tôi trợn mắt há hốc miệng, chính mắt chứng kiến cô gái kia, bỏ cả hình tượng thực nữ, như một con bạch tuộc quần lấy người đàn ông đó.

Cũng quá mạnh mẽ nha.....

Không nghĩ tới, người đàn ông kia lại không chút thương hoa tiếc ngọc, đẩy mạnh người con gái ngã trên mặt đất. Trong mắt anh ta không chứa nhiều kiên nhẫn. “Đừng làm phiền tôi! Tôi nói rồi, chúng ta đã kết thúc! Ngăn cản tôi, coi chừng rước họa vào thân!”

Anh ta thật quá đáng, không cho cô gái một chút mặt mũi nào, người ta “yêu” anh ta, anh ta ít nhất cũng chịu khó giữ cho người ta một chút thể diện chứ!

Tôi diễn thử vai trong vở kịch, cô gái hẳn phải là không để ý đến hình tượng, khóc lóc, lên án người đàn ông vô tình, hoặc là lấy giày cao gót giơ lên cao, hung hăng ném anh ta một cái, hoặc là dã man hơn một chút, trực tiếp giơ tay lên tống cho anh ta một đấm vào đầu....

Không nghĩ tới...cô gái kia chỉ là che mặt khóc, rơi nước mắt rồi đi.....

Miệng của tôi há hốc thành chữ O. Rốt cuộc là do người đàn ông kia quá mạnh mẽ, làm cho người ta không dám quấy rầy, hay là cô gái quá yếu đuối, chỉ có thể tạm nhường nhịn vì lợi ích lâu dài?

“Nhìn đủ chưa?!” Giọng nói không vui từ trên đỉnh đầu của tôi dội xuống, tôi ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn thấy một khuôn mặt vô cùng khó chịu...

Chương thứ hai — Y Đằng Diệu [hạ]

Tôi không muốn xem nội dung vở kịch diễn thử này nữa..... cho nên mặt tôi chán nản sờ sờ mũi, chuẩn bị bỏ trốn.

Không nên trêu vào, bắt đầu trốn đi thôi!

Đi chưa được mấy bước, tôi giống như con chuột nhắt, áo bị người ta kéo lại, chỉ là không dùng quá sức mà thôi.

Khó chịu! Thật sự là khó chịu, không thể nào chịu nổi!

Vì thế, tôi quay lưng lại, ngang ngược nhìn tên xấu xa nói. “Xem diễn kịch có tội sao? Xem náo nhiệt thì phạm pháp à?”

“Xem diễn kịch?” Y Đằng Diệu không biết nên khóc hay cười. “Vở kịch mà vừa rồi cô xem thuộc thể loại nào? n oán giang hồ? Tình yêu lâm li? Hay chỉ là phim cấp 3?”

“Hoàn toàn sai! Chỉ là một vở kịch thần tượng đáng bị người ta ném lon.”

“Chỉ là một vở kịch thần tượng đáng bị người ta ném lon?” Y Đằng Diệu nghe đến đây liền có hứng thú, ngồi xuống trên ghế xích đu, còn bắt buộc tôi phải ngồi xuống cùng.

“Kịch bản quá tệ, đối thoại quá tệ, chỉ có nam nữ diễn viên là đẹp mắt, ngoài ra không có cái gì hay cả.” Tôi không chút nề nang vạch trần.

“Vì sao kịch bản quá tệ, đối thoại cũng quá tệ?” Y Đằng Diệu bắt đầu cười, lộ ra khuôn mặt tuần tú, bởi vì rất ít khi cười, càng làm cho sức hấp dẫn bắn ra bốn phía.

“Bởi vì căn cứ theo kịch bản, căn cứ theo đối thoại của anh, rõ ràng là đối thoại của một công tử phong lưu. Nụ cười của anh hẳn là rực rỡ hơn cả hoa. Nhưng anh không phải là người có tính tình tốt, vẻ mặt thật xấu xa, cho nên anh vẫn không thật thích hợp với vai công tử phong lưu!”

Cho xin đi, không phải là phong lưu công tử sao? Tính tình rất tốt, phong độ cũng tốt, tại sao trước mắt người này đều mất đi hình tượng công tử phong lưu?

“Đó là bởi vì người phụ nữ kia rất ngu xuẩn! Bạn diễn không xứng, không có biện pháp!” Y Đằng Diệu nhún nhún vai, vẻ mặt khinh thường.

Thật chịu không nổi mà....Tôi còn ưa thích thể giới bình đẳng, thể mà tên công tử phong lưu trước mặt này hiển nhiên khinh thường phụ nữ.

Nhưng sửa lưng người khác không phải là tính cách của tôi.

“Chào hỏi xong rồi, tôi có thể đi chưa?” Tôi nuốt hung hăng xuống cổ họng, cẩn thận hỏi.

“Lúc này tôi quả thật diễn tệ, làm cho người ta nghĩ đó là cảnh trong vở kịch thần tượng đáng bị ném lon, bây giờ tôi có thể diễn lại một vai diễn thật xuất sắc.” Y Đằng Diệu nhàn nhã trả lời, không có ý muốn để tôi chạy trốn.

“Ha ha, tiếp tục, tiếp tục!” Tôi cười gượng, dời mông ra xa xích đu, từng bước lui về phía sau, chuẩn bị tìm cơ hội lẩn trốn.

“Đúng lúc quá, vị trí người bạn gái thứ mười bảy của tôi vẫn còn đang trống, tôi xem cô cũng vừa mắt, tôi chọn cô!”

“Má ơi! Người thứ mười bảy....” Ai chẳng biết bạn gái của quý công tử Y Đằng Diệu không do anh ta tìm kiếm, mà là họ tự tìm đến anh ta.

“Được, được, được! Cần nhắc cho tôi nha! Nhớ kỹ nhé, tôi là nhân viên trong bộ phận quảng cáo của công ty Chi Hoa, Kim Huệ Chi!” Tôi làm ra vẻ đng yêu nhìn anh ta vẫy tay chào, bỏ trốn mất dạng.

Tập đoàn Y thị có mấy vạn nhân viên, tôi không tin anh ta tìm được tôi!

Bộ phận quảng cáo Chi Hoa, Kim Huệ Chi, tôi lấy ơn báo oán, tôi đưa tới cho cô ta một món quà thật lớn!

.....

Vài ngày sau.

“Cô Đồng, xin ký nhận.” Lại là 999 đóa hoa hồng màu tím.

Trên mảnh giấy nhỏ viết: “Nhân vật chính trong phim lúc tám giờ.”

Tôi hoàn toàn muốn phát điên, sáng, trưa, chiều, một ngày ba lượt, mỗi lần 999 đóa hồng màu tím. Hoa của anh ta tặng, đã biến toàn bộ phòng nghiệp vụ thành một biển hoa hồng. Anh ta làm cho mấy chục tầng hành chính, không người nào không biết, không một ai không hiểu....Quý công tử — chủ tịch Y Đằng Diệu kia đang theo đuổi một nhân viên nghiệp vụ nho nhỏ Đồng Tử Y!

“Wow, Y Y, cô quả nhiên được Y chủ tịch nhìn trúng nha, thật sự là chim sẻ hóa thành phượng hoàng!”

“Chủ tịch Y rất đẹp trai, lắm tài lại nhiều thế, làm cho người ta ghen hòng, nhìn trần trối. Yêu đương với một người đàn ông như vậy, cho dù chỉ là như sương sớm lướt qua, cũng không uống kiếp này!”

“Nghe nói anh ấy tốt nghiệp đại học Stanford nha! Nhiều tiền, đẹp trai, có nă đúng thật là hoàn mỹ đến lạ thường!”

“Trời ơi! Thật là ngưỡng mộ anh ấy quá đi mất....”

.....

Một đám đồng nghiệp trong phòng nghiệp vụ bình thường quan hệ với tôi không tề thân thiết vây quanh ríu ra, ríu rít, tỏ thái độ hâm mộ, rõ ràng rất hiếu kì.

Tôi hoàn toàn không có hứng thú, nhàm chán như người sắp chết. “Tôi không có chút hứng thú nào đối với loại đàn ông nhần tâm, không có tính người, hời hợt này, nếu không phải là người thừa kế của tập đoàn Y thị, anh ta cũng không có gì hay ho. Anh ta chỉ dựa vào gia thế, một kẻ phá của... Các chị em à, cho dù có muốn chọn một người để ngưỡng mộ, thì làm ơn, chọn một sinh vật cao cấp hơn một chút, OK?!”

“Không hay ho gì!? Dựa vào gia thế!? Một kẻ phá của!?” Phía sau truyền tới tiếng nói hung ác nham hiểm...

Cho dù tiếng nói kia có chút xa lạ, nhưng tôi cũng chưa già đến mức lú lẫn mà nhận không ra, nhìn thấy ánh mắt của các đồng nghiệp, tôi đã biết đó là ai.

Tôi xoay người, lộ ra tám cái răng, cười vô cùng đáng yêu. “Tại sao chủ tịch đại nhân lại đến đây? Đúng lúc chúng tôi đang bàn luận bộ phim truyền hình đêm qua, anh có hứng thú tham gia không?”

Sắc mặt của Y Đằng Diệu sa sầm xuống như muốn bóp chết tôi.

Bầu không khí im lặng, xấu hổ lan rộng ra. Một vài đồng nghiệp có quan hệ thân thiết với tôi cũng bắt đầu gượng cười nói. “Đúng, đúng... haha...bộ phim đêm qua thật tề quá”

Một đôi mắt âm trầm lạnh lùng đảo qua, ngay tức khắc, cả nhóm đồng nghiệp đang cười gượng, nghẹn lại trong cuống họng...

Một số cô gái ngưỡng mộ Y Đằng Diệu, ngay lúc này sợ tới mức cả người run lên, trốn bên góc tường. Chỉ có tôi, da mặt vô cùng dày...Đồng Tử Y, tôi còn thiếu Trầm gia tiên xuất ngoại, cho nên tôi tuyệt đối, tuyệt đối không thể thất nghiệp.

Tôi đứng trước mặt anh ta, vẫn mở to hai mắt, lộ ra nụ cười vô cùng vô tội. “Lại đây!” Y Đằng Diệu nghiêm mặt, ngoắc cô lại.

Tôi cười híp mắt, quay sang nhìn người đồng nghiệp bên phải nói. “Tiểu Ái, chủ tịch của chúng ta gọi cô kia.”

“A—” Người đẹp Tiểu Ái bình thường lá gan rất lớn, vừa rồi còn nói cho dù là yêu đương như sương sớm lướt qua, cuộc đời này cũng không uống, há hốc miệng.

“Mau qua đó đi!” Tôi vô cùng nhẹ nhàng thúc giục.

“Có!” Y Đằng Diệu chỉ vào người tôi, sắp phát điên lên rồi. “Lại đây!”

“Còn không đi nhanh lên, Tiểu Ái!” Tôi lại nhẹ nhàng thúc giục. Gương mặt xinh đẹp Tiểu Ái hồng lên, tôi hy vọng cô ta nuốt tươi tên lang sói kia vào bụng.

A men!

“Đồng Tử Y!” Y Đằng Diệu gầm lên giận dữ, đến nỗi trần nhà phòng nghiệp vụ cũng lung lay một chút...

Không tốt rồi!....Anh ta đã biết tên của tôi

Tôi lùi lại phía sau từng bước từng bước, quyết định bỏ trốn mất dạng.

“Cô Đồng Tử Y, vì cho cô biết thêm một chút kiến thức về kẻ phá của này, tôi quyết định từ hôm nay thăng chức cho cô thành thư ký riêng của tôi!”

Lưng của tôi đau giống như bị trúng tên bắn lên....

Ngay cả một chút sức lực rên rỉ tôi cũng không có, chết đứng tại chỗ. Đương nhiên, tôi bị bộ phận nghiệp vụ đá ra khỏi “cửa” bùng một thùng hồ sơ lớn, trở thành thư ký của Y chủ tịch và thành một bình hoa* đi động. (*người ta thường ví mấy cô gái đẹp đi làm như một bình hoa, có sắc mà không có tài)

.....

Làm việc chung với Y Đằng Diệu hai năm qua, tôi quả thật muốn đem mấy chữ “không hay ho gì” nuốt vào trong bụng. Đúng vậy, anh ta tính tình không tốt, lại phong lưu, sinh hoạt cá nhân không biết kiềm chế, nhưng đối với công việc, tuyệt đối giống như một cái máy.

Y Đằng Diệu là người đàn ông, muốn chiếm được thứ gì là không từ thủ đoạn mà có cho bằng được, bất kể là đất đai hay là hợp đồng.....

.....

Y Đằng Diệu tiêu tiền như rác với tôi, thích thì tặng một viên kim cương trị giá hơn một ngàn vạn, tiện tay đưa một chùm chìa khoá, thì đó sẽ là một ngôi biệt thự nguy nga ở khu đất vàng.....

Lúc mới bắt đầu, tôi muốn làm cho anh ta mất đi hứng thú, tôi đem bộ mặt tục tũn, ham hư vinh ra đối xử. Tôi sắm vai một cô gái nhà quê nông cạn vô cùng nhuần nhuyễn. Thậm chí, đôi lúc tôi còn cố ý ở trước mặt mọi người làm cho anh ta hết mặt mũi.

Nhưng Y Đằng Diệu không phải là người đàn ông dễ đối phó..... Một thời gian sau, tôi phát hiện ra kết quả không như ý muốn, tâm tình anh ta tốt đến mức tôi nghi ngờ vai diễn của mình..... Nếu còn tiếp tục đóng vai diễn này, có thể tôi sẽ bị anh ta đem lên giường, ăn sạch sẽ..... Cho nên, khi tôi khôi phục “lý trí”, tôi đem tất cả các “chiến lợi phẩm” mình thu được, trả lại cho anh ta, tiếp tục đối xử với anh ta lạnh nhạt.

26. Quyển 4 - Chương 03-04

Chương thứ ba — Dừng khí

Không thềm để ý ánh mắt lạnh lẽo của Y Đằng Diệu có thể bắn chết tôi, tôi nện đế giày cao gót, đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Trong bốn năm qua, tôi vẫn cố gắng tìm kiếm hạnh phúc, vì thế tôi sẽ không để bất luận kẻ nào khống chế mà trầm luân trong đó.

Tôi ngồi trên máy tính của mình chuyên tâm đánh văn bản.

Trong chốc lát.....

“Thư ký Đồng, Y chủ tịch ‘lại’ kêu cô, báo cáo lịch trình làm việc, thuận tiện pha một tách café mang vào!” Thư ký trưởng Lý không đầy 30 tuổi, tóc dài uốn quăn, là người phụ nữ rất khiêu gợi, lúc này trên gương mặt kiêu diễm động lòng người, chỉ hiện ra vẻ mặt không vui ra lệnh cho tôi.

Lại vào nữa?!...

Đang có nguyệt sự ở ngày thứ 3, bụng vẫn còn ê ẩm quặn đau, thật sự không có tâm tình đối phó với anh ta.

Huống chi, có một người mẫu chụp ảnh cho tạp chí đàn ông vừa mới đến chưa được năm phút, Y Đằng Diệu khẳng định là chuẩn bị mấy cảnh đẹp mắt cho tôi nhìn. Mỗi lần anh ta đều dùng phương pháp này, muốn làm cho tôi nhận rõ bản thân mình thiệt thòi, muốn khơi gợi lòng ghen tị, độc chiếm của tôi.

Nhưng hôm nay tôi thật sự không có tâm tình thưởng thức các trò đó của anh ta.

“Thư ký trưởng, báo cáo lịch trình là việc của chị mà, em đâu có tư cách! Hơn nữa, chị là người lên các lịch trình đó, nếu chủ tịch hỏi qua em, em làm thế nào có thể trả lời chứ?” Tôi chớp chớp đôi mắt to vô tội.

“Cũng phải! Chuyện đó vốn là việc của chị, nhưng mà Y chủ tịch.....” Kỳ thật, thư ký trưởng cũng có mơ tưởng, cô ta mặc chiếc váy ngắn mê người, ở trước mặt Y Đằng Diệu vài lần khoe ra đôi chân dài tự tin, cùng với các người mẫu tranh đua cao thấp!

“Thư kí trưởng, em còn chưa có đánh xong văn kiện này, hay là như vậy đi, em đi pha tách café, chị mang vào nhé!” Tôi thận trọng đem nhiệm vụ “vinh quang” này chuyển giao cho cô ta.

“Được rồi! Chị cũng phải cố mà đi thôi!” Thư ký trưởng Lý luôn mượn cớ ức hiếp tôi, lúc này vô cùng vui vẻ bưng tách café, lắc cặp móng to, một lần nữa mở cửa phòng của Y chủ tịch.

Tôi ngịch ngợm le lưỡi.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, hai má thư ký trưởng đỏ ửng, mang theo xấu hổ với không cam lòng cúi đầu vội vàng chạy đi ra.

Ha ha, để cho Y Đằng Diệu làm người ta đau mắt đi! Hy vọng lần này anh ta không giống như lần trước, ban ngày ban mặt biểu diễn mấy trò đưng chạm, đè thân trần của cô diễn viên, hôn đôi môi đỏ tươi của người ta, ánh mắt lại hung ác nham hiểm liếc ra ngoài cửa, quan sát biểu hiện người đang đi tới.

“Đồng—Tử—Y!” Trời đang nắng lại phát ra một tiếng sấm rền, trong văn phòng của Y chủ tịch vang ra tiếng rống giận, theo sau là cô người mẫu quần áo không tề chỉnh, vô cùng bị thảm bị ném ra ngoài văn phòng....

Tất cả mọi người trong văn phòng, bao gồm cả tôi, đều cảm thấy bất an. Không ai để ý đến chuyện bên ngoài, lo tập trung làm công việc của mình.

Trong văn phòng của Y Đằng Diệu vẫn phát ra tiếng cuồng giận

Tôi rụt cổ lại một chút....

Y Đằng Diệu tính tình rất táo bạo, nếu càng nóng giận càng giống như cơn bão cấp mười, không ai ngăn cản được. Có điều, khi anh ta tức giận, chưa bao giờ kêu tôi đi vào văn phòng, đại khái là sợ chính mình không chế không được mà bóp gáy cổ của tôi.

.....

Trong chốc lát, cuối cùng tiếng quát tháo đã ngừng.....

Nhưng trong vòng mười thước, vẫn không có người dám lại gần.

.....

“Thư kí Đồng, hôm nay tâm tình của Y chủ tịch thế nào?” Quản lý bộ phận thị trường, tay cầm văn kiện cẩn thận hỏi tôi.

“Có chút tồi tệ.” Đều là người Trung Quốc, nên tôi đối với người quản lý hơn 40 tuổi này luôn

“Vây tôi.....” Người quản lý nhìn bộ văn kiện trên tay của mình có chút khó xử....

“Cháu nghĩ chú đừng đi vào.” Tôi có lòng tốt nhắc nhở ông.

“Không được, có việc thật khẩn cấp!” Tâm trạng của người quản lý nặng nề, lo lắng nói. “Nội dung của bản hợp đồng hình như bị tiết lộ ra bên ngoài....”

À, thì ra văn kiện kia quả thật cấp bách, hơn nữa bộ phận thư ký chúng tôi không thể bỏ qua văn kiện khẩn cấp.

“Chết cũng phải đi vào!” Về mặt người quản lý khẳng khái trưng ra bộ dáng hy sinh.

“Chúa chúc phúc cho chú, A men!” Nhìn bộ dáng suy sụp của người quản lý trung niên, tôi nhin không được mở miệng vui đùa, đột nhiên bên trong cửa sổ văn phòng bắn ra một ánh mắt lạnh lùng, tôi nhất thời cứng đờ cả người.

“Vây chú mau đi vào đi!” Tôi tỏ thái độ giải quyết việc chung, không muốn liên lụy người khác.

Quản lý gật đầu, đi được vài bước, ông ta quay đầu lại. “Thư ký Đồng, tôi nhớ cô hay mua tạp chí “Y học Trung Quốc” mỗi kì, vậy kì này có mua chưa? Chắc là chưa rồi, từ này tôi mới mua lúc sáng, cho cô mượn xem trước!”

“Vâng, xin cảm ơn!” Tôi gật đầu, nhận lấy tờ tạp chí.

Mỗi kì tôi đều mua quyển tạp chí này....Tôi thuần thực mở đến chuyên mục “Tâm sự của Bác Sĩ.”

«“Hôm nay, tôi gặp được một bệnh nhân thật dũng cảm, vì cơ thể của cô bé có bệnh, cần phải thay lá gan, trước khi lên bàn mổ, tôi hỏi cô bé. “Em sợ sao?”

Cô bé nói, “Em không sợ. Trời sinh em ra là dân cờ bạc, em đánh cá thời gian, em đánh cá vận mệnh, tương lai em còn muốn đánh cá cả tình yêu nữa, em cá cược so với mọi người đều lớn hơn, cho nên em không sợ.”

Tôi vuốt vuốt tóc của cô bé, bởi vì cô bé ấy chỉ mới là “cô gái” mười bốn tuổi.

Cuộc phẫu thuật thực hiện hoàn toàn thuận lợi....

Cô bé nhỏ dũng cảm kia vẫn không khóc.

Phẫu thuật xong, cô bé hỏi tôi. “Anh bác sĩ, em không có lá gan nữa, có phải về sau em sẽ trở nên thật nhất gan?”

Vì thế, tôi lại hỏi cô bé. “Vậy bây giờ em sợ đánh cá với thời gian, sợ đánh cá với vận mệnh à?”

Cô bé ấy vẫn kiên định lắc đầu.

Tôi nở nụ cười, bởi vì tôi biết, cô bé sẽ cho tôi đáp án kiên định ấy.

Cô bé thật dũng cảm, tôi tin tưởng vì em không sợ thua, có thể thắng rất nhiều, rất nhiều thứ khác, bởi vì Thượng Đế lấy đi lá gan của em, nhưng đã để lại cho em dũng khí.

Mà có rất nhiều người thân thể khỏe mạnh, lại chỉ có thể lựa chọn chờ đợi... chờ đợi dũng khí quay trở về trong lồng ngực.... (wow BB, so meanings)>

.....

Bác sĩ: Trần Dịch Bắc »

Chương thứ bốn — Trung Quốc, tôi muốn trở về!

« Tối hôm nọ, tôi trực ở phòng cấp cứu, nhận được một bệnh nhân bị thương nặng do tai nạn xe cộ. Bệnh nhân đã lâm vào hôn mê sâu, lỗ tai bên phải đã chảy máu rất nhiều.... Tôi dựa kinh nghiệm mà phán đoán, trong não bệnh nhân đã tụ máu, khả năng còn sống rất thấp.

Lúc chụp CT não kiểm tra, chứng minh hoài nghi của tôi đã đúng, vì thế tôi lập tức cho tiến hành giải phẫu.

Khi chuẩn bị đem bệnh nhân vào phòng phẫu thuật, có một người phụ nữ trung niên chạy đến níu lấy tôi, móng tay của bà ấy bấm trên cánh tay của tôi, bà khóc nói. “Bác sĩ, tôi cầu xin anh, nhất định phải cứu sống anh ấy, tôi không thể không có anh ấy...”

Tôi cố hết sức, cuối cùng rồi con người có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa, cũng không chạy nhanh hơn bước chân của tử thần.

Lúc sắp kết thúc cuộc phẫu thuật, đường cong của điện tâm đồ biến thành thẳng tắp. Giống như tôi đã đoán trước đó, bệnh nhân không thể sống được.

Tôi dùng máy rung tim châm vào ngực ông ấy, cố gắng không ngừng đè lồng ngực bệnh nhân, tôi hiểu được, đây chính là hình thức an ủi, đưa tiễn cuối cùng thay người nhà của bệnh nhân.

Khi phủ lên người bệnh nhân tấm vải trắng, lòng của tôi một mảnh yên tĩnh. Đối với tôi mà nói, sinh lão bệnh tử đã sớm tề liệt.

Bởi vì trên tay còn dính một chút chất dịch, tôi đưa tay rửa sạch sẽ, mới bước ra khỏi phòng phẫu thuật.

Không nghĩ tới, khi mở cánh cửa của phòng giải phẫu, người phụ nữ trung niên cùng một đứa bé còn quỳ gối ngoài cửa.

Tôi hoảng sợ, tôi đã làm hết sức mình, tôi chỉ có thể an ủi bọn họ, xin họ nén bi thương.

Người phụ nữ trung niên không ngừng khóc lặp lại lời nói. “Bác sĩ, cầu xin anh, cầu xin anh...”

Tôi chỉ có khả năng dùng lời an ủi để khuyên bảo.

Người phụ nữ trung niên khóc nói. “Bác sĩ, người chết không phải là người nhà của anh, không phải là người anh yêu ...”

Tôi lẳng lặng đứng ở nơi đó, nội tâm từ trước đến nay chưa từng bị chấn động đau đớn như vậy. Đúng, người chết, không phải là người tôi yêu...Chỉ cần người tôi yêu có một chút đau đớn nhỏ, trái tim tôi liền không ngừng lo lắng...Bởi vì không phải người tôi yêu, cho nên mới có thể mất cảm giác như vậy.....

Có câu “Lương y như từ mẫu”... thì ra, tôi chưa từng làm được như câu nói đó...

Vài năm trước đây, người của tôi yêu hỏi, vì sao tôi chọn ngành y, tôi chỉ cười màoí, cũng không có trả lời cô ấy.

Thật ra, thầy giáo dạy lớp vỡ lòng của tôi, cũng là bạn tốt của ông nội tôi, ông ấy dạy tôi hai chữ “Nhân tâm”. Vì chữ này, tôi đi theo ngành y, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng của tôi dần dần chết lặng. Ngược lại, tôi có một người bạn tốt, bởi vì xảy ra biến cố tình yêu lúc trẻ, cô ấy đành phải gác lại giấc mơ học Y khoa, nhưng hai chữ “Nhân Tâm” này, cô ấy chưa từng vứt bỏ. Trong lòng tôi, cô ấy mới có tư cách xưng là người “Bác sĩ”.

Trên vai gánh nặng trách nhiệm cùng sứ mạng, ý nghĩa của sinh mệnh là gì?...Tôi lại một lần nữa tự hỏi...

.....

Bác sĩ: Trầm Dịch Bắc »

Lời văn của Bắc Bắc....lời văn của anh thật là ấm áp.....tôi chậm rãi lật tờ tạp chí qua.

Người mà anh yêu?..... Người đó, chắc hẳn là chỉ tôi...

Anh ấy vẫn yêu tôi, tôi chưa từng nghi ngờ, chỉ là loại yêu này...chưa bao giờ là tình yêu trai gái.

Ngược lại, anh một lòng tưởng nhớ người “bạn tốt”, người đã từng trải qua cảm giác tình yêu trai gái.....

Chúng tôi đã chia tay bốn năm, nhưng anh đã xảy ra những chuyện gì, tôi đều có thể nhìn thấy trong cuốn tạp chí này.

Anh rất nổi tiếng trong chuyên mục “tâm sự của bác sĩ” của tạp chí y khoa nổi danh trong nước này. Trong các bài viết của anh, đều đủ các loại miêu tả dịu dàng, sâu sắc. Cái chết không đáng sợ, bệnh tật không đáng sợ, yên lặng đứng cảm cười đối mặt với cuộc đời. Bài viết của anh luôn có linh hồn, luôn dùng câu chữ đơn giản, nói cho người khác biết ý nghĩa của sinh mệnh là gì.

Cho dù đã phân ly, nhưng bởi vì anh đứng ở nơi dễ nhìn thấy, vì thế tôi biết rất nhiều tin tức về anh, anh thăng chức, anh tốt nghiệp bác sĩ.....Anh tham gia mấy cuộc phẫu thuật lớn trong nước, được rất nhiều bác sĩ chuyên nghiệp khen ngợi và khẳng định tài năng.....

Anh đã rất nổi tiếng, vì thế khi một vị phóng viên hỏi vì sao anh bận rộn như vậy, vẫn nhận lời tham gia viết chuyên mục “Tâm sự của bác sĩ” trong tạp chí Y khoa?

Tôi cũng rất muốn biết, bởi vì anh sống nốt tâm, tôi nghĩ cho dù có tâm sự, anh sẽ viết nhật kí chứ không nguyện ý tìm người trút ra.

Nhưng anh nói, anh mất liên lạc với người quan trọng nhất của cuộc đời anh. Cho nên anh cộng tác với chuyên mục này, để chia sẻ cùng cô ấy những chuyện xảy ra với anh trong những năm qua...

.....

Hôn lễ của Đại Đồng cũng gần đến, tôi cũng cảm thấy lòng nhớ nhà như cắt....

Trái tim bắt đầu rung động, bốn năm trôi quatâm tình sớm đã lắng đọng lại. Lúc này hẳn là đã có đủ dũng khí để đối mặt với anh, có phải là ngày nên trở về nhà hay không?

Trong lòng tôi, anh là người thân duy nhất trên thế giới còn sót lại.

Suy nghĩ, rung động mà do dự.....

Tiếng chuông di động vang lên, tôi nhìn trên màn hình, hoảng sợ,... tiêu đời! Tôi quên mất thông báo cho người môi giới hôn nhân, tôi không hài lòng cái gã đầu heo kia, vô cùng không hài

“Cô Đồng phải không? Tôi là Kim bên công ty môi giới hôn nhân, xin dành một chút thời gian rảnh đến đây, chúng tôi sẽ hoàn lại lệ phí cho cô!”

Bà ta khách sáo nói một tiếng trả lại lệ phí, tôi ngơ ngẩn cả người, tuy rằng vừa nhìn thấy cái gã đầu heo kia, tôi có hy vọng muốn lấy lại tiền thật, nhưng dễ dàng như vậy thật cũng quá kì quái!

“Vì sao trả lệ phí lại? Tôi chỉ là không vừa ý với người đó mà thôi, còn hy vọng các người giới thiệu tiếp tục mà!” Tôi cố ý nói.

“Cô Đồng.....Xin cô tha cho tôi đi! Chúng tôi không có đi hỏi thăm thông tin về cô mới vô tình để cô nhập hội. Chủ tịch tập đoàn Y thị.....Chúng tôi là người làm ăn nhỏ làm sao dám đụng vào....” Tiếng bà ta nơm nớp lo sợ, hối hận không thôi.

Mặt của tôi trầm xuống, quả nhiên lại là vì Y Đằng Diệu!

“Không cần để anh ta xen vào, tôi với anh ta không có liên quan gì cả!” Tôi không hờn không giận thậm trọng nói với bà ta.

“Cô Đồng, cô không phải là cố ý làm chúng tôi khó xử chứ?” Giọng bà ta như sắp khóc. “Hai ngày trước, anh Lý chỉ nhất thời hồ đồ sờ bàn tay nhỏ bé của cô một chút, không biết Y chủ tịch làm sao biết được, mà bẻ gãy xương tay của người ta....”

Tôi lạnh toát cả người, dãn cây bút bi trong tay thật mạnh xuống bàn giấy. Thật quá đáng mà! Tôi tức đến nỗi cơ thể run lên.

“Cô không biết đâu, lúc cô mất tích hai ngày, Y chủ tịch tưởng chúng tôi mời cô tham gia kết bạn ở đảo Jeju hai ngày cuối tuần nên kiên quyết bắt cả đoàn chúng tôi vừa bay đến đảo Jeju đã phải lập tức bay trở về. Tuy rằng Y chủ tịch có bồi thường tiền, nhưng không phải là vấn đề....cứ tình trạng này, công ty chúng tôi làm sao còn uy tín, danh dự nữa?”

Thật quá đáng! Thật là quá đáng mà!

“Bộp.” một tiếng, tôi tức giận đưa tay bẻ gãy cây bút bi trong tay.

Tôi phẫn nộ trừng trừng hai mắt nhìn cánh cửa ngoài ban công.

“Ầm” một tiếng, cửa mở...

Quản lý bộ phận sản xuất cúi đầu, cúi mặt đi ra...

“Các người đều là đám lợn Trung Quốc ngu xuẩn! Cút đi hết cho tôi!” Bên trong không ngừng phát ra tiếng ném các loại văn kiện cùng với tiếng gầm gừ giận dữ....

Đám lợn Trung Quốc ngu xuẩn?!!!!

Đủ! Đủ rồi! Đủ quá rồi!

Ở trong lòng tôi phẫn nộ điên cuồng gào thét dữ dội! Bây giờ anh ta bắt đầu sỉ nhục đến cả quốc gia của tôi!

Tôi mở máy tính ra, “tách tách tách”, nhanh chóng đánh xuống mấy chữ:

“Y Đằng Diệu! Anh đúng là con lợn lai Hàn - Nhật khôn kiếp! Anh đi chết đi! Bỏ tiểu thư mặc kệ!”

Cầm lấy giở sách, tôi cũng không quay đầu, thong thả bước ra khỏi văn phòng.

Trung Quốc! Tôi muốn t

27. Quyển 4 - Chương 05-06

Chương thứ năm — Ly biệt cuối thu

Tôi về nhà trong vòng một giờ, nhanh chóng sắp xếp hành lý đơn giản, nhằm hướng sân bay mà đi.

“Chị ơi, máy bay đi Trung Quốc mấy giờ cất cánh? Còn vé không ạ?” Tôi lo lắng sử dụng tiếng Hàn thuần thực hỏi người bán vé, chắc là mỗi ngày đều có chuyến bay đi về nước.

“Chỉ còn vé khoang hạng nhất* thôi. Bây giờ có khoảng một tiếng để check in, sau khi lên máy bay thì nửa tiếng sau sẽ cất cánh, xin hỏi cô có cần không?” (*first class seat)

Vé khoang hạng nhất à.....Đắt tiền quá, gần một vạn.....Thật không có lợi chút nào....

“Vậy còn vé bay đi nước nào khác chuẩn bị cất cánh mà có vé hạng phổ thông* không?” Khi Y Đăng Diệu còn chưa có xuất hiện, nên chạy trốn trước đi. (*economy class seat).

“Nước Pháp! Nửa tiếng sau sẽ bay. Cô có cần không?”

Nước Pháp à, rất muốn đi nha.....Qua đó du lịch vài ngày rồi trở về cũng tốt! Đúng lúc làm cho Y Đăng Diệu tức điên lên, làm cho anh ta không đoán được tôi đang ở đâu...!

Tôi quyết định thật nhanh. “Vâng! Cho tôi vé đi Pháp!”

Cô nhân viên bán vé nhanh chóng giúp tôi làm thủ tục, cô ta cung kính đưa vé máy bay cho tôi. “Của chị đây, check in ở cửa số ba, hiện tại chị có thể đi check in rồi!”

Tôi cầm lấy vé, nghĩ đến việc mình chạy thoát khỏi bàn tay ma quái của Y Đăng Diệu, tâm tình của tôi vui hẳn lên, khoái trá đi về cửa check in số ba.

“Ầm!” một tiếng, Tôi liêu lĩnh chen ngang qua hành lý của một bà lão....

“Xin lỗi bà, thật xin lỗi!” Tôi nhanh chóng giải thích, trên mặt bà lão khó coi đến cực điểm, tôi nhanh tay ngồi xuống giúp bà lão thu dọn quần áo bị rơi ra bốn phía....

“Please,please‘seized’the‘votes’*.” [Xin vui lòng cho xem vé]

Phía sau lưng tôi mơ hồ truyền tới giọng nói thản nhiên, không nhanh không chậm, từng âm điệu ngọt ngào dễ nghe...

Tôi chấn động.

Bắc Bắc.....

Không thể nào....Nhưng giọng nói này, sớm đã khắc sâu trong trí nhớ của tôi....

Tôi hoàn hồn quay đầu lại....

Một người đàn ông mập mạp có mái tóc đen, đang đưa vé ở cửa check in số một.

Tôi thở dài một hơi.....thì ra không phải là anh

Một nỗi mất mát tự nhiên trở dậy trong lòng, tôi quay lại tiếp tục cúi xuống giúp bà lão thu dọn quần áo bỏ vào vali.

Lưng tôi quay về phía sau, cho nên tôi không thấy ở cửa check in, có một thân ảnh tao nhã, nhìn người đàn ông Hàn Quốc ngoài đại sảnh tay đang giơ tấm bảng “Hoan nghênh ghé lại lần sau”, nở nụ cười thân thiện, vẫy tay chào.

Sau đó, anh ta cúi đầu tiếp tục làm thủ tục....

Người đàn ông trung niên thay tấm bảng đang cầm trên tay bằng tấm bảng khác. “Chào mừng đến với Hàn Quốc—Công ty cho thuê xe ô tô XX.

Trên bãi đỗ xe ngoài sân bay, có đậu một chiếc màu đen treo chữ “Cho thuê”.....

Nửa tiếng sau, một máy bay cất cánh đi Trung Quốc, một máy bay cất cánh qua Pháp....Hai máy bay đi hai hướng, xuyên qua đám mây trắng trên bầu trời.....

.....

Mùa thu năm 2004....

Khi vừa sẩy thai xong, tôi không lựa chọn quay trở về cái nhà nhỏ ấm áp trước đó nữa. Tôi ở lại nhà của Đại Đồng...

Tâm trạng của tôi suy sụp trầm trọng, cho dù Đại Đồng cùng Giang Mạnh Kỳ có luân phiên đùa giỡn với tôi, cũng không làm tâm tình tôi khá thêm hơn được.

Trong tay tôi mấy ngày qua luôn cầm đủ loại thuốc bổ quý. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của tôi do được bồi bổ, đã chậm rãi khôi phục hồng hào, khoẻ mạnh. Thuốc bổ này là tâm ý của mẹ Đại Đồng, nhưng thật sâu ở trong lòng tôi, hương vị thuốc này, xuất phát từ tay nghề của ai, làm sao có thể gạt được tôi? Huống hồ ở bên ngoài cửa sổ, tôi đã vài lần thấy anh không ngừng giữ chặt tay của mẹ Đại Đồng, làm cho bà khó xử.

Phòng của tôi nằm đối diện một ngã tư đường, dưới ánh đèn rực rỡ, luôn thường xuyên xuất hiện một người đàn ông đứng yên lặng lẽ.

Anh đứng lẳng lặng ở đó, không có lần nào quấy nhiễu tôi...

Một đêm....hai đêm....ba đêm...

Tôi từng nghĩ, tôi nhất định hận anh đến sông cạn đá mòn, tôi từng nghĩ, tôi mãi mãi không có một ngày tha thứ cho anh....

Nhưng lặng im nhìn anh hết ngày này qua ngày khác thân thể càng gầy yếu. Trái tim của tôi vẫn đau đớn như cũ. Tôi bị ai phát hiện, yêu sâu đậm một người, mãi mãi không có cách nào chân chính đi hận người đó. Vì thế, nỗi hận của tôi, không chống đỡ qua được mùa thu thứ nhất...

Cuối mùa thu...lá rụng bay đầy....

Bởi vì, sắp sửa phải ly biệt.....

Sau sẩy thai, lần đầu tiên tôi chủ động hẹn gặp anh. Cả hai chúng tôi bình tĩnh ngồi trong căn phòng nhỏ trong nhà...

Trên bàn có lá đơn ly hôn đã kí sẵn tên tôi....

Visa, hộ chiếu, tôi đã sớm bí mật làm xong. Chỉ là tôi không muốn bất kì ai biết, tôi sắp đi đến đất nước nào....

Ngay cả bản thân tôi cũng không biết, tôi cần bao nhiêu thời gian để chôn vùi tất cả....Hai năm? Bốn năm? Tám năm? Hoặc có thể là....lâu hơn nữa....

Anh cầm bút, lâu, thật lâu....cũng chưa hạ bút kí tên mình....

Khuôn mặt anh tái nhợt, quai hàm gầy yếu, cũng không ngẩng đầu nhìn ánh mắt lạnh lẽo của tôi một lần nào.

“Ký đi, Bắc Bắc, em không còn nhiều thời gian nữa!”

Tôi không còn nhiều thời gian nữa, bởi vì rạng sáng ngày mai, tôi phải rời khỏi thành phố này...

“Có thể nói cho anh biết, em sẽ đi đâu không? Ít nhất, chúng ta còn liên lạc được!” Giọng anh rất nhẹ, cũng rất cố chấp.

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu....Tương lai của tôi, đã không thể để cho anh tham dự vào nữa....

“Nếu muốn tốt cho em, thì đừng hỏi nữa, kí tên đi.” Tôi bình tĩnh thúc giục.

“Thật sự hận anh như vậy sao? Ngay cả đi nơi nào, cũng không đồng ý cho anh biết?....” Anh cầm bút, khoẻ môi khẽ động, khó khăn làm cho môi mỉm cười, đáng tiếc... anh thất bại.

Tôi nhắm mắt, im lặng...

“Nếu đây là mong muốn của em....anh ký...” Anh gạt đầu, nhắm mắt, che dấu nỗi đau đớn.

Đường đường chính chính, anh hạ bút kí tên mình lên

Đề nén giọt nước mắt xúc động xuống, tôi cầm lấy lá đơn ly hôn, khổ sở cuối đầu chào, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Có thể ở lại chốc lát không? Ít nhất, cũng ăn một bữa cơm, rồi hãy đi.” Anh vẫn ngồi chỗ cũ, đưa lưng về phía tôi, hỏi thật bình tĩnh.

Bước chân của tôi chậm lại...Không có cách nào quay đầu, cũng không thể tuyệt tình bước đi.

Anh cũng đã đứng dậy, đi vào nhà bếp....Trong nhà bếp vang lên âm thanh của xoong nồi, chén bát...

Khoé mắt của tôi thoáng chốc ướt át...Tôi nhìn không được, đi vào nhà bếp. “Bắc Bắc, đừng nấu gì cả, hơn tám giờ rồi, em cũng đã ăn...”

Anh vẫn đưa lưng về phía tôi, cố chấp, bận rộn bật lửa bếp lên, rửa rau, cắt củ... không để ý xuống ngón tay đã bị dao cắt trúng, máu đã chảy ra.... “Rất nhanh,..rất nhanh là có thể ăn rồi...”

“Bắc Bắc...” Cuối cùng chịu không nổi, tôi tiến lên, ôm phía sau thắt lưng anh. “Đừng như vậy! Em không hận anh nữa! Em không trách anh nữa! Thật sự!.....Anh không cần khổ sở!”

Anh chậm rãi xoay người, cúi đầu ôm tôi thật chặt....thật chặt...

“Đừng đi...” Anh cúi đầu nói, tình cảm yêu thương đè nén bấy lâu như con mãnh thú được thả ra khỏi lồng.

Tôi ở trong lòng anh lắc đầu. “Em phải đi, vì quá đau lòng....Nếu không đi, thật sự ngay cả thở em cũng cảm thấy đau...”

“Em vẫn hận anh...” Trong ngực anh phát ra tiếng cười nhẹ đau đớn.

“Không hận! Thật đó! Bởi vì, bất luận có như thế nào thì anh vẫn là người quan trọng nhất trong cuộc đời em. Em không có cách nào hận anh...”

Cho dù mất đi tình yêu, ít nhất chúng tôi còn giữ lại được một thứ tình cảm trân quý khác. Không bất kì ai muốn làm to chuyện ra, có tổn thương đi nữa cũng gạt bỏ không được tình cảm tốt đẹp dành cho nhau.

“Em cũng là.....người quan trọng nhất trong cuộc đời anh” Anh đem đầu của tôi đặt nơi vị trí trái tim anh, không muốn thả tôi ra.

.....

Đêm hôm đó, chúng tôi trở thành vợ chồng chân chính....

Đêm hôm đó, anh đem bản thân mình trở thành tế phẩm, bồi thường tiếc nuối của tôi.

Đêm hôm đó, đã đặt dấu chấm hết cho mối tình đầu yêu dấu của tôi.

Đêm hôm đó, tôi hét lớn một lần cuối cùng, “Bắc Bắc, em rất yêu anh!” Từ nay về sau, anh ở trong trí nhớ của tôi, chỉ có thể là người anh trai....

Trời sáng rồi, vì thế... chỉ có thể nói tạm biệt....

Chương thứ sáu — Giải vây [thượng]

Paris là một thành phố cực kỳ lãng mạn, tuy rằng tôi có chút sợ hãi vì không rành ngôn ngữ, nhưng cảnh đẹp lại làm tôi say mê.

Quảng trường Paris là nơi mà những người yêu nhau thường hay hẹn hò, dưới ánh mắt chói chang của mặt trời hay là dưới ô dù của ngày mưa, Paris luôn luôn dõi theo hình ảnh ngọt ngào hoặc là cảm giác thất vọng. Một số sự chờ đợi nó có thể kéo dài mãi mãi, để trong nháy mắt có thể trở thành điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời con người. Khắp quảng trường Paris nơi đâu tỏa ra mùi thơm của hoa, dòng nước chảy xuôi ngọt ngào như nốt nhạc ưu thương. Có rất nhiều người đã cầu hôn ở đây, có người hạnh phúc ngọt

ngào, nhưng cũng có nhiều người ở nơi này nén lệ ưu thương kết thúc mối tình của mình. Mỗi ngày con tàu Beteaux-Mouches đậu ở ven sông Seine đều chạy dọc từ tháp Eiffel đến Saint-Michel mới dừng lại, những cặp đôi yêu nhau ở trong nhà ăn hưởng thụ bữa tối, ánh sáng của những ngọn đèn chiếu xuống mặt nước làm phản chiếu hình ảnh ngược của thành phố hoa lệ, sông Seine chậm rãi chảy xuôi như lời thề của những người yêu nhau, vĩnh viễn không ngừng lại.

Paris, Paris.... Nơi này làm cho người ta tin rằng nó chính là thủ đô của tình yêu.

Trời tối dần, tôi cầm trên tay tờ giấy tiếng Pháp đã phiên dịch của người phục vụ trong khách sạn đưa, ra ngả tư hỏi thăm đường...

Ở lại Paris một đêm cuối cùng này, tôi muốn đi câu lạc bộ đêm Moulin Rouge* rất nổi tiếng trên thế giới để xem biểu diễn. (*Moulin Rouge là một câu lạc bộ chuyên biểu diễn các tiết mục múa rất hấp dẫn...và cũng có những màn múa rất gợi dục.)

Đi dạo vòng quanh, lúc sắp đến nơi thì.....

“Bùm” một tiếng, cổ tay của cô bị một người dùng lực đẩy mạnh đụng vào vách tường...Một người da đen, cướp lấy túi sách của tôi bỏ chạy thật nhanh

“Ăn cướp! Ăn cướp!”*. Tôi lớn tiếng kêu cứu, nhưng không có bất cứ kẻ nào chạy tới giúp. Những người qua đường tóc vàng mắt xanh kia, chỉ là lạnh lùng liên tiếp nhìn tôi. (*nguyên bản : robbery)

Thì ra, những kẻ đầu đường xó chợ ở Paris, Pháp cũng tầm thường như vậy.

“Mẹ kiếp”*. Tôi ảo não thốt ra lời thô tục, đẩy đám người ra, chạy theo hướng tên da đen kia mà điên cuồng rượt theo. (*nguyên bản: shit : cứt thật, mẹ kiếp...ect.. một dạng tiếng chửi tục)

Trong túi sách chứa tất cả gia tài của tôi! Tiền mặt, tài khoản ngân hàng, thậm chí còn có vé đi xem biểu diễn ở Moulin Rouge.

Đuổi theo khoảng năm mươi thước, tôi uể oải phát hiện, tên cướp da đen kia đã không thấy bóng dáng nữa, mà tôi, ngay cả giày cao gót đều đã hư hỏng!

Tôi oán hận đứng trước căn nhà kiểu cũ, quả thật muốn hung hăng đá mấy cái vào vách tường cho thoả mối hận trong lòng.

Tôi nên làm cái gì bây giờ!? Không nghĩ chuyện xui xẻo như vậy lại xảy ra với tôi.

Một người đàn ông trung niên thấp bé, gầy yếu người Pháp, giữ chặt tay của tôi, nói với tôi một tràng tiếng Pháp dài....

Vì không biết tiếng Pháp nên tôi dùng tiếng Anh trả lời ông ta. “Tôi xin lỗi, tôi không nói được tiếng Pháp”*. (*nguyên bản: I’m sorry I don’t know how listen French)

Nhưng ông ta hiểu tiếng Anh. Ông ta nói không ngừng, dường như là đang hỏi tôi cái gì đó.....Hỏi đường? Có vẻ không đúng lắm....

Tôi nghe hoa cả đầu chóng cả mặt cũng không hiểu, đành phải dùng từ đơn giản nhất nói. “NO! NO!NO!”
Hết lần này tới lần khác trả lời ông ta.

Nhưng không biết vì sao, ông ta bắt đầu lo lắng lôi kéo tay của tôi, bộ dạng dường như muốn tôi giúp đỡ cái gì đó...

Tôi hoảng hốt, người đàn ông trung niên này mạnh quá, tôi giãy dụa mà cũng không thoát khỏi tay ông ta được.

Đột nhiên, phía sau một một ngõ nhỏ truyền đến tiếng nói nhẹ nhàng giàu từ tính.

“LePrésident,celadevraitêtreMisspassagers,simplementdepassagedansla.” Là tiếng Pháp, quả nhiên là ngôn ngữ tốt nhất trên thế giới. Đột nhiên cô cảm thấy, tiếng nói từ người kia có âm điệu giống như từ tiếng đàn violon ngọt ngào.

Tôi cùng người đàn ông Pháp đồng thời xoay người lại...

Một người đàn ông tóc đen, mạnh mẽ cao lớn từ trong ngõ nhỏ đi ra. Anh ta khách khí nói chuyện gì đó với người đàn ông trung niên...

Tôi chú ý thấy, ngoài cao to ra, anh ta thật bình thường. Giống như một người Trung Quốc nào đó đi ngang qua đường mà tôi vẫn gặp hàng ngày, nhưng tiếng nói anh ta dễ nghe đến nỗi làm cho người ta cảm thấy an toàn. Đôi mắt anh ta toả ra sự ấm áp, làm cho người ta không muốn rời đi, nụ cười trên mặt anh trong suốt, không hề có tạp chất.

Anh ta bình thường,...thật bình thường, bình thường nhưng lại làm cho người ta không thể dời ánh mắt.

Sau khi người đàn ông trung niên kia cùng anh ta trao đổi vài câu xong, ông ta chấn động, nhanh tay buông lỏng tôi ra, không ngừng ra dấu giải thích.

Anh ta mỉm cười nhẹ, sau đó dùng tiếng Anh hỏi tôi có bị người đàn ông trung niên mạo phạm gì không...

Tôi lắc đầu, ngoại trừ dưới tình thế cấp bách ông ta kéo lấy tay tôi, ngoài ra không có cử chỉ mạo phạm nào.

Vì thế, anh ta nhã nhặn, lịch sự giải thích cùng người đàn ông trung niên kia vài câu....Sau đó, chỉ thấy ông ta chạy đi theo hướng mà ông ta đã đi tới..

Anh ta vẫn mỉm cười nhìn bộ dạng mất hồn của tôi. Anh dùng tiếng Anh hỏi thêm, nhưng tôi còn hoảng hốt không trả lời, vì thế, anh dùng tiếng Nhật, tiếng Hàn, tiếng Mã lai, tiếng Trung Quốc....hỏi tôi đến từ nước nào...

Anh ta cười thật dịu dàng, thật ôn hoà, tôi vừa rồi quá sợ cũng đã bình phục lại.

“Tôi là người Trung Quốc.” Tôi dùng tiếng Trung nói với anh ta.

Anh ta thì sao nhỉ? Quá mức dịu dàng....nhìn không giống người Nhật Bản!

“Tôi cũng vậy.” Anh ta dùng tiếng Trung thuần khiết trả lời tôi, còn cười lớn hơn nữa.

Mấy ngày nay ở nước Pháp, khổ sở vì không rành ngôn ngữ, nhìn thấy đồng hương, tôi kích động. “Tôi đến từ thành phố X Trung Quốc, anh ở đâu? Anh là người thành phố nào?”

Anh ta hơi kinh ngạc, nhưng nụ cười vẫn không giảm. “Tôi cũng ở thành phố X, thật trùng hợp.”

Trùng hợp như vậy, thật làm cho người ta khoái trá! Tôi trả lại cho anh ta một nụ cười vui mừng thật to.

“Cô đi du lịch à? Cô bị lạc đoàn sao?” Anh ta hỏi tôi.

“Tôi đi du lịch chỉ có một mình! Còn anh thì sao?” Tôi vui vẻ nói với anh ta, không biết vì sao, đối với anh ta, tôi có một cảm giác thật thân thiết. Có lẽ, bởi vì khó gặp người đồng hương ở nước ngoài...

“Tôi đi thăm người nhà.” Anh ta nhìn tôi do dự một chút, rồi nói với tôi. “Cô không nên dừng lại ở ngõ nhỏ này.”

“Vì sao?” Tôi nghi hoặc hỏi. “Tôi định hỏi anh, vừa rồi anh cùng người Pháp kia nói cái gì?”

“Chưa nói cái gì hết, chỉ nói cho ông ta biết, cô là khách du lịch, tình cờ đi ngang qua mà thôi.”

“Vì sao ông ta lôi kéo tôi như vậy?” Tôi là người tò mò, thích biết rõ ngọn ngành mọi chuyện.

“Bởi vì dừng tại ngõ nhỏ này chỉ có hai loại người, đó là: Phụ nữ cần tiền và đàn ông cần giải quyết sinh lý.” Anh ta mỉm cười bình tĩnh nói cho tôi biết.

“À!” Tôi đứng chết trân, tuy rằng anh ta nói thật uyển chuyển, không cần nói trắng ra, người nghe cũng hiểu được. Trách không được vừa rồi người đàn ông trung niên kia.....Nhưng anh ta cũng là theo ngõ nhỏ kia đi ra nha, chẳng lẽ.....

“Nơi này gái bán hoa đều làm nột trợ, cho nên ngõ nhỏ này thoát nhìn không giống làng chơi, nhưng kỳ thật rất nổi tiếng ở Pháp.” Khoé môi anh ta khẽ nhếch lên, lúc anh ta nói tiếng Trung, tiếng nói trầm hơn cả phát thanh viên trong radio. “Chúng ta đi ra ngoài kia đi.”

Tôi gật đầu, đi theo anh ta ra khỏi ngõ nhỏ chết tiệt đó.

Không biết vì sao, anh ta cho tôi một cảm giác an toàn khó hiểu, loại cảm giác này trước nay chưa bao giờ có. Thậm chí làm cho tôi không muốn nghĩ nhiều về việc anh ta cũng mới từ ngõ nhỏ ấy bước ra.

Anh ta ra đến nơi đậu chiếc xe màu đen, quay đầu lại nhìn thấy cô lắc lắc đôi giày cao gót bị hỏng, lịch sự hỏi tôi. “Cô có cần tôi tiến một đoạn đường không?”

“Nếu..... Có thể.....” Tôi ngửa đầu nhìn vào đôi mắt dịu dàng và nụ cười ấm áp của anh ta, trong lòng cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua...

Vì sao một bộ dáng bình thường như vậy, lại làm cho người ta có cảm giác thoải mái? Tựa như tiếng thì thầm của mùa xuân, làm cho người ta nhìn không được mà đến gần, bởi vì lại gần có thể nghe được mùa xuân về, trăm hoa đua nở.

28. Quyển 4 - Chương 07-08

Chương thứ bảy — Giải vây [trung]

“Tôi đưa cô về.” Anh ta sợ tôi xấu hổ nên đích thân mở cửa xe cho tôi.

Anh ta mở cửa xe ra, không gian bên trong thật giống như anh ta...làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Anh ta cúi đầu nhìn thoáng qua đôi giày của tôi, cẩn thận nói. “Trước khi chở cô về khách sạn, hay là đưa cô đi mua một đôi giày?”

Tôi cúi đầu nhìn đôi giày không thể chống đỡ đến sáng ngày mai, buồn rầu, ngại ngần mở miệng. “Nếu anh không phiền.....Xin cảm ơn.....”

“Không sao cả, chuyện này bình thường thôi, cô không cần ngại.” Anh ta nhẹ nhàng băng quơ cắt đứt lời nói của tôi, sau đó hỏi tôi mua loại giày nào, cuối cùng anh ta ngừng xe ở một cửa hàng giày như tôi đã nói.

“Tôi sẽ vào cùng cô, tôi nói được tiếng Pháp, sẽ nói chuyện với chủ cửa hàng, biết đâu đang có chương trình khuyến mãi.”

Anh ta là người đàn ông biết cách săn sóc phụ nữ, không quá mạnh bạo cũng không quá nhu nhược. Vóc dáng cao lớn của anh ta đứng ở bên cạnh tôi, làm cho tôi cảm thấy rất an toàn. Anh ta trao đổi cùng nhân viên của cửa hàng, sau đó quay lại phiên dịch cho tôi nghe. Không quá mức ân cần, cũng không phải xa lạ, lạnh nhạt. Anh ta là một người đàn ông biết chừng mực rõ ràng.

Tôi mang một đôi giày cao gót thích hợp vào chân, vui sướng hỏi anh ta. “Có đẹp không?” Tôi thích màu lam nhạt thoải mái của đôi giày này, nó giống như cảm giác mà người ta cảm nhận được từ anh ta...luôn luôn dễ thở.

Thật lạ kì, tôi với anh ta hoàn toàn là hai người xa lạ....

Anh ta gạt đầu, ánh mắt chứa nụ cười. “Đẹp lắm! nhưng cô đang đi du lịch, có nên mua đôi giày thấp đế một chút không?”

Tôi làm vẻ mặt đau khổ thiệt thòi, chỉ chỉ nhiều lần vào vào lồng ngực cường tráng của anh ta nói. “Không cần! Chúng tôi đều là thành viên của vương quốc những Chú Lùn, không nên mang giày đế thấp.”

Nụ cười của anh ta càng đậm, ánh mắt tinh quái trêu trọc. “Cô không biết người Pháp rất thích vóc dáng nhỏ nhắn của người Trung Quốc sao? Nếu cô càng “nhỏ” tẹo giá.... Nhiều khả năng sẽ có một cuộc gặp gỡ bất ngờ lãng mạn.”

“Tôi không muốn cùng người Pháp có cuộc gặp gỡ bất ngờ đâu!” Nếu người Pháp có lãng mạn thêm đi chăng nữa, bà cô này cũng không có hứng thú.

Anh ta cười nhưng không nói gì....

Tôi vui vẻ mang đôi giày cao gót xinh đẹp mới vừa mua vào, thuận tay sờ vào túi sách....nụ cười của tôi lập tức cứng lại.

Tôi quả nhiên đã quên mất.....

Tôi cởi đôi giày ra, trước mặt nhân viên của cửa hàng xấu hổ đến cực điểm kéo ống tay áo của anh ta. “Chúng ta đi thôi, tôi không mua nữa.”

Anh ta kinh ngạc, “Sao lại không mua nữa? Cử động không thoải mái à?”

“Tôi.... tôi.... Vừa rồi trước khi gặp anh... bị một tên da đen cướp lấy túi sách, hiện tại tôi....” Xấu hổ quá đi mất.....

Anh ta chăm chú nhìn tôi rồi liếc mắt một cái, cuối cùng, nhẹ nhàng cười cười. “Không sao cả, tôi giúp cô mua trước đôi giày này, nhìn xem, đôi giày dưới chân cô không thể mang được nữa...”

Xấu hổ cùng với cảm động... tôi không có ngăn cản anh ta cầm lấy đôi giày đi đến quầy tính tiền.

Lúc ở Hàn Quốc, rất nhiều người đàn ông hào phóng hơn anh ta, tiêu tiền nhiều hơn anh ta, nhưng không cho tôi một cảm giác cảm động. Bởi vì trong mắt của những người đàn ông ó loé lên “một phần cày cấy, một phần thu hoạch”. Anh ta thì khác, ánh mắt không hề chứa tạp chất, chỉ thuần túy chứa hai chữ “giúp đỡ

Đột nhiên tôi có cảm giác muốn cùng người đàn ông xa lạ này, từ nay về sau có nhiều tình cảm xúc động khác nữa.

Yêu ngay lần gặp đầu tiên*? Không thể nào, tôi đã 24 tuổi, không còn có cảm tình ngây thơ như trước kia. (* nguyên tác: nhất kiến chung tình)

Tôi chỉ cần một người có thể nắm tay cả đời, một vòng tay an toàn ôm ấp.

Trong tưởng tượng của tôi, người đó không cần vĩ đại, không cần quá yêu tôi, chỉ cần chúng tôi có thể cùng nhau hợp sức xây dựng một gia đình ấm áp là tốt rồi.

Lần đầu tiên tôi cảm thấy....tôi đã tìm được rồi.... một đối tượng vô cùng thích hợp.

.....

Mua đôi giày mới xong, trên đường đi anh ta thuận miệng hỏi. “Lúc này cô định đi đâu vậy? Sao đi có một mình trên con đường kia? Nơi đó không có an toàn.”

“Tôi muốn đi xem biểu diễn ở Moulin Rouge, nhưng vé vào cửa cũng nằm trong túi sách, vé thật đắt tiền...” Tôi uể oải trả lời.

“Xem biểu diễn ở Moulin Rouge?” Anh ta suy nghĩ một chút, sờ soạng túi tiền của mình, đưa cho tôi hai tấm vé. “Vừa rồi bác Đới Thụy ép tôi lấy hai tấm vé này, khách hàng đặc biệt của bác ấy tặng. Tôi đối với thứ này không có hứng thú, nếu cô không để ý vé vào cửa là ở đâu mà có, tôi tặng lại cho cô.”

Gái bán hoa đưa cho anh ta vé đi xem biểu diễn ở Moulin Rouge đắt tiền như vậy sao? Anh ta kêu người đó bằng bác Đới Thụy? Như vậy chứng tỏ anh ta không phải một trong những người khách vào đó!?

Trong lòng tôi có chút vui mừng ...

Nhận lấy hai tấm vé. “Anh không đi cùng tôi à?” Lời vừa nói ra, tôi liền hối hận, anh ta vừa rồi rõ ràng nói không hứng thú mới tặng vé lại cho tôi.

Anh ta sững sốt một chút, gượng ép gạt đầu, nhẹ nhàng nói. “Nếu cô không có người đi chung, tôi có thể đi cùng. Dù sao một cô gái đi vào chỗ ấy cũng không an toàn lắm. Nhưng tôi nói trước cho cô chuẩn bị tâm lý, một nam một nữ đi vào đó xem biểu diễn có một chút hơi xấu hổ nhé!”

Xấu hổ?...

Ồ! Moulin Rouge là một câu lạc bộ đêm.....tôi lập tức hiểu được ý của anh ta nói...

Toàn bộ câu lạc bộ Moulin Rouge đang trình diễn tiết mục ca múa mừng cảnh thái bình, có hơn mười cô gái mặc trang phục bằng lông chim, trên đó gắn rất nhiều viên pha lê, chiếu sáng loang loáng đang trình bày bài múa... trông giống như điệu múa các mỹ nữ của Thuỷ tộc....Đó là một điệu múa nổi tiếng của nước Pháp, vô cùng náo nhiệt....kĩ thuật biểu diễn điêu luyện cùng với ánh đèn sân khấu hoa lệ làm cho người ta say mê.

Dĩ nhiên, sự xấu hổ cũng từ từ mà đến, càng về khuya, những màn biểu diễn càng nóng bỏng, gợi dục....làm cho nhiều quan khách cứng lưỡi.

Ngọn đèn đủ loại màu sắc, chiếu vào gương mặt trông bình thường nhưng xấu hổ đến mất tự nhiên của anh ta....trong mắt tôi lại càng thấy thêm phần hấp dẫn.

Anh ta có nụ cười vô cùng... vô cùng động lòng người...bất kể là cười nhẹ, cười lớn, hay cười xấu hổ.... đều làm cho tôi đui mù... Có anh ta tồn tại, mùa đông có thể xua tan giá lạnh.

Chương thứ tám — Giải vây [hạ]

Nhóm vũ công trên sân khấu đi xuống, có một cô gái tóc vàng mặc đồ tắm, dáng người nóng bỏng bò lên người anh ta.

Anh ta xấu hổ xua tay, cô gái nói thêm vài câu tiếng Pháp gì đó, trong đó có một câu mà người đàn ông trung niên tại ngõ nhỏ trước đó đã nói với tôi.

Chờ anh ta từ chối cô gái tóc vàng xong, tôi tò mò hỏi. “Le’sexe‘orall có nghĩa là gì??”

Mọi người xung quanh phóng ánh mắt kì lạ nhìn lại phía tôi, nụ cười anh ta biến mất....

“Không thể nói được sao?” Tôi càng thêm tò mò. “Người đàn ông trung niên kia cũng hỏi tôi như vậy, cô gái tóc vàng vừa rồi cũng hỏi giống nhau.”

Anh ta không có trả lời tôi, mấy người đàn ông ngồi gần bên cạnh cười lớn, trong đó có một người đàn ông đôi mắt màu xanh lục, huyết sáo, nghịch ngợm dùng thứ tiếng Trung không nhuần nhuyễn nói. “Cô gái, tôi thay người bạn của cô nói cho cô biết nhé, câu đó có nghĩa là “quan hệ bằng miệng”* đấy!” (* nguyên bản : khẩu giao, blow job lol)

Mặt của tôi đỏ ửng lên, xấu hổ đến nỗi muốn tìm một cái giếng mà trực tiếp nhảy xuống!

Anh ta nhìn người đàn ông màu xanh lục nở nụ cười lịch sự. Người đàn ông mắt xanh lục thấy nụ cười của anh ta, ngại ngần thu hồi nụ cười của mình.

“Tôi... tôi chỉ là thuận miệng hỏi cho biết thôi....Ông ta, người đàn ông lúc chiều ấy.....” Tôi xấu hổ đến mức không biết nên giải thích như thế nào cho hành động mất mặt của mình.

“Không sao, chỉ là hiểu lầm thôi. Ông người Pháp ấy hỏi cô giá cả, cô cứ trả lời NO, ông ta tưởng cô chê ít nên tăng thêm 30 Euro rồi thành 60 Euro....Ông ta rất có thành ý nên luôn tìm cách giải thích....” Anh ta nói rất băng quơ, giống như đang nói một vấn đề bình thường...

“.....” Tôi lại không nói được gì!

Anh ta miêu tả chuyện đó bình thản, có xấu hổ nhưng lại không có gì quan trọng...Anh ta ngạo mạn đổ thêm nước vào ly, chúng tôi đều nhìn nhau cười cho qua.

Từ trong câu lạc bộ Moulin Rouge đi ra, đã gần ba giờ sáng,Parisđầu thu rất mát mẻ, trên vai tôi khoác chiếc áo của anh ta, thật ấm áp.....

Xe anh ta dừng trước cửa khách sạn...

“Bị cướp mất túi sách mà không lo lắng sao? Có cần lấy điện thoại của tôi gọi về cho gia đình không?” Anh ta cẩn thận nhắc nhở tôi.

“Thật sự cảm ơn anh, nếu có thể.....” Điện thoại của tôi để trong túi xách cũng đã bị tên da đen cướp đi mất.

Quả thật dọc đường đi tôi luôn lo lắng vấn đề này, tôi nên nhờ ai giúp đỡ đây?

Anh ta đưa điện thoại cho tôi.

Tôi nhanh chóng gọi vào số của Đại Đồng, nhưng ở Bắc Kinh giờ này đã mười giờ, nhưng tôi vẫn bấm số gọi....Điện thoại của cô ấy không có người bắt....

Bắc Bắc..... Tôi bấm vào số rồi lại do dự....Đã lâu, thật lâu rồi, không liên lạc với anh.....

Hiện tại chắc anh đang đi làm, gọi điện thoại có đường đột lắm không?...Lúc này chắc anh đang ở bệnh viện, hoặc là đang trực, hoặc là đang trong phòng giải phẫu....

Được rồi, quên đi....

Tôi đưa trả lại điện thoại cho anh ta, hít một hơi thật sâu, cố lấy hết dũng khí mở miệng. “Ngày mai tôi đã bay về Trung Quốc, tôi còn một chút tiền lộ phí chưa có thanh toán, nếu có thể..... Anh, anh..... có thể cho tôi mượn một ít tiền không?.....Tôi đem hộ chiếu photo ra cho anh một bản.... Khi trở lại thành phố X, tôi lập tức đem tiền trả lại cho anh, còn trả thêm tiền lãi suất.....Như vậy có được không?”

Anh ta sững sốt, hiển nhiên không đoán được là tôi gặp khó khăn như vậy, mười giây sau, anh ta gật đầu. “Được.”

Anh ta mở ví ra, đưa cho tôi 2.000 Euro. “Bao nhiêu đây đủ không?”

Anh ta hào phóng, anh ta thiện lương, càng làm cho tôi ngại ngùng, tôi không có lập tức đưa tay nhận lấy tiền, mà ngược lại chần chờ hỏi anh ta. “Anh...không sợ tôi lừa gạt sao?”

Anh ta cười cười hỏi lại tôi. “Cô là người như vậy à?”

“Tôi dĩ nhiên là không phải rồi!” Tôi ngồi thẳng người, gấp đến độ thiếu chút nữa đã thốt ra lời thề d

“Thì phải rồi...” Anh ta nhẹ nhàng tiếp lời. “Đối với tiền bạc tôi luôn không có suy nghĩ nhiều.”

Không có hoài nghi, chỉ có tin tưởng, cảm giác này thật làm cho người ta thoải mái.

Tôi đem số tiền vừa nhận được trả lại cho anh ta một nửa. “1000 Euro là đủ rồi!”

Anh ta cũng không nói thêm gì, đem số tiền còn lại một lần nữa bỏ vào ví của mình.

“Thật sự rất cảm ơn anh!” Tôi cắn cắn môi, lấy hết dũng khí mời. “Khi trở lại thành phố X, tôi liên lạc với anh, mời anh ăn bữa cơm được không?”

Anh ta cười nhưng không nói gì...

“Anh có thể cho tôi số điện thoại.....” Còn có thể liên lạc bằng điện thoại...

“Được.” Anh ta cúi đầu xuống, lấy miếng giấy nhỏ viết lên một dãy số, lịch sự đem tờ giấy gấp lại đưa cho tôi.

Tôi cầm lấy cái áo trả lại cho anh ta, mở cửa xe, bước xuống, nhìn vào trong xe nói với anh ta. “Anh chờ một chút, tôi vào khách sạn đem hộ chiếu photo đưa cho anh.”

Anh ta bật cười, xua tay. “Không cần đâu, tôi tin tưởng cô.”

“Tôi phải đi rồi, tạm biệt.” Không để cho tôi nói thêm gì, anh ta nói lời tạm biệt.

“Tạm biệt.” Tôi lại bị nụ cười dịu dàng của anh ta hấp dẫn.

Tôi đứng ở phía sau nhìn theo chiếc xe anh ta từ từ chạy đi....

Chuyện này có được tính là một cuộc gặp gỡ lãng mạn bất ngờ không?.....

Tôi đem tờ giấy chậm rãi mở ra xem. “Thôi Hải Kỳ, tài khoản ngân hàng số.....”

Anh ta tên là Thôi Hải Kỳ? Trong tám tiếng đồng hồ đi chung, chúng tôi quên mất hỏi tên lẫn nhau...

Lần sau gọi điện thoại cho anh ta, tôi nên giới thiệu mình ra sao đây?

Điện thoại.....Tôi kinh ngạc phát hiện, anh ta không có ghi lại số điện thoại cho tôi.

Có một chút cảm giác mắt mát mát nổi lên, thì ra nụ cười nở rộ tựa như biển cả kia chỉ như một người đàn ông đi qua đường không có dự định thân quen cùng tôi.

29. Quyển 4 - Chương 09-10

Chương thứ chín — Thích thú

“Leng keng, leng keng!” Tôi liên tiếp ấn chuông cửa.

Từ Paris bay đến Bắc Kinh hết 11 tiếng, lại từ Bắc Kinh bay đến thành phố X mất thêm hơn hai tiếng đồng hồ nữa. Hơn nữa, phải đợi ở sân bay một thời gian dài, tôi đã hơn một đêm chưa có ngủ đủ giấc, quả thật mệt muốn chết rồi.

Vừa đến thành phố X, tôi liền tìm ngôi nhà mới mà Đại Đồng đang ở cùng với vị hôn phu. Tôi sẽ cùng của cô ấy tiệc tùng vài ngày trong nhà, làm cho cô nàng chết tiệt ấy hiểu cái gì là “mời thần thì dễ, đuổi thần thì khó”.

“Ầm, ầm, ầm!” Bấm chuông cửa không được, tôi không tha trực tiếp gõ vào cửa. Chưa tới chín giờ, không phải cô ấy cùng vị hôn phu cuồng nhiệt ở trên giường rồi chứ!?

“Tối ngay!” Tiếng một người đàn ông không hờn không giận truyền tới.

Oh My god! Nhiều khả năng là tôi đã làm gián đoạn chuyện tốt của người ta rồi....

Khoan! Khoan!....Giọng nói này nghe rất quen thuộc nha...

Tôi còn chưa có đủ thời gian để cân nhắc, cánh cửa lớn đã mở mạnh ra.

Trong tức khắc, kẻ trong nhà, người ngoài cửa đều choáng váng....

Đầu tóc rối tung, áo trên người chỉ cài có vài nút, phía dưới lộ ra cơ bụng rắn chắc, hạ thân mặc một cái quần xì trông thật đáng yêu, cái người lồi thoi lếch thếch, gọi cảm đến muốn đòi mạng người ta kia, thì ra là — Giang Mạnh Kỳ!

Miệng của tôi ngơ ngác mở ra thành hình chữ O thật to.

Oh My God!...

Tôi cùng với Giang Mạnh Kỳ cả hai đều bị đá kích

“Ầm!” một tiếng nữa, quả nhiên cậu ta dùng sức đóng cửa lại.

m thanh quá lớn, ruốt cuộc cũng làm tôi hoàn hồn!

“Mở cửa!... Mở cửa!.... Mở cửa ra!” Tôi cười lớn, đập cửa. Thật là có ý nghĩa nha, cái tên kia xấu hổ, chột dạ cái gì chứ?

Bên trong có tiếng bước chân vội vàng cùng tiếng của Đại Đồng nũng nịu vang lên. “Kì, ai vậy anh?”

Đây là Đại Đồng luôn lớn tiếng giống như sét đánh ngang tai đó sao?...Thật là khiếp quá!...

Rất nhanh, cửa lại mở ra, Giang Mạnh Kỳ lúc này đã thay đổi bộ quần áo truyền thống nhàn nhã. Cậu ta xấu hổ gãi gãi đầu. “Ngại quá, vừa rồi làm cậu sợ ...Vào nhà đi.”

Tôi định trêu chọc cậu ta vài câu thì phía sau truyền đến một tiếng hét lớn. “Áaaaaaaa! Tiểu Đồng!”

“Bùm” một tiếng, chúng tôi nhiệt tình ôm nhau, nhiệt tình hét to lên.

Hét lớn tiếng đến khản cổ họng, tôi mới chỉ vào Giang Mạnh Kỳ đứng yên một bên không nói gì, chất vấn Đại Đồng. “Này, hai người là quan hệ gì đây? Cậu ấy là ‘chồng’ hay là gian phu?!”

Đại Đồng thân thiết ôm lấy cánh tay của Giang Mạnh Kỳ. “Bọn mình đã đăng kí kết hôn, cậu nói thử xem là ‘chồng’ hay là gian phu?!”

“Tốt quá! Thật tốt quá! Không phải yêu đương vụng trộm..... Mình còn cái gì đó không nên thấy nữa kìa....” Tôi cố ý làm bộ dạng còn sợ hãi, bắt măn chỉ trích. “Nhưng hai người cũng giấu kín quá đi, làm chuyện ‘kích thích’ như vậy, để cho mình lại đây ‘phát hiện’ nha!”

Đại Đồng kéo tôi vào nhà nói. “Như vậy không thích thú sao!? Nếu cậu không trở về, mình giấu luôn, mãi mãi không nói cho cậu biết!”

“Thật là bất ngờ quá đi! Thật làm mình sợ nha. Khai thật ra, tại sao hai người ở chung một nhà?” Tôi làm bộ dạng nghiêm hình bức cung hỏi.

Giang Mạnh Kỳ chỉ cười, cũng không nói gì, bốn năm đi qua, sự ngây ngô lúc trước đã biến mất, bây giờ chỉ lộ ra sự chững chạc, trưởng thành.

“Cậu ăn gì chưa Tiểu Đồng? Muốn ăn cái gì hả?” Đại Đồng nói sang chuyện khác.

“Ăn gì cũng được.” Tôi tùm tùm cười.

Giang Mạnh Kỳ pha một ly trà đưa cho tôi, cậu ta ngồi xuống bên cạnh của Đại Đồng.

“Vây ăn Pizza đi!” Đại Đồng ôm cánh tay của Giang Mạnh Kỳ, dịu dàng nũng nịu nói. “Ông xã, em muốn ăn Pizza Hut!” Trời chết mất! Kiểu nói chuyện này làm toàn thân tôi run lên...

“Được, anh đi mua.” Giang Mạnh Kỳ tập mãi đã thành thói quen gật đầu, cậu ta cầm lấy chìa khoá xe trên bàn, ngẩng đầu hỏi tôi. “Còn Y Y, có muốn ăn gì không?”

“Không, cảm ơn! Mình cũng ăn Pizza luôn!” Tôi xua tay...Nếu tiệm Pizza Hut không có chuyển nơi bán, thì cậu ta đi đến đó đã mất một tiếng đồng hồ rồi...Còn muốn ép người ta sao, tôi thật không muốn phiền

Giang Mạnh Kỳ vừa rời khỏi cửa, tôi lập tức bỏ nhào lên người Đại Đồng. “Nè, cậu đổi nghề nuôi dạy thú khi nào vậy? Dạy Giang Mạnh Kỳ thật ngoan ngoãn nha!”

Hai chúng tôi thân thiết giống như là một người, cô ấy ôm cổ tôi nói. “Cậu có biết không? Năm đó cậu bỏ đi như vậy, Mạnh Kỳ rất khổ sở.”

Tôi sững sờ, thì ra Đại Đồng cố ý muốn Giang Mạnh Kỳ đi, là có chuyện muốn nói cùng tôi.

“Sau khi cậu sẩy thai, anh ấy biết cậu với Trầm Dịch Bắc không quay lại được nữa. Lúc đó, cơ thể và tâm tình của cậu suy sụp quá, cho nên anh ấy có nhiều chuyện muốn nói mà chỉ chôn ở trong lòng. Anh ấy vẫn nghĩ chờ thời gian thích hợp, sẽ chăm sóc cậu, bảo vệ cậu. Nhưng cậu cứ ôm đau khổ mà rời đi, ngay cả mình cũng không biết tin gì cho đến khi cậu ở ngoài sân bay....Năm đó anh ấy có chạy ra sân bay tìm cậu, đáng tiếc đã muộn rồi, máy bay đã cất cánh....”

“Mình....cùng với cậu ấy không có duyên phận....” Tôi ngáp ngừng xấu hổ. “Chúng mình quý trọng nhau bằng thứ tình bạn thiêng liêng, không có đau lòng, không có tổn thương, như vậy quan hệ mới có thể tồn tại lâu dài.” Cho nên nhiều năm đã qua như vậy, tôi buông tay, nếu tôi cùng Bắc Bắc có thể duy trì tình anh em, thì chúng tôi, ai cũng không cần rời khỏi ai.

“Cậu nói đúng, Mạnh Kỳ vẫn biết....”

“Đại Đồng, trong hai người ai là người nảy sinh tình cảm trước? Phát triển ra sao nè?” Tôi chuyển đề tài, cố gắng tìm một chuyện thoải mái hơn.

“Mình có tình cảm trước với anh ấy.” Đại Đồng thẳng thắn thừa nhận. “Nhớ lại bốn năm trước kia, có một lần cảm xúc của cậu quá kích động, ở khu biệt thự khóc lóc muốn tìm cô gái họ Thôi đó. Anh ấy không để ý người khác có xem thường mình hay không, gõ cửa từng nhà một....Chính là bắt đầu từ khi đó, mình thâm yêu anh ấy

Miệng của cô hoàn toàn trương to thành hình chữ “O”.... Đại Đồng cũng giấu diếm kĩ thật!

Chương thứ mười — Tin tức

Những ngày trước đó cuộc sống của tôi ngày ngày bị vây trong bi thương, tâm tình suy sụp...thật sự không có nhìn ra bạn bè mình có khúc mắc gì.

“Cậu từng nói qua với mình, cậu với vị hôn phu là liên hôn mua bán mà....” Vì thế, tôi không nghĩ đến người đó là Giang Mạnh Kỳ.

“Đúng!” Đại Đồng thẳng thắn gật đầu. “Sau khi cậu đi rồi, mình với Gianh Mạnh Kỳ vẫn là quan hệ bạn bè bình thường. Tâm tình anh ấy buồn bã, nhớ đến cậu, mình ở bên cạnh an ủi anh ấy. Mọi người rủ nhau đi đánh bóng, đi hát Karaoke, dạo phố mà thôi.....Cha của anh ấy với cha của mình là bạn tốt trên thương trường. Một năm trước, hai công ty đều đình trệ, cho nên có ý xác nhập lại thành một công ty. Anh ấy là con trai độc nhất, mà mình cũng là người thừa kế hợp pháp duy nhất trong nhà, cho nên người lớn hai bên đều có ý tưởng liên hôn....Sau khi xác nhập hai công ty thành một, họ liền một lòng bồi dưỡng Mạnh Kỳ trở thành người nối nghiệp....”

Tôi tròn mắt, cứng lưỡi. “Cho nên, hai người cứ như vậy mà ở chung một chỗ sao?”

“Không! Khi đó Mạnh Kỳ có ý nghĩ, trước tiên mình với anh ấy thu xếp hành lý cùng nhau đào hôn, chờ đến lúc gió yên sóng lặng thì quay trở về. Nhưng mình nói với anh ấy, mình không muốn bỏ trốn, mình thích anh ấy. Nếu muốn bỏ trốn thì anh ấy hãy trốn một mình đi, mình không sao cả...nh còn đem địa chỉ ở Hàn Quốc của cậu cho anh ấy....” Đại Đồng cười vui vẻ buông tay...Nhưng tôi có thể cảm nhận được năm đó, trái tim của cô ấy đau đớn.

Tôi ôm sát cổ của Đại Đồng, không một tiếng động an ủi cô ấy....

“Vài ngày sau, mình cũng không hiểu vì sao, anh ấy đồng ý hôn sự này, thế là bọn mình đính hôn. Đính hôn không bao lâu sau, người lớn hai nhà mua cho căn nhà này. Chuyện xưa chấm dứt!” Đại Đồng cười cợt nhả, sau nụ cười đó là một nỗi khổ tâm riêng....

“Cậu yên tâm, Gianh Mạnh Kỳ nếu không phải yêu thích cậu thì làm sao cậu ấy đồng ý đính hôn chứ?”

“Thật à? Sao mình luôn cảm thấy người mà anh ấy yêu vẫn là cậu nhỉ? Không phải đã hết yêu mà là đem phần tình yêu đó vùi sâu, rất sâu ở vị trí mà không ai còn nhìn thấy được...Giống như vừa rồi, anh ấy vừa thấy cậu, phản xạ đầu tiên chính là quay vào phòng mặc quần áo.....Đôi khi mình nghĩ, có khi nào vì mình mà anh ấy mất đi cơ hội theo đuổi hạnh phúc thật sự của bản thân?” Trong giọng nói của Đại Đồng không chứa ghen tị nhưng lại có nỗi cô đơn, buồn bã....

“Xin cô, làm ơn đi, đừng có nghĩ nhiều như vậy được không?” Tôi tròn tròn hai mắt nói tiếp. “Bạn bè đều đã lớn hết cả rồi và lâu ngày mới gặp lại, cậu ấy vừa rồi còn giao đức hạnh cho quý, vả lại còn thấy biểu hiện “run rẩy” của mình, cậu ấy đương nhiên bị dọa chết!”

“Thật à?...” Lời giải thích của tôi cũng không làm cho Đại Đồng vui lên được.

Tôi choàng tay qua vai cô ấy, cố tình cảnh tỉnh. “Đại Đồng! Cậu nhìn mình xem, mình đến Hàn Quốc không có phẫu thuật thẩm mỹ, mình vẫn còn là Đồng Tử Y! Cậu cảm thấy mình còn đủ sức hấp dẫn để làm cho một người đàn ông có thể chờ mình từng ấy thời gian sao? Đàn ông là cái gì? Đàn ông là một loại sinh vật mà vài ngày thiếu bạn gái thì toàn thân không thoải mái. Đàn ông chính là nửa người nửa thú((*_*))

Tôi mới thốt xong từ “thú”, cô ấy lấy tay捏 vai tôi. “Mạnh Kỳ không phải loại sinh vật như cậu nói đâu! Cậu tưởng Giang Mạnh Kỳ giống như tên Y chủ tịch xấu xa kia hả? Hừ! có điều nói thật, mình cũng không cảm thấy cậu đặc biệt xinh đẹp, nhiều lắm là khi cười lộ lên làm cho người ta say mê chút thôi.....Anh ấy cũng không phải người đàn ông có gì hấp dẫn làm cho cậu nhớ mãi không quên....”

Chúng tôi nhìn nhau...cười ha hả....

“Cậu chỉ biết ức hiếp mình! Đại Đồng, buổi tối mình ngủ ở phòng nào? Tối nay, bọn mình thức sáng đêm nói chuyện phím há.....” Ánh mắt tôi bắt đầu nhìn xung quanh quan sát, xem thử ở phòng nào thì thích hợp.

“Cái gì! Cậu muốn ở đây hả?” Đại Đồng giậm chân, hét to.

“Dĩ nhiên! Mình không có chỗ để ở, lại không có đủ tiền, cậu không chứa mình thì ai chứa nữa chứ!” Tôi xấu xa nói đúng lý hợp tình.

“Cậu không sợ âm thanh buổi tối “trên giường” của bọn mình dạy hư cậu à?” Cô ấy đe dọa tôi.

“Mình sợ gì chứ? Mình đã 24 tuổi rồi, không phải là 14 tuổi nữa! Nếu hai người thật sự “cuồng nhiệt” như vậy, mình cùng lắm làm hàng xóm xem phim cấp ba miễn phí!” Tôi ưỡn ngực, vì muốn ở lại mà không sợ vô liêm sỉ.

“À, à, à—— mình quên mất, Tiểu Đồng nhà mình vài năm nay hai tay ít nhất cũng nắm vài chàng trai, đụng đầu thắng đó...làm sao có thể sợ một âm thanh nho nhỏ kia chứ!...” Vì muốn đuổi tôi, Đại Đồng bắt đầu đóng vai mụ phù thủy, ác ý cười nhạo.

“Làm cho cậu thất vọng rồi, kỹ thuật của bốn tiểu thư vẫn duy trì ở giai đoạn mới nhập môn, cần nghe thêm âm thanh hai người “cuồng nhiệt khó nhịn” ngay tại hiện trường để tiếp thu thêm một chút.” Tôi vòng hai tay lại, tán dóc với Đại Đồng.

Không phải cố ý vì ai giữ lại cái gì, chính là, quan hệ tiến thêm một bước, vẫn không thể chịu đựng được.

“Mình sợ cậu ở lại thì ông xã của mình “gió lớn đỡ không nổi”, sau đó đá cửa một cái, biểu diễn cảnh chú rể chạy trốn!” Đại Đồng nửa đùa nửa thật nói.

“Đây là lời đồn của triệu chứng sợ hãi “tiền hôn nhân” sao? Làm ơn đi, hãy tự tin vào sức hấp dẫn của bản thân mình!” Da mặt dày của tôi bắt đầu lùi bước, nếu sự tồn tại của tôi khiến cho bạn bè bất an, vậy thì tôi thật sự không nên kiên trì ở lại.

Đại Đồng chuyển tròn mắt nói. “Tiểu Đồng à, cậu có biết Trầm Dịch Bắc vừa mua căn hộ mới không? Anh ấy mua căn hộ cao cấp nha, ngoan ngoãn nào, cậu đi về ở với anh ấy đi!”

“Vì sao mình phải ở với anh ấy chứ?” Tôi mở miệng phản bác, đầu óc cũng bắt đầu tính toán, đi tìm một nhà trọ tiện nghi trước, sau đó suy nghĩ kĩ xem nên ở lại thành phố này lâu hay là nên chuyển đi nơi khác?

“Cậu không về ở, vậy cậu muốn để cho con hồ ly tinh kia hưởng trọn à?” Tiếng của Đại Đồng chứa đầy căm giận.

Tôi ngơ ngẩn cả người... Hồ ly tinh?... Cho tới bây giờ tôi cũng chưa có nói qua cho cô ấy biết chuyện của Bắc Bắc và Tống Nhiếp Thần....

“Tiểu Đồng này! Cậu biết không, sau khi cậu đi rồi, anh ấy liền cùng một người phụ nữ khác ở chung một chỗ!” Đại Đồng kích động cầm lấy cổ tay tôi ra sức lắc lư. “Mình đã nhiều lần nhìn thấy họ cùng một chỗ, nhiều lần lắm...Hai người họ thường đi ăn cơm, hơn nữa khi anh ấy đi viện dưỡng lão, viện mồ côi để chữa bệnh từ thiện, đều mang theo! Thậm chí lúc đi mua căn hộ, mình cũng thấy anh ấy cùng cô ta bàn bạc...rồi tìm công ty trang trí nội thất nữa, Tiểu Đồng à, mình không cam tâm dùm cho cậu.”

Một cảm giác rất quái dị trào lên trong lòng tôi, có một chút khổ sở, có một chút chua xót....

Tôi bình tĩnh một lần nữa ngồi trở lại sofa, uống một ngụm trà, cảm thấy ấm lòng, ấm dạ, rồi mới chậm rãi mở miệng. “Cậu theo dõi anh ấy ư? Cậu không cảm thấy nhàm chán sao?”

“Không phải theo dõi! Mình chỉ là.....” Đại Đồng nghẹn lời, cuối cùng căm tức nói. “Được rồi! mình nói thẳng, mình tức giận quá, chạy tới cào xe anh ấy, nửa đêm lại đâm lủng lốp xe nữa....Dĩ nhiên mình không có đủ sức rồi, đành phải uy hiếp Mạnh Kỳ lại làm đồng lõa!”

Miệng của tôi há thành chữ O. “Hai người bao nhiêu tuổi rồi? Thiệt tình..... quá đáng yêu đi!”

“Nè, mình vốn ái mộ anh ấy như thần tượng...cũng bởi vì cậu....”

“Đại Đồng, chuyện của mình và anh ấy không như mọi người nghĩ đâu. Anh ấy cũng không có lỗi gì với mình, bọn mình chia tay nhau vì cuộc hôn nhân không còn gì tốt đẹp, để mà kiên trì gìn giữ....” Vẫn không biết nên giải thích thế nào với người bạn thân về cuộc hôn nhân thất bại của tôi, đại khái là vì tôi muốn giúp anh giấu đi bí mật kia.

“Mình mặc kệ! Dù sao anh ấy cũng làm trái tim cậu tổn thương! Phụ bạc cậu! Đối với loại người này, mình—Đồng Hoa tuyệt đối không nường tay! Mình còn lấy nhựa cao su đổ vào ổ khoá cửa, làm cho anh ấy không mở cửa được! Mình còn thừa cơ lúc anh ấy ở nhà, tìm vài hoà thượng ở trước cửa nhà anh ấy tụng kinh niệm phật để cho anh ấy không thể ngủ yên....”

“Anh ấy bề bộn rất nhiều công việc! Anh ấy có thể vừa làm xong một cuộc giải phẫu mệt đến chết, anh ấy có thể vài ngày rồi không có ngủ... Anh ấy nghĩ là về đến nhà liền nằm xuống gối ngủ ngay... Tại sao cậu có thể làm như vậy? Thật quá đáng mà....” Tôi hổn hển lớn tiếng chỉ trích, đau lòng quá! Thật sự quá đau lòng! Anh ấy khẳng định không rên một tiếng về chuyện ác ý mà Đại Đồng đã làm!

Đôi mắt to của Đại Đồng neho lại, tức giận ngằm bắt đầu trỗi dậy.

Tôi im miệng lại, không muốn vừa về nước liền cùng cô ấy cãi nhau. Tôi hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình, thay đổi đề tài mới. “Nói về người phụ nữ kia đi...”

Người phụ nữ đó là ai?

Thật sự bên cạnh anh đã có người yêu thương? Không phải đàn ông ...mà là đàn bà sao?...

Nếu thật sự là như vậy.....Tôi nên chúc phúc cho anh thật nhiều...

30. Quyển 4 - Chương 11

Chương thứ mười một — Gặp lại

“Cô gái đó rất, rất đẹp, khi cười lên thật đoan trang, thật yên tĩnh, nếu nói là đẹp như chim sa cá lặn cũng không có ngoa đâu! Thật sự đẹp lắm, nếu mình là đàn ông, thì xin lỗi nha....mình sẽ đem cô ta lột sạch da rồi nuốt vào trong bụng...” Đại Đồng kích động đứng lên vung tay múa chân khoa trương...Chỉ có tôi là cười không nổi, là cô ấy sao?...Miêu tả như vậy, thật quá giống....

“Cho nên Tiểu Đồng à, mình nghi ngờ trước khi hai người ly hôn, bọn họ đã lén lút qua lại! Vì thế nên Trầm Dịch Bắc mới không muốn cậu sinh đứa con kia!”

Vì thế nên Trầm Dịch Bắc mới không muốn cậu sinh đứa con kia! Những lời nói này giống như một mũi tên bắn chính xác vào đúng trái tim tôi...Đứa con...thì ra, nỗi đau đớn vẫn còn như cũ....

Tôi bắt đầu cảm thấy hối hận khi một lần nữa quay về vùng đất này. Ở Hàn Quốc, ít nhất nơi đó, vết thương của tôi không còn chảy máu, nước mắt của tôi không còn chảy....Mỗi một ngày trôi qua, tôi đều sống thật nhẹ nhàng....

“Đừng có nói lung tung, anh ấy không phải là người như thế đâu!” Mặt tôi tái đi một chút, nhưng vội vàng nghiêm mặt uống một ngụm trà...Trái tim bắt đầu ê ẩm....

“Cậu ...cậu còn bệnh vực anh ấy!” Bộ dạng của Đại Đồng cứng lại giống y sắt rèn thành thép.

“Mình từ nhỏ lớn lên cùng với anh ấy, Bắc Bắc là người thế nào, mình lại không biết sao?” Giọng điệu của tôi có vẻ không vui, vẫn là chịu không được bất cứ kẻ nào chửi bới anh, cho dù người đó có là bạn thân nhất của tôi.

“Cậu, cậu.. .cậu...” Đại Đồng bị tôi làm tức giận đến mất trí. “Anh ấy đối với cậu như vậy, cậu còn ở đó mà bảo vệ! Làm mình tức chết mà! Ra khỏi nhà mình đi, đi tìm Bắc Bắc của cậu đi!” Đại Đồng kéo tôi dậy, đẩy tôi ra phía cửa.

“Cậu đuổi mình đi ra ngoài thì ít nhất cũng cho mình mượn chút tiền. Túi xách của mình bị cướp, tài khoản trong ngân hàng muốn báo mất cũng phải tốn một tuần....mình còn muốn trả lại tiền cho Thôi Hải Kỳ nữa....”

“Ầm” một tiếng, tôi còn chưa kịp nói xong, đã bị Đại Đồng tổng ra ngoài cửa.

“Đồng Tử Y! Mình chưa từng thấy người phụ nữ nào thất bại như cậu! Trầm Dịch Bắc ở trong căn hộ đẹp, cậu nên kiếm anh ấy mà lấy tiền! Nhà cửa tài sản chung của vợ chồng, ít ra cũng kêu anh ấy chia cho cậu một nửa. Sau khi ly hôn, anh ấy có tất cả, còn cậu ngay cả tiền trợ cấp nuôi dưỡng* cũng không có. Anh ấy không đưa tiền cho cậu, cậu cứ nằm lì ở chỗ đó đi!” Trong phòng truyền ra tiếng hét giận dữ... (*khi li dị phụ nữ thường yêu cầu chồng cung cấp loại trợ cấp (Alimony) này...vì phụ nữ phải sinh con để cái phai tàn nhan sắc..lol ...thậm chí có người hi sinh sự nghiệp cho chồng...ect...hình thức này xảy ra bên các nước phương Tây rất nhiều..sis ko biết là bên Tàu bên Ta bây giờ cũng có nữa).

“Đồng Hoa! Cậu thật là lưu manh! Cái gì mà tài sản chung của vợ chồng, cái gì mà tiền trợ cấp nuôi dưỡng chứ? Cậu đừng có làm chuyện cười chết người!” Có làm hay không vậy....

“Dù sao cũng không thể để cho anh ấy cùng người phụ nữ kia hưởng hết tất cả!” Bên trong tiếng giận dữ vẫn còn rống to.

Tôi ngửa mặt lên trời thở dài, quả nhiên, xa xôi sẽ sinh ra khoảng cách, tư tưởng của chúng tôi đã không còn giống nhau nữa.

“Ít nhất để cho mình ăn xong Pizza rồi sẽ đi....” Tôi đã hoàn toàn hết mong muốn vay cô ấy một chút tiền, đành hi vọng nhỏ nhoi ăn no bụng rồi rời đi....

Cánh cửa mở “Ầm” một tiếng, hành lý của tôi đã bị ném ra ngoài.

“Muốn ăn Pizza thì đi đến căn hộ của anh ấy ở đi, sau đó cậu muốn ăn bao nhiêu cái Pizza mình đều mời!”

Tôi hoàn toàn không còn gì để nói, cả hai đều không tìm được tiếng nói chung....

“Mình đi đây!” Trên người còn ít tiền, tìm một nhà trọ nào rẻ tiền, ăn mì gói vài ngày là có thể sống qua được một tuần

Tôi vừa đi được vài bước, cánh cửa lại “Ầm” một tiếng, đôi mắt của Đại Đồng đỏ như lửa, đứng ở đó.

“Được rồi! Nếu cậu thật sự không có chỗ ở, không có tiền ăn cơm thì mình đành chứa cậu vậy!” Giọng cô ấy vẫn còn hung dữ...

“Không cần, không cần đâu!” Tôi lắc đầu thật nhanh, tôi không muốn tăng thêm áp lực cho người nào đó đang mắc triệu chứng sợ hãi “tiền hôn nhân”, càng không muốn cả đêm có người bên tai mình lải nhải nhắc nhở tôi đi đoạt lại “căn hộ”.

Tôi cầm lấy hành lý, chuẩn bị bỏ chạy.

“Tiểu Đồng....” Tiếng Đại Đồng có chút do dự. “Căn hộ trước kia mà cậu ở, chính phủ đã sớm đưa vào danh sách cần phải giải tỏa, mai mốt sẽ làm thành đường cái....Mấy ngày trước Trầm Dịch Bắc cũng bị yêu cầu cưỡng chế phải rời đi, nếu cậu muốn về xem, phải nắm lấy cơ hội này.....”

Bắc Bắc không phải đã mua căn hộ mới rồi sao? Tại sao vẫn còn ở lại nơi đó?

Tên ngốc ấy, nhất định sợ tôi trở về tìm không được anh...Ở thời buổi thông tin hiện đại này, nếu có tâm tìm kiếm một người, còn sợ tìm không thấy sao? Có lẽ, thứ mà anh sợ chính là sự vô tâm của tôi...

Bây giờ, ngay cả căn hộ đã từng chứng kiến cuộc hôn nhân của chúng tôi... toàn bộ đều từng chút, từng chút một biến mất đi....

.....

Toàn bộ khu phố nhỏ, âm u dọa người....

Tôi kéo cái vali to còng kèn, ngửa đầu nhìn trời...

Khu phố nhỏ này thật cổ xưa, nhưng có rất nhiều kỉ niệm ấm áp để nhớ lại....

Có một đôi vợ chồng già thường dắt tay nhau, bước chậm xuống cầu thang.

Có một đôi vợ chồng mới cưới, mùa hè hay ngồi trên chiếc ghế dài dưới lầu, mỗi người một miếng kem, chia sẻ cây kem ngọt ngào....

Có một nhà ba người, một cậu bé luôn búnh bình phá phách chạy vòng quanh bên mẹ.

Tôi cũng từng có những giờ phút ấm áp ngọt ngào trong khu phố nhỏ đó.

Bình thường cho dù trời đã vào mùa đông, tôi cũng mặc trên người một bộ đồ cồng kềnh cản tuyết, chống gió lạnh, ngồi dưới lầu chờ đợi.... Khi nhìn thấy chiếc xe quen thuộc chạy chậm vào cửa khu phố nhỏ, tôi sẽ vui vẻ kêu to lên, sau đó chạy rất nhanh lên lầu, lấy bữa ăn khuya bỏ vào lò vi-ba hâm lại.

Vì thế, cho dù khi anh trở về từ bệnh viện hay từ nơi dạy thêm đều có thể luôn lớn tiếng kêu bữa ăn khuya.

Dĩ nhiên, mỗi một lần như vậy, tôi không quên dùng túi chườm nước nóng làm ấm mắt và tay của mình.

Bởi vì, nếu anh biết chuyện làm ngu ngốc của tôi, anh sẽ hung hăng lôi tôi ra đánh cho một trận....

.....

Nhưng bây giờ...nơi này nhuộm một màu u ám...

Không còn ngọn đèn đường sáng lên chờ đợi người trở về nhà...

Không có đôi vợ chồng già thân thiện, không có đôi vợ chồng mới cưới, không có cậu bé búnh bình phá phách....

Nơi này u ám thật đáng sợ, giống như một nơi hoang tàn...khắp mọi nơi đều dán những mảnh giấy “Phong Tỏa” và “Xin dừng lại”.

Tôi cười...bởi vì nhớ tới, trong mắt lại ngấn lệ.

Tình yêu của tôi cũng từ nơi này mà dán tờ giấy “Phong Tỏa”.

Và giờ đây là “Xin dừng lại”.....

.....Không có gì tốt để lưu luyến, bốn năm trôi qua, nơi này với tôi mà nói đã hoàn toàn xa lạ.

Tôi nhấc chiếc vali, vẫy vẫy mái tóc ngắn, bước ra khỏi cửa khu phố.

Một chiếc xe Audi A6 màu bạc, nhẹ nhàng đi vào khu phố nhỏ yên tĩnh, đèn của xe chiếu chói mắt hướng về phía của tôi.

Đèn chiếu thẳng làm tôi loá mắt vì thế tôi lấy tay che lại, cũng nhanh tránh sang một bên cho để chiếc xe đi qua.

“Kéttttttttttt—” Chiếc xe hơi phía sau tôi đột nhiên thắng gấp lại.

Cửa xe vội vàng mở ra.

“Y Y—” Giọng nói lo lắng, bối rối, không xác định, khó tin....bao hàm nhiều cảm xúc phức tạp truyền tới.

Tiếng nói trầm thấp, ngạo mạn đã ghi khắc trong trí nhớ.....tôi khó tin quay đầu ...

Thời gian.....tại lúc này đều yên lặng...

.....

Thở dài nhẹ nhõm một hơi, anh nhếch môi, miệng lộ ra nụ cười..

Sau im lặng, nụ cười hé ra lúm đồng tiền nhìn tôi mở rộng hai tay....

.....

Anh chậm rãi đi về phía tôi....

Dùng sức....

Hai người.....

Ôm....thật chặt....

31. Quyển 5 - Chương 01-02

>Cuốn Năm « Khúc hát yêu thương »

Tiết tử

Anh vén mái tóc ngắn của tôi ra sau tai, thật dịu dàng nói. “Y Y, chúng ta về nhà thôi...”

Về nhà???

Hai chữ này tức thời thức tỉnh tôi.

Nhà? Chúng tôi còn chung một mái nhà sao?

Phòng ốc có hương vị ấm áp, trên lầu có mái nhà bằng kiếng có thể ngắm sao....

Nhà của anh, từng nơi từng góc đều dựa theo giấc mơ của tôi mà bài trí.

Nhưng mà.....Bắc Bắc, chúng ta mãi mãi làm anh em, có được không?

Không có yêu thương, sẽ không có dày vò. Không có chờ mong, sẽ không có tổn thương.

Nếu trên đời này chúng tôi để ý nhau như thế, thì làm sao chúng tôi có thể vì tình yêu mà chia lìa? Bắc Bắc, em muốn cùng anh sống đến đầu bạc răng long, mãi mãi không bao giờ chia cắt.

Vĩnh viễn chỉ có yêu, không có đau thương.

Chương thứ nhất — Trở về nhà

Anh ôm tôi với một chút run rẩy, trên mặt anh có nụ cười làm cho người ta muốn ngắm nhìn.

Tâm trạng xúc động được trở về nhà làm tôi không thể khống chế mà rơi nước mắt.

Ở đất nước không có Bắc Bắc, tôi chỉ là một đám lục bình trôi, một người khách qua đường.

Ở nơi không có Bắc Bắc, tôi xoay tròn như trong một điệu múa ballet, khi dừng lại ánh mắt không thể nhìn thấy cả mây gió.

Gặp lại anh, tôi cảm động, cuốn hút, trong vòng tay ôm ấp này, tôi lại rõ ràng cảm giác được trái tim kích động đập nhanh liên hồi. Nhưng tôi sẽ không yêu nữa, bởi vì trong kí ức của tôi, tình yêu ấy sớm đã bị nước mắt nhấn chìm rồi.

Vòng tay ôm ấp thật ấm áp....bởi vì không mong ước xa xôi, cho nên tôi có thể tận tình hưởng thụ.

Ôm một hồi lâu, rất lâu sau đó...

Nước mắt của tôi thấm ướt trên áo anh cũng đã khô, trên gương mặt anh nụ cười hạnh phúc lẫn vui mừng vẫn chưa tan biến.

“Em.....cuối cùng cũng đã trở về rồi...” Hơi thở của anh phả phất trên cổ tôi, vô cùng ...thật vô cùng thân thiết...

Tôi ổn định tinh thần lại, chú ý tới sự thân thiết như vậy có chút không thích hợp, nhẹ nhàng không tiếng động làm cho chúng tôi cách xa ra.

Anh vó nhận ra, chúng tôi chỉ vừa tách ra một chút, anh đã nhanh chóng bắt lấy bả vai tôi hỏi. “Mấy năm nay em ra sao? Có chịu khổ không? Có ăn cơm đúng giờ không? Em về khi nào? Mới vừa về hả? Tại sao ở chỗ này? Sao không gọi điện thoại cho anh?”

Anh hỏi thật nhiều thứ, nhiều đến nỗi...tôi không biết trong trí nhớ của tôi có phải là anh luôn gắn liền với hình ảnh ít nói và nụ cười thản nhiên hay không.

“Anh trai.” Tôi bình tĩnh mỉm cười, trấn an kích động của anh. “Anh hỏi từng câu từng câu một đi, em sẽ chậm rãi trả lời anh.”

Anh chấn động, ánh mắt nhìn thẳng tôi, cuối cùng không thể mở miệng hỏi câu nào nữa.

“Mấy năm em đều khỏe, không có chịu khổ, đều ăn cơm đúng giờ, vừa mới trở về hôm nay, có gặp qua Đại Đồng, cô ấy nói nơi này chuẩn bị giải tỏa nên em lại đây nhìn xem....” Tôi ngoan ngoãn trả lời hết câu hỏi của anh.

Chỉ còn vấn đề cuối cùng vì sao tôi không gọi điện thoại cho anh, tôi không có trả lời. Tôi không thể xác định được, nếu không có cuộc gặp bất ngờ ngoài ý muốn này, đến bao giờ tôi mới có thể liên lạc với anh.

“Em...gọi anh là anh trai?...” Anh cố ý không nói tới chuyện trước đó. “Em.... Từ sau năm 18 tuổi, đã không còn kêu anh là anh trai nữa....”

Dưới ánh trăng, ánh mắt của anh thật im lặng, không một tiếng động chờ đợi, chờ đợi giống như trước kia, tôi sẽ nghịch ngợm le lưỡi, nũng nịu ôm lấy cổ anh, nói xấu hổ lắm, sau đó hứa sẽ không bao giờ gọi sai nữa....

Nhưng lúc này đây, tôi đã không thể làm vậy. Bốn năm trước kia, quan hệ của chúng tôi suýt chút nữa đã đoạn tuyệt, tôi từng một lần nghĩ rằng, bản thân mình sẽ hận anh đến sông cạn đá mòn....Tình yêu giống như một loại thuốc kịch độc, có thể làm cho hai người yêu nhau thật thân mật, lại biến hai kẻ yêu nhau thành xa lạ. Bây giờ, tôi đã hiểu hết điều này. Trên thế giới, chỉ có tình thân mới có thể tồn tại thiên trường địa cửu.

Tôi le lưỡi giống như một đứa bé ôm lấy cánh tay anh, cười như một con mèo nhỏ hù dọa. “Mới có vài năm thôi, anh và mẹ đã cắt hộ khẩu, đá em ra ngoài rồi à? Hay là đổi hộ khẩu mới, mọi người biến quan hệ của em với mọi người “người xa lạ” rồi phải không? Anh sẽ không tiếp đón em nữa hả?”

Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi đã không còn quan hệ vợ chồng nữa, thì trong sổ hộ khẩu gia đình, chúng tôi lại một lần nữa trở thành anh em.

Anh chăm chú nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm, phức tạp, khó hiểu. Một lúc sau, khóe môi anh khẽ động thản nhiên mỉm cười. “Đã ăn cơm chiều chưa?”

Anh nói lại vấn đề cũ, tôi cũng không cố ý nói thêm. Tôi cố gắng biến bản thân mình thành một Đồng Tử Y như trước kia, rạng rỡ, tràn ngập sức sống. “Em chưa ăn, vừa rồi bị Đại Đồng đá một cước bay đến đây! Anh trai, anh nhất định không thể đoán ra Giang Mạnh Kỳ cùng Đại Đồng kết hôn đâu. Có thấy kinh ngạc không? Tuy rằng lần em này trở về cũng vì tham dự hôn lễ của Đại Đồng, nhưng không thể nghĩ ra chú rể lại là Giang Mạnh Kỳ... Thật hết hồn nha!”

Anh đem hành lý của tôi bỏ lên xe, ra về không quan tâm đến câu chuyện. “Trở về là vì tham dự hôn lễ?”

“Đúng vậy! Nhưng một phần cũng vì em làm ông chủ của em nổi giận, trước sau gì anh ta cũng tìm đến đây!”

Anh sắp xếp hành lý xong, trở lại nắm lấy tay tôi...vẫn cái cách như trước kia, nắm chặt tay tôi trong lòng bàn tay. “Để xe đậu ở đây đi, trước hết mình kiếm cái gì ăn đã.”

“Được.” Tôi gật đầu, muốn rút bàn tay nhỏ bé của mình ra...nhưng anh bước đi về phía trước, bắt buộc tôi phải đi theo bước chân anh, mà tay vẫn bị anh nắm chặt.

Cách khu phố nhỏ không xa, ở đó có một quán ăn nhỏ xinh xắn...

Trước kia, nếu anh quá mức bận rộn công việc, chúng tôi sẽ ngồi ăn cơm chiều ở đây.

Bà chủ quán cầm thực đơn đưa lại, vừa thấy tôi, ánh mắt sáng lên, nhìn về phía anh cười nhiệt tình. “Ồ! Bác sĩ Trầm, bạn gái cậu đã về rồi à?”

Tay tôi đang lau mấy cái chén trên bàn, chợt cứng đờ cả người....

“Vâng! Cô ấy mới vừa đi du học về.” Anh nhẹ nhàng cười với bà chủ quán.

“Vây chúc mừng cậu nhé, không cần phải khổ sở ở lại chỗ cũ lạnh lẽo ấy nữa!” Bà chủ quán trêu ghẹo anh.

“Xin cảm ơn.” Nụ cười không khống chế được xâm chiếm khoé môi anh.

Tôi cố làm như không thèm để ý, trước kia vốn quen thuộc với nhà bà chủ quán này, dù sao cũng là “người quen”, giải thích này nọ, thật phiền toái, cho nên tôi đồng ý với cách giải thích của anh.

Sau đó, anh xem qua thực đơn, tôi cũng vội vàng làm cố vấn trả lời bà chủ quán nhiệt tình về vấn đề du học.

Anh kê bốn món ăn, toàn bộ đều là món mà tôi yêu thích. “Bà chủ, nhớ đừng bỏ ớt vào, cô ấy không ăn cay được.” Anh dặn dò bà chủ quán.

Tôi gật đầu cười, không có phản đối.

Thật ra, tôi ở Hàn Quốc đã luyện một môn công phu “không cay, không vui”, hơn nữa ngược về mấy năm trước, tôi vẫn có thể ăn cay, chỉ vì anh ăn cay không tốt lắm, cho nên tôi cố ý làm bộ mình đối với ớt thật miễn cảm.

Mà tôi đem những bí mật này giấu kín, mãi mãi không để cho anh biết tới.

Được bà chủ quán quan tâm, thức ăn nhanh chóng được mang ra. Tôi rót một ly nước sôi, đem đôi đũa nhúng vào trong ly nước, sau đó lau khô đưa cho anh.

Ký ức là một loại tình cảm thật đáng sợ, mỗi một thói quen trong sinh hoạt của anh, đều đã khắc thật sâu trong đầu tôi, tôi cứ làm theo bản năng của mình. (Tìm nhau trong ký ức đau thương, hix hix)

Chúng tôi vừa ăn, vừa tâm sự đủ mọi chuyện, giống như bốn năm trôi qua không có chuyện gì thay đổi.

Anh vẫn như cũ là anh, chỉ có tôi không còn là tôi nữa....

Ở Hàn quốc tôi thường bị các đồng nghiệp rủ uống rượu nên đã trở thành thói quen, trong lúc ăn uống, tôi kiềm chế không được nên kê một bình rượu nhẹ, húp mất, thỏa mãn uống mấy hớp.

Sự thỏa mãn của tôi cuốn hút lấy anh, ý cười đậu trên khoé môi, mà ngay cả chính mình anh cũng không phát hiện ra, anh nhìn tôi dặn dò. “Uống ít thôi...”

“Anh cũng uống một chút nhé? Rượu này nhẹ lắm!” Tôi dương dương tự đắc cầm chén nhỏ trong tay, đề nghị anh.

Anh lắc đầu. “Không được, làm bác sĩ ngoại khoa không thể uống rượu.”

Anh vẫn như trước đây, luôn c trọng trách nhiệm, mà thật sự có bao nhiêu bác sĩ ngoại khoa không thích uống rượu?

Tôi có chút mất hứng, nhưng dĩ nhiên là không cố ép buộc.

Trong khi anh im lặng ngồi đó, thì tôi đã uống nửa bình rượu nhẹ, trong người thấm chút men say.

Là chưa quen khí hậu sao? Ở Hàn Quốc, một mình tôi có thể uống ít nhất 3, 4 bình mà vẫn tỉnh táo...

Cuối cùng, dọc trên đường đi quay trở về xe, tôi đi nghiêng ngả.... Anh không còn nắm tay tôi nữa, mà trực tiếp ôm lấy thắt lưng tôi....

Mà tôi không cố gắng lảng tránh bàn tay ấm áp của anh, vì không đành lòng phá tan tâm tình sung sướng của anh.... Cho nên ở trước mặt anh, tôi sôi nổi hát dân ca của Hàn Quốc, hết lần này tới lần khác tránh đi bàn tay đang ôm lấy thắt lưng mình.....

Bên dòng suối nhỏ, có một con nòng nọc.

Vặn vẹo méo mó, bơi qua bơi lại .

Mặt sau chân,SOOK.

Phía trước chân,SOOK.

Mau chóng biến thành chú ếch...

Vặn vẹo méo mó, vặn vẹo méo mó....

Vặn vẹo méo mó, con nòng nọc nhỏ

Mặt sau chân, SOOK

Phía trước chân, SOOK

Mau chóng biến thành chú ếch...

<Nòng nọc nhỏ> dân ca Hàn Quốc....

.....

Anh nở nụ cười, ở dưới ánh trăng, bóng anh chiếu trên đường đi....

.....

Vì thế, tiếng cười của tôi càng thêm nhiệt tình, tiếng hát càng trở nên vui sướng sôi nổi...

.....

Yêu một người, thật sự là... là một thói quen.....Thói quen biến thành hy vọng, hy vọng ánh mắt của anh luôn sung sướng mỉm cười.....

Ngồi lên xe, tôi làm ầm ĩ đến một mức, nhắm mắt lại ngồi phịch trên ghế, anh giúp tôi cài dây an toàn cẩn thận.

Anh đem mái tóc ngắn mềm mại của tôi vén ra sau tai, thật dịu dàng nói. “Y Y, chúng ta về nhà thôi...”

Về nhà?

Hai chữ này c thời thức tỉnh tôi, ánh mắt của tôi phút chốc mở ra.

Không!!!...

Chương thứ hai — Ngắm sao

“Anh trai....anh, anh... đưa em tới nhà trọ gần đây là, là.... được rồi...” Tôi lắp bắp nói...

Chúng tôi đã không phải là bạn bè, càng không phải là vợ chồng, làm sao có thể ở chung một chỗ?

Ngón tay thon dài của anh đang hất nhẹ mái tóc ngắn của tôi dừng lại, trong mắt ý cười biến mất. “Tại sao không trở về nhà?”

Anh hỏi có vẻ rất tự nhiên, giống như tôi là một đứa bé bỏ trốn khỏi nhà....

“Chúng ta....chúng ta không nên ở chung một chỗ nữa....” Vì sao chuyện này rõ ràng là đúng lý hợp tình, mà tôi lại thấy hết sức chột dạ.

Anh thu tay lại, khởi động xe, đảo quanh tay lái. “Chúng ta đi về nhà.” Giọng nói của anh không vui, không muốn ai cãi lại.

Tôi sốt ruột kéo ống tay áo của anh nói. “Chúng ta đã ly hôn rồi...chúng ta....làm sao có thể ở chung một chỗ?”

Anh nhếch môi, có vẻ giận dữ, theo thói quen tôi có chút sợ hãi.....không dám biểu đạt hết ý của mình nữa...

Bầu không khí có chút xấu hổ...

“Hắc...Hắc.” Tôi gượng cười hai tiếng.

Anh im lặng....

Khi nhìn thấy một nhà trọ rẻ tiền, tôi liền kéo ống tay áo anh, nhỏ nhẹ nhìn anh nói. “Dừng xe ở đây một chút được không?...Nhà trọ này nhìn được lắm.”

Anh không nói gì cứ lướt xe đi qua nơi đó.

“Anh trai, đừng như vậy.” Tôi thấp giọng khẩn cầu.

“Không phải gọi anh là anh trai sao?” Cuối cùng anh cũng mở miệng, gương mặt đẹp hiện lên bất đắc dĩ cùng kiềm chế. “Nếu “đã” coi anh là anh trai, vậy chúng ta có thể tiếp tục ở cùng một chỗ không?”

Tôi cứng họng...

“Cùng anh trai ở chung một nhà, không phải là chuyện bình thường sao?”

Tiếng của anh nhẹ như làn gió, nhưng lại có sức đánh đổ tôi hoàn toàn. Nếu còn tiếp tục kiên trì, ngược lại chỉ càng thêm xấu hổ, vì thế tôi chỉ có thể gật đầu thỏa hiệp.

Anh dừng xe trước một khu dân cư xa hoa, sang trọng. Khu dân cư này hợp thành từ những cụm căn hộ lớn. Mỗi căn hộ đều có chỗ để xe riêng, trong mỗi khu còn có một con suối nhân tạo, hoa cỏ xinh tươi...thậm chí còn có một công viên nhỏ rất yên tĩnh thanh bình.

Một tay anh kéo hành lý, một tay vẫn nắm tay tôi, bấm thang máy đến tầng cao nhất.

“Anh mua căn hộ ở tầng cao nhất?” Tôi kinh ngạc. “Sao trước kia anh nói, tầng cao nhất không khí rất loãng, anh không thích?”

Anh khẽ cười, không trả lời.

Ra khỏi thang máy, anh mở cửa, căn phòng ấm áp đập vào mắt tôi...

Tôi ngơ ngẩn cả người, anh luôn thích tông màu lạnh đơn giản, làm sao lại có thể trang trí trong phòng thành tông màu nóng ấm này? Hơn nữa là rất ấm áp, không giống như nhà của một người đàn ông độc thân, ngược lại giống như nhà của một đôi vợ chồng mới cưới.

Là... bởi vì người phụ nữ kia sao??...

Tôi phát giác ra mình như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than....

Anh đem hành lý cất đi, kéo tay tôi đi đến cái cầu thang hình tròn. “Đưa em đi xem nhà.”

Tay tôi bị anh nắm chặt bước lên lầu, bên trong tối như mực làm tôi có chút sợ hãi bước đến gần anh hơn. Anh kéo tôi ngồi xuống cái ghế xích đu dài. Tôi đặt mình trong ngực anh, hơi ấm của anh ấm áp như tia nắng mặt trời... trong không gian yên tĩnh nhỏ hẹp...chúng tôi nghe được tiếng trái tim đập rộn rã của cả hai người.

Hơi thở ấm áp anh phản phát quanh cổ của tôi, cả người tôi càng lúc càng cứng đờ.

Có lẽ cảm nhận được sự mất tự nhiên, cứng nhắc của tôi, bàn tay anh không một tiếng động khẽ vuốt ve trên lưng

Đột nhiên lúc này, trong căn phòng đang chìm trong bóng tối từ từ lóe lên tia sáng nhạt, trên trần nhà có một cái mái che bằng vải bố chậm rãi kéo ra hai bên, một nóc nhà bằng kính lộ ra trước mặt tôi.

Một mảng sao trên trời rơi đúng tầm mắt nơi chúng tôi đang ngồi, hết ngôi sao này, đến ngôi sao khác loé lên, lúc sáng lúc tối. Ánh trăng tươi cười, nghịch ngợm nháy mắt, vụng trộm chiếu lên khuôn mặt đang mỉm cười dịu dàng của anh và gương mặt ngơ ngác ngồi yên lặng của tôi.

Tôi hoàn toàn ngây ngốc!

“Nếu mai mốt chúng ta có tiền, em nhất định phải mua một căn hộ có thể ngắm sao....”

.....

“Nếu mai mốt em có một căn nhà, em nhất định phải dời đi hết toàn bộ tông màu lạnh mà anh thích, thay tất cả bằng tông màu ấm áp mà em thích.....”

.....

Khi đó anh trả lời tôi ra sao nhỉ? Giọng nói mang theo trêu. “Được, chờ đến khi chúng ta mua được căn hộ có thể xem được sao trên trời, chờ đến khi em thành bà quản gia thay toàn bộ nội thất bằng tông màu ấm áp mà em thích....Anh cũng thuận tiện có thể.....thay đổi Đồng Tử Y...”

“Trầm Dịch Bắc, em ghét anh!”

Gục xuống người anh, chúng tôi ở trong căn phòng nhỏ đơn sơ tận tình đùa giỡn.

Nhà của anh, từng nơi từng góc đều dựa theo giấc mơ của tôi mà trang trí.

Hốc mắt tôi ẩm ướt.....

.....

“Anh trai, em về phòng đây, một ngày một đêm em chưa ngủ, hai mí mắt đều muốn sụp xuống rồi.” Tôi dùng sự nghịch ngợm che giấu hoảng hốt, che giấu trái tim đang đập nhanh liên hồi.

Kéo lại mái vòm xem sao, đôi mắt anh nhắm lại, chứa một nỗi u buồn, mất mát.

Khi anh ngẩng đầu nhìn tôi, biểu hiện vẫn dịu dàng, đôi môi nhạt vẫn nở nụ cười mềm mại. “Cứ để hành lý ở đó, ngày mai anh giúp em sắp xếp, anh đưa em đi xem phòng trước, tắm rửa xong rồi ngủ một giấc ngon.”

Tôi mỉm cười, gật đầu.

.....

Phòng của tôi là phòng lớn* nhất trong căn hộ, nhìn thật mộng ảo, đúng tiêu chuẩn phòng ngủ của con gái. Trong phòng còn có phòng tắm lớn, còn có cả bồn tắm mát-xa, sạch sẽ như chưa có ai từng sử dụng qua. (*master bedroom)

Anh luôn đem những thứ tốt nhất dành cho tôi.

Tôi tin chắc, khi anh trang trí cho căn phòng này, ý của anh là muốn để chỗ này cho tôi. Bởi vì trong phòng, ngay cả vị trí đặt chiếc giường tôi nằm cũng bài trí như nhà cũ, thậm chí cái gối ôm mà tôi yêu thích cũng được giặt sạch sẽ để trên giường.

Tôi tắm rửa xong, chui vào trong chăn mà lòng tôi nặng tr

Bắc Bắc yêu tôi, yêu không hề giữ bất kì thứ gì lại... tình yêu này thật nồng nàn, thật ấm áp.

Tôi dùng chăn quấn thân mình lại, muốn cất tiếng khóc lớn....

Không thể khóc! Từ nay về sau đối với anh, chỉ có cười vui, không có nước mắt....

.....

Gần rạng sáng, cánh cửa nhẹ nhàng đẩy ra...

Tôi...vẫn có thói quen ngủ không khoá cửa...

Tôi vẫn không hề buồn ngủ... tôi vội vàng thở đều....Trong bóng tối, tiếng bước chân trầm ổn tiến lại gần tôi.

Hơi thở quen thuộc dừng lại trên giường.....

“Ngủ rồi sao?” Giọng nói mềm nhẹ, dịu dàng vuốt ve. “Anh không ngủ được.”

Tôi ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ có thể làm như ngủ rất say sưa... Bắc Bắc.....!!!

“Em mệt lắm rồi, phải không? Mấy năm trôi qua, anh cũng đã mệt chết rồi!.....” Tay anh nhẹ nhàng vuốt về mái tóc ngắn của tôi. “May mắn, cuối cùng em đã trở về...”

Chiếc giường từ từ lún xuống một góc, trái tim của tôi cũng từ cái lơ lửng xuống đó mà lún dần....Anh nằm ở bên cạnh tôi, đem đầu tôi ôm vào lòng, cằm để trên đỉnh đầu tôi.....Tôi có thể cảm giác được niềm vui ngập tràn hạnh phúc của anh.

Tôi dùng hết sức ra lệnh cho bản thân, lúc này hẳn phải là trong tình trạng vừa mới bị đánh thức, dụi dụi mắt, sau đó vô tội hỏi “Anh trai, sao anh lại ở trong này?”

Nhưng hơi thở anh như mê hoặc người, nhẹ nhẹ tiến vào trái tim tôi...làm những hoài niệm yêu thương trong lòng tôi trỗi dậy.

Đêm nay, chỉ đêm nay thôi..... Hãy để cho tôi phóng túng một lần, hãy để cho anh ôm tôi đi vào giấc ngủ.

.....

Đêm....rất sâu.....hô hấp của anh bắt đầu đều đặn.....

Tôi mở mắt, nhìn thấy gương mặt tuần tú đang ngủ, gần trong gan tấc...khoé môi mỏng manh của anh thậm chí còn mang theo nụ cười thần nhiên như ẩn như hiện. Anh ngủ thật say, ngủ thật êm đềm...nhất định ban ngày anh rất mệt mỏi....

Tay tôi xoa nhẹ nhàng trên đôi mắt anh, tinh tế vuốt ve hàng lông mi của anh.

Đã bao lâu rồi tôi không nhìn anh gần gũi như vậy?

Tôi thở dài trong lòng...

“Bắc Bắc, chúng ta mãi mãi làm anh em, được không?”

Tay tôi mơn trớn hàng lông mi dài và đôi mắt sâu thăm thẳm của anh.

“Em không thể không có anh....

“Không có yêu thương, sẽ không có dày vò. Không có chờ mong, sẽ không có tổn thương.”

Cuối cùng ngón tay tôi dừng trên đôi môi bạc của anh, ngón tay cái muốn cảm nhận thật sâu những lời nói được thoát ra từ đôi môi này.

“Bắc Bắc, nếu trên đời này chúng ta để ý nhau như thế, thì làm sao chúng ta có thể vì tình yêu mà chia lìa?”
Ánh mắt tôi che kín một lớp sương mù, khuôn mặt anh như gần lại như xa. “Bắc Bắc, em muốn sống cùng anh đến đầu bạc răng long, mãi mãi không chia cắt.... vĩnh viễn chỉ có yêu, không có đau thương.....”

“Cho nên, xin anh một lần nữa lại làm anh trai của em có được không...?”

Nước mắt cuối cùng không kiềm chế được mà trào ra như suối....

.....

Đồng Tử Y thật sự..... thật sự yêu tha thiết Trầm Dịch Bắc....

.....

Tôi đem mặt mình chôn sâu trong ngực anh, một lần nữa ôm lấy thắt lưng anh...tham lam hút lấy hơi ấm yêu thương của cơ thể anh, mà hành động này chỉ dành cho các cặp tình nhân.

.....

Đây là lần cuối cùng ăn cắp hơi ấm yêu thương, hai má đọng lại nước mắt, tôi nặng nề chìm vào giấc ngủ.
gương mặt nồng nàn của anh, đôi hàng lông mi yếu ớt khẽ động đậy.....

32. Quyển 5 - Chương 03-04

Chương thứ ba — Bạn gái?

Sáng sớm, ánh nắng ấm áp chiếu vào trong phòng, tôi thỏa mãn duỗi thẳng người....khi hai tay vừa giãn ra...tôi sững sốt....

Phần giường nơi có người nằm tối qua đã lạnh ngắt, giống như đêm qua chỉ là một giấc mơ.

Trong phòng tắm, kem đánh răng, bàn chải đánh răng, khăn mặt đã chuẩn bị sẵn, toàn bộ đều là sản phẩm đắt tiền, có thể thấy được những thứ này không phải mới vừa chuẩn bị.

Vừa làm vệ sinh cá nhân xong, bên ngoài tiếng chuông cửa vang lên...

Sớm như vậy đã có người tìm? Hay là Bắc Bắc quên mang theo chìa khóa? Không thể nào, anh không phải mẫu người thích vứt đồ bừa bãi.

Tôi vội vàng đi nhanh qua phòng khách, mở cánh cửa lớn...

“Hi, Trầm.....” Ngoài cửa, một cô gái trên người mặc toàn đồ hiệu, xinh đẹp động lòng người, cô ta liếc thấy tôilời chào hỏi cứng ngay trên miệng.

Cô ta có đôi mắt sáng thật đẹp...lúc này đây đang không vui nheo lại, không chút nể nang đánh giá chiếc áo ngủ trên người và vẻ mặt còn mê man của tôi.

“ị tìm anh ấy?.....” Tôi còn chưa nói xong, chưa kịp chào hỏi, đã bị cô ta ngang ngược đẩy ra.

Cô ta tự nhiên xô tôi ra, tự nhiên mang đôi giày cao gót năm tắc, không chút khách sáo dẫm lên trên sàn nhà màu nhạt, bừa bãi lưu lại dấu chân của mình.

“Dịch Bắc đâu?” Cô ta tìm Bắc Bắc?

Cô ta kiêu căng, giọng nói như kẻ cả làm cho tôi không vui híp đôi mắt lại, tôi lạnh nhạt trả lời. “Không có ở nhà, có thể đã đi ra ngoài!”

Đôi mắt lơ đãng của cô ta liếc nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt dừng lại trên bàn ăn cơm, khinh thường hừ lạnh. “Muốn trói buộc một người đàn ông, trước tiên là trói chặt dạ dày của người đó à? Cô cũng thật là buồn cười quá đi! Mới sáng sớm đã nấu bữa ăn thịnh soạn như vậy, không sợ anh ấy tiêu hoá không được hả?! Đúng là đồ đàn bà ngu ngốc!”

Tôi nhìn theo ánh mắt lạnh lùng của cô ta, sững sốt....

Trên bàn cơm có tôm hùm Australia lớn hấp tỏi, bào ngư sốt mật ong, cua biển xào hành gừng, thịt bò bít tết, mì Ý..... Thức ăn trên bàn ước chừng đủ cho mười người dùng, nhưng quả thật toàn là những thức ăn làm cho người ta khó tiêu hóa.

Bắc Bắc..... Thật ra anh thức dậy lúc mấy giờ?

Áo ngủ trên người, ngủ lại trong nhà, bữa ăn thịnh soạn.....tất cả bày ra trước mặt, ánh mắt cô ta chứa sự ghen tị và sắc bén, cô ta trấn tĩnh, khoé môi ghen tức khẽ động. “Bạn trai tôi thường giữ vài người phụ nữ qua đêm, cô không phải là người thứ nhất, cũng tuyệt đối không phải là người cuối cùng. Tôi khuyên cô, nên rút lui đi, như vậy mọi người đều vui vẻ cả!”

Bạn gái của.... Bắc Bắc?? Nói đi

Không có ý tốt, muốn chặn đầu người khác?

Tôi cười thâm trong bụng, muốn dùng thủ đoạn thấp kém như vậy đi trừ khử tình địch? Thật không biết nên nói cô ta ngây thơ, hay là nên nói cô ta thông minh....

Tôi nhếch đôi ngọt ngào, nở nụ cười vô tội. “Ồ, chị là bạn gái của anh trai em à? Thật tốt quá, chị ơi, chị thật sự rất đẹp!”

Muốn đấu với tôi? Không làm cô ta chết, tôi không phải gọi là Đồng Tử Y!

Cô ta ngơ ngẩn cả người, lập tức bừng tỉnh, thay đổi thái độ mười phần nịnh nọt. “Ồi! Thì ra là Tiểu Lệ à! Vừa rồi chị không nhận ra em, đừng giận nha....”

Tiểu Lệ?? Cô ta làm sao biết được Bắc Bắc có một người em gái tên là Tiểu Lệ? Một nỗi buồn bực không thoải mái nẩy lên trong lòng tôi.

Tôi ra vẻ khổ sở nói. “Em không phải là Tiểu Lệ, em là một người em khác của anh ấy.

“À.....” Cô ta cứ bám riết nhưng thông minh không hỏi thêm nữa, cô ta khoai trá xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của tôi. “Thật đáng yêu quá đi! chào em, xin giới thiệu với em một chút, chị tên là Hàn Băng Lệ, là chị dâu tương lai của em đây.”

Chị dâu tương lai? Tôi không vui sờ sờ má mình, nơi vừa mới bị cô ta nắm lấy, một cảm giác không thoải mái lan ra trong lòng, miệng cảm thấy có vị đắng.

Tôi đang chuẩn bị không khách sáo biểu diễn màn tranh đấu “cung duyên” thì....

“Cô Hàn, sao tôi lại không biết mình có bạn gái từ khi nào vậy?” Từ cửa truyền đến một giọng nói rất lạnh lẽo, gián đoạn ý nghĩ muốn phát huy “chỉ dạy” của tôi.

Bắc Bắc đi vào nhà, ánh mắt lạnh nhạt nhìn lướt qua sàn nhà bị vấy bẩn nơi cô ta đang đứng.

Cô gái này thăm rồi!.....Bắc Bắc rất thích sạch sẽ, trên thế giới này anh chỉ dễ dàng tha thứ cho tính “bẩn thỉu, bừa bãi, lười nhác” của tôi thôi.

Hàn Băng Lệ dĩ nhiên cũng biết được điều đó, khuôn mặt xinh đẹp của cô ta xịu xuống, sắc mặt hơi tái đi....

Bắc Bắc không phải là người mất lịch sự hay muốn uốn nắn ngay trước mặt người khác. Anh luôn đối với mọi người thật từ tốn, nhã nhặn. Nhưng một khi anh có ý coi thường ai, thì anh tuyệt đối sẽ làm cho người đó như “đứng trên đống lửa, ngồi trên đống than”. Anh thay giày, mang đôi dép lê đi trong nhà, kéo tay tôi ngồi vào bàn ăn cơm, vuốt vuốt mái tóc ngắn của tôi, dương dương tự đắc lấy trong túi giấy ra “bánh bao nhân thịt”.

Anh thật sự muốn làm chết tôi! Tôi cứng lưỡi, mắt mở to nhìn trừng trừng tay anh. Ở Hàn Quốc tôi rất nhớ món bánh bao này, bây giờ lại hoàn toàn không thấy thèm ăn nữa.

Cô gái đứng một bên bị xem như người tàng hình, xấu hổ, nịnh nọt xen vào. “Bác sĩ Trầm, em gái của anh nấu ăn thật khéo, không ngại có em ngồi cùng chứ? Em còn chưa ăn sáng?”

Mắt anh vẫn nhìn xuống, đôi lông mi thật dài, chỉ chăm chú nhìn tôi. Khoé mắt anh không liếc nhìn cô ta một cái, trong đáy mắt không có sự dịu dàng, khi anh mở miệng tiếng nói rất nhẹ, khinh thường đến làm cho người ta sợ. “Xin cô đừng có trước mặt mọi người nói mình là bạn gái của tôi, cô nghĩ là làm như vậy thì mọi chuyện sẽ thành sự thật ư? Tôi nghĩ, tôi chưa bao giờ có hành động gì khiến cho cô hi vọng? Trước đây tôi mặc kệ, cũng không để ý người ta có hiểu lầm hay không bây giờ thì khác...xin cô làm ơn chú ý đến hành động và lời nói của mình đi.”

Bắc Bắc tức giận....tôi rụt rụt bả vai, tôi sợ nhất nhìn thấy cử chỉ bức tức không mẫn không nhạt này của anh, thật may mắn tôi không phải là người chọc anh giận!

Cô gái xinh đẹp ngồi im bất động, nở nụ cười xấu hổ gượng gạo.... Tôi bắt đầu có chút đồng tình với cô ta.

“Còn nữa, người ngu xuẩn là tôi, không phải cô ấy, bởi vì bữa ăn thịnh soạn làm hại dạ dày của người khác là do tôi nấu.....” Tiếng nói của anh vẫn bình thản như cũ.

Một dòng khí lạnh toát lướt qua không chỉ riêng với cô ta mà còn có tôi.....Xem ra, anh không chỉ nghe có bấy nhiêu đó thôi....

“Mặt khác, em có cần anh giải thích chuyện này không?” Ánh mắt anh chăm chú, khắc sâu nhìn cô. “Anh chưa từng mang người phụ nữ nào về nhà, có cần anh đối chất với cô Hàn đây không?”

Về mặt như thế, giọng nói như thế....rất giống như cách những đôi tình nhân cư xử với nhau.

Trong ánh mắt đề phòng, khủng bố muốn giết người của Hàn Băng Lệ, tôi cười gượng, khoát tay. “Anh trai, anh không cần giải thích với em đâu, em cũng không có mách mẹ.”

Ánh mắt dịu dàng của anh đang chăm chú nhìn tôi lặng lẽ chuyển thành ảm đạm, anh yên lặng nhìn tôi... không nói thêm gì nữa.

Luồng sát khí vây quanh mình đến từ Hàn Băng Lệ cũng nhất thời biến mất.

Chương thứ bốn — Quà sinh nhật

“Bác sĩ Trầm nấu ăn? Thật sự rất khó tưởng tượng ra điệu bộ lúc cầm dao của anh nha, em rất muốn mở mang một chút kiến thức... Cho em hân hạnh được ngồi nếm thử tài nghệ nấu nướng của anh chứ?” Hàn Băng Lệ mở miệng cười...

Cái cô gái này.....Tôi không thể không bội phục cô ta, da mặt còn dày hơn cả tường thành, không biết xấu hổ, ngại ngùng là gì!

Cô ta không sợ bị tổn thương do Bắc Bắc đối xử lạnh lùng sao?

“Chỉ sợ điệu bộ lúc nấu ăn của tôi, cô không có cơ hội để nhìn thấy!” Anh lạnh lùng bồi thêm một câu như đinh đóng vào đầu. “Hơn nữa, nếu đồ tôi nấu khó ăn, cũng chỉ có cô ấy mới được ăn.”

Trán tôi đổ mồ hôi lạnh, trước kia anh không để ý quan tâm đến sự ái mộ của người khác dành cho mình...lần này thái độ của anh thật quá mãnh mẽ, cao ngạo.

“VẬY..... xe của em bị hư đang sửa...hôm nay bác sĩ Trầm cho em đi nhờ xe được không?” Cô ta dường như quyết tâm muốn ép anh vào tình thế bất buộc.

“Hôm nay tôi cùng bác sĩ Chu đổi ca cho nhau, cho nên tôi không đến bệnh viện.” Anh bắt đầu lấy đồ ăn bỏ ra đĩa.

Chỉ có hai cái đĩa, hai bộ dao nĩa trên bàn..... ý nghĩa tiễn khách thật rõ ràng.

“Anh đổi ca? Nhưng anh không có dựa theo trình tự phải thông báo cho bộ phận hành chính bọn em trước! Bác sĩ Trầm, anh chưa bao giờ vô trách nhiệm lên đổi ca như vậy.” Lời nói của Hàn Băng Lệ cứng lại trong cổ họng vì cái nhìn lạnh lẽo, thiếu thiện cảm của anh.

Anh nhú mày nói. “Hôm nay đúng lúc không có ca phẫu thuật nào. Nhưng với việc lên đổi ca cho nhau, tôi sẽ làm một văn bản kiểm điểm trình lên ban giám đốc.”

“.....À, thật ra chuyện này cũng không quá phức tạp lắm đâu.....Các bác sĩ cũng thường lên đổi ca mà.....” Hàn Băng Lệ nắm được chuyện Bắc Bắc lên đổi ca, giọng nói mềm mỏng lại và ngay lập tức thừa cơ hội đưa ra ý kiến. “Bác sĩ Trầm.....như vậy ngày mai em quá giang chung xe với anh nhé, được không?”

Đúng là biết nắm bắt cơ hội, thừa nước đục thả câu! Thật vô sỉ.....Khoé môi của tôi lạnh lùng cứng lại...

Không thích cô ta! Có thể nói là dị ứng cùng cực! Cô ta chính là người đẹp “chim sa cá lặn” trong mắt của Đại Đồng sao? Xem ra, tôi phải đưa Đại Đồng đi khám mắt. Không thể bởi vì nhìn bề ngoài xinh đẹp thì dán ngay bốn chữ “chim sa cá lặn” được.

“Ra khỏi khu phố này, đi khoảng bảy hoặc mười phút có một trạm xe, có tuyến xe buýt đi đến bệnh viện, hoặc là cô tùy ý lựa chọn phương tiện khác... dưới lầu có rất nhiều taxi.”

Bắc Bắc nói xong, cũng không liếc mắt nhìn cô ta một cái, ngồi xồm trước mặt tôi, mềm nhẹ nói. “Ăn nhiều một chút nhé, em ở Hàn Quốc ăn uống tiết kiệm. Ở đây, muốn ăn cái gì anh đều mua cho em, đều làm cho em.....”

Làm sao anh biết tôi ở Hàn Quốc hàng ngày ăn uống tiết kiệm? Đặc biệt trước khi làm thư ký cho Y Đảng Diệu tiền lương không cao, ban ngày đi làm, ban đêm đi học, chỉ toàn ăn mì gói hoặc là ăn cơm bình dân....

Hàn Băng Lệ neoh đôi mắt sắc sảo lại, một lần nữa bắt đầu đánh giá tôi và

Nhưng cô ta còn chưa có phát biểu thêm ý kiến gì, Bắc Bắc đã trực tiếp tiễn khách. “Cô Hàn, cô đi làm kẻo muộn, mời cô theo tôi ra cửa....Còn nữa, lần sau xin vui lòng không đập âm âm lên cửa nhà người khác.”

Hàn Băng Lệ tím mặt xấu hổ mất ba giây, sau đó nghiêm mặt gật đầu nói. “Được.”

Cô ta cầm lấy túi xách, bàn tay vì dùng quá sức mà trở nên trắng bệch... cánh cửa mở phịch một tiếng sau đó bị đóng sầm lại...

Cô gái này nhất định tức đến điên luôn rồi? Tâm tình của tôi ẩn chứa một niềm vui sướng, xem ra tôi thật sự là một đứa bé hư hỏng!

Anh ngồi bên cạnh tôi, cẩn thận đem bào ngư cắt thành từng miếng nhỏ, vừa cắt vừa không chút để ý hỏi. “Anh nhớ trước kia Y Y đuổi ruồi bọ thật hay, từ khi nào thì trở nên khách sáo như vậy?”

Anh đem miếng bào ngư ngon đặt trong chén tôi, giương mắt nhìn tôi...trong đôi mắt sáng chứa đựng sự ảm đạm.

Tôi chống tay, không thể trả lời...

Bởi vì trước đây khác hơn bây giờ.

May mắn, anh không có tiếp tục nói về đề tài đó nữa, anh thay một đề tài khác. “Có phải nấu không được khéo tay? Khó ăn không?”

“Dường như là vậy.” Tôi ra vẻ cợt nhả trả lời.

“Mấy năm nay anh không có nấu ăn

.....

Anh không thuộc loại người có tài nấu ăn thiên phú, khi nấu đồ ăn xong, cũng có thể nói là ăn được mà thôi. Nhưng nếu tôi nấu thì sau khi vặn bếp lên, hơi nóng có thể bốc lên đến tận mái ngói, cầm dao cắt đồ ăn cũng có thể biến “máu chảy thành sông”. Cả nhà bếp thành “thiên binh thiên tướng”Vì vậy so với tôi, tài nghệ nấu nướng của anh cũng đủ làm tôi “kính ngưỡng”.

Không còn ăn nổi nữa, nhưng tôi cũng bị cổ động ăn thêm rất nhiều, có thể chết vì ăn điểm tâm sáng.....Sau đó chúng tôi cùng nhau ngồi phịch trên sofa, trò chuyện đủ các chuyện, chủ yếu là chuyện xung quanh cuộc sống mấy năm nay ở Hàn Quốc của tôi.

“Chờ chút.” Đột nhiên anh đứng dậy đi về phía phòng ngủ, khi trở ra, trong tay anh cầm bốn hộp quà được gói rất đẹp mắt.

“Quà sinh nhật của Y Y năm 2004.” Vào mùa đông năm 2004, chúng tôi không còn cùng nhau tổ chức sinh nhật cho tôi.

“Quà sinh nhật của Y Y năm 2005.”

“Quà sinh nhật của Y Y năm 2006.”

“Quà sinh nhật của Y Y năm 2007.”

Anh đem những hộp quà sinh nhật bày ra trước mặt tôi.

“Mở ra xem đi.” Ánh mắt anh thật trong suốt nhìn tôi, khoé môi hơi nhếch lên một nụ cười.

“Được.....” Tôi gật đầu, nhìn đôi mắt anh...suýt chút nữa tôi sẽ hoàn hồn.

Tôi cúi đầu, cố che giấu tiếng tim đập nhanh, lấy tay mở hộp quà thứ nhất.

Chiếc hộp thứ nhất mở ra, là một chiếc đồng hồ màu trắng hiệu CK, bên trong của đồng hồ có màu trắng sứ rất tinh xảo, làm cho người ta thấy thú vị.

Anh cầm lấy chiếc đồng hồ trắng tinh, cẩn thận đeo vào cổ tay trái nhỏ nhắn của tôi.

Chiếc đồng hồ màu trắng đeo trên tay rất thoải mái, mặt kính bóng loáng, có cảm giác như đồng hồ ấm hạ lạnh.

“Cám ơn.” Tôi cúi đầu mỉm cười. Phần quà tặng này, tôi thích vô cùng.

Tôi bắt đầu không chút khách sáo mở hộp quà thứ hai. Lấy phần quà tặng ra, tôi sửng sốt....

Là đồng hồ Montblanc nạm kim cương...

Bên trong đồng hồ có khảm một viên kim cương tuyệt đẹp, mặt đồng hồ màu đen dợn sóng giống như viên ngọc trai và những chữ số cuốn chéo bằng những viên kim cương nhỏ. Dây đồng hồ làm bằng một loại satin tổng hợp đeo vào thật ấm áp và thoải mái.

Khoé mắt cô run rẩy, nhìn dọc nhìn ngang thì loại “vật phẩm trang sức” sang quý này đều là phong cách tặng quà của Y Đằng Diệu. Hơn nữa, hình như Bắc Bắc đã quên quà sinh nhật năm 2004 là một chiếc đồng hồ.

Tôi ngần chận một cảm giác mất mát trong lòng, giả bộ sung sướng, vui mừng nói. “Em rất thích nha. Anh trai, em rất quý trọng.....”

Anh tiếp tục lấy chiếc đồng hồ ra, tiếp tục đeo lên cổ tay trái của tôi, thản nhiên nói. “Năm 2005 cũng là năm đầu tiên đi làm, tiền lương không cao, phải dành d.”

Tôi sửng sốt, thật cẩn thận sờ nhẹ mặt đồng hồ, mất mát lúc này biến thành hư không, niềm trân trọng trỗi lên trong lòng.

Mở hộp quà thứ ba, lúc này đây đến lượt khoé môi tôi run rẩy.

Cũng là đồng hồ!

Tôi quả thật muốn khóc một tràng cho anh xem, thật là không có ý tưởng nào mới!

Đây là cái đồng hồ bằng bạch kim, bên trong phát ra tiếng kêu nhỏ, bề ngoài cũng không có gì đặc sắc, nhưng khi bị người ta kích hoạt vào nút, nó sẽ thấp giọng báo giờ, cuối cùng, nó còn có thể nhắc nhở gần đến thời điểm cuối ngày.

Anh lấy đồng hồ đó ra, vẫn tiếp tục đeo lên tay trái của tôi, anh cúi đầu, giọng anh nói nhỏ như kim giây của chiếc đồng hồ. “Chiếc đồng hồ này có tên là “lắng nghe” đấy.”

Hộp quà tặng cuối cùng, anh giúp tôi mở ra, không hề nằm ngoài ý nghĩ....vẫn là một chiếc đồng hồ.

Là một cái đồng hồ kiểu cổ, sử dụng chất liệu cực kỳ chói mắt, hai dây màu cam, kim giờ và kim phút màu vàng có thiết kế không giống bình thường. Trên mặt đồng hồ còn có thêm một mặt nhỏ “đếm ngược” được khảm ngọc bích.

Anh không có giải thích điều gì, nhưng những chiếc đồng hồ này có hàm nghĩa gì, tôi đều có thể mơ hồ hiểu được.

Trên cổ tay trái tôi đã đeo bốn chiếc đồng hồ không cùng một phong cách, tay trông giống như trong một cuộc triển lãm thời trang về

“Anh trai, anh không có ý tưởng gì mới nha....Có phải năm nay cũng định mua cho em một chiếc đồng hồ nữa không?” Tôi khẽ động khoé môi, mắt tự nhiên nũng nịu.

Anh nhẹ nhàng gật đầu. “Thật ra anh có tính như vậy, nhưng năm nay chắc là không cần nữa. Anh muốn hẹn trước ngày sinh nhật của em, ngày đó em dành hết thời gian cho anh, được không?”

Tôi gượng cười, gật đầu, trái tim nổi lên một cơn đau.

“Nếu em không trở về, có phải mỗi năm đều sẽ mua cho em một chiếc đồng hồ không?” Trái tim, đau quá....đau quá.

Anh thản nhiên lắc đầu. “Chỉ nghĩ đưa cho em năm lần thôi.”

Tôi nhìn anh, không hiểu ý của anh là gì, chỉ có năm năm thôi sao? Có ý gì đây?

“Anh kí hợp đồng làm việc với bệnh viện năm năm, sau khi hợp đồng hết hạn anh sẽ đi tìm em, nếu em thích ở Hàn Quốc, anh cũng ở lại đó.”

Cả người tôi chấn động mạnh.

Bắc Bắc, Bắc Bắc.....Nỗi đau từ từ sinh sôi trong trái tim của tôi, đau quá...

33. Quyển 5 - Chương 05-06

Chương thứ năm — Gặp lại

Một tuần trôi qua thật mau, ngoài thời gian đi làm, Bắc Bắc hầu như đều ở cùng tôi. Thậm chí ngay cả khi đi làm, mặc dù không rảnh, anh cũng sẽ vài lần gọi điện thoại hoặc nhắn tin cho tôi.

Mà tôi ở nhà nhàn rỗi quá sinh hư, mỗi ngày ngủ từ sáng sớm đến chiều tối, đến giờ ăn cơm bị anh lôi từ trong chăn ra, bắt ăn no rồi lại chui vào trong chăn tiếp tục ngủ. ((*_*))

Tôi cũng nói chuyện với Đại Đồng qua điện thoại, nhưng hình như tâm sự của Đại Đồng rất nặng nề và ảo não.

Hôm nay thời tiết rất tốt, tôi cũng ngủ dậy trễ, đúng lúc Đại Đồng gọi điện rủ tôi đi xem cô ấy thử áo cưới.....tôi quá vui sướng liền đồng ý ngay.

Đến cửa hàng áo cưới, phát hiện ra sắc mặt của Đại Đồng rất kém. Chiếc áo cưới thanh khiết hoa lệ, ngược lại càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm, không có một chút ánh sáng của cô ấy. Cô gái làm việc trong cửa hàng cũng nói cô ấy gầy đi, vòng eo cũng gầy đi mất đến những hai tấc Anh.

Đại Đồng vẫn ôm chiếc áo cưới trắng nõn trong tay, ngẩn ngơ trôi hồn về một nơi nào đó.

“Cậu làm sao vậy?” Tôi lo lắng hỏi, nhìn biểu hiện của cô ấy, hình như có tâm sự thật nặng nề.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên không muốn kết hôn nữa.” Cô ấy cười, thản nhiên trả lời.

“Cậu lại bắt đầu đùa cái gì đây? Chuyện này mà cậu cũng đùa giỡn được sao?” Tôi ngạc nhiên khi nghe cô ấy nói vậy.

“Sao cậu và anh ấy đều phản ứng giống nhau như vậy nhỉ? Nhưng mình không phải nói đùa?” Cô ấy vẫn ôm chặt chiếc áo cưới trắng tinh vào lòng, vẻ mặt phiền muộn. “Mình luôn luôn suy nghĩ, sau khi kết hôn, mình sẽ hạnh phúc sao? Anh ấy sẽ hạnh phúc sao? Nghĩ đi nghĩ lại về cuộc hôn nhân này, mình càng ngày càng không có tự tin.”

“Đã lấy giấy hôn thú rồi, thiệp cưới cũng đã gửi đi, bà con bạn bè đều biết cả...chỉ còn nửa tháng nữa thì các cậu đã cử hành hôn lễ.... Đại Đồng, đừng đùa.....” Đây chẳng lẽ là lời đồn của triệu chứng sợ hãi “tiền hôn nhân” sao?

“Lấy một tờ giấy hôn thú chỉ mất có nửa tiếng, mà viết một đơn ly hôn, bình thường chỉ mất có ba phút....Cuộc đời không phải là đều như vậy sao? Huống chi, bọn mình ngay cả hôn lễ cũng không có cử hành.....”

“Cậu đừng có nói đùa nữa.....” Tôi nheo mắt chỉ tay vào cô ấy, vẻ mặt uy hiếp...chỉ có ngón tay tôi khẽ run lên, tiết lộ tôi rất khẩn trương.

Phút chốc, Đại Đồng đột nhiên che miệng cười. “Nhìn cậu kìa! Cậu đúng thật là dễ bị gạt nha!” Ngay tức khắc, nụ cười tinh nghịch trở lại trên gương mặt cô ấy.

Tôi thở một hơi thật dài nhẹ nhõm, nhưng không biết vì sao trong lòng luôn cảm thấy bất an.....

“Chị ơi! Xin đưa áo cưới lại cho chúng tôi, chúng tôi giúp chị chỉnh sửa một chút.” Nhân viên cửa hàng lịch sự nói với Đại Đồng.

Nụ cười của Đại Đồng vẫn sáng như ánh nắng, bàn tay bé nhỏ cô ấy dùng sức đóng đưa. “Không cần, không cần đâu, sửa lại cũng vô dụng.”

Tôi cả kinh. “Cái gì mà sửa lại vô dụng.” Các dây thần kinh của tôi đều căng lên hết rồi.

“Có thể còn gầy hơn, cũng có thể sẽ mập hơn. Nửa tháng cuối cùng chuyện gì xảy ra, chỉ có trời mới biết... Trước hai ngày làm đám cưới mình tới thử lại là tốt rồi.” Cô ấy cười ra, kéo tôi đi ra ngoài...mặt vẫn còn cười tủm tỉm.

Tôi đang muốn nói thêm cái gì nữa thì điện thoại vang lên, một tiếng nói trầm thấp truyền đến. “Đang ở nơi nào?”

Là Bắc Bắc.

“Đang giúp Đại Đồng thử áo ở cửa hàng áo cưới.” Tôi liếc nhìn Đại Đồng một cái, thấy cô ấy không để ý tới, tôi tránh đi tới một góc, dịu dàng hỏi. “Có việc gì sao?”

“Hai tuần nữa là đến hôn lễ của Đồng Hoa, phải không?” Anh hỏi lại.

“Đúng vậy.”

Anh im lặng một lát, sau đó lại hỏi. “Bọn em còn thử áo lâu không?”

“Đã xong rồi, mời bọn em ăn cơm hả?”

“Ừ, anh có một người bạn tốt, muốn giới thiệu cho em biết, nhờ cô ấy giúp em tìm một công việc. Buổi tối mình cùng cô ấy ăn một bữa cơm, nói chuyện một chút, được không?”

Bắc Bắc bắt đầu tìm công việc cho tôi? Tôi nhàn rỗi mới chỉ có một tuần thôi nha....Chưa gì đã bị người ghét bỏ, anh quá ngược đãi tôi!

“Nhưng em còn chưa có chuẩn bị....”

Tôi chưa kịp nói xong, đã bị anh ngắt lời. “Em phải ở lại thành phố X, em đã trở về rồi, anh sẽ không bao giờ cho em rời đi nữa.”

Tôi sững sốt nhưng không nói thêm gì....

“Hứa với anh, em sẽ không đi nữa, được không?” Tiếng của anh nhẹ hẫng xuống. “Ở thành phố X có rất nhiều công việc thích hợp với em, không thua so với Hàn Quốc đâu. Nếu em không thích công việc này, anh sẽ tìm cho em công việc khác, tìm đến khi nào em vừa lòng mới thôi, được không?”

Tôi có thể nói “không” sao??....

“Được.” Tôi gật đầu.

“Vây em với Đồng Hoa cứ đi dạo một vòng, anh đi đón người bạn xong, sẽ quay lại đón em.” Nghe được câu trả lời của tôi, tiếng của anh vô cùng vui sướng.

“Không cần đâu, nơi này phố xá sầm uất, lúc anh chạy xe lại đây không chừng lại kẹt xe. Anh nhắn tin địa chỉ cho em, em sẽ tự mình qua đó.” Tôi cười rồi cúp điện thoại.

“Quan hệ hai người thật tốt, mình rất ngưỡng mộ cậu.” Đại Đồng nhú mày, oán giận nói.

“Bởi vì trong câu chuyện bọn mình, không có ai sai cả, chỉ sai chính là không thể yêu thôi.” Tôi ôm cánh tay cô, thân thiết mời. “Đi cùng nhé?”

“Không được.” Đại Đồng xua tay. “Mình còn không muốn nói những câu “mạo phạm” anh ấy, chộc cho cậu tức giận.”

Tôi cười to, vô cùng thân thiết nói. “Mình làm sao có thể tức giận chứ? Các cậu đều là những người mà mình yêu nhất!”

Kết quả cuối cùng là Đại Đồng vẫn không đi.

Tôi mở điện thoại xem qua địa chỉ, đi hết một vòng khu phố, cuối cùng cũng tìm được nhà hàng sushi Nhật có tên “Cư Kinh Ốc”.

Đẩy cửa nhà hàng sushi Nhật ra, bên trong nhà hàng tao nhã cổ kính hấp dẫn, mặt tiền của nhà hàng không lớn, nhưng không khí bên trong đều đậm truyền thống văn hoá Nhật.

Sáu giờ là giờ dùng cơm cao điểm nhưng khách khứa thưa thớt, có vẻ kinh doanh không tốt lắm.

Phong cách làm sushi của Nhật, ở Trung Quốc có rất nhiều người ăn không quen.

Nhưng ở Hàn Quốc, rất nhiều người thích cách làm sushi của Nhật, vì thế tôi cũng từ từ có thể nhấm nháp hương vị của sushi.

Nguyên liệu làm món ăn để trên bàn, bên trong có một người đàn ông trầm ỉn mặc quần áo màu đen đang chuyên chú làm thực phẩm.

Tuy rằng anh ta cúi đầu, bộ dáng cắt đồ rất nhuần nhuyễn, nhưng liếc mắt qua thôi cũng có thể nhìn ra anh ta cũng không phải là người Nhật Bản.

Anh ta không giống người đầu bếp làm sushi, nhưng chỉ vì muốn biểu hiện sự chuyên nghiệp mà cố ý mặc vào trang phục Nhật Bản. Chưa có nếm thử đồ ăn anh ta làm, nhưng ấn tượng đối với anh ta đã thật tốt. Tôi đến gần hơn, ngồi trên chiếc ghế cao xoay tròn trước mặt anh ta.

Người đàn ông vẫn cúi đầu, chăm chú nhìn vật liệu, vị trí của tôi vừa vặn nhìn đúng đôi mắt nhìn xuống và khoé môi ấm áp của anh

Lạ thật.....nhìn quen quen như đã gặp qua ở nơi nào đó....

Rốt cuộc, người đàn ông cảm giác được ánh mắt nhìn chăm chú của tôi, anh ta nâng mắt lên, theo thói quen nghề nghiệp mỉm cười. “Xin chào quý khách, xin hỏi có cần giúp đỡ gì không?”

Vừa nói xong, anh ta giặt mình.....mà tôi cũng đồng thời giặt mình...

“Thôi..... Hải Kỳ.....” Tôi vui mừng kêu tên của anh ta.

“Là cô.....cô gái nhỏ ở nước Pháp.....” Nụ cười nở rộ của anh ta ấm áp như gió mùa xuân...

Trên cuộc đời này, bất cứ nơi nào cũng có thể xảy ra câu chuyện tương phùng.

Chương thứ sáu — Trời sinh một đôi

“Anh là đầu bếp làm sushi?” Lúc ở nước Pháp, tôi còn nghĩ anh ta là một thương nhân.

Anh ta mỉm cười, hơi hơi vuốt cằm nói. “Cứ coi là vậy đi.”

“Một tuần trước tôi đã chuyển tiền vào ngân hàng cho anh rồi, anh có nhận được không?” Tôi nhanh chóng thanh minh chuyện quan trọng.

Về đến Trung Quốc, ngày hôm sau tôi mượn Bắc Bắc mang đến ngân hàng gửi trả.

“Tôi không có chú ý đến.” Anh ta vẫn cười thật dịu dàng.

“Ồ.....” Tôi cảm thấy mát mát một chút, xem ra anh ta chỉ coi tôi không phải là kẻ lường gạt, ngoài ra thật sự không có hứng thú gì.

“Tôi không có lý do gì để hoài nghi cô.” Anh ta nhẹ nhàng giải thích.

Nụ cười của anh ta như hơi ấm mùa xuân, tôi cũng kìm lòng không được mà nở nụ cười, được người khác tin tưởng cảm giác thật vui sướng.

Ngồi đối diện lẫn nhau mỉm cười, vẫn còn một chút xa lạ nhưng không ngăn cản thiện cảm mà chúng tôi dành cho nhau. Tôi với anh ta giống như quen biết từ lâu, từ lâu lắm rồi...

“Sao không để số điện thoại lại cho tôi? Tôi rất muốn mời anh ăn một bữa cơm.” Khi câu hỏi vừa thốt ra khỏi miệng, tôi cảm thấy mình hơi vội vã.

“Bữa cơm như vậy thật làm cho tôi có cảm giác như được hưởng một món lợi kếch xù..... hơi xấu hổ nên không muốn.” Anh ta cười lắc đầu.

Anh ta là một người đàn ông dễ xấu hổ, tôi hoảng hốt nhớ lại vẻ mặt mất tự nhiên, hai tai đỏ ửng của anh ta dưới ánh đèn đủ mọi màu sắc trong câu lạc bộ Moulin Rouge.

Tôi muốn nói thêm thì đột nhiên góc áo anh ta khẽ động một chút, một tiếng nói trẻ con trong trẻo nhẹ nhàng vang lên. “Papa.... Con đói bụng.....”

Papa? Ánh mắt tôi nhìn theo hướng tiếng nói trong trẻo của cậu bé kia. Một khuôn mặt thanh tú, một cậu bé khoảng tám tuổi vẻ mặt điềm tĩnh đang kéo vạt áo của anh t

Cậu bé thật kháukhinh.... Tôi nhìn không được nhẹ nhàng tán thưởng ở trong lòng.

Anh ta vội vàng cúi đầu nhìn, dùng tiếng nói nhỏ nhẹ hỏi. “Con muốn ăn trước hay là chờ cô con cùng chú Trầm lại đây?”

Ánh mắt cậu bé muốn từ chối nhưng lại do dự một chút, sau đó buông lỏng vạt áo anh ta ra nói. “Con chờ chú Trầm!”

Sau đó cậu bé lẳng lặng ngồi ở một góc.....Thật im lặng, một cậu bé rất im lặng, tôi chống cằm nhìn cậu bé rồi lại nhìn qua Thôi Hải Kỳ.

Thì ra, anh ta đã có gia đình, còn có một đứa con đáng yêu làm người ta nhin không được muốn cưng chiều... thật là hạnh phúc.

Một người chồng tính tình tốt, một đứa con đáng yêu như vậy, người phụ nữ nào đó thật là có phúc quá. Khoé môi của tôi nhếch lên nụ cười hâm mộ.

“Cô chờ bạn à? Có cần tôi giúp cô đặt sẵn chỗ ngồi không?” Trên khoé môi của Hải Kỳ vẫn còn nụ cười ầm áp đó.

“Tôi chờ bọn họ tới, chắc họ cũng sắp đến rồi.” Tôi lắc đầu, vừa mới dứt lời, cánh cửa gỗ bị đẩy ra.

Một người đàn ông tướng mạo sạch sẽ, trong suốt không có tỳ vết nào, lại mang theo hơi thở trầm ổn giống như một ly trà ngon đầy cửa bước vào. Anh liếc nhìn thấy tôi, liền nở nụ cười...Một nụ cười như đoá hoa sen trong nước, rất dễ dàng cướp đi hơi thở của người khác.

“Anh trai

Tôi vừa đưa ra lời chào thì ở một góc sáng sủa cũng vang lên một tiếng vui sướng. “Chú Trầm!” Ngay sau đó một thân hình nho nhỏ nhào vào lòng anh.

Bắc Bắc ngồi xổm xuống, ôm lấy đứa bé “Tiểu Già*.” (Từ “Già” này hay dùng trong Phật giáo)

“Chú Trầm, đã mấy ngày rồi Tiểu Già không gặp chú nha!” Cậu bé ôm cổ anh, biểu hiện vui mừng giống như có được một đồ chơi mình yêu thích nhất.

Cậu bé ở trong lòng anh cũng có tính cách điềm tĩnh như anh.

“Tiểu Già thật nhớ cậu lắm, ngay cả người làm papa như tôi cũng phải ghen tị.” Phía sau lưng cô, Hải Kỳ cười ôn hoà nói.

“Ghen cái gì chứ?” Cửa gỗ lại bị đẩy ra, một tiếng nói thanh thoát, dịu dàng phát ra từ một cô gái xinh đẹp như một viên minh châu, cầm theo hai bình sữa bước vào....

Tôi ngơ ngẩn cả người, không, phải nói là như sét đánh!

Bởi vì, bởi vì....

“Hình như Tiểu Già thích Chú Trầm nhiều hơn là thích papa rồi.” Hải Kỳ nhẹ nhàng trêu ghẹo, tôi lại nhạy cảm nhận thấy có chút cảm giác quái lạ.

“Anh trai nói mà không sợ người ta chê cười!” Cô gái cười dịu dàng ầm áp, đẹp như màu ánh mặt trời lúc hoàng hôn.

Tôi dường như hít thở không thông, tưởng chừng sắp ngừng thở, cả hai bàn tay đều run nhẹ. Tôi dùng sức lấy bàn tay trái bóp lên bàn tay phải không cho biểu hiện sự sợ hãi run rẩy bán đứng mình.

Thôi Nhược Hàm!

Một người con gái có mái tóc dài mềm mại như tơ, xinh đẹp dịu dàng, cử chỉ yên tĩnh đang đứng ở đó chính là cô ấy!

Hơn thế nữa, Thôi Hải Kỳ là anh trai của cô ấy....Duyên phận gì đây?

“Cô....Cô...” Cậu bé nhỏ giọng gọi....giọng nói của nó thật mong manh yếu ớt.

“Tiểu Già, ngoan....” Cô ấy giấu tiếng thở dài, trong mắt chứa nhiều ảm đạm. “Đến đây cho cô ôm....” Cô ấy nhận lấy cậu bé từ tay Bắc Bắc, đau lòng ôm vào ngực, vẽ mặt cậu bé thoả mãn dựa vào trong lòng cô ấy.... Tay kia vẫn còn lưu luyến kéo góc áo của Bắc Bắc.

“Y Y, lại đây.” Bị cậu bé kéo góc áo, Bắc Bắc đành phải bắt đắc dĩ ngoắc tôi lại đó.

Tôi cứng đờ cả thân, đôi chân bước đi không ngừng run rẩy....

Trái tim sợ hãi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.....Muốn bỏ chạy, thật sự rất muốn bỏ chạy....

“Y Y.” Tiếng anh thúc giục tôi.

Tôi cứng người nhưng vẫn kiên trì bước tiếp.....

“Y Y, giới thiệu với em, đây là bạn tốt của anh Thôi Nhược Hàm.”

“Nhược Hàm, đây là anh có nói qua với em đó, em gái.....của anh....Mong em chiều cố cô ấy nhiều.”

Anh giới thiệu chúng tôi với nhau, khi nói ra hai chữ “em gái”, anh dừng lại một chút....giọng anh mang theo sự bất đắc dĩ không dễ phát hiện được.

“Xin chào, gọi chị là Nhược Hàm được rồi.” Thôi Nhược Hàm hào phóng mỉm cười, một tay cô ấy vẫn ôm chặt Tiểu Già trong lòng, một tay ấm áp vươn ra.

“Xin chào...” Ở hoàn cảnh này làm tôi không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Tôi thiếu tự nhiên nhẹ nhàng nắm lấy tay cô ấy....Quá mức căng thẳng, giống như một học sinh tiểu học làm chuyện xấu không dám đối mặt với giáo viên chủ nhiệm....

Cô ấy vẫn cười rất lớn, cũng không có hờn giận gì....

Thì ra...thì ra....Người Đại Đồng nói đến chính là cô ấy!

Thì ra...thì ra....Mối tình đầu thơ dại của Bắc Bắc do một tay tôi phá hoại....một lần nữa đang đắm chìm nẩy lộc.

Ngực của tôi bị một khối đá lớn không chút thương tình đè nặng... thật nặng...

Ngay cả khi thở, cả lồng ngực đều đau đớn...

.....

Chúng tôi ngồi bên một chiếc bàn gần cửa sổ, cô ấy vẫn ôm cậu bé ở trong lòng.

Y, nhìn xem muốn ăn món gì? Hôm nay anh trai của em đãi, đừng khách sáo nha, cứ việc chọn món đắt tiền vào?” Cô ấy đưa thực đơn cho tôi.

“Hey, tuy rằng anh có nhờ vả em thật, nhưng em cũng đừng dùng chiêu này mà giết anh chứ, muốn thay anh trai của em kiếm lời à?” Khó khi nào thấy được đôi chân mày đẹp của Bắc Bắc nhếch cao lên, nụ cười trêu chọc khoái trá.

Tôi ngồi im không một tiếng động, rũ mắt xuống nhìn Thôi Nhược Hàm ngồi đối diện rồi nhìn qua Bắc Bắc ngồi bên cạnh mình.

Hai người họ.... thật sự làm cho người ta có cảm giác xúng đỗi, có thể hình dung ra bốn chữ ‘trời sinh một đôi’.

Bất kể là tính cách hay tướng mạo...đều tương xứng làm cho người khác tự thấy hổ thẹn...

34. Quyển 5 - Chương 07-08

Chương thứ bảy — Day dứt, hổ thẹn

Tôi mất hồn mất vía cầm lấy cuốn thực đơn....cho đến khi cánh tay bị người nào đó nhẹ nhàng đẩy một chút, tôi mới bừng tỉnh lại.

Cuốn thực đơn trong tay tôi bị lấy đi. “Muốn ăn món gì? Để anh gọi.” Mắt anh nhìn xuống lật từng tờ từng tờ trong cuốn thực đơn, ra vẻ không chút để ý hỏi nhỏ. “Đang nghĩ gì vậy? Anh gọi em vài lần mà em cũng không có nghe.”

“.....”

Tay anh chỉ vào những món ăn trong thực đơn, chuyên tâm chọn những món ngon, rồi dùng tiếng n rất nhỏ chỉ có hai người chúng tôi mới có thể nghe được. “Nhược Hàm là người bạn tốt, đừng có suy nghĩ nhiều.”

Tôi chần động. Vì sao anh giải thích nhiều với tôi như vậy? Lần trước là Hàn Băng Lệ, lần này là người yêu đầu tiên của anh.

Nhưng càng hoang mang hơn chính là tâm tình của tôi, loại cảm giác đau đớn này quá mức quen thuộc, là đau đớn vì ghen....Mà sau khi anh giải thích lại giống như một liều thuốc...chậm rãi xoa dịu cơn đau mà ngay cả thở cũng không nổi.

Loại cảm giác đau đớn này, xuất phát từ tiềm thức muốn giữ lấy tình yêu, không muốn cho tình cảm bị sút mẻ.

Loại cảm giác đau đớn này, xuất phát từ rất nhiều thứ cảm xúc phức tạp lo âu khác...ví dụ như...sao anh có thể dễ dàng tha thứ cho người đã từng phản bội anh, rồi lại để cho người đó một lần nữa đi vào cuộc sống của anh, anh không thấy như vậy là thiệt thòi sao? Đây là kiểu tình cảm sâu sắc đến nỗi vượt qua cả thiệt thòi ư?

Loại cảm giác đau đớn này, cũng đến từ chính nỗi sợ hãi của tôi, bởi vì tôi từng dùng sự ích kỷ cay độc của mình phá hủy một tình yêu thơ mộng.

.....

“Y Y, em không khỏe sao?....” Lần này, đổi lại là Thôi Nhược Hàm nghi hoặc, cô ấy cẩn thận hỏi tôi.

“A!” Tôi hết hồn, mới phát giác ra tôi đang châm thêm sữa vào ly trà của Bắc Bắc, châm đến mức ly trà đều tràn cả ra bàn.

Trời ơi! Tôi đang làm gì vậy? Rõ ràng là tôi muốn châm thêm sữa cho mình mà!!

Tôi nhin không được lén lút nhìn Bắc Bắc, mang theo chút bất mãn, tại sao anh thấy chết mà không cứu! Vì sao không cản ngăn hành động ngu xuẩn của tôi lại...Bây giờ nhìn xem!.... quả thật mất mặt đến dùng cả biển nước Thái Bình Dương rửa cũng không sạch.

Nhưng tôi bị hoa mắt ư? Trong cảnh hư hư thực thực, tôi thấy hàng lông mi anh thật dài, nhấp nháy như hai cánh bướm....chiếc cằm nhè nhẹ sung sướng run run....

Khi nâng mắt lên, ở đôi mắt trong vắt kia tôi lại nhìn thấy sự bình thản, im lặng quen thuộc.

Anh lấy ly trà pha lẫn sữa, đưa lên miệng, tự nhiên cười yếu ớt nói. “Sữa + Trà = Trà Sữa”, bọn anh ở nhà đều uống như vậy. Nhược Hàm, em muốn thử cho biết không?”

Anh xem như chuyện đó là bình thường, đúng lúc làm giảm bớt sự xấu hổ của tôi.

Thôi Nhược Hàm còn chưa kịp mở miệng thì một thân ảnh bé bỏng nhỏ giọng nói. “Chú Trầm ơi! Cháu có thể uống một ngụm không?”

Chưa nói xong, đôi tay bé nhỏ đã lễ phép chìa ra.....Khoé môi Bắc Bắc cứng lại một chút.....thật là...nói dối phải trả giá đắt mà!

“Tiểu Già, bao tử của người lớn và con nít khác nhau, con không thể “hưởng thụ” trà sữa của chú Trầm được.” Đó là tiếng nói dịu dàng, ấm áp, có thể trấn an tâm hồn con người...

Nụ cười của tôi cứng lại, nhìn thẳng vào người con gái tôi không dám xưng hô trước mặt, cô ấy dịu dàng, thật dịu dàng... Rõ ràng cô ấy biết là tôi thất thố, cũng rõ ràng biết Bắc Bắc muốn giúp tôi hoá giải xấu hổ, nhưng không có vạch trần

Sự yên tĩnh, dịu dàng của cô ấy giống như một đoá hoa đọng lớp sương buổi sáng sớm, thật đẹp....đẹp đến nỗi không thể di dời tầm mắt.

Năm đó, nếu..... nếu... không phải vì tôi....có phải mọi người đều hạnh phúc không?

Có lẽ có thể.... Bắc Bắc và cô ấy đã có con với nhau ..đứa con ấy chắc cũng lớn như Tiểu Già bây giờ....

Đứa con!!!

Cái cảm giác buồn bã quen thuộc yên lặng nổi lên trong lòng.....Đột nhiên tôi nhìn lên, cả người cứng lại như hoá thạch.

Cậu bé đáng yêu đang ngồi trong lòng cô ấy... khuôn mặt nhỏ nhắn cùng cô ấy hình như.....

Trong giật mình, tôi như nhớ lại lời nói nghe không rõ từ trong quá khứ. “Anh mới gặp lại một người bạn mất tích đã lâu....Cô ấy mới từ nước ngoài trở về, còn sinh một đứa con thật đáng yêu....”

Trái tim bắt đầu đập dồn dập ...

Nhưng trước đó nữa, đã có lời đồn đãi cô ấy được đưa đi bệnh viện rồi sảy thai....

.....

Nhưng trước đó, người trong miệng Bắc Bắc nói là người bạn mất tích đã lâu chắc hẳn là cô ấy...

.....

Tôi cảm thấy như mình đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, cái cảm giác tội lỗi luôn luôn tồn tại trong lòng tôi.

Đột nhiên Bắc Bắc nhíu mày. “Tại sao tay của Tiểu Già lại bị trầy da? Có phải đi học trong trường bị bạn ăn hiếp không?”

Mắt của Thôi Nhược Hàm ảm đạm, nói. “Đứa bé này tính tình hướng nội, lại nhút nhát, khó tránh được mấy bạn trong trường ức hiếp....Anh trai em đã tìm đứa bé kia nói chuyện qua rồi, đứa bé ấy cam đoan sẽ cùng Tiểu Già vui vẻ hoà bình.”

“Có phải nên xem xét lại việc hoãn một, hai năm nữa rồi cho nó đi học hay không? Dù sao nó chỉ mới bảy tuổi. Hơn nữa, cùng học với một đứa trẻ như vậy không tốt!”

Thì ra cậu bé chỉ mới bảy tuổi? Không phải là tám tuổi hoặc chín tuổi mà là bảy tuổi...Trong lòng tôi lại run lên...

“Dịch Bắc, nếu sau này cậu làm cha khẳng định cậu rất cưng chiều con, có thể còn hái hết sao trên trời xuống cho đứa con chơi quá!” Một tiếng ấm áp, hoà cùng cuộc nói chuyện của chúng tôi.

Hải Kỳ cười đem từng đĩa sushi ngon đặt lên bàn.

“Tôi giúp anh.” Tôi nhỏ giọng nói, không dám nhìn thẳng vào khóe môi cứng đang lại của Bắc Bắc vì lời nói vô tâm của Hải Kỳ.

“Ở bên Pháp hay kì thị chủng tộc, Tiểu Già bị xa lánh, nên chúng tôi mới từ Pháp chuyển về Trung Quốc. Bốn năm qua, Dịch Bắc...cậu đã giúp chúng tôi rất nhiều rồi..Nếu cứ thay đổi môi trường mới, làm sao có thể hoà nhập nhanh được? Cho dù có bị ăn hiếp hay xa lánh thì Tiểu Già cũng phải học cách để thành một thiếu niên....Tương lai nó phải có cánh tay vững chãi mới bảo vệ được các cô gái, không phải sao?” Đôi mắt Hải Kỳ dịu dàng, lời răn dạy nghiêm khắc nhưng lại đặt nhiều kỳ vọng của người cha dành cho đứa con.

Hải Kỳ vỗ vỗ lên bả vai của Tiểu Già giống như cư xử với một người đàn ông trưởng thành. “Qua bên ghế kia ngồi, đừng dán sát vào trong lòng cô như thế.... Năm nay đã là một học sinh tiểu học rồi, nên ra dáng nam sinh một chút...”

Tiểu Già ngoan ngoãn đứng dậy, xem ra nó là một cậu bé rất biết vâng lời người lớn.

“Anh trai, Tiểu Già còn nhỏ....” Thôi Nhược Hàm nắm tay Tiểu Già, quyến luyến hơi ấm từ cậu bé, nhỏ giọng phản đối...

“Nhược Hàm, đừng quên, một đứa trẻ được cưng chiều quá mức từ nhỏ, khi trưởng thành sẽ thất bại....Tiểu Già phải học cách tự lực cánh sinh nhiều hơn so với những đứa trẻ khác, không phải sao?” Về mặt của Hải Kỳ trở nên nghiêm túc hẳn.

Nghe xong phân tích của Hải Kỳ, Nhược Hàm buông lỏng tay ra, Tiểu Già cũng đã rời khỏi lòng của cô ấy ngồi xuống ghế....

“Qua một thời gian nữa, anh sẽ đem Tiểu Già đi học võ Teakwondo.” Hải Kỳ dừng một chút, nhìn em gái mình bằng ánh mắt chứa nhiều ý nghĩa nói tiếp. “Anh biết từ nhỏ em đã chán ghét bạo lực. Nhưng Tiểu Già phải học lớn lên, nếu nắm đấm có thể bảo vệ bản thân thì làm sao tính là bạo lực được? Em không nên giáo dục Tiểu Già theo cách nhường nhịn và lui bước.”

Thôi Nhược Hàm cắn chặt môi dưới, sắc mặt phức tạp....

“Nhược Hàm, Hải Kỳ nói rất có lý, đừng vì áy náy mà tước đoạt sự trưởng thành bình thường của đứa bé.” Bắc Bắc thản nhiên mở miệng.

Nghe hai chữ “áy náy”, mắt của Tiểu Già rung rung một chút, cái đầu nho nhỏ càng cúi thấp.

Trong mắt cô ấy chứa sự áy náy sâu sắc, sắc mặt phức tạp...quay lại nhìn Tiểu Già đang cúi đầu không rên một tiếng....

Sự áy náy đó là một loại tình cảm mất mát, một loại tiếc hận không thể đem những điều tốt đẹp nhất trên thế giới cho cậu bé trước mặt. Một loại tình cảm yêu thương của một người mẹ dành cho đứa con của mình....

Phần tình cảm này không nên lộ diện, lại hiện ra quá mức rõ ràng....đó là tình thương của mẹ. Lòng của tôi trải đầy mầm móng hoài nghi, làm tôi thở không nổi.

Một cậu bé sống nội tâm, nhút nhát, nhạy cảmNếu, nếu... là vì tôi ích kỷ mà tạo nên nghịch cảnh này thì sao?...Tôi nên làm sao bây giờ?...

.....

“Y Y, chị đã nói chuyện với chủ tịch rồi...sau này em làm thư ký riêng của chị trong công ty Y được, tiền lương cũng không tồi.” Người đối diện nở nụ cười dịu dàng lộ ra cái lúm đồng tiền.

“Thư ký? Không phải là nhân viên tạp vụ thôi sao?”

“Làm nhân viên tạp vụ thì lương rất thấp, hơn nữa Y Y bằng cấp tốt, làm nhân viên tạp vụ không có môi trường để phát triển tài năng, em cũng không có cách nào để giúp cô ấy có được những phúc lợi tốt khác.”

“Nhưng làm thư ký không phải đôi khi phải cùng em đi xã giao sao? Trong quan hệ giao tiếp, Y Y không có khôn khéo biết tùy cơ ứng biến, bảo vệ bản thân như em đâu, làm thư ký không hay lắm....” Tiếng của Bắc Bắc có chút cảnh trọng.

“Yên tâm, em sẽ bảo vệ tốt cho Y Y

“Anh còn chưa được yên tâm lắm....”

“Em cam đoan....”

.....

Tôi cắn chặt môi dưới, bên người có rất nhiều người nói chuyện, âm thanh mơ mơ hồ hồ...thần kinh của tôi vẫn căng thẳng và liên tiếp giật mình..

Ánh mắt tôi vẫn nhìn, nhìn chăm chú cậu bé điềm tĩnh kia....

Chương thứ tám — Người phụ nữ xinh đẹp

Càng tiếp xúc với Thôi Nhược Hàm, tôi càng cảm thấy cô ấy đúng là một người phụ nữ xinh đẹp...Xinh đẹp ở đây bao gồm hình thức bên ngoài và cả hình thức bên trong...

Cô ấy là một người phụ nữ toàn diện cả bề ngoài lẫn tâm hồn.

Mà cô ấy chính là người con gái tôi từng oán hận, từng chán ghét, từng sắp đặt phá hoại...bây giờ là cấp trên của tôi...

Ở trong công ty Y dược này, cô ấy làm trợ lý cho chủ tịch, công việc nặng nhọc lại nhiều phiền toái...nhưng cô ấy luôn luôn dịu dàng tươi cười.

Cũng giống như Bắc Bắc, nơi nào có cô ấy, thì mê lực nữ tính của tôi bị mọi người phớt lờ...Toàn bộ ánh mắt của giống đực trong công ty chỉ có cô ấy.

Cô ấy thật sự có nhiều thứ để kiêu ngạo nhưng trên thực tế, cô ấy là một người phụ nữ khiêm tốn, sinh hoạt cá nhân có giới hạn, xấp xỉ thành nữ tu. Ngoại trừ Bắc Bắc và Hải Kỳ ra. Cô ấy hầu như không có hẹn hò với người đàn ông nào khác bên ngoài, cho dù lời chỉ là một bữa ăn tối đơn thuần.

Luôn luôn tươi cười, mãi mãi khiêm tốn, cô ấy cự tuyệt thẳng thừng những người theo đuổi....vĩnh viễn không thay đổi thái độ.

Trong công việc, cô ấy là một cấp trên làm tốt trách nhiệm của mình, cô ấy cố gắng, vô cùng kiên nhẫn đem hết kinh nghiệm chỉ bảo tôi không hề giữ lại chút nào...Làm cho tôi trong một thời gian ngắn đã thích ứng tất cả các công việc không thuộc lĩnh vực của mình.

Cô ấy thật chăm sóc tôi, cũng rất bảo vệ tôi....

Cô ấy là người công tư phân minh, cô ấy không đập trên sai lầm của người khác mà vươn lên, nhân duyên của cô ấy rất tốt bởi vì cô ấy quá dịu dàng lại rất khiêm tốn.

Càng tiếp xúc với cô ấy, càng hiểu biết thêm nhiều về cô ấy, tôi càng cảm thấy mặc cảm.....càng suy nghĩ nhiều hơn về chuyện của năm xưa.

Có nhiều lúc, tôi cảm thấy ở trước mặt cô ấy, mình như là một người khoác chiếc áo của loài sài lang....Đối diện với cô ấy, so sánh mình với cô ấy, tôi thấy tâm hồn mình dơ bẩn không thể nào chịu nổi.

Trong câu chuyện tình yêu của ngày xưa, cô ấy là một nhân vật nữ chính quá thiện lương, mà tôi chính là nhân vật nữ luôn phá hoại hạnh phúc của người khác, làm cho người ta hận không thể giết chết....

Tôi từng là nhân vật nữ xấu xa ấy...!!

.....

....

Đó là chén rượu của cuộc đời...

Người Trung Quốc lúc xã giao trên bàn luôn luôn không thiếu một thứ....thì đó phải là rượu. Hôm nay, ngồi trên ghế trong một khách sạn năm sao, toàn bộ là các Tổng giám đốc đến từ Đông Bắc.

Con người ở Đông Bắc có tiếng sảng khoái, uống rượu rất nhiều.

Tôi muốn bảo vệ cô ấy, cho nên khi vài người khách thay nhau kính rượu cô ấy, tôi không thể kiềm chế được đã chủ động đứng lên.

Tôi cầm một ly hướng về các vị khách ấy nói. “Tôi xin mời các vị.”

Tôi mỉm cười, luôn biết mình tửu lượng không cao, cùng lắm là uống say đem mình nằm úp sấp cũng được, chỉ cần... chỉ cần...vì cô ấy mà làm một điều gì đó....lòng của tôi cũng thoải mái hơn rất nhiều...

“Wow, Thôi trợ lý luôn nói rằng mình bị đau dạ dày không thể uống rượu, đều làm cho chúng tôi mất vui. Lần này thì hay lắm, rốt cuộc có cô em thư ký nguyện ý uống rượu thay!”

Tôi ngơ ngẩn cả người. Thì ra, Nhược Hàm đi xã giao chưa bao giờ uống rượu!

Người giám đốc trung niên kia nhếch môi cười, tuy nụ cười đó có vẻ hiền lành nhưng lại làm cho tôi có cảm giác sập bẫy.

Thôi Nhược Hàm lấy tay chà nhẹ lên khóe mắt, hơi thở dài....

Tính tình của tôi luôn rõ ràng. “Được! Tôi....” Chữ Uống còn chưa có nói ra, đã bị một bàn tay ấm áp ngăn lại.

“Vương tổng, mọi người đã nói vậy, tôi cũng không biết nói sao, nhưng sao anh lại đi khi dễ một cô gái mới bước chân ra xã hội chứ!” Cô ấy cười đứng dậy, thái độ vẫn dịu dàng lịch sự.

“Tôi nào dám khi dễ cô gái mới bước chân ra xã hội chứ!” Người được gọi là Vương tổng kia sang sảng cười to. “Bởi vì Thôi trợ lý không uống rượu, cho nên cánh đàn ông chúng tôi uống một mình thật quá chán nản!” Xung quanh vang lên tiếng náo nhiệt ủng hộ.

“Bởi vì bao tử của tôi không khoẻ....không phải cố ý làm giảm hưng phấn của quý vị.....” Cô ấy mỉm cười, nụ cười dịu dàng giống như rượu có thể làm đàn ông say!

Cô ấy giống như đoá hoa Bách Hợp thuần khiết trong gió làm đàn ông thầm đem lòng yêu nhưng không muốn vấy bẩn....Những thứ tốt đẹp đó, mọi người luôn nâng niu...

“Chúng tôi biết vậy nên không cưỡng ép Thôi trợ lý, nếu cô thư ký mới này có thể uống thì.....” Một tổng giám đốc khác chen vào...

“Nhược Hàm, em có thể uống, em cũng không phải là một cô gái mới bước chân ra xã hội.” Tôi nói nhỏ với cô ấy, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được.

Cô ấy vỗ vỗ tay tôi, lời nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết, “Chị đã h với anh trai của em, nhất định phải bảo vệ em! Chị sẽ không thất hứa với anh ấy!”

Tôi còn muốn nói thêm, đã bị ánh mắt kiên định của cô ấy ngăn lại.

“Cùng một cô gái nhỏ uống rượu thì có ý nghĩa gì chứ? Quý vị, chi bằng tôi lấy cái dạ dày sắp hỏng của mình mời mọi người uống vài ly”

Rất tự nhiên hào phóng, cô ấy nở nụ cười xinh đẹp, nụ cười xinh đẹp đó làm cho người ta không thể rời ánh mắt, làm cho những người đàn ông chịu không nổi phải gín giữ nâng niu...

.....

Quả nhiên vài người khách cũng hiểu được giới hạn nào đó, chỉ mời cô ấy uống một hay hai ly. Nhưng hai gò má của cô ấy đã đỏ ửng, chứng tỏ cô ấy không thể uống rượu.

“Mọi người cứ dùng tự nhiên nhé, tôi đi ra ngoài một lát.” Cô ấy lắc lắc lắc đầu đứng dậy, tôi cũng đứng nhanh dậy giúp cô ấy đi vào toilet. Cô ấy khó chịu đến nôn mửa.

Từng tiếng từng tiếng âm thanh nôn mửa kia đều làm cho lòng tôi, người tôi đều chấn động quá mức, chấn động bởi sự che chở dịu dàng của cô ấy.

Tôi càng thêm khổ sở, muốn làm một cái gì đó để giải tỏa bớt căng thẳng trong lòng.

Làm cách nào? Làm cách nào tôi có thể bù lại lỗi lầm trong quá khứ?

“Tốt lắm, đã thoải mái hơn rồi!” Cô ấy đứng trước mặt tôi cười khanh khách, cơn say ngà ngà đã giảm đi rất nhiều.

Tôi đi theo cô ấy bước ra khỏi toilet.

“Khoan đã, chị giả bộ cảm thấy không thoải mái, chúng ta về trước đi.” Cô ấy kề tai tôi nói nhỏ.

“Vâng.” Tôi gật đầu.

Bước chân của cô ấy vẫn chưa ổn định, lắc lư một cái thì suýt té ngã trên mặt đất.

Có một cánh tay mạnh mẽ, lướt qua tôi, đúng lúc túm được cô ấy.

“Cám ơn.” Cô ấy ngại ngùng xấu hổ ngẩng đầu, sau đó cả người chấn động.

Tôi giúp đỡ nâng cô ấy lên, thấy ánh mắt giật mình của cổ ấy, tôi cũng ngược mặt lên và ngơ ngẩn cả người.

Đứng trước mặt chúng tôi là người đàn ông cao lớn mặc âu phục, hình dáng thô kệch được thay thế bằng khí chất lạnh lùng, một người đàn ông không biết tự kiềm chế bản thân đã được thay thế bằng một người đàn ông có ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết.....Hàn Thiếu Nghệ!....Đã không còn tìm thấy trên người anh ta nét bất cần, ngang ngạnh của một thiếu niên năm xưa nữa....

Thôi Nhược Hàm lập tức bình ổn tinh thần, có một chút xấu hổ vì Hàn Thiếu Nghệ đang túm lấy tay cô ấy...nhưng anh ta cũng đã buông lỏng ra.

Ánh mắt lạnh như băng của Hàn Thiếu Nghệ nhìn cô ấy, che dấu một cảm xúc phức tạp khó hiểu, khoe môi anh ta nhếch lên một câu đùa cợt “Ồ, ‘chị gái’ thật là rất hào hứng nha, trước đây không phải rất miễn cảm với rượu sao, bây giờ còn có thể uống được tới mấy ly.”

ị gái?!!!! Ánh mắt kinh ngạc của tôi nhìn về phía Hàn Thiếu Nghệ, trong lòng mang theo rất nhiều nghi vấn không thể tin, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

35. Quyển 5 - Chương 09-10

Chương thứ chín — Phơi bày

Ánh mắt kinh ngạc của tôi đã làm cho Hàn Thiếu Nghệ chú ý, anh ta nheo mắt lại nhìn tôi, không lâu sau đó, mắt anh ta nheo lại rồi mở ra từng chút từng chút một, trong đôi mắt đã kết đầy tầng băng mỏng.

Thôi Nhược Hàm được tôi lấy tay đỡ dậy, trên mặt cũng chậm chậm lộ ra nụ cười xinh đẹp. “Nghệ, đã lâu không gặp không nghĩ tới lại gặp ở đây.”

Sự bình tĩnh, tự nhiên của cô ấy làm cho ánh mắt lạnh như băng của Hàn Thiếu Nghệ có một tia ấm, nhưng rất nhanh sau đó tia ấm áp đó đã bị ngữ khí kiêu ngạo thay thế. “Vừa mới thắng xong một vụ kiện, mang đồng nghiệp ở sở vụ đến đây ăn mừng.”

Thôi Nhược Hàm mỉm cười, vẻ mặt vẫn tự nhiên, chỉ có tôi đang nắm chặt lấy cô ấy mới biết được, lòng bàn tay của cô ấy mồ hôi đã thấm ướt một mảnh.

“Tôi đọc trên báo nên biết được, là vụ kiện tranh chấp tài sản của một phụ nữ goá bụa giàu có, đó là một vụ kiện không có phần thắng. Biểu hiện của anh rất xuất sắc, không uổng danh là luật sư số một của thành phố X.” Cô ấy vẫn yên tĩnh cười, giọng nói bình thản cùng khen ngợi, giống như đang nói chuyện với một người bạn cũ.

“Không có tôi thì không thể thắng trong vụ kiện này.” Ánh mắt anh ta không một phút giây nào rời đi khuôn mặt của cô ấy, giống như muốn xuyên thấu

“Đúng vậy.” Cô ấy gật đầu, biểu hiện trên mặt không có gì thay đổi.

Bầu không khí căng thẳng kì lạ vây xung quanh làm cho người ta hít thở không nổi.

“Hiện tại tôi đang chờ thụ lý một vụ kiện... một vụ có thể làm Trầm Dịch Bắc bị bắt giam trong vòng một năm.” Anh ta là cố ý, nếu không thì ít nhất trong ánh mắt của anh ta cũng tràn ngập sự cố ý.

“Dịch Bắc không tranh đua với bất kỳ ai, anh ấy luôn kiên định đi theo lý tưởng của bản thân mình. Thành công của anh ấy không phải dùng tiền mà mua được.” Cô ấy không phải cố ý thốt ra nhưng lời này, cô ấy nói theo bản năng bảo vệ danh dự của người bác sĩ.

“Tôi là người buôn bán làm sao so sánh được với hoàng tử Trầm Dịch Bắc, luôn luôn ngự ở trên cao, mãi mãi dùng khoé mắt thờ ơ liếc nhìn người khác.”

Tôi thật không rõ Bắc Bắc đã làm cái gì đắc tội với anh ta? Tại sao anh ta dùng câu từ lạnh lẽo, trào phúng như vậy?

“Anh chưa hiểu biết gì về người ta, xin đừng dễ dàng đánh giá phê bình người khác như vậy.” Thôi Nhược Hàm cười nhẹ, nụ cười có chút thất vọng. “Anh vẫn không thay đổi, xem ra, thành công cũng không thể làm cho tâm tình của anh bình thản được.”

Ánh mắt Hàn Thiếu Nghê phức tạp, chứa trăm ngàn tổn thương, trong mắt càng ngày càng khó che dấu sự phẫn nộ, giống như muốn đem toàn bộ thế giới này huỷ diệt. Khoé môi anh ta gợn lên sự đùa cợt lạnh nhạt. “Xem ra, mấy năm nay năng lực “thuyết giáo” của cô ngày càng tăng mạnh, đối với ai cũng có hứng thú đi lái nhải.”

“Nói thế nào đi nữa, chúng ta cũng coi như là người nhà.” Nụ cười cô ấy ấm áp giống như nụ cười Hải Kỳ, cho dù trước mắt là người từng tổn thương mình sâu sắc.

Nhưng cô ấy càng tự nhiên như vậy thì càng làm cho Hàn Thiếu Nghê tức giận, anh ta túm lấy cánh tay của một người con gái bên cạnh. “Xin giới thiệu, đây là ‘vị hôn thê’ của tôi!”

Nghe ba chữ ‘vị hôn thê’, người con gái đứng đó nảy giờ ánh mắt sáng lên sáng lên những tia kì lạ, đáng lẽ cô ta không vui vì bị bỏ rơi thì lại quang minh chính đại dựa vào cánh tay của Hàn Thiếu Nghê.

Bàn tay đang đặt nằm trong bàn tay tôi lúc này còn thấm ướt những giọt mồ hôi nóng bỏng bây giờ trở nên lạnh toát.

“Hiện tại mẹ nhỏ cùng cha đang định cư ở Pháp, tuy rằng bà không có nhắc đến anh nhưng tôi biết bà rất nhớ anh. Nếu có rảnh, mang theo vợ tương lai của mình qua đó chính thức chào hỏi đi.” Giọng cô ấy bình thản làm cho người ta cảm thấy thất bại.

“Yên, tâm! Tôi, sẽ....” Hàn Thiếu Nghê nghiêng răng nói từng chữ từng chữ một.

“Tôi còn có khách hàng đang chờ, không tiện nói chuyện thêm, xin phép đi trước!” Cô ấy không kiêu ngạo cũng chẳng xu nịnh, cô ấy chỉ dựa vào gần tôi, nhưng tôi cảm nhận được cô ấy đã không khống chế được cảm xúc nữa rồi.

Hàn Thiếu Nghê đứng yên tại chỗ không hề động đậy, cho đến khi chúng tôi bước đi mấy bước thì tiếng nói lạnh lùng của anh ta truyền tới. “Cần phải sáng mắt ra! Đừng giống như trước kia, luôn không thấy rõ bên người ai là kẻ có “dụng tâm kín đáo”, thật như một đứa ngốc bị người đem ra vui đùa mà không biết được.” Ánh mắt của anh ta như mũi tên bắn về phía tôi, mang theo lời cảnh cáo lạnh đến thấu xương.

Lời nói của anh ta đã thành công làm cho cô ấy chấn động.

Cô ấy hiểu lầm, nhưng tôi biết được Hàn Thiếu Nghê muốn ám chỉ tôi, chỉ là lời nói của anh ta không đạt được tác dụng như mong muốn, ngược lại thành công đâm vào lòng của cô ấy.

Cô ấy thẳng lưng, kéo tay tôi bước ra ngoài...bước chân đã bắt đầu hỗn loạn....Chúng tôi đi ra khỏi nơi đó vài thước, cô ấy mới dừng lại.

Tôi nhin không được nên hỏi. “Nhược Hàm, chị.....có khỏe không?”

Cô ấy ngược mắt lên, khẽ động khoé môi, cười gượng ép. “Chị khỏe mà, trên thế giới này còn nhiều chuyện khó chịu hơn...Chúng ta phải học cách nhẫn nại.” Sau đó cô ấy mệt mỏi nói với tôi. “Y Y, em đi vào nói với khách hàng một tiếng, chị say rồi, hai người chúng ta xin phép về trước. Chị ở trước cửa chờ em.”

“Vâng.” Tôi gật đầu, thả tay cô ấy ra, khi chuẩn bị đi đến phòng thuê lúc này, tôi quay đầu lại thì thấy cô ấy lấy điện thoại gọi. “Anh trai...” Tiếng nói của cô ấy đã nghẹn ngào. “Anh đến đón em....”

Trái tim của tôi tức thì bị một bàn tay ma quái bóp lấy, đau đớn này lại nối tiếp đau đớn kia...Chuyện này là một loại tra tấn mà ngay cả bản thân mình tôi cũng không dễ dàng tha thứ.

Quả thật cho tới bây giờ cô ấy chưa phải là một người phụ nữ kiên cường, cô ấy đang học cách trưởng thành.

.....

Trong công viên của khách sạn có một người con gái đẹp dịu dàng như một viên minh châu, mà lúc này đây cô ấy ngẩng đầu nhìn lên trời, trong đôi mắt xinh đẹp chứa đựng cả một bầu trời bi thương không nói ra được.

Nhẹ nhàng đến bên cạnh, lòng tôi như bóp nghẹt khi nhìn thấy vẻ buồn bã u sầu của cô ấy.

Tôi xuống ngồi bên cạnh, cảm thấy trên đời này mình mới là người phụ nữ đối trá xấu xa nhất.

Từng lấy lưỡi dao sắc bén đâm cho người khác chảy máu đầm đìa, bây giờ lại ngồi đây cầu xin tha thứ.

Khi nhìn thấy bên cạnh đã có người ngồi, cô ấy vội vã lau nước mắt, khẽ động khoé môi, nhìn tôi cười. “Ngại quá, để cho em chê cười rồi.”

“Anh ấy.....có phải là cha của Tiểu Già không?” Cố lấy hết dũng khí, tôi mở miệng hỏi.

Cô ấy sững sốt, không thể tin được nhìn tôi, sau đó cẩn thận hỏi. “Dịch Bắc nói cho em nghe à?”

Tôi lắc đầu. “Anh ấy không phải là người nói nhiều về chuyện của người khác.”

Tôi và cô ấy cùng im lặng.

Một lúc sau, cô ấy nói. “Y Y, em có thể giúp chị bảo vệ bí mật này không?”

Tôi gật đầu, lòng ngực đau đớn không thể thở nổi.

“Chị biết làm như vậy đối với Tiểu Già và anh Hải Kỳ đều không công bằng, chị liên lụy cả cuộc đời của anh trai, nhưng chị không còn lựa chọn nào khác..... Bây giờ anh ấy là một luật sư xuất sắc. Thiếu anh ấy thì vụ án khó mà thắng, không có anh ấy thì không đoạt được thứ gì.....Nếu mất đi Tiểu Già, chị không thể tưởng tượng nổi chị phải sống làm sao trên cõi đời này....Chỉ có thể đi một con đường sai, sai , saimà

Ngực của tôi như bị lửa nóng thiêu đốt, con đường sai, sai, sai... của cô ấy.....tôi nên gánh trách nhiệm như thế nào?

“Xin lỗi chị, thật xin lỗi chị.... Em không phải cố ý, trước kia em rất yêu Bắc Bắc....” Tôi che miệng, rốt cuộc không thể chịu đựng nổi, bật ra tiếng khóc.

Lương tâm khiển trách, nội tâm bất an Trách không được, tôi không có cách nào có hạnh phúc, tôi là một người độc ác, làm sao xứng đáng được đón nhận hạnh phúc?

Tiếng khóc của tôi làm kinh ngạc cô ấy...

“Y Y...em làm sao vậy?.....Em yêu...từng yêu Dịch Bắc? Nhưng... nhưng....trước kia anh ấy nói với chị, anh ấy coi em như một đứa em gái, không có khả năng yêu em”

Tôi biết! tôi biết!...Cho nên, đây là báo ứng của tôi! Tôi—Đồng Tử Y nên nhận báo ứng!...

Đó vẫn là nỗi đau như phá rừng xuyên biển.

Nước mắt tôi rơi đầy mặt, cử chỉ của cô ấy càng bối rối. “Đừng khóc, đừng khóc! Chị không phải cố ý nói như vậy..... chị rất yêu quý em, sợ em bị tổn thương mà thôi.....” Mắt của cô ấy đỏ lên như sắp khóc đến nơi.

Cô ấy yêu quý tôi....

Đúng vậy! Mười ngày qua, cô ấy đối với tôi rất tốt, chăm sóc tôi như em gái ruột thịt.

“Đừng yêu quý em!.....Em là một người rất đáng sợ.....Chị không biết em từng...từng....làm những đối với chị đâu.....” Tôi khóc không thành tiếng, trong nước mắt nghẹn ngào, tôi kể lại chuyện xưa cho cô ấy nghe. “Em đã từng thật...thật... thật...rất yêu Bắc Bắc....Nhìn thấy hai người hôn môi, em ghen như điên, cho nên em.....”

Nói dối như thế nào, giật dây ra sao.....tôi đều đem ra kể ra hết.....

Tôi chẳng thể kể ra tất cả, nếu trái tim của tôi được cứu rồi....thì mặc kệ ngày mai có phải nhận thêm nhiều chán ghét cộng khinh thường, tôi đều có thể thản nhiên mà chấp nhận.

Không cần lo lắng, không cần để ý tới nó nữa...chỉ cần lòng mình bình yên mà thôi.

.....

Cô ấy nghe xong chỉ im lặng...

Một lúc lâu sau, cô ấy mới thốt lên mở miệng “Trách không được, khi đó anh ấy đột nhiên.....”

Ý thức mình sẽ nói cái gì sau đó, cô ấy chậm rãi chuyển đề tài, coi như đang an ủi tôi. “Thieu thân lao đầu vào ánh đèn, động vật phải đi ngủ đông...đó là một loại bản năng bẩm sinh, tất cả sai lầm đều là do bản thân chị, chị không có cách nào ngăn mình dừng yêu anh ấy... Y Y, chuyện này không liên quan gì đến em cảTất cả đều là số mạng.”

“Không! Đều là do em sai! Khi đó, khi đó... chị và Bắc Bắc đang nòng nân như vậy...Đều là tại vì em.....” Tại sao cô ấy có thể khoan dung như vậy? Thà rằng cô ấy mắng chửi tôi, oán hận tôi còn hơn....

Cô ấy cười khẽ, tiếng cười chứa đựng yêu thương đối với tôi. “Cô bé ngốc, chị với Dịch Bắc không phải như em nghĩ đâu. Bọn chị kết giao giống như tay trái cầm tay phải, chỉ có được độ ấm, không có động đến trái tim.”

“Nhưng ... rõ ràng khi đó hai người.....”

Cô ấy nở nụ cười nhẹ, ánh mắt nhớ lại mông lung. “Đúng vậy, nụ hôn đó là nụ hôn đầu tiên của bọn chịNhưng cũng làm cho chị nhận thấy rõ, bọn chị kết giao không có ý nghĩa gì.... Y Y, Dịch Bắc đối với tình cảm có chút chậm hiểu lại cũng thật đơn thuần...Muốn nghe chuyện vì sao anh ấy chọn chị làm bạn gái không?”

“Muốn ă!” Tôi gật đầu, do dự một chút rồi nói tiếp. “Em cũng muốn....biết thêm một chút về chuyện của chị và Hàn Thiếu Nghê.....”

Tôi muốn cùng cười, cùng khóc với người phụ nữ dịu dàng kiên cường này.

“Được.....Nói về Hàn Thiếu Nghê trước đi....Chị biết anh ấy vào năm chị sáu tuổi, anh ấy nhỏ hơn chị một tuổi.....”

Cô ấy nhẹ nhàng kể ra chuyện trẻ con của ngày xưa.....

Chương thứ mười — Một câu chuyện xưa [thượng]

Năm đó....

Cô sáu tuổi.....Hàn Thiếu Nghê năm tuổi....

Cô nhìn giống như một con búp bê xinh đẹp được trưng trong tủ kính mỗi ngày được người ta lau chùi, chăm sóc kĩ.

Hắn nhìn giống như một đứa bé bị người ta vứt trong bãi rác bẩn thỉu.

Cô đến từ gia đình giàu có.

Hắn đến từ gia đình công nhân nghèo khổ.

Mẹ của cô bị bệnh ung thư thời kỳ cuối....

Khi thân thể mẹ cô còn khỏe mạnh, mẹ cô đã mời mẹ hắn làm y tá riêng, tuy biết rằng trước kia mẹ hắn chưa từng làm công việc y tá bao giờ.

Cô thích cười...cô cười rất ấm áp.

Hắn thích nhìn cô cười, nhưng luôn giận dữ, thích hung hãn nhìn trừng trừng cô.

.....

Cô không thích sự ân cần của các nam sinh nhỏ trong nhà trẻ, thích lẻo đẻo theo hấn, cho dù hấn luôn khẩu thị tâm phi* (*miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo)

“Nghệ, tặng cho cậu, đây là món đồ chơi của mình.”

“Tránh ra!” Hấn không có kiên nhẫn.

“Mình cho cậu một viên kẹo hình con thỏ, cậu một viên, mình một viên.”

“Không cần.” Hấn nhìn cô hét lớn.

Nhưng trên thực tế, cuối cùng hấn cũng nhận món đồ chơi của cô, viên kẹo hình con thỏ, ngọt ngào hoà tan trong miệng.

Cô thích hấn, hy vọng có thể trở thành bạn của hấn.

Hấn thích cô, cho dù không bao giờ thừa nhận.

.....

Cô bảy tuổi.....Hấn sáu tuổi...

Trên người hấn xuất hiện hàng loạt vết thương do bị vật gì đó quất vào... Nhìn vào rất kinh hãi.

Những vết thương này đều là kiệt tác của cha hấn.

Cô khóc, hết lần này tới lần khác nín kén hấn, không cho hấn về nhà một mình.

Hấn khế cần môi, cho dù đau lòng trước những giọt nước mắt của cô. Hấn vẫn lựa chọn đi về nhà, cho dù hết lần này tới lần khác bị làm nhục. Tuổi hấn còn nhỏ, mà đã mơ hồ cảm giác có một cơn gió lốc sắp thay đổi cuộc đời mình. Trước đây hấn là người hiểu rõ nhất, cha hấn rất thương yêu hấn, nhưng tình cảm ấy từ từ tan biến....

Mẹ làm việc vất vả, hấn phải chăm sóc cha...

Con nhà nghèo cho nên còn bé đã biết đảm đương việc nhà.

.....

Dưới tình thế khốn cấp như vậy, cô chỉ có thể chạy theo người anh trai mình yêu thương nhất cầu cứu.

“Anh trai, nghĩ cách đi, giữ Nghệ lại đi, nếu không cha cậu ấy sẽ đánh chết cậu ấy mất! Anh trai, xin anh!”

Anh trai cô luôn nhẹ nhàng như một làn gió mát, lúc này lại coi chuyện này không liên quan, trong mắt cô chứa đựng những suy nghĩ không phù hợp với lứa tuổi, tiếng nói thản nhiên mang theo đùa cợt không dễ phát hiện ra. “Mẹ cậu ấy không lo lắng thì thôi, sao chúng ta lại xen vào việc nhà của người khác? Nhược Hàm, với cậu ta mà nói thì bình minh đang đến, bóng tối đã tan, ngày tốt đẹp của bọn họ tới rồi..... còn chúng ta sắp mất đi chỗ dựa ấm áp...”

Tuy rằng cô không hiểu hết những lời đó, nhưng cô cảm giác được người anh trai chỉ mới 10 tuổi này, trong đôi mắt ẩn chứa những giọt nước mắt....

Đó là người anh từ nhỏ đã bảo vệ cô, thiếu chút nữa bị người ta đánh gãy xương sườn cũng không khóc....

.....

Cùng năm đó...

Mẹ cô qua đời...

Anh trai cô nhốt mình trong phòng, khoá cửa lại...

Vì an ủi cô, Nghệ lần đầu tiên đồng ý ở lại qua đêm...

Cô khóc suýt chút nữa ngất xỉu đi.

Một cậu bé nhỏ hơn cô một tuổi, cao lớn hơn cô nhiều, dùng cánh tay nhỏ bé ôm lấy thân thể không ngừng run rẩy của cô, không kiên nhẫn hét to. “Đừng khóc, thật phiền quá! Còn khóc nữa, tôi lấy gối đè chết cậu!”

Cô vẫn không ngừng khóc!...

Nhưng hắn không lấy gối đè cô, mà ngốc nghếch lấy bàn tay thô lỗ lau những giọt nước mắt cho cô. Dừng nhiều sức đến nỗi, thiếu chút nữa làm trầy cái má hồng hào mẫm mẫm của cô.

Mùa hè, hắn vẫn mặc áo tay dài, nhưng không che được trên mu bàn tay những vết thương kinh hãi vì bị ngược đãi..

.....

Hắn nói lời tạm biệt cùng cô.

“Về sau nếu có thời gian rảnh, tôi sẽ tìm cậu vui đùa.”

“Ừ.” Cô gật đầu, ngoan ngoãn luôn luôn là tính cách nổi trội của cô.

“Trừ tôi ra, không được cùng vui chơi với các bạn nam khác, nếu không cậu chết chắc.” Thấy cô dễ bị ức hiếp, hắn lớn tiếng đe dọa.

“.....” Tại sao không thể cùng vui chơi với các bạn nam nhỏ khác?

“Cậu không cần đi, người phải đi là tôi!” Tiếng nói nhẹ nhàng đã mang theo nhiều lạnh lẽo vang lên. Anh trai đã mười tuổi của cô, kéo vali đi tới trước mặt bọn họ. “Chào mừng cậu trở thành một phần tử trong gia đình.” Ngữ khí lịch sự lại mang theo lạnh nhạt xa cách.

Một phần tử trong gia đình? Chẳng lẽ mẹ hắn tiếp tục ở lại đây làm việc? Hàn Thiếu Nghệ nhú mày suy nghĩ, không thể phủ nhận, trong mơ hồ hắn cảm thấy thật hưng phấn.

“Anh trai, anh muốn đi đâu? Không được rời bỏ Nhược Hàm.....” Công chúa nhỏ đã kéo ống tay áo của anh trai cất tiếng khóc.

“Nhược Hàm, anh cũng không muốn rời bỏ em.... Nhưng đây là di nguyện của mẹ, mẹ muốn anh qua Pháp du học.... Yên tâm, mỗi năm anh có hai ba tháng nghỉ hè, anh sẽ về thăm em....” Anh trai ôm cô, đau lòng an ủi...

Bất kể cô khóc như thế nào...cũng không giữ được anh trai cô...

Rất nhiều năm sau, cô vẫn nhớ tới cảnh anh trai của mình rời đi trong cơn mưa lớn....

Không bao lâu sau đó, cô đã biết lý do tại sao anh trai cô phải đi.

Quả thật, tất cả mọi chuyện đã được người mẹ quá cố của cô an bày.

Cha cô có từng tình cảm ở bên ngoài, vì gia đình mà phải nhịn đau thương vứt bỏ người yêu. Lúc mẹ cô hấp hối đã an bài mọi việc, vì đã biết hết tất cả, cho nên mẹ cô không trách cứ cha, đem con trai xuất ngoại du học, đem con gái ngoan ngoãn cho mẹ kế chăm sóc.

Cô và hắn bỗng chốc trở thành chị em...

Cô không hiểu lắm những chuyện phức tạp của người lớn, người mẹ kế dịu dàng cũng hiền hậu giống như người mẹ đã qua đời của cô. Không muốn làm cha áy náy, không hy vọng mọi người mất vui, cho nên cô ngoan ngoãn gọi người mẹ kế một tiếng — Mẹ nhỏ

Sự thật đây cũng là bản tính dịu dàng nổi bật của cô!

Vừa xong tang lễ của mẹ, lại đến tiệc mừng cưới của cha.... Cô cũng không vui vẻ gì!

Nhưng khi mẹ nhỏ nắm lấy tay cô, nói đi đón Nghệ đến đây, cô thật vui sướng.

Toà án tuyên phán giao quyền nuôi Nghệ cho mẹ nhỏ, gia đình cô có tiền, và vì một người cha làm nghề sửa xe lại ngược đãi con cái như vậy, cho nên rất dễ lấy được quyền nuôi dưỡng....

Cô nghĩ đến sau này bọn họ có thể sinh hoạt vui vẻ dưới một mái nhà, lòng của cô thật hưng phấn.

Nhưng thật là ngoài ý muốn....Cô nhìn thấy hấn trông giống như một con sư tử nhỏ bị thương, hai mắt đỏ ngầu...

“Vì sao cướp lấy mẹ tôi?”

“Mẹ cậu đã chết thì có thể cướp đi mẹ tôi sao?”

“Có tiền thì rất ngon sao?”

“Toàn bộ gia đình các người đều rất ghê tởm!”

.....

Lần đầu tiên, hấn đẩy cô ra....

Lần đầu tiên, cô ngã sấp xuống đất, hấn không đỡ cô dậy.

Lần đầu tiên, ở trong mắt hấn, cô thấy được chữ “Hận”.

Hấn thù hận sâu sắc mẹ mình, cũng rất thù hận cô, bởi vì hấn cảm thấy bị lừa gạt tình cảm.

Cô ngã trên mặt đất, sững sờ ngồi ở đó, nước mắt từ trong hốc mắt tuôn ra, cô nghe thấy tiếng mẹ nhỏ đối với hấn không chút khách sáo, nghiêm khắc chỉ trích.....Mẹ nhỏ túm lấy hấn, bắt buộc hấn phải giải thích cùng cô.

“Người cần phải vội vã lấy lòng cô công chúa nhỏ này, không phải là con.” Hấn lạnh lùng đùa cợt, không để ý Mẹ nhỏ lấy tay hung hăng đánh từng cái từng cái một trên lưng hấn.

Lưng hấn thẳng đứng, quật cường không giống như một đứa bé chỉ mới 6 tuổi...

Ánh mắt hấn vẫn hung hăng nhìn chằm chằm cô, giống như hận không thể đem cô đi lột da lóc xương.

“Đừng đánh! Đừng đánh cậu ấy!” Cô vừa khóc, vừa đi qua ôm lấy sau lưng hấn, kết quả là cô hứng lấy một cú đánh không kịp thu hồi của mẹ nhỏ.

“Xin lỗi! Xin lỗi con.” Mẹ nhỏ sợ hãi giải thích với cô, sợ mình không làm nổi một người mẹ mới.

Cô lại chỉ vội vã đến xem vết thương của hấn

Rất nhiều.... rất nhiều....vết thương to, vết thương nhỏ.....

“Có đau hay không?” Thân thể của hấn không đau, nhưng lòng của hấn đau quá.

“Tránh ra!” Hấn đẩy cô ra thật mạnh, giữa đôi môi lạnh lùng thốt ra bốn chữ “Giả nhân giả nghĩa”.

.....

Lại một năm nữa, hấn cũng không thỏa hiệp, không nghe theo lệnh toà án theo mẹ về nhà mới.

Hấn kiên quyết ở lại cùng người cha tay trắng... cho dù cha hấn đã sớm biết được... hấn không phải là con ruột của ông.

36. Quyển 5 - Chương 11-12

Chương thứ mười một — Một câu chuyện xưa [trung]

Mười năm đã trôi qua rất nhanh.....

Cô càng lớn càng xinh đẹp, tựa như nụ hoa Bách Hợp được nuôi trong ở trong nhà kính.

Còn hấn trưởng thành trong nghịch cảnh gian khổ...Nhà cô luôn mong muốn giúp đỡ thì hấn không một chút nể nang đẩy ra. Hấn dựa vào đánh võ, nuôi sống bản thân mình và người cha say xỉn.

Cô, là một cô gái đẹp tựa trăng sao trên thành người tình trong mộng của các nam sinh.

Hấn, lưu manh với nụ cười bất cần....làm điên đảo các nữ sinh trong trường.

Cô, tránh ở một chỗ tối....cứ cách một thời gian lại vụng trộm đi nhìn hấn...

Lo lắng, sợ hãi hấn vẫn còn bị ngược đãi....Sợ hấn ăn không đủ no, mặc không đủ ấm.

Phát hiện được cô rình nhìn mình, hấn luôn dùng ánh mắt lạnh như băng đá trừng cô...

Sự dịu dàng của hấn, vui vẻ trêu đùa của hấn.... Chưa bao giờ từng phô bày ra với cô.

.....

Cho đến khi cô quen biết được một nam sinh viên trong trẻo như nước mặt hồ...

.....

Cô chú ý đến nam sinh đó là vì ban cán bộ trường mượn nhà cô để làm điểm dự cuộc họp bí mật....Trong lúc nghỉ ngơi, các nam sinh đều vây quanh cô, không ngừng hỏi han ân cần....làm cô căng thẳng đến thở không nổi.

Chỉ có nam sinh đó không chịu được ồn ào đi khỏi phòng khách, im lặng ra ngoài sân, ngồi ở trên bậc lửng lặng nhìn hoa tàn, hoa nở.

Một cơn gió đến, hoa quế hương rụng đầy...

Nhiều cánh hoa màu cam rơi xuống trên bộ quần áo trắng tinh của anh, anh vươn những ngón tay xinh đẹp thon dài ra hứng những cánh hoa...Im lặng nhìn những cánh hoa màu da cam trong lòng bàn tay.....Cảnh tượng trước mặt đẹp như trong một bức họa.

Anh sạch sẽ đến nỗi có thể rửa hết tiếng ồn ào xung quanh mình.

Cô đã nhận ra, anh tên là Trầm Dịch Bắc. Anh là một nhân vật nổi tiếng như mây như gió trong trường, anh làm cho bao nhiêu cô gái say mê xúc động, rõ ràng rất có vốn liếng về tình trường...nhưng anh lại luôn xa cách cự tuyệt, làm cho rất nhiều cô gái tan nát cõi lòng.

Rất nhiều người nói anh kiêu ngạo, nhưng cô lại cho rằng anh chỉ là không thường nói chuyện mà thôi.

.....

Sau nửa tiếng nghỉ ngơi, cuộc họp tiếp tục...cô chuẩn bị đi ra sân gọi anh, đã kinh ngạc phát hiện...Anh vẫn còn ngồi bên hoa viên cùng với ông nội tính tình quái gở của cô.

Khó thấy được, ông nội của luôn nghiêm túc trên mặt đang tươi cười hoà ái.

Khó thấy được, khoé môi anh lộ nụ cười nhẹ, nụ cười thư thái từ đáy lòng.

Thật là một kì tích, một người già tính tình quái gở, một người trẻ rất tiết kiệm lời...lại tán gẫu thật sự vui vẻ.

Anh đúng là một nam sinh tài ba.

.....

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm.....

Một chàng thiếu niên trong trẻo như nước mặt hồ lại đến gõ cửa nhà cô...Dĩ nhiên, anh không phải tìm cô.

Lần đầu tiên, có người không nhìn đến dung mạo của cô, loại cảm nhận này làm cho cô vui thích vạn phần.

Vì thế, khi anh cùng ông nội cô nói chuyện phiếm, cô vì bọn họ mà pha trà, cũng vui vẻ ngồi một bên nghe chuyện.

Thì ra, trong tương lai anh muốn làm một bác sĩ.

Thì ra, ông nội cô luôn ít lời, nghiêm khắc lại dĩ nhiên có tri thức uyên bác sâu sắc về y học cổ như vậy....

Thì ra, khi ông nội cô còn sống là một người vĩ đại như thế...

Từ từ về sau cô cũng bị lôi cuốn theo...

Ông nội cô giảng dạy cho hai chữ “Nhân tâm” thật rung động, được nghe từ miệng của ông nội cô nói...cái bệnh uốn ván nhỏ nhoi kia, đều có thể đoạt đi sinh mạng rất nhiều người ở những quốc gia mà y tế còn lạc hậu làm cho cô rung động....Cô cũng giống như chàng thiếu niên kia đã thấy được lý tưởng cần phải thực hiện.

Khi ông nội đem tay cô và tay chàng thiếu niên cùng đặt một chỗ.....thì tâm linh của cô cùng chàng thiếu niên đó cũng đã được giao hoà tiếp cận.

Bọn họ chính thức trở thành bạn tốt.

.....

“Sao em lại nhìn chăm chăm vào nam sinh kia vậy?” Tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, không chút để ý vang lên.

“Không.....” Cô ổn định lại tâm trạng, cô mặc chiếc váy trắng noãn, không chút kiêng kỵ nào ngồi ở bên cạnh chàng thiếu niên trong trẻo đang nằm dưới đám cỏ xanh.

Xung quanh có rất nhiều, rất nhiều ánh mắt hâm mộ chiếu lại đây.

Sau khi cô cùng anh kết làm bạn tốt, bởi vậy thường gặp nhau..cho nên chặt đứt được rất nhiều hy vọng của cả nam lẫn nữ...Giảm bớt phiền não cho nhau rất nhiều.

Chàng thiếu niên tiếp tục nhìn sách của mình, cũng không hỏi thêm nhiều. Anh vốn không phải là người hiếu kỳ, vì vậy câu hỏi vừa rồi chỉ là thuận miệng mà thôi.

Một lúc sau, anh khép sách lại, phát hiện ánh mắt của cô lại vẫn nhìn vào một nam sinh cách đó không xa, đang thân mật đang ôm lấy một nữ sinh.

Anh nghiêng đầu suy nghĩ, khuôn mặt bất cần của nam sinh này rất quen thuộc...Hình như là cùng trường với hai người em gái của anh.

Theo bản năng.... Anh đối với người nam sinh phong lưu này có chút ác cảm.

“Cậu ta là ai vậy?” Chàng thiếu niên khẽ nhíu mày hỏi. Vẻ mặt Thôi Nhược Hàm biểu hiện như biết nhiều về nam sinh kia, hơn nữa anh cũng thường nhìn thấy nam sinh đó xuất hiện cách chỗ bọn họ không xa. Có vài lần còn vô tình bắt gặp ánh mắt hận thù của nam

“Cậu ấy là Nghê.....là con trai chồng trước của mẹ nhỏ....”

“Cậu ta dường như rất hận em.” Thiếu niên 19 tuổi này, sức phán đoán thật chính xác kinh người.

“Vâng.....dường như vậy.....” Cô nhẹ nhàng cúi đầu, che giấu đáy lòng khó chịu.

“Đừng nên khổ sở.” Anh chỉ có thể an ủi cô bằng bốn chữ đơn giản đó. Thật ra, anh còn có rất nhiều vấn đề hoang mang chưa có lời giải đáp...ví dụ như vì sao nam sinh kia cố tình ôm hết cô gái này tới cô gái khác, rồi lại hết lần này đến lần khác xuất hiện trước mắt cô.

Namsinh kia luôn có nụ cười bất cần, giống như cố ý gây tổn thương....

“Có muốn làm bạn gái anh không?” Một câu nói ngọt ngào từ trong miệng anh thốt ra.

Tuy rằng sớm đã có chút rung động của tuổi mới lớn, nhưng sau khi hỏi ra miệng, anh vẫn cảm thấy có chút ảo não. Trước đó không lâu, anh còn khuyên bảo Y Y rằng không nên tùy tiện nói chuyện yêu đương.

Không biết anh làm như vậy có phải là “chỉ cho phép quan gia phóng hỏa nhưng không cho dân chúng đốt đền” không?

“Anh... thích em à?” Biểu hiện của cô nhìn như bị hù dọa.

“Thích ư? À..ừ...có lẽ vậy.....”

Ở gần với cô thật thoải mái, anh đồng ý để loại tình cảm đó xâm nhập vào lòng... Đây chắc hẳn là thích!

“Ngay cả thích cũng không thể xác định được, làm sao kết giao với em được chứ?” Khóe môi của cô đang cười, không có ngại ngùng, chỉ có tò mò.

Anh suy tư một lúc sau đó nói với cô đáp án của mình. “Chúng ta có chung lý tưởng, chung khát vọng. Sau này tốt nghiệp trường Y xong, đi làm tích lũy vài năm kinh nghiệm.....Sau đó anh muốn giống như ông nội em, đi đến các nước y tế còn lạc hậu, anh nghĩ em sẽ đồng ý theo giúp anh. Nếu cùng kết giao với những cô gái khác mà bất đồng lý tưởng thì tình yêu sẽ có xung đột.”

“Anh muốn đi qua các nước y tế còn lạc hậu? Những nơi này rất nguy hiểm, em nghe nói bà nội em lúc trẻ đã chết ở nơi đó.”

“Em sợ sao?”

Cô lắc đầu kiên định nói. “Em không sợ! Chỉ cần có cơ hội, em nhất định đi.”

Chàng thiếu niên trong trẻo cười nhẹ, anh biết anh đã tìm được người cùng chí hướng.

“Chúng ta thật thích hợp.” Anh nhẹ giọng chắc chắn.

“Anh nói thử xem chúng ta thích hợp về những phương diện nào?” Cô nhẹ nhàng hỏi, trong lòng thật sự tự hỏi hai người kết giao sẽ có kết quả sao.

Kết quả là anh thần nhiên cho cô một đáp án làm cô thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống đất. “Em rất yêu sạch sẽ, phòng ốc lúc nào cũng sạch sẽ, anh cũng như vậy.”

Rất yêu sạch sẽ, phòng ốc lúc nào cũng sạch sẽ ????

“Yêu cầu của anh thật quá thấp đi.....” Có ai nghĩ đến, Hoàng tử kén vợ lại đưa ra yêu cầu rẻ tiền như vậy không? ((* _*))

“Rất thấp à? Vậy được rồi, còn một điều nữa, em nấu nướng rất giỏi.”

Cô không biết nên khóc hay nên cười, tò mò hỏi. “Còn gì nữa.”

Vì sao anh không giống như những thanh niên khác cho rằng ưu điểm lớn nhất của cô là xinh đẹp và dịu dàng?

“Em rất đơn giản, không có phức tạp.” Anh lại cho một đáp án không đồng dạng.

“Anh thường suy nghĩ rằng, con gái có phải đều phức tạp, gian xảo, trong ngực chứa trái tim giống động vật?” Anh lại nằm trên đám cỏ xanh một lần nữa, ánh mắt nhìn những đám mây trắng đang trôi....

“Nói nghe xem.” Cô cổ vũ anh.

“Em ruột của anh ở bất cứ nơi nào cũng cố ý chơi xấu một người em khác của anh, mà mẹ anh nói sẽ xử lý công bằng nhưng lại dùng ánh mắt uy hiếp bắt Y Y phải nhận sai. Còn Y Y thì ngoài mặt nhận sai nhưng tiếp theo sau đó cô ấy sẽ dùng nhiều chiêu ác hơn đối phó với Tiểu Lệ. Ở trong nhà anh, chiến tranh của phụ nữ thật là khủng bố quá đi..”

“Vậy anh giúp ai?”

“Anh không giúp ai cả, nếu anh giúp Y Y thì chỉ làm cho cô ấy mang thêm tai nạn lớn thôi.”

“Anh không phải nói Y Y sẽ dùng nhiều chiêu ác hơn đối phó với Tiểu Lệ sao? Sao anh lại đau lòng vì Y Y nhiều hơn so với em ruột mình nhỉ?” Cô đã bắt được vấn đề chính.

Anh cứng họng, một lúc lâu sau mới lên tiếng. “Dĩ nhiên là khác rồi, cô ấy là em nuôi.” Đáp án của anh thật mâu thuẫn nhưng cô cũng không muốn đào sâu thêm.

“Hai người em gái của anh không thích dọn dẹp phòng ốc à?” Cô không quên nhắc anh nhớ điều kiện kén vợ “thứ nhất”.

“Ừ, ví dụ như Tiểu Lệ, bề ngoài sạch sẽ như một cô công chúa nhỏ, thật ra ngay cả khăn tay nó cũng không giặt, quần áo bẩn quăng đầy trong phòng. Nếu không có người giúp nó quét dọn, có lẽ nó sẽ bị chôn trong đồng đồ dùng của mình mà đi ra không được. Dĩ nhiên, đừng hy vọng nó hứa hẹn điều gì.”

Cô cười một tiếng. “Vậy còn người em gái khác thì sao?” Cô thích nghe anh kể về em út của mình, đặc biệt là người em nuôi.

“Y Y hả? Cô ấy lười lắm, nếu có thời gian rảnh rỗi, cô ấy tuyệt đối ngủ lười cả ngày...nhưng sợ sắc mặt của người trong nhà, cho nên đem tất cả quần áo bẩn nhét xuống gầm giường.”

“Làm sao anh biết cô ấy đem quần áo nhét xuống gầm giường?” Chỗ này không dễ bị người phát hiện nha...!

“Có một lần ghé vào phòng cô ấy lấy đồ, phát hiện có mùi hôi.....” Về mặt của anh thật bất đắc dĩ. “Đành nhận mệnh đi giúp cô ấy dọn dẹp phòng.” ((*_*))

“Sau này thì sao.”

“Sau đó mỗi khi anh giặt quần áo của mình, anh thuận tiện lôi quần áo của cô ấy dưới gầm giường lên, đem ra máy giặt. ((*_*))

“Vậy có giúp Tiểu Lệ dọn dẹp phòng ốc hay không?” Nghĩ đến anh ưa thích sạch sẽ lại bất đắc dĩ ôm một đồng quần áo bẩn, cô muốn bật cười.

“Không cóTiểu Lệ có người giúp việc lo rồi....Y Y thì khác.”

“Anh thật sự chán ghét những cô gái không có năng lực tự gách vác công việc.” Cho nên anh muốn yêu người thích dọn dẹp.

“Ừ, rất chán ghét.....anh nói cô ấy lười.....” Cô ấy này, chắc là ám chỉ Y Y!

“Có nói với cô ấy hay là không nói? Anh xác định thật sự chỉ xem cô ấy là em gái thôi chứ? Cô ấy dường như mới 8 tuổi đã làm em gái của anh, khi đó anh chỉ mới 12 thôi nha.” Có đôi khi, cô thích trêu chọc anh, đặc biệt là lúc nói về cô em gái tên Y Y.

“Không lấy chuyện này ra nói giỡn nha.....” Anh nằm đó, mí mắt bắt đầu mệt mỏi nặng nề.

“Có lẽ, anh thích cô ấy mà ngay cả bản thân mình cũng không biết.”

“Anh chậm tiêu như vậy sao?.....Anh chỉ coi cô ấy như em gái.... anh khẳng định chắc chắn.....”

Anh lên tiếng khẳng định như vậy, cô cũng không tiện trêu chọc thêm.

Màu vàng của ánh mặt trời chiếu xuống người thiêu niên đang buồn ngủ, anh từ từ khép mắt lại, sạch sẽ, trầm tĩnh như vậy làm cho người ta cảm thấy thoải mái.....Cô ôm hai đầu gối, ngẩng nhìn ở chân trời xa

Được rồi! Chúng ta kết giao đi, có lẽ anh có thể trở thành người cứu giúp em.....

Đây là điều kiện kén chồng duy nhất của cô.

Chương thứ mười hai — Một câu chuyện xưa [hạ]

Bọn họ kết giao thật bình thường và thật thuận lợi.....Nhưng cô luôn cảm giác thấy phía sau có một đôi mắt phần nộ, hung ác, nham hiểm nhìn chằm chằm mình...Những lúc như vậy làm cho lông tơ của cô dựng lên thẳng đứng.....

Cô cùng Dịch Bắc kết giao hơn nửa năm nhưng vẫn chỉ ở mức độ nắm tay. Trầm Dịch Bắc đối với cô khiêm tốn thủ lễ, chưa từng có hành vi nào quá đáng. Những người bạn học theo đuổi cô trong vòng ba tháng đã hầu như rút lui hết, đây cũng là một lý do làm cô thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng trong mơ hồ, cả hai người bọn họ đều có cảm giác không được thích hợp, người này đối với người kia luôn dịu dàng có thừa nhưng nhiệt tình không đủ.....Rồi vào một ngày nào đó, anh cùng cô đang chạy thể dục thì trời đổ xuống cơn mưa to.....

Họ đang chạy thì dừng bước....Mưa lớn rất đẹp, cảnh vật xung quanh cũng rất đẹp....Thật động lòng người.

Vì thế, Trầm Dịch Bắc hôn cô.....

Khi đôi môi mang theo hơi lạnh của anh đặt trên đôi môi mềm mại của cô

Môi tiếp xúc môi gần một phút đồng hồ lại không mang theo xúc động sâu sắc. Anh không khai mở hàm răng của cô, không làm cho nụ hôn ướt át nhiệt tình, cô cũng không có cảm giác chờ mong.

Khi anh buông cô ra, cả hai đều cảm thấy đã làm xong trách nhiệm của những người yêu nhau.

Nụ hôn đầu tiên, cả hai chỉ có khấn trương không có say đắm....

Sau ba phút im lặng, cả hai đều xấu hổ...

“Dịch Bắc...hay là chúng ta.....chia tay đichúng ta hình như...không được.....”

Không phải xứng đôi thì có thể biến thành tình nhân, không phải thích hợp vài thứ thì có thể yêu nhau....

Tình yêu cho đến bây giờ là một bài toán khó không giải được....

“.....” Sau vài giây chần chờ, anh gật đầu, buông lỏng tay cô ra...

Anh luôn là người không thích miễn cưỡng người khác....

Chia tay nhau không phải vì hờn dỗi, không phải hành động theo cảm tính. Không có tình yêu, nói chuyện yêu đương thật quá mức gượng ép.

.....

Cả hai đều ở một ngày đó mà dâng hiến nụ hôn đầu tiên, thì cũng đồng thời nhận ra rằng hình dáng của mỗi tình đầu quá mức miễn cưỡng.

....

Dịch Bắc vẫn như thường lệ đưa cô về nhà....

Không có cảm giác yêu đương, chỉ có tin tưởng cho nên bọn họ một lần nữa tìm về vị trí của những người bạn tốt.

Vẫy tay nói lời chào tạm biệt về phía anh, trên mặt cô vẫn nở nụ cười sáng như ngọc....

Vừa xoay người, lại bị ai đó ép vào vách tường. Một cặp mắt hung ác, nham hiểm nhìn chằm chằm vào đôi môi mọng đỏ của cô, tựa hồ có thể phun ra ngọn lửa nóng phẫn nộ.....Cô nhin không được cả người đều run rẩy...

“Có một người “bạn nhỏ” chạy tới nói cho tôi biết, cô đã bị tên kia làm cho lớn bụng...kết quả vẫn bị tên kia bỏ rơi! Không thể ngờ tới chàng Hoàng tử ngự ở trên cao đó lại là loại tiểu nhân xấu xa!” Quần áo trên người Hàn Thiệu Nghệ xốc xếch, toàn thân ướt đẫm, trên mặt hấn nước vẫn chảy xuống từng giọt.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, đây là lần đầu tiên hấn chủ động nói chuyện cùng cô. Tuy rằng nghe hấn nói xong, cô không hiểu được là hấn châm chọc hay khiêu khích, nhưng hấn có quan tâm đến cô.... Ý nghĩ như vậy làm trái tim cô hưng phấn nhẹ nhàng đập nhanh...

“Tránh mưa trước đi, tôi giúp anh lau khô tóc.”

Vui vẻ kéo tay hấn, mặc dù khựng lại một chút nhưng hấn không có cự tuyệt.

Ở trong khuê phòng của cô, giúp hấn lau khô tóc. “ đi qua phòng anh trai lấy cho anh một bộ quần áo.”

Vừa mới cất bước đã bị hấn túm lấy cánh tay, giọng hấn vừa tức giận vừa ác độc nói. “Ngu ngốc! Tôi đến đây là cảnh cáo cô không được kết giao với nam sinh kia nữa.”

“Nhất định là người ta bịa chuyện rồi

, Dịch Bắc không phải là người như thế....”

Lời nói chưa dứt, một nụ hôn nóng bỏng ác độc, bá đạo đã áp lên đôi môi mọng đỏ của cô.....ngang ngược thúc ép cô cùng hoà nhập.

Cô bất động đến hoàn toàn quên phản ứng...

Thân thể cao lớn kia đã đặt cô ở dưới thân, liều mạng hôn cô, liều mạng xâm phạm cô. Phần nộ đã bốc đến chân tóc, sắp phát ra lửa giống như muốn đem cả hai người đốt thành tro bụi.

Cô run rẩy và sợ hãi.....Bởi vì xâm phạm xảy ra bất ngờ và càng bởi vì trái tim của cô không thể cự tuyệt.

Cô chảy nước mắt, không ngừng run rẩy, đẩy hấn ra không được, cũng không dám hét to tiếng cứu mạng....bởi vì cha của cô và mẹ của hấn đang ở trên lầu...Và trong phòng của cha cũng treo một cuốn gia pháp mà người ngoài nhìn vào cũng đã chết khiếp.

Cô không muốn.... hấn bị người khác đánh đập ngược đãi.

Trước đó rất lâu cô chỉ biết rằng, loại đau lòng này là loại cảm giác trốn cũng trốn không thoát khỏi tình yêu.

Phía dưới hạ thân truyền đến một cơn đau bị xé rách, vì cơ thể hấn mới vừa xâm chiếm lấy cô!

Cô cắn môi mình đến bật máu, cho đến khi chiếc lưỡi ngọt ngào như viên kẹo của hấn chiếm cứ lấy chiếc lưỡi của cô.

Giống như vừa mới trước đây thôi bọn họ cùng nhau ăn một viên kẹo ngọt...

Mùi vị ngọt ngào...đau rất bỗng chốc tan biến đi mất tung tích....

.....

Một giây trước khi bùng nổ dịch nóng bên trong cơ thể cô, hấn gầm nhẹ. “Anh không phải là em trai của em!”

Hấn đã lén lút đi thử nghiệm DNA, bọn họ rõ ràng không cùng chung huyết thống, vì sao hấn luôn bị nghi ngờ?

Đối với cô, hận thù bao phủ lên tình yêu nhưng cuối cùng tình yêu vẫn chinh phục được hận thù....Đối với tương lai, đối với hạnh phúc, hấn không có gì dám nắm chắc trong tay...

“Đừng hận em nữa.....” Dừng hết toàn lực, cô chỉ nhớ mình đã nói với hấn câu đó.

“Em yêu anh.” Nhưng lời này cô chỉ chôn ở trong lòng....

.....

Không bị kiểm chế thì nề nếp luôn bị đá xuống biển Thái Bình Dương... quan hệ giữa cô và hấn cho tới bây giờ chỉ có một mình hấn làm chủ đạo, cô chỉ bước đi theo. Cô không để ý hấn ương ngạnh, không thêm để ý đến đòi hỏi vô độ của hấn, chỉ biết dùng hết trái tim khối óc của mình đối xử tốt với hấn.

Đây mới chính là yêu đương, cho dù không đủ dịu dàng, không đủ săn sóc nhưng tình yêu vẫn như nở hoa trong lòng....

Chỉ là ngọt ngào luôn luôn ngấn ngủi, vui sướng luôn luôn mong manh...

Không bao lâu sau, trong một lần say rượu, cha hấn trượt chân té ngã khi đang tu sửa một chiếc xe hơi...

Chỉ trần trối có hai câu.

“Con, thật xin lỗi.”

Một câu khác nữa là.

“Vì sao muốn vứt bỏ cha.....”

Cứng rắn như Nghê cũng chảy ra giọt nước mắt của người đàn ông....

Trong tang lễ, mẹ hấn không thể làm mất mặt Thôi gia nên cự tuyệt tham dự....

“Xin con hãy tha thứ cho mẹ.” Mẹ hấn đã nói với hấn như vậy.

Không, hấn không bao giờ tha thứ, mãi mãi sẽ không bao giờ...!

Phần nộ tràn ngập nên trong lòng đã hình thành một sự trả thù. Nếu Thôi gia coi trọng thể diện như vậy, hẳn sẽ khiến cho Thôi gia thân bại danh liệt.

Vì thế, hẳn cố ý đưa quan hệ của bọn họ ra ngoài

Vì thế, hẳn ân ái với cô cuồng nhiệt nhưng không dùng biện pháp tránh thai....

.....

Cô mang thai đứa con của hắn, cũng mang đến cho gia đình một hoàn cảnh vô cùng khó khăn không chịu đựng nổi.

Cô bị người nhà nhốt trong phòng, bắt buộc nói ra chân tướng sự thật.

Chân tướng sự thật nào đây? Sợ chị em yêu nhau không thể có được lời chúc phúc của người nhà, sợ bị hãm hại, sợ bị chia lìa....vì thế cô tình nguyện mang thai. Đây mới là chân tướng thật sự....

Và cô lần đầu tiên leo cửa sổ trốn ra khỏi nhà...thì cũng thấy được một sự thật khác.

Giống như trong một bộ phim truyền hình dở tệ lúc tám giờ....Hắn ôm trong tay một nữ sinh, đặc ý chăm bẵm sự ngu xuẩn của cô.

Cho dù đau lòng tới cực điểm, cô vẫn cho hắn một cơ hội giải thích. Nhưng lời “giải thích” mang đến cho cô những thứ gì?

Đó chính là tung lời đồn đãi cười chê...Mất hết can đảm, cô té ngã giữa một đám đông đang chế giễu mình...

Làn váy trắng của cô nhuộm máu đỏ tươi, những cánh mai vàng mùa đông chiếu rọi xuống khuôn mặt tái nhợt của cô.

“Sảy thai.... Sảy thai rồi.....” Trong đám đông có người hoảng sợ kêu lên

“Nghệ, không nghĩ ra cậu lại làm cho con gái người ta sảy thai nha.....” Những lời trêu chọc của bạn bè hắn, làm vết thương lòng cô cả đời không khép lại được.

Những lời nói này, cô lại nghe quá mức rõ ràng....

Thân thể hắn cứng lại như hóa thạch, sắc mặt trắng bạch đến trong suốt...

Một trận chiến cuối cùng....đây là một trận chiến cuối cùng ...vì sao lại khó kiên trì đến như thế?...

.....

Khi hắn gần như muốn bỏ sự kiên trì, thì cô đã đứng dậy, nhẹ nhàng bước ra khỏi thế giới của hắn mà không một lần quay đầu.

Nhìn theo bóng dáng quyết liệt của cô, hắn biết...ở thành phố X không còn có người nào đáng giá cho hắn lưu luyến nữa...

.....

“Sau đó thì sao?” Tôi hỏi.

“Danh dự bị chà đạp.” Nhược Hàm cười khổ. “Lời đồn chị sảy thai đã lan tràn, cha chị tức giận đến muốn đứt mạch máu, mẹ nhỏ thê nhất định phải làm cho Hàn Thiếu Nghệ cưới chị. Đối với họ mà nói, chị em yêu nhau đã làm cho người ta gièm pha rồi, nếu bây giờ chị mang thai mà còn bị vứt bỏ, có con ngoài giá thú sẽ bị sự chết... Khi mẹ nhỏ đi cầu xin anh ấy thì anh ấy đã bỏ đi khỏi thành phố X rồi.”

“Nếu khi đó....tìm được anh ấy và anh ấy đồng ý gánh trách nhiệm, chị sẽ đồng ý sao?” Hỏi như vậy, nhưng quả thật là tôi đã biết câu trả lời.

Quả nhiên, cô ấy lắc đầu.

“Tình yêu là một thứ tình cảm rất khó nói, chị còn nhớ rất rõ.... Khi anh ấy đùa cợt nói cho chị biết, quan hệ của bọn chị trong lúc đó chỉ là mục đích trả thù của anh ấy mà thôi. Khi đó, với chị mà nói, tình yêu đã bị gió thổi tan tành, không nhìn thấy hình dáng được nữa.”

Chương thứ mười ba — Cảm ơn anh!

Cô ấy dựa vào trên vai của tôi, chúng tôi ngồi dưới bầu trời đêm lại hàn huyên thêm chốc lát.....Từ từ, cô ấy khá mệt vì cơn say đã thấm vào người.

Trong cơn gió thổi nhẹ, xung quanh phiêu đảng mùi hương thơm của rượu.

“Em biết không? Trên đời này, người làm chị ấy náy nhất chính là anh trai của chị.” Tiếng của cô ấy rất nhẹ, nước mắt lại rơi xuống hai má. “Năm đó, cha chị kiên quyết bắt chị phá thai. Cho dù có chết đi chẳng nữa chị cũng không muốn bỏ đi Tiểu Già. Chị rất lo lắng, lúc đó chỉ có anh trai ở trước mặt mọi người bảo vệ chị. Anh trai hứa với cha, anh ấy sẽ lập tức kết hôn với bạn gái, sau khi chị sinh đứa bé sẽ lập tức nhận nuôi ...làm cho chuyện này trở thành bí mật, bảo toàn danh dự của Thôi gia.”

“Năm đó Hải Kỳ chỉ mới vừa 23 tuổi thôi.... Tuổi như vậy, làm sao biết xây dựng gia đình? Nhược Hàm, mà có người anh trai vĩ đại nhất thế giới....”

Tôi vỗ về mái tóc dài của cô ấy, nhắm mắt lại. Lòng ấy náy mang theo đa nghi, chuyện xưa tiếp theo như thế nào? Tôi có thể đoán được một chút, Hải Kỳ tuổi trẻ như vậy phải kết hôn sớm, vì thế hôn nhân thất bại.

“Không....không phải như em nghĩ đâu, Y Y....” Nhược Hàm khổ sở lắc đầu, giọng nghẹn ngào. “Anh trai cầu hôn với người bạn gái đã quen biết hai năm qua, cô ấy lập tức vui vẻ đồng ý...Nhưng vừa nghe nói sẽ nhận một đứa bé chưa sinh ra làm con nuôi, bạn gái anh ấy giận dữ. Cô ta không muốn làm mẹ, cho dù anh trai đã hứa rằng, cô ta không cần chăm sóc đứa con đó....Đáng lẽ là việc vui lại biến thành chuỗi ngày tranh chấp....Ngày kết hôn, anh trai của chị bị bỏ rơi ở giáo đường. Bạn gái anh ấy kết hôn với một người khác trong một nhà thờ khác. Đây là một bài học trả thù khắc cốt ghi tâm... cô ta trả thù anh trai chị yêu thương em gái còn hơn cô ta....”

Lòng của tôi chùn xuống, kinh ngạc ngồi yên dưới ánh trăng cho sương đêm thấm lạnh vào người, lòng bàn tay lạnh toát.

“Tiếp sau đó vì đứa con trong bụng chị, anh trai đã kết hôn với một người nhập cư trái phép không quen biết, người đó có quyền tạm trú, Tiểu Già có thân phận hợp pháp theo như yêu cầu.... Y Y, đời của chị ngoại trừ hy vọng anh trai tìm được hạnh phúc cho bản thân mình, chị không còn mong muốn gì nữa....” Tiếng của cô ấy ngày càng nhẹ dần.....

Trên vai của tôi đã truyền đến tiếng hít thở đều đặn.....Dưới ánh trăng, tôi vẫn còn kinh ngạc đến ngẩn người.

Cho đến khi có tiếng bước chân trầm ổn lại gần. “Nó ngủ rồi à?” Một tiếng nói dễ nghe như tiếng đàn violon vang lên.

Tôi hoàn hồn, ngược mắt lên nhìn thấy một đôi mắt ấm áp rộng lớn như biển lớn kia

“Hải Kỳ.....” Nhìn thấy anh, tôi xúc động rơi nước mắt.

Vì sao một người anh trai tốt như vậy lại không có hạnh phúc? Vẫn cô đơn độc hành một mình?

“Hừ quá.” Anh phất tay hương về phía tôi, sau đó cởi áo khoác của mình, khoác lên người của Nhược Hàm. Dưới sự trợ giúp của tôi, anh nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy, đem đặt cô ấy trong ghế sau xe.

Mỗi một động tác, anh đều rất nhẹ nhàng, sợ đánh thức cô ấy.

“Sao lại thế này?” Anh nhỏ giọng hỏi tôi, hỏi rất nhẹ rất chậm.

Tôi quan sát anh, không thể trả lời, không có cách nào khác để trả lời. “Hải Kỳ.....” Cảm xúc của tôi trong chuyện quá khứ chưa bình phục lại, tôi đường đột cầm lấy bàn tay Hải Kỳ, ngẩng đầu nhìn anh. “Cảm ơn anh.....” Cảm ơn anh, vẫn vô tư bảo vệ em gái của mình như vậy.

“Cảm ơn tôi về chuyện gì?” Anh bật cười, nụ cười ấm áp càng tăng thêm vài phần phong thái.

“Cảm ơn.....” Ý nghĩ của tôi trống rỗng, không biết phải nói gì. “.....Ở bên Pháp đã chăm sóc tôi.....”

“Cho tôi xin đi, còn nói chuyện này nữa.....” Anh tự nhiên không cười nữa, lắc đầu vỗ vỗ đầu tôi. “Đi thôi, tôi đưa cô về nhà.” Đã nhiều ngày qua vì có mối quan hệ với Nhược Hàm, tôi cũng đã gặp anh mấy lần...đã cảm thấy quen thuộc.

Khi anh xoay người, chuẩn bị mở cửa xe giúp

“Thôi Hải Kỳ!” Tôi ôm lấy thắt lưng anh từ phía sau, anh chấn động.

“Cảm ơn anh!...cảm ơn anh!... xin cảm ơn anh!.....” Rất nhiều tiếng cảm ơn nghẹn ngào...

Trong đêm yên tĩnh, nước mắt của tôi làm trái tim anh đập nhanh.

.....

Một lúc lâu sau khi tôi ngừng khóc, buông lỏng anh ra, anh mới nhẹ giọng hỏi. “Có tâm sự à?”

Tôi lắc đầu...

Không phải là tâm sự, chỉ cảm thấy tâm tình của mình thật nặng nề...

Tôi không nói, anh cũng không mở miệng hỏi nữa.

....

Duyên phận là một loại chuyện trời sinh sao sẽ thành như vậy...

Ngày hôm sau là một ngày cuối tuần, tôi và Hải Kỳ không hẹn mà gặp lại.

“Ở đây nè.” Tôi vừa đẩy cánh cửa quán cơm Tây thì Giang Mạnh Kỳ đang dựa vào cửa sổ ngo

“Ngại ghê, đường kẹt xe dữ quá nên mình tới trễ hơn 10 phút rồi.” Tôi đi nhanh lại gần, chưa ngồi vào chỗ của mình, thì bàn bên cạnh đã thu hút ánh mắt của tôi.

Là Hải Kỳ... ngồi đối diện với anh còn có một người phụ nữ gần 30 tuổi, búi một búi tóc kiểu cũ, vóc dáng cũng khá, nước da bánh mật có vẻ như ở gần vùng biển, mặc trang phục màu bạc, trên mặt đeo một cái kính màu đen, giấu sau gọng kính là một đôi mắt sắc sảo, điển hình một mẫu người tri thức cao cấp.

Hai người đều không có nói chuyện chỉ im lặng ăn bữa tối.

Vẻ mặt của Hải Kỳ có chút mất tự nhiên, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra đây là buổi hẹn xem mặt.

Anh cúi đầu nên không nhìn thấy tôi.

“Không sao cả, Đại Đồng còn chưa tới.” Giang Mạnh Kỳ nở nụ cười như xưa. “Uống nước gì?” Là tôi đa nghi sao? Tôi cảm thấy nụ cười của anh ta giống như nghĩ một đằng làm một nẻo.

Nước uống của tôi đã mang ra khá lâu, nhưng Đại Đồng vẫn chưa tới. Vì thế Giang Mạnh Kỳ gọi điện thoại cho cô ấy. “Y Y đã đến đây rồi, em còn bao lâu nữa thì đến?” Đáng lẽ là giọng nói chứa đầy kiên nhẫn nhưng không biết Đại Đồng nói gì mà sau đó sắc mặt Giang Mạnh Kỳ biến đổi, âm điệu dè dặt, ảo não. “Có phải em có ý không? Đầu của em rối cuộc suy nghĩ cái gì?....Anh làm cái gì chưa tốt, làm cho em không yên tâm như vậy?....Còn nói không muốn kết hôn?...Em đủ rồi....”

“Rầm” một tiếng, Giang Mạnh Kỳ đập điện thoại thật mạnh trong tay, tiếng đập vang lớn đến nỗi vài bàn gần đó mọi người đều xoay lại nhìn.

Hải Kỳ cũng nghe tiếng vang đó mà ngược mắt, thấy được bàn của tôi, anh sững sốt, sau đó lịch sự nhìn tôi mỉm cười. Tôi thấy vẻ mặt của anh có chút mất tự nhiên.

“Đại Đồng làm sao vậy?” Không nhìn Hải Kỳ nữa, tôi đang tập trung chú ý vào câu chuyện của bạn mình, cẩn thận hỏi.

“Cô ấy muốn hủy bỏ hôn lễ.” Sắc mặt Giang Mạnh Kỳ thật ảm đạm. “Tôi không biết cô ấy không yên lòng cái gì? Không muốn đám cưới, có thai cũng không muốn nói cho tôi biết. Cô ấy rối cuộc đang suy nghĩ cái gì?” Giang Mạnh Kỳ tức giận đập xuống bàn vài cái...

Lại có thêm nhiều ánh mắt chú ý nhìn lại đây, trong đó bao gồm cả sự lo lắng của Hải Kỳ.

“Có thai?.....” Không rảnh quan tâm đến ánh mắt của người khác, chúng tôi nhìn rất giống như đôi nam nữ đang nói chuyện chia tay. Nghe tin tức như thế, tôi đã cắn nhăm vào lưỡi mình.

“Ngay cả cậu cũng không biết?” Giang Mạnh Kỳ cười khổ. “Xem ra nào cô ấy chậm phát triển, cô ấy muốn hợp tác cho chúng ta. Cô ấy cho rằng, cậu khác với bốn năm trước đây, bây giờ cậu sẽ dễ dàng tiếp nhận tôi hơn.”

Tác hợp? Tôi bị hai chữ này tức thời dọa đến ngất người, Đại Đồng đang đùa cái gì vậy?....

“Cuối hai tuần trước, ở trong toilet tôi vô tình phát hiện được trong thùng đựng giấy vệ sinh có thấy một que thử thai, có hai gạch đỏ nổi lên. Tôi vẫn nghĩ cô ấy sẽ cho tôi một tin vui, cho nên tôi phối hợp, chờ cho cô ấy tự thông báo cho tôi biết...Không nghĩ đến đợi hoài đợi mãi....đợi đến kết cục này.” Ánh mắt Giang Mạnh Kỳ u tối đến cực điểm.

“Có phải có...vấn đề gì hay không?” Tôi hỏi thật thận trọng

“Cô ấy cảm thấy tôi còn yêu cậu, cho nên muốn tác hợp cho chúng ta.” Giang Mạnh Kỳ nói thẳng thắn không hề nề hà chuyện gì.

“Không...không.....thể.....nào....chuyện....đó.....cậu.....đối....với mình.....còn.....sao?” Tuy rằng không thể chấp nhận cách làm của Đại Đồng, nhưng tôi hiểu được, có đôi khi càng quý trọng một người nào đó thì càng dễ ý xem tình yêu người đó dành cho mình có phải là 100% hay không!

Giang Mạnh Kỳ không nghĩ tôi sẽ hỏi như vậy, cậu ta im lặng.

Lúc tôi nghĩ anh ta sẽ không trả lời thì anh ta lẳng lặng nói. “Nếu nói những cảm xúc đã chết sạch sẽ thì là gạt người. Nhưng cái tên Đồng Tử Y này, tôi đã chôn ở một nơi thật sâu trong ký ức. Bởi vì trong ký ức có thương tích đau đớn, cho nên tôi sẽ không động vào nữa. Với cô ấy thì khác, cô ấy là người sống động trong hiện tại, là cả hai chúng tôi quý trọng lẫn nhau.”

“Còn nhớ bốn năm trước đây tôi từng khuyên qua cậu, tại sao lại muốn cố chấp yêu một người như vậy? Y Y, tình yêu của tôi đối với cậu không có cố chấp. Nhưng ngược lại, tôi theo đuổi hạnh phúc thật sự cố chấp. Tôi hi vọng có một gia đình hòa thuận, cho nên tôi đối với hạnh phúc sẽ không buông tay.”

Nghe Giang Mạnh Kỳ nói xong, tôi kinh ngạc ngẩn người....Bởi vì trong ký ức có vết dấu thương tích, cho nên vĩnh viễn đem người mình yêu chôn sâu ở trong lòng, nơi không thể chạm tới được. Đối với hạnh phúc phải cố chấp theo đuổi....Tôi cũng nên như vậy thôi.....((&_&))

“Tôi sẽ nghĩ biện pháp, nhất định ngày mai sẽ khiến cho cô ấy thanh thản làm cô dâu...”

“Cảm ơn.” Anh ta im lặng, cười khổ.

“Giang Mạnh Kỳ....chuyện trước kia.....mình xin lỗi.”

Lần đầu tiên phát giác ra, người đàn ông này đã từng thật sự rất yêu tôi.

Chương thứ mười bốn — Diễn giả làm thật [thượng]

Giữa lúc hai người đang im lặng thì đối thoại của bàn bên cạnh từ trong không khí mơ hồ truyền đến.

“Anh Thôi, xin hỏi trước kia hôn nhân của anh tồn tại được bao lâu?” Tiếng nói của người phụ nữ kia không dịu dàng, hỏi chuyện cũng không chút khách sáo.

“Khoảng hai năm.”

“Chuyện gì làm cho hôn nhân của anh thất bại? Là lỗi của bên nữ hay lỗi của bên nam?” Câu hỏi rất sắc bén.

“Chỉ vì tính cách của hai người không hợp thôi.” Tiếng nói thật bình tĩnh. “Có thể chuyển đề tài khác không?”

“Là anh không muốn nói hay là không thể nói?”

Người phụ nữ sắc sảo này làm cho người ta cảm thấy không thoải mái. Tôi mơ hồ nghe được vài câu nhưng đã bái phục Hải Kỳ không bỏ của chạy lấy người rồi.

Giống như tôi dự đoán thì với tính cách ôn hoà của Hải Kỳ, anh làm như không có nghe gì cả, chỉ chăm chú cắt miếng thịt bò

“Anh Thôi, nếu chúng ta muốn kết giao với nhau thì tôi phải biết một số chuyện tất yếu về anh.” Cách nói chuyện của người phụ nữ hồng hách, ánh mắt lại sắc như tia X-quang.

Tôi đoán rằng, Hải Kỳ đã trải qua cửa phỏng vấn thứ nhất....

Nghe người phụ nữ đó nói xong, Hải Kỳ bị nghẹn miếng thịt bò, ho khan một tiếng, nhưng anh là người đàn ông có phong độ nên chỉ có thể làm động tác “Xin mời”.

“Anh Thôi, sự thật là trước khi chúng ta gặp mặt, tôi đã đi đến nơi anh ở nhìn một vòng. Trong tương lai anh thật sự muốn tiếp tục sống ở nơi nhỏ như vậy sao? Tôi nghe nói anh có bằng cấp rất cao, chẳng lẽ anh không muốn phát triển thêm à? Hay là anh viết một bản kế hoạch chi tiết đưa cho tôi....Tôi giúp anh tư vấn thêm.” (Phỏng vấn xin việc sao ^0^)

Mẹ ơi, đây là người phụ nữ khủng bố nha...chỉ xem mặt thôi mà đã hỏi như đang phỏng vấn nhân viên! Ngay cả người đang hoảng hốt như Giang Mạnh Kỳ cũng đã hứng thú lắng nghe. Tôi và anh ta đều lấy khăn ăn lau mồ hôi, Giang Mạnh Kỳ dùng khẩu hình hỏi. “Bạn của cậu à?” Anh ta để ý thấy tôi chú ý đến bàn đó từ lâu.

Tôi gật đầu, anh ta lập tức làm một biểu hiện đồng tình vụn vặt.

Hải Kỳ chỉ cười mà không nói gì....Dĩ nhiên đề tài này chỉ có một mình người phụ nữ đó độc diễn....

“Còn nữa, anh Thôi.....anh có nghĩ đến đem quyền nuôi nấng đứa con trả lại cho người vợ trước không? Dù sao cô ấy cũng phải có nghĩa vụ chăm sóc đứa con...” Người phụ nữ sắc sảo đưa ra nhiều vấn đề, mỗi một vấn đề đưa ra càng lúc càng khó chống đỡ hơn. Ví dụ như, phải trả bao nhiêu tiền trợ cấp nuôi dưỡng cho vợ trước, bỏ bao nhiêu tiền vào quỹ tiết kiệm giáo dục* cho đứa con, đem đứa con gởi vào trường nội trú....Tôi nghe cứ như hát dành cho hôn lễ “teng, teng, teng, teng” vang lên...dĩ nhiên nụ cười của Hải Kỳ càng ngày càng mất tự nhiên, cứng ngắc đến sắp đông cứng. (*quỹ tiết kiệm này giống như bỏ ống heo cho đến khi đứa con 18 tuổi lấy tiền đó đi học ĐH mà không cần đóng thuế, bên VN ta hình như chưa thấy phát triển rộng rãi hình thức này)

“Ầm” một tiếng, tôi buông ly nước trái cây thật mạnh xuống bàn.

Tôi muốn cứu anh từ trong tay “nữ ma đầu” này ra!

Tôi đi tới đứng bên cạnh bọn họ, cho đến khi Hải Kỳ nhìn tôi ngạc nhiên. “Y Y...”

Anh vừa mới mở miệng, tôi đã cúi mặt xuống ngắt lời anh. “Chuyện này là sao đây? Muốn trả thù em hả?”

Hải Kỳ ngơ ngẩn cả người, dĩ nhiên là không hiểu rõ ý của tôi đang nói gì, trong lúc anh đang sững sờ, tôi đã ngồi xuống bên chiếc ghế gần anh, ôm lấy cánh tay anh, trề môi môi khêu gợi trên cái miệng nhỏ nhắn hỏi. “Tại vì em đi ăn cơm với một người khác để nhìn hơn một tí, thì anh đã tìm bà già này báo thù em sao? Muốn chọc giận em ư?”

Sắc mặt già nua của người phụ nữ đối diện sa sầm xuống. “Anh Thôi, anh có thể giải thích chuyện này không?”

Tôi cười híp mắt, ôm cánh tay anh chặt thêm. “Để tôi giải thích đi.... Chị gái à, đừng quá ngạc nhiên như vậy, cửa hàng không quá lớn lại có một người đàn ông đáng ghét đứng gác ngoài cửa, tôi là cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp không gì sánh được, lại coi trọng thể diện...sẽ không lao vào “bác gái” mà cần loạn xạ đâu.”

“Cô....” Bác gái này bị chọc tức rồi...

“Cô cái gì mà cô!” Muốn so sức mạnh với Đồng Tư Y tôi sao? “Ai dám giật bạn trai của tôi, bà cô này giết hết!” Giọng điệu của tôi thật ác.

Tôi dựa vào trước ngực đang rầu rĩ phập phồng của Hải Kỳ, dĩ nhiên là anh đang cố gắng kiềm chế tiếng cười to.

Hải Kỳ không cười nhưng Giang Mạnh Kỳ đã cười lớn tiếng đến giống như đang “lên ti

ng ủng hộ” tôi...

Phát điên đi, phát điên đi! Về mặt tôi đặc ý nhưng nụ cười lạnh như đá.

Tôi nhất định phải phế bỏ bà già này mới được, bộ dạng cô ta giống như nữ vương đang phát cho Hải Kỳ một cơ hội và anh phải cảm ơn đến rơi nước mắt vậy.

“Y Y, đừng đùa.” Cuối cùng Hải Kỳ vẫn lên tiếng ngăn lại rồi cười nhẹ nhàng giải thích với ‘bác gái’. “Ngại quá, cô Vương.... Bạn tôi...có chút tùy hứng....”

“Không phải tùy hứng, là em ghen! Được không?” Tôi khó chịu ngạo nghễ nói tiếp. “Tại sao anh lại tìm một bà già xấu xí như vậy đến chọc tức em? Thật đáng kinh thường, muốn tìm cũng phải tìm một người cho xứng đáng một chút.” Bàn bên kia truyền đến tiếng cười của Giang Mạnh Kỳ, còn khoé môi cứng ngắc của Hải Kỳ cũng rung lên một chút.

Vị “bác gái” đã tức giận đến đỉnh đầu muốn bốc khói.

“Bác gái” đứng lên, khuôn mặt đã không đẹp giờ càng thêm dữ tợn, hung hãn chỉ tay vào Hải Kỳ nói “Đồ xấu xa.”

Hải Kỳ cứng ngắc tiếp nhận lời lên án của cô ta, không có giải thích gì, gián tiếp thừa nhận tôi là bạn gái của anh.

Tôi nén cười, xấu xa không phải là Hải Kỳ mà là tôi, vì đã làm cho vị “bác gái” này sống đến 30 tuổi còn phải bị thất tình.

“Bác gái phải đi sao?” Ở xung quang đã có nhiều ánh mắt chú ý, nếu anh giải thích thì tôi sẽ ngừng trò đùa này lại. Bây giờ người khó kìm cương ngựa lại là tôi. Tôi giang tay như chào đón người mua hàng. “Trả tiền đã! Trả tiền đã! AA Dừng lại trả tiền rồi mới được đi.”

Mặt vị “bác gái” kia xịu xuống tức giận khùng khịu, trông càng đáng ghét. Ở bên kia Gianh Mạnh Kỳ đã cười chảy nước mắt, đến nỗi cả người gập trên bàn.

Hải Kỳ nói nhanh. “Cô Vương, xin cô đi trước nhé, để tôi trả tiền... để tôi trả tiền !!!....”

Vị “bác gái” cầm lấy túi xách, làm ra vẻ mặt là người biết thức thời.

“Tại sao anh muốn trả tiền chứ? Bữa cơm này nhìn đắt tiền quá...anh quý mến cô ta đến độ.....” Tôi khó chịu làm ầm lên, đúng lúc một bàn tay ấm áp bịt kín miệng tôi lại, tôi hoa chân múa tay vui sướng ra sức giãy dụa, nhìn kẻ thù sắp bị nhân viên nhà hàng đá “bay” ra khỏi cửa, tôi dùng hết sức hạ tay của Hải Kỳ ra, lấy giọng hét to. “Bác gái, xin ‘bác’ lần sau đừng hẹn hò với bạn trai của tôi đi ra ngoài nữa.”

Cho thừa! “Bác gái” chật vật đứng trên đôi giày cao gót, trên mặt như có người đuổi theo, cô ta oán hận rồi bước đi.

“Y Y, cô....” Anh nuốt lời muốn nói xuống, giật mình sửng sốt nhìn chằm chằm vào đôi môi mọng đỏ của tôi.

Tôi trừng mắt liếc anh một cái. “Như vậy là quá đáng sao?” Tôi cảm thấy rất hoàn hảo! Anh mới là ngu ngốc! Loại phụ nữ không lịch sự này, không tát nước sôi vào đã là lễ phép lắm rồi.

“Cô cũng thực không có lịch sự....” Anh thở dài.

“Tôi giúp anh nha! Anh còn không cảm kích tôi nữa!” Tôi không phục nói.

“Được rồi....” Anh nhận mệnh, đưa ra lời mời. “Tôi mời cô ăn cơm....”

“Tôi không cần mời ăn một bữa cơm để cho qua.” Vô lại luôn là cá tính của tôi. “Bây giờ anh lấy thân báo đáp, lấy mình gán nợ đi!” Tôi kéo anh, đi đến bàn của mình. “Tôi còn có một người bạn chưa tới vì một số nguyên nhân tế nhị. Tôi muốn tìm một người đóng giả bạn trai, không cho anh bỏ chạy nha...Tôi giúp anh, anh cũng nên giúp lại tôi!” Hắc hắc, tôi không cho anh cơ hội nói chữ ‘không’.

“Được, tôi giúp cô...nhưng trước hết cô....” Anh nhìn vào đôi môi mọng đỏ của tôi, muốn nói lại thôi.

Tôi kéo anh ngồi xuống chỗ của mình. “Vị này là Thôi Hải Kỳ, bắt đầu giây phút này là bạn trai của mình! Còn vị này là Gianh Mạnh Kỳ, là bạn của tôi, ngày mai chuẩn bị làm chú rể!” Tôi giúp hai người giới thiệu ngắn gọn.

Hai người đàn ông sau khi chào hỏi xong thì ngay cả Gianh Mạnh Kỳ cũng chết trân nhìn chăm chăm vào môi của tôi, nụ cười tươi rói nghẹn lại trong họng.

Không để ý bọn họ, tôi lập tức lấy điện thoại ra bấm số của bạn tốt. Sau khi giọng nói người bên đầu dây như có hơi mà hết sức trả lời “Alo”, tôi liền ồn ào nói. “Con bạn chết tiết kia, khi nào thì cậu đến đây?”

“Mình không tới được, các cậu.....chơi vui vẻ đi.....” Quả nhiên, đây là một kế hoạch gặp mặt có dự tính, bạn của tôi đã bị ám ảnh chứng sợ hãi tiền hôn nhân lên đến đỉnh

“Bớt nói nhảm đi! Không mau lại đây! Mình cùng Gianh Mạnh Kỳ đang chờ cậu, bạn trai của mình cũng đang đói bụng chờ cậu đây này! Cậu không hổ thẹn à?” Tôi ác độc nói, chột dạ nhìn sang bàn cơm đã tàn bên cạnh.

“Cậu có bạn trai rồi?” Đầu dây điện thoại bên kia hét lớn. “Cậu mới trở về mới vài ngày thì đã.....”

“Lần này khác lần trước, mình rất thích, là đối tượng muốn kết hôn trong tương lai! Cậu rốt cuộc có tới đây hay không?” Tôi không dám nhìn mặt Hải Kỳ. Cho dù biết rằng đây chỉ là những lời nói trấn an Đại Đồng, nhưng cũng thật xấu hổ....

“Đến đến đến! Mình đương nhiên đến! Lập tức đến! Lập tức đến!” Đầu dây bên kia sức sống đã tràn ra bốn phía, không còn hết hơi không sức như ban nãy nữa.

Tôi nhẹ nhõm thở phào một hơi, điện thoại đã bị Gianh Mạnh Kỳ cướp đi, dằn dò cẩn thận. “Đi từ từ thôi....Bọn anh sẽ chờ em...Đừng có đi nhanh quá.” Nhớ chăm sóc đứa con trong bụng... những lời này Gianh Mạnh Kỳ không nói được ra miệng.

Sau khi tắt điện thoại, Gianh Mạnh Kỳ cười tươi bất đắc dĩ, nhưng lại mang theo ánh sáng như ngọc. “Cô ấy lại kêu tôi là ông xã kìa.....”

Ôi! Rốt cuộc đã tốt đẹp rồi!

Tôi đang hưng phấn muốn hét lớn thì Hải Kỳ bên cạnh không nhịn được nói. “Y Y, môi của cô.....”.

Tôi sững sờ, nhanh tay lấy miếng gương nhỏ ra xem, vừa liếc mắt một cái tôi liền “Á” một tiếng.

Má ơi, có quái vật...

“Xin lỗi...” Dấu vết này là từ trong bàn tay lưu trữ chứng cứ phạm tội của hung thủ..... Anh nhanh tay rút một tờ khăn giấy đưa cho tôi.

Ở trước mặt anh, tại sao trước mặt anh, tôi lại mất mặt như vậy?.....

Chương thứ mười lăm — Diễn giả làm thật [hạ]

Người này là bạn trai cậu à, mình rất hài lòng! Đại Đồng dùng ánh mắt của mình nhấn tin qua cho tôi.

Tính tình tốt, có phong độ, vừa nhìn thấy đã biết trong tương lai sẽ là một người chồng tốt.

Về mặt cô ấy giống như mẹ vợ xem mắt con rể, càng xem càng thấy thuận mắt.....

Nhưng tôi rất áy náy khi nhìn thấy Hải Kỳ gương ép nuốt xuống miếng thịt bò....Anh luôn phối hợp với tôi, ánh mắt không có tia lúng túng, anh là một diễn viên im lặng, cũng là một diễn viên thành công.

Ăn xong bữa tối, Đại Đồng đề nghị đi tiếp “tầng 2”, vì thế mọi người cùng nhau đi hát Karaoke.

Trong phòng Karaoke, Đại Đồng vừa hát vừa nhảy còn Gianh Mạnh Kỳ lại nơm nớp lo sợ, nhìn hai người rất khôi hài. Tôi nở nụ cười tươi rói và thở một hơi nhẹ nhõm, bởi vì tôi biết trong hôn lễ ngày mai không có cô dâu bỏ trốn.

« Em tự hỏi chính mình, anh muốn em bao nhiêu, anh yêu em nồng nàn bao nhiêu?

Em muốn cùng anh như đôi chim liền cánh, mãi mãi bên nhau.

Trái tim của em chợt rung động lúc cao lúc thấp, oh...

Ngày mai em muốn gả cho anh!

Ngày mai em muốn gả cho anh! »

Cất tiếng hát theo bài «Ngày mai em muốn gả cho anh», lên giọng cao khùng bố, liên tục cùng nhau hát, khuôn mặt vui sướng thoải mái tươi cười.

Tôi và Hải Kỳ ngồi ở một bên vỗ tay hoà theo nhịp bài hát. Không biết vì sao, Hải Kỳ không có hỏi chuyện gì cả nhưng tôi cảm giác được, anh biết trong câu chuyện của quá khứ, tôi sắm vai nhân vật nào.

“Khán giả thân mến, hôm nay mọi người vui vẻ như vậy, tôi có một tin vui muốn tuyên bố, tin vui ấy là.....” Đại Đồng tạm dừng một chút, Giang Mạnh Kỳ vui sướng đến không thể kiềm được nở rộ ra. “Tin vui ấy là....Bổn tiểu thư tôi...sắp làm mẹ.” Đại Đồng lớn tiếng nói ra.

Cuối cùng Giang Mạnh Kỳ cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, tuyên bố tin vui đồng nghĩa với việc có sự tin tưởng ở tương lai. “Cảm ơn bà xã, chín tháng sau này sẽ làm em vất vả rồi...” Cậu ta ôm chặt Đại Đồng, ôm lấy hạnh phúc của cậu ta, gia đình của cậu ta.

“Chúc mừng, chúc mừng.”

“Mình khui rượu đây.” Tôi cười khanh khách đứng dậy, lại bị Hải Kỳ nắm góc áo kéo lại. Anh chỉ về góc...đôi nam nữ ngày mai sắp kết hôn đang nhiệt tình trình diễn cảnh ướm át....

Màn trình diễn môi lưỡi quấn quít nhau liên tục trong...Một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ, ba phút đồng hồ.....

Trong căn phòng Karaoke, cảm xúc yêu đương làm cho nhiệt độ tiếp tục tăng cao.

Tôi và Hải Kỳ mất tự nhiên, xấu hổ...hai má của tôi đỏ ửng còn hai vành tai của Hải Kỳ cũng đỏ bừng.

Rốt cuộc, đôi nam nữ nhiệt tình đã biểu diễn xong, mắt nhìn về phía chúng tôi.

“Hôn môi đi...hôn môi đi... hôn môi đi.” Đại Đồng ồn ào.

Vừa mới bị người khác xem xong màn biểu diễn, có người cố ý đem chuyện này ra để lấy quân bình.

“Đừng có làm ồn lên.” Mặc kệ cô ấy, tôi kéo Hải Kỳ đứng lên chuẩn bị chấm dứt hội tụ của đêm nay.

Không nghĩ tới...

“Ông xã, ngăn Y Y lại đi.” Trong khi đó Hải Kỳ đã bị Đại Đồng ôm lấy cánh tay giữ lại.

Giang Mạnh Kỳ do dự một chút...sau đó nghe lời bạn “tổ chức” ngăn giữ lấy tôi.

“Ông xã, giữ Y Y lại.”

Tôi bị một bàn tay đặt trên bả vai, ánh mắt của anh ta có lỗi nhìn tôi, anh ta đúng thật là “nô tỳ của vợ” mà.

“Hôm nay hai người không hôn nhau, đừng nghĩ bước chân ra khỏi cửa.” Phụ nữ có thai là lớn nhất....Cổ họng lớn...ngay cả lá gan cũng lớn.

Muốn thoát thân lại do dự sợ đụng phải bụng của cô ấy....

.....

“Bịch” một tiếng, Hải Kỳ bị xô ngã trên sofa, người phụ nữ có thai này động tác thật thô lỗ. Anh ngồi dậy, bắt đầu dĩ cười khố.

“Bụp” một tiếng, tôi bị đẩy ngồi trên đùi của Hải Kỳ....Bàn tay ấm áp của Hải Kỳ đỡ lấy thất lưng tôi, chúng tôi không có đẩy nhau ra, bởi vì chúng tôi còn bận tâm đóng cho xong vai nhân vật chính.

Người phụ nữ có thai gian trá cười to giống như tên tướng cướp ở trên núi.

“Còn không mau hôn đi...hắc hắc....” Bả vai của cô ấy run lên, vẻ mặt gian trá.

Giằng co qua lại khoảng nửa tiếng đồng hồ.

“OK, mình đầu hàng!” Tôi đưa tay lên đầu hàng, cứ giằng co kiểu này đến sáng mai cũng không có kết quả.

Giữa lúc Hải Kỳ chưa kịp phản ứng, môi của tôi đã nhanh đặt nhẹ trên đôi môi mỏng của anh. Về mặt anh hoàn toàn giặt mình, ngỡ ngàng.

Tôi nở nụ cười che giấu sự xấu hổ.

Tuy rằng cử chỉ này kết thúc nhanh chóng hơn dự tính, nhưng dưới sự giúp đỡ của Giang Mạnh Kỳ, Đại Đồng bấu môi, bỏ qua cho

.....

Đã gần 12 giờ khuya, tôi và Hải Kỳ tản bộ dưới ánh trăng....Anh có vẻ như vẫn còn xấu hổ...

Tôi cũng không có nói nhiều chỉ là đi theo anh, đi theo cái bóng in trên mặt đường. Ngay cả bóng dáng của anh cũng làm cho người ta có cảm giác an toàn, giống một người có thể giúp người khác xoa tan bi thương.

“Ha ha bạn của cô thật vui nhộn.” Anh xấu hổ mở miệng. “Về nụ hôn kia.... Thật ngại quá.....”

“Anh bị người ta lợi dụng mà, tại sao anh lại phải giải thích?” Tôi bõn cợt chọc ghẹo anh.

Anh sững sốt sau đó thật thà trả lời. “Bởi vì ...cô là con gái....”

Tôi cười một tiếng, câu trả lời làm tôi thấy anh thật đáng yêu.

“Anh đối với bà già kia cũng khách sáo như vậy, bởi vì cô ta là con gái sao?”

Tôi giễu cợt anh, anh từ chối cho ý kiến.

“Thôi Hải Kỳ, anh thường hay đi xem mắt lắm à?” Tôi không muốn buông tha cho anh dễ dàng.

“Không thường lắm, cũng chỉ đi xem mắt qua có vài lần.” Anh nhẹ nhàng trả lời thật tự nhiên. “Lần xem mắt này là do cha tôi ở Pháp sắp xếp, tâm ý của ông cụ chỉ từ chối được một lần, không từ chối được lần thứ hai.”

“Nói thật, nếu đêm nay không có tôi quấy rối, anh cùng bà già đó tiến triển thuận lợi sao?” Tôi nhảy đến trước mặt anh, khoái trá đặt câu hỏi.

Anh cười lắc đầu. “Sẽ không, không thích hợp.” Đối với phụ nữ, anh không bao giờ nói xấu về họ.

“Còn tôi thì sao? Nếu tôi đăng ký làm người xem mắt của anh, chúng ta có nên phát triển cơ hội này?” Tôi luôn là người không thích nói chuyện quanh co.

Anh sững sốt, hơn nữa ngày mới thốt ra tiếng nói của mình. “Cô nói giỡn chơi à.....”

“Nhìn tôi giống như đang nói giỡn chơi sao?” Tôi cười hỏi lại.

Im lặng một hồi sau, anh nói. “Cô không biết là....tuổi của chúng ta có khoảng cách khá xa sao?”

Tôi lấy ngón tay chỉ vào ngực mình rồi chỉ vào lồng ngực cao lớn của anh nhiều lần, đùa đùa cười nói. “Tôi chỉ cảm thấy chúng ta khác nhau về vóc dáng thôi.” Anh thật cao lớn....

“Chúng ta chênh lệch nhau tới bảy tuổi đấy!”

“Anh đang từ chối tôi sao?” Tôi cười đùa, nếu Hải Kỳ thật sự không thích tôi cũng không nên miễn cưỡng.

Anh lại không hé răng, trong chốc lát anh mới nói. “Tôi không nghĩ sẽ cùng cô kết giao.....Dù sao tuổi tác của chúng ta cũng chênh lệch như vậy.”

Haizz, thật sự là bị từ chối rồi....

“Nhưng tôi đối với cô vẫn có cảm tình, tôi không phủ nhận.” Anh thành thật nói. “Chỉ là tuổi tác chúng ta chênh lệch quá, hơn nữa tôi cũng từng kết hôn qua. Chúng ta không thích hợp cho lắm.”

“Không phải anh kết hôn già à?” Thật là quanh co, tôi nghĩ anh đối với tôi không có cảm tình, bởi vì Hải Kỳ bình thường đối với tôi thái độ rất tự nhiên.

“Làm sao cô biết vậy?” Anh kinh ngạc sau đó nhẹ nhàng nói. “Tôi và vợ trước đúng thật là hai người xa lạ. Nhưng dù sao tôi cũng từng kết hôn. Cô không ngại điều đó sao?”

“Hải Kỳ, có một số việc, tôi cũng muốn nói cho anh nghe.” Không biết vì sao, tôi không muốn giấu diếm người đàn ông này. “Năm 18 tuổi tôi đã kết hôn rồi, hơn nữa còn bị sảy thai. Hôn nhân của tôi chỉ tồn tại có hai năm, anh với vợ cũ là những người xa lạ không có chút tình cảm nào...Còn tôi đối với người chồng cũ thật sự rất yêu, mà cuộc hôn nhân này cũng vì bất đắc dĩ phải dứt bỏ. Cho nên, tôi không phải là cô gái ngây thơ như mọi người lầm tưởng.”

Anh chấn động, kinh ngạc, ánh mắt nhìn thẳng tôi, nhất thời không tiêu hoá nổi tin tức này.

Sau khi nhìn khuôn mặt anh khó coi như vậy, tôi có chút tổn thương....xem ra Bắc Bắc trước kia nói tôi giấu chuyện kết hôn là đúng.

Nhưng tôi không hối hận khi nói cho Hải Kỳ biết.

Bởi vì tôi biết, nếu tôi và Hải Kỳ kết giao, tôi sẽ lấy lòng thành ra đối đãi. Lấy kết hôn làm điều kiện trước tiên để thành lập mối quan hệ, cho nên tôi không hi vọng lừa gạt bất kỳ thứ gì.

Tuy nhiên ánh mắt kinh ngạc của anh vẫn làm cho tôi khó chịu. “Hắc... hắc .. lời đề nghị kết giao của chúng ta... coi như chưa nói gì đi” Tôi hiểu, không phải người đàn ông nào cũng đều chấp nhận việc đó. Tương lai còn có nhiều cơ hội kết hôn khác tốt hơn.

Giữa lúc tôi xoay người, anh kéo tôi lại....Là bàn tay ấm áp kéo tay tôi lại, truyền hơi ấm cuộn cuộn qua cho tôi.

“Nếu cô thấy chúng ta chênh lệch nhau 7 tuổi không có vấn đề thì chúng ta chính thức kết giao, được không?” Về mặt của anh rất chân thành.

Tôi ngập ngừng sau đó rụt rè hỏi. “Tôi từng kết hôn....thật sự không sao chứ?”

Anh cười, nụ cười ấm áp nở rộ. “Trước khi kết hôn, tôi từng có bạn gái, chúng tôi quen nhau hai năm, sống chung với nhau và đã có quan hệ....Cô chấp nhận không?”

“Chuyện này có gì đâu mà không tiếp nhận được?” Tôi kinh ngạc, quan niệm của anh thật kì lạ. Bây giờ ở Trung Quốc nam nữ yêu nhau, sống cùng nhau là chuyện bình thường, huống chi anh ở một đất nước cởi mở như Pháp, trai gái yêu nhau mà không quan hệ mới là việc lạ.

“Vì vậy chuyện kết hôn trước kia của cô, tại sao tôi không thể tiếp nhận được?” Anh cười thật ấm áp, hết sức ấm áp nói. “Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng, thật lòng yêu một người là có tội. Yêu một người, muốn cùng người đó kết hôn là việc bình thường. Chuyện bình thường như vậy, làm sao có thể thành trở ngại cho tình yêu tiếp theo?”

“Hải Kỳ.....” Tôi thật sự cảm động.

Thật là một người đàn ông khoan dung như biển cả....Dưới ngọn đèn đường, tôi ngã đầu vào vòng tay ôm ấp của anh.

An tâm.....Ấm áp....

37. Quyển 6 - Chương 01-02

Cuốn sáu « Tình yêu »

Tiết tử

Khi đôi mắt sâu thăm thẳm của anh dừng lại ở trên người tôi, hơi thở của tôi vẫn dồn dập như trước. Khi không nhìn thấy anh, tôi buồn bã nhớ nhưng không thể diễn tả được.

Chân tướng sự thật từng màn từng màn một được vạch trần...Đau lòng không thể nào tả xiết, nỗi đau sau cao hơn nỗi đau trước.

Cả bầu trời và cả mái nhà làm bằng kính để ngắm sao kia cũng đau lòng mà rơi nước mắt cùng tôi.

Tại sao mọi đau khổ anh đều tình nguyện mãi mãi gánh lấy một mình?

Chẳng lẽ anh không hiểu, trên thế giới này chỉ có anh mới có khả năng làm cho tôi bi thương? Chẳng lẽ anh không hiểu, tôi thật sự không cần được anh bảo vệ tôi như vậy?

Anh trai! Nếu trong tương lai của anh có xuất hiện một cô gái khác thì xin anh hãy sớm nói cho cô ấy biết, anh yêu cô ấy!.....

Chương thứ nhất — Thế khó xử

Về đến nhà đã gần một giờ sáng, tôi tra chìa khoá mở cửa nhà ra. Không ngờ rằng trong phòng khách đèn vẫn còn sáng.

Một người đàn ông mặc một bộ quần áo màu trắng nằm nghiêng trên sofa, hai mắt nhắm chặt, trên mặt lộ ra sự mệt mỏi khó che giấu. Tôi rón rén bước từng bước chân rất nhẹ, sợ đánh thức anh.... Nhẹ nhàng đi đến sofa ngồi xổm trước mặt anh.

Làm sao bây giờ? Lay anh tỉnh dậy? Hay là lấy tấm chăn đắp lên, rồi để anh nằm trên sofa ngủ một đêm? Tôi hình như đang luyến tiếc do dự giữa hai cách làm....

Đang tiếp tục lưỡng lự thì đôi hàng lông mi dài khê động dậy, sau đó anh chậm rãi mở mắt. Mặt vẫn mang theo nét buồn ngủ, anh nở nụ cười chân thành hỏi. “Đã trở về rồi sao?”

Một nỗi đau lòng không tả xiết tàn sát bừa bãi lên trái tim tôi.

Tôi làm vẻ mặt không vui nói. “Ngày mai không phải anh cần đi ra sân bay sớm để lên Bắc Kinh dự khai mạc hội nghị trao đổi kinh nghiệm à? Tại sao không đi ngủ sớm.”

Anh ngồi dậy vuốt vuốt mái tóc ngắn của tôi nói. “Trước khi đi công tác, anh muốn gặp em.” Mang theo đầy đặc ý yêu thương, anh nhẹ giọng phản kháng.

“Vậy sao anh không gọi điện thoại cho em sớm?” Nếu biết anh đang đợi ở nhà, tôi sẽ không đi hát Karaoke.

“Ngày mai Đồng Hoa kết hôn, anh đoán các em có rất nhiều hoạt động, hối thúc em về nhà có vẻ không hay lắm.” Anh cười đến nhật nhèo cũng lại rất dịu dàng.

“Mai mốt không được như thế nữa! Anh làm vậy em thật sự không thoải mái.” Miệng của tôi chu ra, nghĩ tới năm giờ sáng ngày mai anh phải đi ra sân bay, nhưng lại chờ tôi mà không đi ngủ sớm, trong lòng thật không thoải mái tí nào

“Hình như anh.....làm cho em có cảm giác như vậy...” Tiếng anh nói kèm theo khổ sở nhưng giọng nói vẫn dịu dàng mềm mại giống như dòng suối đang chảy róc rách.

Quả thật từ sau khi tôi từ Hàn Quốc trở về, anh chú ý rất nhiều đến tôi.

“Em không phải là có ý này, em chỉ là đau lòng thôi.” Tôi trừng mắt nhìn anh. Thà anh cứ giống như xưa, đối với tôi thật nghiêm khắc, cũng đừng như bây giờ, ngay cả nghiêm khắc cũng quá cẩn thận.

Anh cười, một tiếng cười thư thái phát ra từ nội tâm vui vẻ.

“Gặp em rồi anh cũng an tâm, em mau đi ngủ sớm đi.” Anh kéo tôi đi về phòng rồi nói tiếp. “Ngày mai em phải làm phù dâu, sẽ mệt mỏi cả ngày đấy.”

“Ngày mai anh lên máy bay không được đọc báo, nhớ nhắm mắt lại nghỉ ngơi thêm, bằng không ánh mắt sẽ mệt mỏi khó coi lắm.” Tôi lải nhải như một bà cụ.

“Được.” Anh gạt đầu dặn dò tôi. “Ngày mai nhớ bỏ nhiều tiền vào phong bì một chút, bỏ thêm phần của anh vào.” Đại Đồng còn chưa hết giận nên không có mời Bắc Bắc. ((&_&))

“Em biết rồi!” Haizz, quả thật tôi rất muốn cùng Bắc Bắc tham gia hôn lễ của Đại Đồng. Cô ấy đối với người từng yêu thầm như vậy thật đúng là dứt tình....Tuy nhiên, tôi nghĩ nếu tương lai Gianh Mạnh Kỳ đối xử tệ bạc với Đại Đồng, tôi cũng sẽ làm như vậy. Đây coi như là biểu hiện tình bạn của phái nữ.

Đứng trước cửa phòng tôi.

“Ngủ ngon.” Anh nhìn tôi nở nụ cười dịu dàng

“Ngủ ngon.” Tôi vẫy tay chào anh.

Hiện tại thật tốt, mỗi ngày vào buổi tối có thể cùng anh nói lời chúc ngủ ngon...Khi tôi xoay người vào phòng thì...

“Y Y à!” Anh gọi giật lại.

“Vâng?” Tôi quay đầu nhìn anh.

“Anh đi rồi, em phải nhớ ăn cơm ba bữa đúng giờ nhé!”

“Vâng.”

“Mấy ngày nay nhiệt độ bên ngoài không ổn định, ra đường phải nhớ mang áo khoác theo.”

“Vâng.”

“Còn có....” Một nụ hôn dừng giữa trán tôi....

Thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng.....dịu dàng đến nỗi suýt chút nữa tôi đã lạc mất hồn vía.

“Mười ngày nữa anh sẽ trở về.” Anh nở nụ cười mà mặt còn chứa đầy lưu luyến tham lam.

“Vâng.”

“Ngủ ngon....” Ánh mắt của anh sâu thăm thẳm như nước biển cả

“Ngủ ngon....” Tôi bất động trả lời.

Cho đến khi anh đã về đến phòng và đóng cửa lại, tôi mới bừng tỉnh đi vào phòng mình, tay còn vuốt nhẹ lên hơi ấm còn đọng lại trên trán.

Cảm thấy....Bắc Bắc đối với tôi có cái gì đó thật khác lạ. Nhưng là thứ khác lạ gì, tôi cũng không đoán biết được.

Anh luôn luôn đối với tôi thật dịu dàng, chăm sóc thật tỉ mỉ

.....

Đúng rồi, tôi quên nói cho anh biết...tôi đã có bạn trai...

Anh là anh trai của tôi.... Anh có quyền được biết, không phải sao?.....

....

Hôn lễ của Đại Đồng diễn ra thật êm đẹp.

Trong lễ cưới, cô ấy cố tình để tôi chụp được bó hoa cưới của cô dâu.

“Chúc mừng chúc mừng! Thật hay quá nha! Cô dâu kế tiếp nhất định là cậu rồi!”

Vì thế một nhóm bạn bè quen biết và không quen biết vây quanh nói chúc mừng, làm đầu óc của tôi choáng ng.

.....

Cô dâu kế tiếp?..... thật sự sẽ là tôi sao?.....

.....

Tôi cùng Hải Kỳ đã chính thức kết giao. Tuy rằng chúng tôi không keo sơn, cuồng nhiệt như những cặp tình nhân đang yêu khác, nhưng tình cảm của chúng tôi luôn luôn ấm áp. Mỗi một lần hẹn hò đều cảm thấy thật thoải mái. Đề tài mà chúng tôi đề ra để tán gẫu chưa bao giờ tẻ nhạt. Anh thật bao dung tôi, mà tôi cũng thật nhường nhịn anh. Chưa bao giờ tôi làm những việc tùy hứng đối với anh, điều này trước nay chưa từng xảy ra.

Sau khi kết giao, tôi mới biết được Hải Kỳ có bằng cấp cao, công việc chính của anh không phải là đầu bếp. Anh là bác sĩ tâm lý, có trung tâm trị liệu riêng và rất danh tiếng ở thành phố X này. Danh sách khách hàng hẹn khám chất cao như ngọn Kim tự tháp.

Cuộc sống của anh thật giản dị, ban ngày và ban đêm là hai thân phận hoàn toàn khác nhau. Anh không phô trương bản thân cũng không cố ý giấu diếm.

.....

Tôi vẫn không đem chuyện tôi và Hải Kỳ đã kết giao nói cho Bắc Bắc biết.

Có đôi khi tôi thấy mình thật buồn cười, một chuyện đơn giản như vậy tại sao khó mở miệng nói ra?

Có lẽ... có lẽ... có lẽ...bởi vì mỗi buổi tối lúc Bắc Bắc gọi điện thoại cho tôi, giọng nói nghe thật mệt nhọc....Tôi không nên lấy việc nhỏ như vậy làm phiền anh, có đúng không?

Lịch trình về nhà của Bắc Bắc bắt buộc dĩ phải kéo dài. S hội nghị trao đổi kinh nghiệm xong, anh lại được sắp xếp vào tổ có một cuộc giải phẫu lớn mới được đưa tới....

Anh thất hứa với tôi, mới đây thôi mà anh đã đi hơn hai mươi mấy ngày rồi!...

.....

Vài ngày đầu tôi còn vô tâm không nghĩ đến anh, rồi đến một tuầntôi bắt đầu nhớ anh, đây chỉ là một thói quen, nhưng tôi thật sự, thật sự nhớ anh. Nhớ anh đến nỗi tôi im lặng đi tới đi lui trong phòng, khi quay đầu lại luôn cảm thấy như anh đang lặng lẽ ngồi trên sofa làm bạn với mình.

Anh đi càng lâu, cảm xúc của tôi càng ngày càng trùng xuống thấp.

Thế cho nên có vài chuyện không hay xảy ra với Hải Kỳ, cho dù anh tỏ ra bình thường nhưng tôi cũng không có để tâm chú ý...

Ví dụ như khi Hải Kỳ trở về nhà vào đêm khuya đã bị đám côn đồ bao vây, may mắn Hải Kỳ chạy thoát được, đám côn đồ đó cũng chưa lấy được gì.

Tiếp theo đó là trong nhà hàng của anh có một đám nhân viên gây sự, rồi tiếp theo nữa là có mấy người bệnh nhân tốt của anh huỷ bỏ lịch khám đã hẹn trước.

.....

Sắp hết giờ làm việc thì điện thoại của tôi nhận được một tin nhắn: ‘Đã mua vé xem phim, bây giờ đang trên đường đến đón em, nhớ chờ anh.’

Tôi cười, vừa định nhìn cho kỹ thì điện thoại bên tay trái vang lên, tôi thuận tay nhắc máy, truyền đến tiếng nói trầm ấm của Hải Kỳ. “Trước khi đi xem phim, đi ăn tối ở nhà hàng Hàn Quốc nh

“Không phải anh đã mua vé rồi sao mà còn hỏi em?” Tôi cười trả lời anh.

“Sao em biết anh đã mua vé rồi?” Anh cười khê nói. “Buổi sáng hôm nay anh đã tranh thủ đi xếp hàng mua vé.”

“Còn hỏi làm sao em biết? Không phải mới nhắn tin cho em biết sao?” Tôi có chút buồn cười, cầm lấy điện thoại di động trong tay. “Coi như đã hẹn xong, em đối với sắp xếp của anh không có chút phản đối nào.”

“Ừ, cứ quyết định vậy đi.” Trước khi cúp máy, Hải Kỳ suy nghĩ một chút rồi nói. “Anh không có nhắn tin cho em nha.”

“Có mà.” Tôi cười nói tiếp. “Để em lấy ngay giờ anh gọi tin đưa cho anh xem.....” Tôi lấy điện thoại mở ra xem lại tin nhắn, tiếng cười đọng lại.

Đó là số điện thoại của Bắc Bắc....Anh đã trở về từ khi nào?

“Hải....Hải Kỳ....Chúng ta có thể đổi giờ xem phim không?.....” Không cần đắn đo nhiều, tôi ngập ngừng hỏi Hải Kỳ.

“Làm sao vậy?” Anh có chút ngạc nhiên.

“Tin nhắn vừa rồi.... vừa rồi là của anh trai em....Anh ấy cũng đã mua vé xem phim....chúng em đã gần một tháng nay không có gặp cho nên, cho nên.....” Muốn từ chối mà thật khó nói ra thành lời.

Hải Kỳ suy nghĩ một lát rồi nói. “Thật tốt quá! Dù sao mọi người đều quen biết, để anh gọi Nhược Hàm, bốn người chúng ta cùng nhau đi xem phim chung, được không?”

“.....” Tôi khổ sở gật đầu. “Được.”

Có một số việc sớm hay muộn gì thì Bắc Bắc cũng nên biết.

“Vậy.... Y Y, cảm ơn em.” Hải Kỳ nói một tiếng cảm ơn, làm cho tôi cảm thấy anh sắp xếp như vậy cũng không có ý nghĩa đơn thuần.

.....

Cúp điện thoại xong tôi xoay người, nhìn thấy Nhược Hàm còn đeo kính đen đang bận bịu đánh máy hỏi. “Nhược Hàm, buổi tối nay có việc gì không? Nếu không có việc gì...chúng ta bốn người đi....xem phim?”

“Được.” Nhược Hàm thuận miệng nói tiếp. “Dịch Bắc hẹn với em hả? Ngày hôm qua anh ấy gọi điện thoại cho chị, nói hôm nay chị không được cho em tặng ca, anh ấy muốn mang cho em một sự vui mừng kinh ngạc.”

Bắc Bắc....

“Xem ra tối nay tiết mục sẽ rất phong phú đây, Đồng Tử Y.” Tiếng nói âm trầm, lạnh lùng quen thuộc vang lên trên đỉnh đầu tôi.

Tôi không thể tin, kinh hoàng ngẩng đầu nhìn....

Là Y Đằng Diệu!

Chương thứ hai — m hồn không tiêu tan

Tiếng nói đó vẫn làm cho người ta không lạnh mà co rút, hung ác nham hiểm, chuẩn xác không hề sai lệch đi tí nào bắn thẳng về phía tôi. Thật là một “âm hồn không tiêu tan!” Tôi đã hoàn toàn bị năm chữ này sát thương nặng nề!

Mắt của tôi không một chút sợ hãi nhìn về phía Y Đằng Diệu, chỉ nghe tiếng “Bùm....bùm” phát nổ từ bốn ánh mắt đang giao chiến của chúng tôi.

“Ha ha, các vị đồng nghiệp! Trước tiên hãy bắt tay làm quen trước đã.” Ông chủ vỗ tay, trong văn phòng một đoàn người cũng đã bắt tay làm quen nhau.

Nhược Hàm cũng tháo mắt kính xuống, cung kính đứng dậy. Và cũng đồng thời phát hiện ra có một đôi mắt khác đang nhìn chằm chằm vào mình....cô ấy ngược mắt lên, toàn thân cứng đờ...

“Đầu tiên tôi xin cảm ơn các vị đồng nghiệp đã cùng công ty Y được này cùng nhau trưởng thành, cùng nhau phát triển...Thật lấy làm vinh hạnh, công ty chúng ta đã được xí nghiệp điện tử hàng đầu Hàn Quốc, trực thuộc tập đoàn tài chính Y thị thu mua với mức giá cao hơn ngoài trị thường. Bây giờ mời mọi người nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh vị Tổng giám đốc mới của công ty là ông Y Đằng Diệu và người luật sư đại diện cho tập đoàn tài chính Y thị tại Trung Quốc là ông Hàn Thiếu Nghệ.”

Người chủ nhiệm của công ty dẫn đầu nhiệt liệt vỗ tay. Hưởng ứng vỗ tay theo là một nhóm đồng nghiệp nữ, còn nhóm đồng nghiệp nam chỉ thưa thớt vài tiếng vỗ tay cho có lệ.

“Chuyện gì vậy trời? Một xí nghiệp sản xuất hàng điện tử mà lại đi thu mua công ty được, có làm hay không vậy?” Một nam đồng nghiệp hơi bất mãn nhỏ giọng bình luận.

Trong khi đó nhóm đồng nghiệp nữ lại lao nhao hẳn lên. “Wow, Tổng giám đốc mới này còn đẹp trai hơn ngôi sao điện ảnh nữa đó nha....”

“Hàn Thiếu Nghệ ấy à! Mỗi ngày đều lên trên báo, là một luật sư kiếm được rất nhiều tiền, tướng mạo anh ta trông cũng khá ghê...”

Phụ nữ được so sánh như tài chính và kinh tế, họ thường hay để ý đến tướng mạo và túi tiền của đàn ông!

Nhược Hàm khôi phục lại tinh thần đầu tiên, cô ấy đi đến trước mặt Y Đằng Diệu dùng thứ tiếng Anh thuần thực, không kiêu ngạo không xu nịnh giới thiệu mình. “Xin chào Tổng giám đốc Y, tôi là Thôi Nhược Hàm, nguyên là trợ lý của tổng giám đốc...Xin hỏi bên công ty sẽ để chúng tôi làm chức vụ cũ hay phân công những công việc mới?”

Y Đằng Diệu lạnh nhạt nhìn Nhược Hàm, trong ánh mắt chứa đầy kiêu ngạo nói. “Sau này nói chuyện với tôi bằng tiếng Trung, tôi sẽ trả lời.”

Cổ họng anh ta khàn khàn cộng thêm âm điệu nghe là lạ không được tự nhiên, phối hợp với dáng vẻ tự đại làm anh ta trông kì quái vô cùng. Khóe môi của tôi không ngừng run rẩy. Thật đáng chết! Bầu không khí khấn trương như vậy mà tôi không hề nể nang muốn bật tiếng cười thật to? Nhưng rất nhanh sau đó khóe môi đang run rẩy của tôi từ từ tê cứng lại, bởi vì tôi nghe được....

“Chức vụ của mọi người đều không có thay đổi, ngoại trừ cô ấy.” Nhìn theo ngón tay của vị Tổng giám đốc mới, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng về phía tôi. “Cô ấy được thăng chức lên làm thư ký riêng của tôi.”

Sắc mặt Nhược Hàm bỗng nhiên tái nhợt, bởi vì ánh mắt Y Đằng Diệu muốn chiếm giữ tôi thật quá rõ ràng, ngoại trừ là người mù nếu không thì sẽ nhận ra ngay.

“Xin lỗi anh, Tổng giám đốc. Cô ấy chưa có nhiều kinh nghiệm, có lẽ sẽ không đảm nhiệm được. Tôi có thể giúp anh thông báo tuyển dụng một thư ký mới...”

“Đủ rồi! Bà già! Cô làm cái gì vậy, nơi này còn chưa tới phiên cô xen mồm vào.” Một tiếng khiển trách không nể nang được phun ra.

Những đồng nghiệp nam nữ xung quanh tôi bất mãn, thở một hơi lạnh toát. Ở trong mắt những đồng nghiệp nữ thì Nhược Hàm là một người chị em tốt, còn trong mắt những đồng nghiệp nam thì cô ấy như một vật báu muốn có cũng không được.

Nhược Hàm đương nhiên bị Y Đằng Diệu làm cho sợ hãi, ngơ ngác đứng ở đó, đôi mắt nhìn thẳng lộ ra vẻ bối rối khó nén được.

“Anh đủ rồi đó! Y Đằng Diệu, tên đầu heo này....” Tôi không nhịn được tức giận đang chuẩn bị lớn tiếng mắng anh ta, thì “tên đầu heo” âm trầm này đã dùng bàn tay che kín đôi môi tôi lại, nắm lấy áo tôi nhấc bổng lên, sau đó thì anh ta đá một cái vào cánh cửa văn phòng tổng giám đốc ném tôi vào đó.

Cửa phòng khoá lại, sạch sẽ gọn gàng.

“Tổng giám đốc, xin anh thả Y Y ra!” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa mạnh và tiếng nói bối rối của Thôi Nhược Hàm. “Nếu anh làm như vậy chúng tôi sẽ tố cáo anh...”

“Muốn đi tố cáo anh ta? Đến nói chuyện với tôi trước đi!” Thêm một tiếng nói lạnh lẽo cất lên phía sau...

“Buông ra!...Buông ra!” Tiếng kêu ngày càng xa, dĩ nhiên Nhược Hàm đã bị Hàn Thiếu Nghệ kéo đi rồi....

“Anh muốn làm gì?” Vừa rồi tôi bị Y Đằng Diệu thô lỗ xô ngã trên sofa, quần áo hơi xốc xếch. Tôi ngồi nhanh dậy, phải thẳng quần áo làm cho mình nhìn không quá khó

“Mới có một người bạn trai mới à? Chắc là của bà già kia giới thiệu cho em hả?” Y Đằng Diệu tức giận nghiêng răng nói, còn tôi thì cuối cùng cũng hiểu được vừa rồi Nhược Hàm đã bị biến thành vật hi sinh.

“Đồng Tử Y, có núi vàng em không chiếm mà chỉ lo ôm hòn đá nhỏ, tại sao không gấp lâu như vậy mà mắt em vẫn không sáng ra được?” Anh ta vòng tay qua ngực, chiếu ánh mắt tà nghệ, khinh thường nhìn vào tôi.

“Y Đằng Diệu! Mắt anh mới không sáng ra được! Không! Không phải! Là khiêu thẩm mỹ của anh có vấn đề! Mắt anh có tật không chữa được! Anh vô duyên vô cớ nhục mạ Nhược Hàm! Anh còn dám gọi chị ấy là bà già à?”

Cái tên đầu heo này thật sự bị cận nặng rồi! Ngay cả Bắc Bắc cũng nói nếu tôi dùng những từ ngữ khó nghe như vậy đối với mọi người trong trường hợp này, thì tuyệt đối không có người đàn ông nào dám để ý đến tôi. OK! Tôi thừa nhận lời tôi rất khó nghe, nhưng đối với tên đầu heo coi thường “sự thật”, thì đúng là muốn làm cho người ta tức đến hộc máu!

“Tại sao anh lại tìm tới đây làm phiền tôi? Anh làm ơn nhìn cho kĩ đi, tôi trông thật bình thường. Ở thành phố này có tới 13 triệu dân cũng có ít nhất 1 triệu người còn đẹp hơn tôi!” Tôi hét lên to tiếng, không để ý đến căn phòng có cách âm hiệu quả hay không.

“Tôi muốn người đẹp cỡ nào mà không có? Chỉ cần tôi nhìn vừa mắt, chỉ cần tôi muốn thì dù có là diễn viên xinh đẹp đi chăng nữa cũng đứng cả đám trước mặt tôi.” Y Đằng Diệu cười nhạt nói.

“Vậy tại sao anh không buông tha tôi?” Tôi hét toáng lên như sư tử Hà Đông, ở trước mặt anh ta tôi không cần bận tâm hai chữ “hình tượng”, tốt nhất là dùng chiêu “người điên” mới xứng!

Y Đằng Diệu cười lạnh lung. “Tôi đã nói từ trước với em rồi mà, tôi thích em....trí nhớ của em thật kém cỏi quá”

“Anh thích tôi?” Tôi thật sự thấy hoang đường đến tột độ. “Sao anh không nói thẳng ra rằng, sự thật anh muốn tôi như muốn một món đồ chơi mới mẻ mà thôi. Tại vì anh chiếm không được nên anh càng mong muốn chiếm lấy. Nếu sau này chiếm được thì anh sẽ đối xử như thế nào? Quăng ở một góc nhỏ tẻ tẻ nhất! Anh dám phủ nhận không?” Đối với Y Đằng Diệu, tôi vẫn biết mình là một “cô bé lọ lem”, cho nên sự thật này làm tôi không hiểu được.

“Dù có là một món đồ chơi mới mẻ thôi nhưng tôi không có từ bỏ. Nếu không chiếm được, tôi không biết món đồ chơi này mình có thể duy trì được bao lâu, cho nên tôi quả thật không thể phủ nhận.” Anh ta thừa nhận rõ ràng và đột nhiên cười lạnh nói. “Đây là chính là nguyên nhân tại sao tôi không thể để cho người khác cướp đi món đồ chơi, mà còn chưa tới tay tôi.”

Tôi thở một hơi lạnh ngắt, tôi chỉ hiểu.... chỉ hiểu được tính cách của anh ta chính là như vậy!

Bỗng nhiên một câu nói lạnh lẽo khó hiểu được ý nghĩa vang lên. “Đồng Tử Y, người bạn trai lần này của em lại giống anh ta ở những điểm nào?”

“Bệnh thần kinh, anh đang nói cái gì vậy?” Đúng là đầu óc bị thần kinh, quả thật không thể khai sáng!

“Bí mật của em tôi cũng chỉ mới biết được khi đến Trung Quốc thôi.” Anh ta hừ lạnh. “Em từ nhỏ đã yêu anh trai của mình, năm 18 tuổi dùng mọi biện pháp để gả cho anh ta, chỉ đổi được một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực. Trầm Dịch Bắc dùng mọi cách để che dấu sự thật mình là Gay, vì sợ xúc phạm đến em cho nên ngay khi kết hôn, anh ta chặt đứt liên lạc với người tình đã qua lại hơn một năm. Chỉ là giấy không gói được lửa, tình nhân của anh ta tìm đến tận cửa....”

“Còn muốn tiếp tục kể hết ra không?” Anh ta khinh bỉ nói. “Thụ tình nhân tạo, sẩy thai....Đồng Tử Y, năm em 20 tuổi vì một người đàn ông mà sống như vậy, thật đúng là mất hết tôn nghiêm

Mặt của tôi từ từ biến sắc không còn chút máu.

Anh ta lấy ra một tập ảnh, từng tấm từng tấm một chậm chậm đưa tới trước mặt tôi. Sắc mặt tôi càng thêm trắng, kí ức mơ hồ quen thuộc cũng từ từ rõ ràng hiện ra trước mắt...

“Sau khi em đến Hàn Quốc không bao lâu, thì em đã quen người đàn ông này, nghe nói anh ta là hàng xóm của em. Được lắm! Ánh mắt anh ta nhìn rất ấm áp, rất giống một người....đáng tiếc, em chỉ qua lại có một tháng....”

“Người này là bạn trai thứ hai của em, gắp trong cửa hàng đàn dương cầm. Anh ta có ngón tay xinh đẹp lại thon dài, có thể là một bàn tay đánh dương cầm rất hay nhưng em chỉ kết giao có một tuần rồi chia tay. Có phải em nhận ra anh ta chỉ biết cầm dao, mà không có sở trường đánh đàn dương cầm?”

“Còn người bạn trai này, vóc dáng vô cùng giống người kia... Em quen anh ta cũng lâu nhất — tới 3 tháng, nhưng em chịu không nổi vì anh ta coi em như vật sở hữu!”

“Còn người này khi cười lớn lộ ra trên hai má cái lúm đồng tiền, em đã khen thật đẹp!”

“Còn người này.....”

“Đủ rồi!” Tôi lớn tiếng ngăn lại, tôi không thích nghe, không thích nghe! Thì ra.....thì ra mọi chuyện là như vậy, mà ngay cả bản thân tôi cũng không nhận biết được. Tôi ở Hàn Quốc hết lần này tới lần khác động tâm yêu thích, chỉ vì những bộ phận giống nhau này thôi. Đây là sự thật hết sức hoang đường mà!

Tôi giống như một người trần truồng đứng giữa ngã tư đường, không có chỗ riêng tư nào được che đậy, trắng trợn phô ra mọi thứ làm cho người ta cảm ph

“Y Đằng Diệu, tôi chán ghét anh, tôi hận chết anh!” Tôi chưa từng chán ghét, căm hận qua người nào như vậy.

Tôi dùng sức đẩy thân thể cao lớn của anh ta không ngừng, sử dụng cả tay chân đánh túi bụi. Không ngờ anh ta rất dễ dàng khống chế được, một tay kia của anh ta không một chút thương hoa tiếc ngọc bóp lấy cằm tôi, ngay cả răng của tôi cũng đều phát ra những tiếng kêu ken két. “Nói! Người đàn ông lần này có điểm nào giống Trầm Dịch Bắc? Tôi làm thế nào cũng không giống được, tôi thật sự rất hiếu kì!”

“Không có! Không có! Không có.” Tôi dùng sức giãy dụa, dùng sức phủ nhận.

“Đồng Tử Y, em có biết không? Hình như tôi đang.....ghen tị.” Tiếng của anh ta vừa lạnh lẽo vừa khinh bỉ, giống như dùng một con dao sắc bén cứa vào da thịt làm cho người ta dựng cả chân tóc. “Đồng Tử Y! Em đoán xem! Nếu Trầm Dịch Bắc không phải là Gay, thì tôi sẽ ngồi yên mà không đi giết chết anh ta ư?”

Trong lòng tôi kinh hãi, kinh hãi tới độ đến toát mồ hôi lạnh.

Bắc Bắc không phải Gay! Không ai được quyền vũ nhục anh ấy!

Kì lạ thay! Tiếng nói phẫn nộ như vậy mà tôi lại chỉ dám hết lần này sang lần khác rống lớn ở trong lòng, không dám thốt ra miệng phản bác.

38. Quyển 6 - Chương 03-04

Chương thứ ba — Quan hệ tay ba [thượng]

Hai nắm tay bên mạn sườn của tôi đã trắng bệch và thủ sẵn thế tiến công. Không biết vì sao toàn thân tôi lại trào ra một sức mạnh không thể nào ngăn cản nổi, tôi dùng sức đẩy anh ta ra, kiêu hãnh đứng lên, nghiêm nghị nhìn anh ta gần từng chữ “Y — Đằng — Diệu, anh nghe cho rõ đây! Tôi mặc kệ trước đây anh đã làm những việc gì đối với người bên cạnh tôi, tôi không muốn truy cứu mà cũng biết mình đâu không lại anh. Nhưng nếu anh dám đụng đến Trầm Dịch Bắc, thì cho dù có xuống địa ngục làm quỷ tôi cũng sẽ không buông tha cho anh. Nếu anh làm bị thương anh ấy một bàn tay, tôi sẽ chém đứt hai tay của mình. Nếu anh dám huỷ đi tướng mạo của anh ấy, tôi lập tức lấy axit để rửa mặt, nếu anh giết anh ấy...đừng lo lắng, tôi lập tức cho anh thấy thi thể của tôi... Tôi nói được thì tôi sẽ làm được!!”

Một con thỏ trong lúc nóng nảy tức giận cũng sẽ cắn người, mà tôi giờ như một con tiểu bạch thỏ không để ý đến sống chết nhào vào con sư tử ở trước mặt.

Y Đằng Diệu nhìn tôi chăm chăm, trong ánh mắt lộ ra vẻ lo lắng càng lúc càng đậm. Bầu không khí chỉ có hai chúng tôi trừng mắt nhìn nhau, một hồi lâu sau anh ta mới cắn răng nói. “Đồng Tử Y, nếu tôi muốn làm hại một người, tôi có cần phải dùng những cách ngu xuẩn như vậy sao? Tôi chỉ cần tùy tiện xếp đặt một số sự cố trong lúc chữa bệnh là có thể hủy diệt anh ta rồi!”

“Huỷ đi, cứ việc huỷ diệt đi!” Ánh mắt của tôi thật hung ác, bởi vì muốn quyết tâm bảo vệ một người, mà không ngại huỷ diệt cả thế giới. “Trong lòng mỗi người chúng ta đều có một người mà dù chết cũng muốn bảo vệ, và Trầm Dịch Bắc chính là người mà Đồng Tử Y tôi muốn dùng cả sinh mạng này để bảo vệ!” Tôi cầm lấy cái gạt tàn thuốc trên bàn, dùng hết sức lực đập xuống một cái, ngay lập tức những mảnh thủy tinh vỡ ra tung tóe ra khắp nơi, tôi hung hãn nói tiếp với Y Đằng Diệu. “Nếu anh động đến anh ấy, anh cũng xong đời rồi! Tôi —Đồng Tử Y không để cho anh sống yên lành đâu.”

Tôi cay độc và dữ tợn như vậy, Y Đằng Diệu chưa bao giờ thấy qua. Anh ta không giận mà ngược lại cất tiếng cười lạnh lùng, một lúc lâu sau mới lạnh lẽo hỏi lại. “Vậy còn Thôi Hải Kỳ thì sao?”

Tôi ngơ ngẩn cả người.

“Tôi tìm vài tên côn đồ bao vây anh ta, phá rối quán của anh ta, em không có chút cảnh giác, lo lắng nào sao?” Y Đằng Diệu đùa cợt nói. “Vốn muốn huỷ đi hoàn toàn cho xong. Nhưng ở trong trung tâm vật lý trị liệu, anh ta rất được yêu quý, cho nên chỉ có vài người bệnh nhân bị tôi uy hiếp mà thôi.”

Tôi thở một hơi lạnh toát nói. “Y Đằng Diệu, anh thật quá vô liêm sỉ!”

“Đùa giỡn với người đàn ông lần này so với những tên yếu đuối trước kia cảm thấy thích thú hơn nhiều, bề ngoài nhìn đơn giản như vậy nhưng đựng chuyện cũng rất ương bướng.”

“Thật ra anh muốn làm gì?” Tôi sắp mất hết sức lực, tôi trêu ai ghẹo ai mà lại gặp một tên ôn thần khủng bố như thế này?

“Không muốn làm gì cả! Đối với Thôi Hải Kỳ, tôi đã mất đi hứng thú muốn trêu đùa rồi, bởi vì tôi rất ngạc nhiên, Đồng Tử Y...em còn muốn lừa gạt bản thân mình đến bao lâu nữa?” Y Đằng Diệu không hề nhìn tôi, đi tới ngồi thẳng trên sofa tự phụ bắt chéo chân nói. “Tôi muốn nhìn xem lần này em có thể kiên trì bao lâu?”

“Yên tâm! Tôi sẽ kiên trì lâu, thật lâu!” Tôi bị chọc giận hoàn toàn khi nhìn thấy ánh mắt khinh thường của anh ta.

“Còn nữa, tôi....muốn...từ....chức!” Tôi hét lớn lên không hề để ý đến hình tượng nữa.

“Được thôi.” Anh ta khoát tay. “Tuy rằng một tháng tôi ở Trung Quốc chỉ có vài ngày, còn tất cả tôi đã giao cho luật sư. Tuy nhiên tôi cam đoan, nếu em đi làm ở một công ty khác, tôi cũng sẽ mua cái công ty đó. Dù sao tôi cũng có tiền, mà trên thế giới này có tiền chính là có thể mua được tất cả. Cho nên trò chơi vẫn tiếp tục cho đến khi tôi không còn muốn nữa mới thôi!”

Tôi bị chọc cho tức chết!

“Sắp hết giờ làm việc rồi, bây giờ em mau đi chơi với người thể thân của em đi.” Anh ta nhếch miệng cười lạnh, cử chỉ của anh ta quả thật muốn làm cho người ta nhào vào đầm đá.

“Thôi Hải Kỳ không phải là người thể thân!” Tôi thật sự muốn xé nát anh ta!

Không muốn tranh cãi vô nghĩa với anh ta nữa, tôi xoay người chuẩn bị đẩy cửa đi ra thì phía sau vang lên một câu hỏi lạnh lạnh. “Chắc là tính cách của anh ta tương đồng phải không?”

Tôi hít một hơi sâu thật muốn hét lớn ra tiếng!

Muốn đánh anh ta cũng không đánh được, nên tôi kiên quyết mở cửa bước ra ngoài thì phía sau truyền đến một tiếng nói sâu kín, mang theo cô đơn. “Đồng Tử Y, bởi vì tôi không có ánh mắt giống Trầm Dịch Bắc, không có cái má lún đồng tiền giống Trầm Dịch Bắc, không có ngón tay thon dài giống Trầm Dịch Bắc.... cho nên chúng ta nhất định không thể đến được với nhau sao.....?” ((&_&))

Giọng nói chứa nỗi cô đơn sâu sắc làm cho tôi chấn động, trong nháy mắt tôi cảm thấy thứ mình vừa nghe được chỉ là tiếng hư ảo mà thôi.

“Càng tiếp cận sự thật của chân tướng, cảm giác càng lạnh lẽo.”

Cánh cửa lẳng lặng vang lên một tiếng “Ầm”, rồi cả tiếng nói như hư ảo cô đơn kia cũng bị nhốt lại trong phòng.

.....

Tôi cùng Nhược Hàm đứng tâm sự trước cửa của công ty.

“Nhược Hàm, chị không sao chứ?” Tôi vỗ vỗ đầu nhẹ nhàng, không muốn nghĩ nhiều tới chuyện phiền lòng.

“Không có sao cả, chị tốt lắm.” Cô ấy không chút do dự trả lời, trong giọng nói lộ ra kiên cường.

“Có cần từ chức không? Y Đằng Diệu sẽ ở lại Trung Quốc không lâu đâu, nghe nói Hàn Thiếu Nghị nhận quản lý nghiệp vụ của công ty.” Dè dặt sự phiền muộn của mình, tôi chỉ lo lắng cho Nhược Hàm thôi. Trải qua ngày hôm nay, tôi có cảm giác Y Đằng Diệu cũng không đụng đến Hải Kỳ và Bắc Bắc nữa.

“Tại sao lại từ chức? Đã đổi ông chủ mới, tiền lương mỗi người chúng ta đều tăng thêm 10%, và còn được hưởng thụ phúc lợi đầu tư bên ngoài xí nghiệp nữa. Chị không nghĩ sẽ đổi công việc?” Giọng nói của Nhược Hàm nhẹ nhàng, dĩ nhiên cô ấy nghĩ đây là những điều kiện tốt.

“Không sợ à?.....”

“Chị sợ cái gì chứ?” Khi Nhược Hàm không có say rượu thì bề ngoài nhìn nhu nhược, nhưng thật sự bên trong là một người cứng cỏi.

“Đúng vậy! Em cũng không có gì để sợ!” Tôi ôm lấy cô ấy, cười đùa. “Chị Nhược Hàm truyền thêm sức mạnh cho em nha!”

“Y Y, tối nay chị sẽ lên mạng đặt mua hai cái thiết bị xung điện để phòng thân. Nếu xảy ra tình huống như hôm nay, chúng ta cứ dí vào người anh ta một cái!” Nhược Hàm vẫn canh cánh trong lòng chuyện tôi bị Y Đằng Diệu kéo vào văn phòng.

“À đúng rồi, chị Nhược Hàm này, chuyện hôm nay đừng nói cho anh trai của em và Hải Kỳ biết nhé.” Tôi nhanh miệng dặn dò cô ấy.

Cô ấy kì quái hỏi. “Chị biết không thể nói cho Dịch Bắc, nhưng tại sao không thể nói cho anh trai chị biết?”

“Bởi vì.....” Tôi vừa định trả lời cô ấy thì một chiếc xe Audi màu bạc đã đến gần.

Một tiếng “Kít” vang lên, kính xe kéo xuống rồi hé ra một khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười ấm áp nói. “Y Y, lên xe đi.”

Cả người tôi yên lặng bất động, tôi không có cách nào tiếp tục nói chuyện phiếm cùng Nhược Hàm.

Tôi tham lam nhìn vào khuôn mặt, ánh mắt dịu dàng của anh mà đã thật lâu rồi không được nhìn thấy.

Anh cười nhẹ nhìn tôi thật lâu, trên mặt anh cũng hàm chứa rất nhiều quyền luyện nhớ nhưng giống như tôi.

Một phần sự quyền luyện nhớ nhưng ấy làm cho tôi có chút giận dỗi nho nhỏ. Anh thật là một kẻ bạo hoai...quá bạo hoai...nói đi chỉ có 10 ngày, kết quả là đi đúng một tháng! ((*_*))

“Về khi nào? Tại sao không để em ra sân bay đón anh?” Tôi không hề động đậy, làm mặt nghiêm nghị một chút nhưng thật ra tôi rất muốn... rất muốn nhào vào vòng tay ôm ấp của anh, hung hăng đánh anh vài cái trước ngực.

Bởi vì trong một tháng qua, nhớ thương đã hung hãn tra tấn tôi.

Anh cười ngọt ngào không có trả lời, chỉ là vẫn chăm chú nhìn vào đôi mắt tôi như muốn nói. “Em nhớ anh sao? Còn anh rất nhớ em.....”

Mở cửa xe ra, một làn gió nhẹ lướt qua mang theo mùi thơm sữa tắm thoang thoảng từ người anh đi tới mũi tôi. Không cần nhìn cũng có thể nhận ra trên tóc anh còn hơi ướt, chứng tỏ anh chỉ chạy về nhà tắm rửa xong là lập tức đến đây.

“Vào xe đi.” Anh có chút nóng vội, thúc giục tôi.

Tôi mở hẳn cửa xe ra, đang muốn đi vào thì phía sau một tiếng còi ô tô khác vang lên. Tôi quay đầu lại thì nhìn thấy một chiếc BMW màu đen, lòng của tôi cả kinh....tôi hình như đã quên mất....

Nhược Hàm mỉm cười rồi đi qua đó.

Hải Kỳ xuống xe nhìn tôi cười ầm ập, nụ cười như vậy làm tôi cảm thấy áy náy không ngừng.

Bạn trai lần này lại có điểm nào giống Trầm Dịch Bắc?

Chắc là tính cách tương đồng phải không?.. Lời của Y Đằng Diệu nói không ngừng xoay quanh tai tôi.

Vòng tay ôm ấp dưới ánh đèn đường.....người đó nói cho tôi biết, thật tình yêu một người đàn ông không phải là phạm tội...

KHÔNG!!!

Cho dù cá tính của Hải Kỳ và anh có nhiều khía cạnh tương đồng, cũng trầm ổn, cũng giọng nói nhẹ nhàng, cũng thiện lương. Cho dù sự dịu dàng, bao dung của Hải Kỳ và anh cũng thật tương đồng Nhưng khác nhau mà, thật sự khác nhau mà..... bởi vì Bắc Bắc đã nằm yên trong ký ức, còn ân thật trước mắt tôi.

Vì vậy tôi không cần người thế thân!

.....

Rất nhanh sau đó, Hải Kỳ nhẹ nhàng ôm lấy bả vai của Nhược Hàm đi đến bên chúng tôi.

“Dịch Bắc, đổi người nhé, được không?” Ngay sau đó, Hải Kỳ đã mở cửa xe ra.

Tôi cứng người lại.

Bắc Bắc cũng sửng sốt. “Chúng ta....bốn người cùng nhau đi xem phim.... Hải Kỳ..... em ngồi xe của anh ấy.” Khi tôi giải thích xong, nửa ngày sau anh mới hiểu ra ý của Hải Kỳ.

Trong lúc Nhược Hàm đang dở khóc dở cười nở nụ cười gượng ép, thì tôi cũng từ từ hiểu được tại sao Hải Kỳ đưa ra đề nghị muốn bốn người cùng nhau đi xem phim.

“Anh chưa từng thấy qua cặp đôi nào xứng đôi hơn hai người đó.” Tôi nhớ rõ, Hải Kỳ đã từng nói như vậy.

Bắc Bắc cũng không phải khờ, anh rất nhanh đọc hiểu được ý của Hải Kỳ, dĩ nhiên đây cũng không phải là lần đầu.

Anh liếc tôi một cái thật sâu, không phát hiện được cảm xúc phức tạp gì trong mắt của tôi...vì thế ánh mắt của anh càng thêm sâu thẳm hơn.

“Nhược Hàm, lên xe đi.” Anh xuống xe, lịch sự vì Nhược Hàm mà mở cửa bên trái của tay lái.

Đây là sự khác nhau giữa tôi và Nhược Hàm, anh rất ít khi vì tôi mà mở cửa xe và trong lúc đó chúng tôi cũng không làm thêm những cử chỉ khách sáo này.

Nhược Hàm mất tự nhiên ngồi vào xe, trong khi Hải Kỳ cười cười, vỗ vỗ bả vai tôi nói. “Y Y, chúng ta cũng đi thôi.”

Tôi đi theo bước chân của Hải Kỳ, mang theo tâm trạng thật nặng nề.

Ngồi vào trong xe, Hải Kỳ giúp tôi cài dây an toàn. Tôi ngước mắt lên vẫn nhìn thấy Bắc Bắc đứng trên đám cỏ xanh nhìn sâu vào tôi.

Trong mắt anh chứa nhiều phức tạp và sự tổn thương...Tôi định mở miệng muốn giải thích cùng anh. Tôi muốn nói cho anh biết, tôi không có tham dự vào ý tưởng tác hợp cho anh và Nhược Hàm....

Nhưng tôi biết bây giờ không phải lúc thích hợp cho những lời giải thích.

Chương thứ bốn — Quan hệ tay ba [hạ]

Dọc theo đường đi, tôi im lặng khác thường làm cho Hải Kỳ chú ý tới.

“Có phải cảm thấy anh làm vậy có hơi quá đáng?” Hải Kỳ cười cười, đánh vỡ bầu không khí trầm mặc.

“Không có....chỉ là cảm thấy có cần thiết phải làm vậy không? Bọn họ sau này gặp mặt nhau có thấy xấu hổ không?” Tôi chỉ ăn ngay nói thật

“Y Y, em sẽ mãi mãi không hiểu được tâm tình của người làm anh trai đâu. Người làm anh trai hy vọng có thể đem em gái của mình giao cho một người mà mình tin tưởng. Khi bọn họ mới 18 tuổi, lúc ấy Dịch Bắc thường đến nhà anh chơi, mọi người trong nhà anh ai cũng thích cậu ấy cả. Ngay cả anh thỉnh thoảng mới về nhà, ít khi tiếp xúc với cậu ấy mà cũng rất thích nữa. Anh và cha anh vẫn trông ngóng hai người họ có thể thành một đôi, cho nên lúc nghe nói bọn họ kết giao với nhau, hai cha con anh đều rất vui mừng. Cha anh còn nói thẳng rằng, bây giờ còn là sinh viên nhưng vẫn có thể kết hôn, ông không ngại đem con gái gả sớm ra ngoài. Chỉ là không ngờ lại xảy ra chuyện....”

Đúng vậy, rất nhiều chuyện người tính không bằng trời tính.

“Nhưng theo em hiểu thì Nhược Hàm đối với anh trai em... không có tình cảm trai gái gì đâu....” Tôi cảm giác thấy rõ ràng như vậy.

“Y Y, em có tin không? Nếu bây giờ Dịch Bắc ngỏ lời cầu hôn với Nhược Hàm thì nó sẽ đồng ý ngay, cho nên vấn đề này không phải ở phía Nhược Hàm.” Hải Kỳ liếc một cái đầy ý nghĩ sâu xa về phía tôi.

Ngoài ý muốn, anh còn đọc luôn được nét mặt kinh ngạc của tôi..

“Chẳng lẽ, Nhược Hàm....” Trái tim của tôi đập rất nhanh, không biết vì sao tôi không tiếp thu nổi chuyện Nhược Hàm có thể yêu Bắc Bắc.

“Y Y, còn nhớ anh nói gì không? Hai chúng ta chênh lệch nhau đến bảy tuổi, có rất nhiều suy nghĩ khác nhau. Với lứa tuổi và tính cách của em, thì em chỉ nghĩ rằng nếu không có tình yêu làm sao có hôn nhân? Nhưng Nhược Hàm và anh ở lứa tuổi này đều đã hiểu rõ được. Hôn nhân được thành lập từ hai người có những tình cảm vững chắc sau đó sẽ tiến đến thích ứng nhau. Ví dụ như hai tính cách có phù hợp hay không, hoặc ví dụ như kết hôn cũng đồng nghĩa với việc người này có chia sẻ gánh vác trách nhiệm với người kia hay không? Sâu xa hơn một chút thì kết hôn cũng như kết hợp hai gia đình làm một, người này lấy cha mẹ của người kia làm cha mẹ của mình và ngược lại, và hai vợ chồng có tìm được tiếng nói chung của hai gia đình hay không? Rồi sau đó thành lập mối quan hệ thuận hòa.”

“Hôn nhân không phải chỉ có tình yêu thôi là có thể tốt đẹp. Nó giống như một môn học kinh doanh, cần kiên nhẫn, cần bao dung cho đến khi đi qua hết trở ngại này đến trở ngại khác rồi tiến đến bền vững.”

Tôi quay đầu nhìn anh đang trầm tư trong lời nói, mà cảm thấy ngưỡng mộ. Từ phân tích của anh, tôi cũng thấy được nguyên nhân thất bại mấu chốt cuộc hôn nhân của mình. Tình cảm của tôi không thì chưa đủ, tôi từng quá tùy hứng, lại rất ích kỷ, cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng cố gắng quan hệ thuận hòa với cha mẹ của Bắc Bắc. Tôi chỉ yêu đến đâu rơi máu chảy nhưng chưa cố gắng xây dựng bồi dưỡng, bao dung cho cuộc hôn nhân của mình.

Hải Kỳ thật lý trí, quá lý trí đến nỗi làm cho tôi cảm thấy anh thật sự không quá cần tình yêu....

“Tin tưởng anh đi, Nhược Hàm rất thích hợp với Dịch Bắc. Tính tình của cậu ấy như vậy, có vẻ thích hợp một người con gái biết chia sẻ, cảm thông.” Hải Kỳ mỉm cười rồi tiếp tục nói. “Còn Nhược Hàm muốn tìm một người đàn ông có thể nương tựa.”

“Vậy tình yêu đâu, hạnh phúc đâu?” Tôi nhin không được lên tiếng hỏi.

“Chia sẻ và cảm thông chính là hạnh phúc. Về tình yêu, nếu có hạnh phúc thì tình yêu đâu có cách xa? Tình yêu có thể bồi dưỡng từ trong hạnh phúc.” Hải Kỳ nói ra ý nghĩa sâu xa.

Tôi im lặng, thật ra trong một trình độ nhận biết nào đó tôi hiểu được ý của Hải Kỳ, chia sẻ và cảm thông thật sự rất quan trọng.

Nếu, nếu...lúc ấy tôi có thể cảm thông cho Bắc Bắc nhiều một chút....Đứa con mà Bắc Bắc cố ý dứt bỏ ấy không có nghĩa là phản bội, lừa gạt, lạnh lẽo...mà là thương yêu, tin tưởng....

Trái tim tôi trào lên một cơn đau đớn. Đã cố cảm thông cho những tổn thương ở trước mắt mà vẫn không vượt qua được, cho dù trong lòng luôn luôn khuyên nhủ chính mình, cảm thông, phải cảm thông hơn nữa, nhưng trái tim vẫn đau đớn đến không thể nào hít thở được.

Tay của tôi run rẩy rơi vào trong túi xách rồi lấy ra một viên thuốc nuốt xuống. Loại thuốc này, tôi không muốn uống những nơi có mặt của Bắc Bắc.

Hải Kỳ tình cờ nhìn lướt qua rồi sửng sốt hỏi. “Y Y, tại sao em uống loại thuốc này?”

Bị anh nhìn thấy loại thuốc “duy trì tuổi xuân” này, tôi thật xấu hổ.

“Em không cần phải uống loại thuốc ấy.” Hải Kỳ vạch trần tôi rồi nói tiếp. “Anh không hoài nghi cái gì cả, chỉ là uống loại thuốc này có thể thay đổi nội tiết trong cơ thể, không tốt cho sức khỏe đâu.”

Loại thuốc mà tôi đang uống là dùng để tránh thai, loại thuốc tránh thai này có thể lùi lại ngày hành kinh. Hải Kỳ đối với tôi thật tin tưởng, anh không có liên tưởng tới những chuyện khác vì tôi uống loại thuốc này.

Đúng! Mỗi một lần đến nguyệt sự thì tôi lại bị đau, đau đến không thể nào chịu nổi.

Quan trọng là ở Trung Quốc tôi không dám thừa nhận loại đau đớn này...Sợ phải cảm nhận đau đớn này giống như lúc sảy thai..... Nếu lúc đang lên cơn đau mà có Bắc Bắc bên cạnh thì làm sao bây giờ? Không cần! Ti sợ....bản thân mình lại tiếp tục hận anh...

“Đưa thuốc cho anh.” Hải Kỳ đưa tay về phía tôi.

Theo bản năng tôi nắm chặt t

“Y Y, nếu bị đau bụng sinh lý thì anh có thể giới thiệu bác sĩ cho em! Đưa thuốc cho anh.” Hải Kỳ thật kiên trì.

“Hải Kỳ.... Em.....anh không hiểu được đâu.....” Tôi ngập ngừng nói.

“Không, anh biết.” Hải Kỳ bình tĩnh nói. “Rất nhiều phụ nữ sau sảy thai còn lưu lại loại ám ảnh này.” Anh cười khổ. “Thật ra, anh là một người đơn giản, không muốn đi đoán tâm trạng của người khác. Bởi vì đoán nhiều chưa chắc là một chuyện tốt, nhưng anh là bác sĩ tâm lý, đây là bản năng nghề nghiệp, một bản năng bất đắc dĩ.”

“Đưa thuốc cho anh đi.”

Anh rất kiên trì nên tôi đành phải lấy thuốc trong túi xách đưa cho anh....Vừa đưa thuốc qua tay anh, tất cả đều bay ra ngoài cửa xe.

“Khi nào đến kì nguyệt sự thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ ở bên cạnh em.”

Lời nói thật đơn giản lại ấm áp tốt cùng, tôi gạt đầu, trong lòng giống như ai đó đổ một ly trà nóng vào, thật ấm áp.

Rất nhanh xe đã tới rạp chiếu phim...Hải Kỳ nắm tay tôi, mười ngón tay giao nhau trao độ ấm của cơ thể.

Khi chúng tôi bắt đầu kết giao, trước đó bắt đầu nắm lấy một ngón tay sau đó chậm rãi đến mười ngón...Chúng tôi đi theo trình tự đầu vào đó, mỗi bước đều theo chiều hướng phát triển thật vững chắc. Cho nên sau đó tôi không có lí do hoặc cảm xúc nào để có thể buông tay anh ra.

Chỉ có Bắc Bắc đứng trong đại sảnh của rạp chiếu phim là như bị sét đánh đứng sững sờ ở đó, khi ánh mắt anh nhìn thẳng vào bàn tay đang nắm chặt của tôi và Hải Kỳ, vẻ mặt của anh làm cả đời tôi không thể nào quên.

Đó là không thể tin, đến mức không thể nào tiếp nhận nổi.

“Anh trai, Y Y..... hai người.....” Tiếng Nhược Hàm mang theo vui sướng vang lên. “Hai người làm sao giữ bí mật hay đến như vậy? Bắt đầu từ khi nào?”

“Gần một tháng rồi.” Hải Kỳ mỉm cười trả lời, mắt anh nhìn về phía tôi, trong ánh mắt chứa nhiều bao dung cùng cứng chiều. “Y Y sợ em trêu ghẹo cô ấy nên anh không có nói.”

“Thật tốt quá! Y Y...”

“Đến lúc xếp hàng rồi, xếp hàng đi.” Nãy giờ Bắc Bắc không hé răng, thì bây giờ anh bất ngờ ngắt lời của Nhược Hàm, tiếng của anh nghe rất lạnh nhạt. “Y Y, xếp hàng đi.” Anh đi về phía trước rồi túm lấy tay kia của tôi.

Một bàn tay ấm áp, một bàn tay lạnh lẽo...tôi không thể nào thích ứng kịp, bối rối đến không dám ngắt đầu lên.

Bắc Bắc hình như không thích tôi và Hải Kỳ kết giao.... Là do tôi đa nghi sao??....

Ánh mắt của Hải Kỳ toát lên tia kinh ngạc nhưng sau đó anh vẫn nhẹ nhàng cười với Bắc Bắc. “Dịch Bắc, tôi mua vé ngồi dành cho tình nhân....nếu cùng ngồi với Nhược Hàm e rằng không thích hợp lắm.”

Bắc Bắc trả lời cực kỳ lạnh nhạt. “Khi Y Y xem phim, cô ấy ghét nhất là ngồi ở phía sau bị nhiều người che khuất phía trước, cô ấy cũng không thích ngồi hàng ghế đầu vì ánh sáng có thể làm cho chảy nước mắt. Cô ấy thích ngồi vị trí chính giữa từ hàng ghế số 8 đến số 12, anh có hiểu không?” Anh nói lạnh nhạt và không có chút khách sáo nào

“Đi xem phim nhiều lần như vậy rồi, tại sao chưa bao giờ nói với anh?” Hải Kỳ dịu dàng hỏi tôi, trong mắt có chút xấu hổ khó nín.

“Tại em cố ý không nói cho anh biết thôi.” Tôi chỉ có thể hi hi ha ha cười mà tưởng như sắp bị lạnh đông chết. “Mua ghế ngồi bình thường cũng tốt vậy, em không cần anh tốn thời gian chờ đợi mua vé. Nhìn coi, vé này không phải là anh phải sắp hàng từ sáng sớm để mua sao?”

Hải Kỳ biết tôi chỉ muốn thay anh giải vây mà thôi. “Vây....hôm nay chịu khó ngồi như vậy đi nhé.”

Tôi khó xử khi thấy ánh mắt của Bắc Bắc nhìn chúng tôi giống như nhìn người xa lạ....thật sự rất lạnh nhạt, lạnh đến tận xương tủy.

“Dịch Bắc, chúng ta cũng đi vào xem phim đi.” Nhược Hàm cũng thoáng nhận ra có chút gì đó khác lạ.

Bắc Bắc lạnh nhạt nhìn tôi và Hải Kỳ vẫn còn nắm tay nhau, nói. “Anh mệt sắp chết rồi, không muốn coi phim nữa. Anh muốn về nhà, em về với anh không?” Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, không cho tôi cơ hội trốn tránh.

Nhìn thấy Hải Kỳ và Nhược Hàm đều xấu hổ, tôi có chút do dự. Nhưng sự do dự vừa hiện lên chưa rõ, Bắc Bắc đã xoay người, đem vé xem phim đã nhăm nhúm trong tay mình đưa cho Nhược Hàm nói. “Xin lỗi em, anh mệt quá, anh đi trước đây.”

Anh cất bước đi về phía cửa.....

Tại sao mọi chuyện lại trở nên như vậy?

Tôi chạy theo anh, giữ chặt bàn tay đã lạnh ngắt ấy hỏi. “Anh trai....anh tức giận sao?.....Em làm sai cái gì?....Anh nói cho em biết

Tay của anh thật sự lạnh quá!

Tôi hoảng hốt, ý nghĩ trong đầu rối loạn cả lên.

“Không, anh là người nên hỏi em, anh đã làm sai cái gì... mà em đối với anh như vậy?.....” Tiếng của anh rất nhỏ lại cũng rất lạnh lẽo.

“Em.....tác hợp cho anh và Nhược Hàm không phải là ý củaem.” Tôi đang bối rối cho nên không nói chuyện không đầu đuôi và sắp xếp câu chuyện không thật rõ ràng, có thể vì vậy mà làm cho anh tức giận?

“Tác hợp cho anh và Nhược Hàm?” Tiếng của anh càng nhỏ hơn và chán nản đến mức không còn cảm xúc nào nữa. “Thì ra em vẫn có ý nghĩ như vậy....”

“Em...em không có....” Tôi muốn giải thích lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Em muốn anh làm như thế nào? Thành toàn cho mong muốn làm bà mối của em ư?” Giọng điệu của anh có chút giận dữ.

“.....” Tôi nên giải thích ra sao đây? Tôi không có ý đó mà!

“Được! anh thành toàn cho em.”

Không cho tôi giải thích gì thêm nữa, anh bất ngờ đi vòng trở lại đến bên Nhược Hàm bình tĩnh nói. “Nhược Hàm, vừa rồi thật có lỗi quá, chúng ta xếp hàng vào đi.”

Nói xong anh cũng không nói thêm câu nào nữa, cũng không nhìn tôi thêm một lần nào, đi vào xếp hàng...chỉ có Nhược Hàm là liên tiếp quay đầu lại nhìn

“Dịch Bắc... dường như không tán thành chúng ta....ngồi cùng một chỗ.” Hải Kỳ ngồi cùng tôi trên ghế dành cho tình nhân, im lặng trong chốc lát rồi đem ý nghĩ của mình nói ra.

“Phải không? Xin lỗi anh....” Là như vậy sao?...Hình như.....hình như anh rất tức giận...

“Em nói cái gì vậy?” Hải Kỳ không cười nữa nói. “Dịch Bắc chắc là chưa tin tưởng anh mới làm như vậy. Người làm anh trai đều như thế cả, luôn cảm thấy em gái mình xứng với người đáng giá nhất.” Hải Kỳ cũng không biết tôi và Bắc Bắc chỉ là em anh nuôi.

Là như vậy sao? Bắc Bắc cảm thấy tôi xứng với người đáng giá nhất sao?.....Nhưng Hải Kỳ là một người tốt....

Tôi im lặng, không nói gì nữa...

Trong lúc xem phim, tôi mơ màng trong cơn ngơ ngác bị các loại cảm xúc hỗn loạn chi phối, không nhận biết được thứ gì.

Ánh mắt của tôi một lần nữa nhìn chăm chăm vào vị trí ngồi chính giữa trong biển người của rạp chiếu phim.

Người ấy, không một lần quay đầu lại nhìn.

39. Quyển 6 - Chương 05-06

Chương thứ năm — Tranh chấp

Bầu không khí của buổi tối cũng thật nặng nề.

Tuy rằng sắc mặt của Bắc Bắc không biểu lộ sự lạnh nhạt nữa, nhưng anh không mở miệng nói thêm bất cứ một lời nào.

Chúng tôi đi vào nhà hàng của Hàn Quốc, xung quanh vẫn nghe được tiếng thịt nướng cháy “xèo, xèo, xèo” cùng những tiếng ồn ã của bàn bên cạnh.

Chỉ có bàn của chúng tôi là không bị ảnh hưởng không khí sôi động đó mà giảm bớt căng thẳng đi.

Lòng tôi mang đầy tâm sự đem từng miếng thịt dê nướng ngon, sau đó cẩn thận đem miếng thịt đưa đến cho Bắc Bắc, ngập ngừng nói. “Còn nóng...”

Anh vẫn không nói gì, chỉ im lặng ăn miếng thịt dê.

Bầu không khí như vậy làm mọi người không ai cảm thấy thoải mái.

Nhược Hàm đánh vỡ bầu không khí trầm mặc bằng việc bàn luận đoạn gây cấn trong phim vừa rồi. Bắc Bắc cũng chỉ “Ừ” một tiếng rồi thôi.

Khi Nhược Hàm nói đến tình tiết nào đó trong phim, anh mới nhíu chân mày rồi hỏi “Có sao?...” Nhược Hàm tức thời cứng đờ, cuối cùng không còn tiếp tục câu chuyện nữa.

Anh sợ làm cho Nhược Hàm xấu hổ, nên thản nhiên nhìn cô ấy cười gượng ép rồi nói một câu. “Xin lỗi em, anh xem phim luôn không coi thật kĩ.”

Tiếp theo sau đó, bầu không khí đã trở nên càng trở nên thêm....

“Em sắp tiêu hoá không nổi nữa rồi...” Tôi thất thần than rất nhẹ, Hải Kỳ ngồi bên cạnh thính tai nghe được, anh cười khẽ nói. “Bằng ăn nhiều thịt nướng như vậy, rất khó tiêu, để anh kê thêm ít đồ ăn giúp tiêu hoá tốt cho em.”

Thật vậy sao? Đúng nha, vừa rồi tôi hình như mất hồn lạc phách cho nên luôn lặp lại hai động tác ăn và nướng....

Hải Kỳ gọi nhân viên phục vụ tới, kê thêm thức ăn. “Cho chúng tôi thêm phần kim chi củ cải trắng và món nấm xào cay nhé...”

Mỗi một món ăn này đều là những món Hàn mà tôi yêu thích nhất. Khi người phục vụ mang thức ăn đặt lên bàn, tôi lập tức lấy thêm rau rồi cầm đũa gấp nhưng vừa mới chạm đến miếng nấm thì đã bị một đôi đũa khác chặn lại.

“Em không ăn cay mà.” Một tiếng nói trầm thấp ngăn tôi lại.

Anh cuối cùng đã để ý và chịu lên tiếng nói chuyện với tôi.

“Em....” Tôi nhanh tay thu đôi đũa về, đi cùng với Hải Kỳ ăn cay riết đã thành thói quen, tôi thiếu chút nữa quên mất...

“Y Y không thể ăn cay sao? Làm sao có chuyện đó! Đêm qua chúng tôi còn cùng nhau ăn món Cua cay nổi tiếng, cô ấy còn nói không cay không vui mà.” Không kịp ngăn lại, Hải Kỳ đã thốt thành lời rồi.

“Cô ấy....ăn cay được?....” Sắc mặt Bắc Bắc bắt đầu không còn chút máu. “.....Cô ấy không phải chỉ cần thêm một ít hạt tiêu thôi, thì cũng muốn uống vài ngụm trà cho đến sạch miệng sao?....”

Tôi hấp tấp kéo ống tay áo của Hải Kỳ, bối rối phủ nhận. “Em không ăn cay được, em quả thật không ăn được! Là Hải Kỳ nhớ nhầm rồi!”

Hải Kỳ sững sờ nhìn thoáng thức ăn của Bắc Bắc, dĩ nhiên anh đã hiểu được rồi. “Có thể là tôi nhớ nhầm thật!”

Nhưng càng giải thích càng không có ý nghĩa.

“Thì ra, từ nhỏ chúng ta lớn lên cùng nhau, mà ngay cả khẩu vị của em anh cũng không biết.” Anh nhếch khóe môi tự giễu, dưới ngọn đèn của nhà hàng, anh nở nụ cười thản nhiên, hết sức trong sáng và thờ ơ.

“Ăn xong rồi, em muốn đi về.” Tôi vội vã muốn giải thích cùng anh, không muốn làm anh băn khoăn chuyện này.

“Anh đưa em về.” Hải Kỳ cũng đứng lên.

“Không cần đâu, em đi về cùng xe với anh trai em được rồi.” Tôi xua tay, nhỏ giọng cự tuyệt. Bắc Bắc không nói gì cả, từ chối để cho Hải Kỳ mời, cầm lấy hoá đơn đi lại quầy tính tiền.

“Chúng tôi đi trước đây.” Anh nhìn Hải Kỳ và Nhược Hàm gật đầu chào lịch sự, tuy vẫn chứa một chút lạnh nhạt.

Nắm lấy tay tôi, anh nhanh bước rời đi.

Tôi xấu hổ quay đầu cười với Hải Kỳ và cũng trấn an ánh mắt của Nhược Hàm đang đắm chiêu cùng lo lắng.

.....

Dọc trên đường về nhà anh thật im lặng, không còn nét lạnh lùng như lúc này mà là không che dấu được sự mệt mỏi, một loại mệt mỏi đến tận độ.

Tôi hết lần này đến lần khác không ngừng quan sát, tìm hiểu anh. Nói thật ra, tôi không hiểu anh lắm. Từ nhỏ đến lớn, tôi không thể đọc được suy nghĩ của anh một lần nào, anh luôn đem bản thân mình giấu quá kĩ lại quá sâu. Ở vị trí đó, nếu anh không biểu hiện ra bên ngoài, không thốt thành lời thì tôi sẽ nhìn không ra, đọc không hiểu.

Khi xe dừng hẳn, anh nắm lấy cổ tay tôi đi thẳng vào thang máy, môi vẫn nhếch lên nhưng vẫn không nói được một lời.

Có phải anh đang tức giận không?

Tìm hiểu kỹ thì lòng sẽ rối loạn. Tôi thậm chí không hiểu rõ lắm, vì sao anh tức giận? Chẳng lẽ anh thật sự không thích Hải Kỳ?...

Hay là.....??? Không thể nào, trong cuộc hôn nhân hai năm gần gũi kia, anh muốn giấu việc kết hôn không phải vì muốn đem tay tôi trao cho một người khác sao?

Mở cửa nhà ra, anh đi thẳng vào nhà bếp rồi mở tủ lạnh lấy một chai nước suối ướp lạnh. Thậm chí anh cũng không nhìn lại phía sau tôi một cái liếc mắt.

Anh vặn nắp chai nước suối, ngửa đầu uống một hơi đã cạn sạch chai nước khoảng 500 ml trong vòng 10 giây.

Phương pháp uống nước “dùng cảm” này không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy, nhưng thấy bình thường trên người một thanh niên đang đổ nhiều mồ hôi tập luyện trên sân vận động...Mà bây giờ đây một người nổi danh tao nhã như Bắc Bắc lại cầm chai nước “uống như trâu” thì quả thật dọa tôi.

Anh lại mở tủ lạnh ra muốn lấy thêm một chai nước thứ hai, tôi ngay lập tức dè tay anh, nói. “Anh trai, nếu anh khát nước em đi nấu nước ấm cho anh uống. Dạ dày của anh không tốt, đừng nên uống quá nhiều nước ướp lạnh.”

Nghe tôi nói vậy, tay đang nắm chai nước trong anh cứng lại rồi sau đó anh cũng bỏ vào chỗ cũ. Mà tôi ngay cả một giây cũng không dám chậm trễ ra đổ nước vào rồi bật bếp lên đun.

“Đi vào phòng khách ngồi trước đi, hay là trở về phòng nằm nghỉ một lát, khi nào nước nguội em sẽ gọi anh.” Nhìn vẻ mặt ủ rũ của anh, đã thành ấn tượng khắc sâu trong lòng tôi.

“Là vì dạ dày của anh không tốt sao?” Anh bất ngờ hỏi một câu không liên quan gì đến câu nói của tôi.

“Gì cơ?”

“Em gạt anh không ăn cay được là vì có liên quan đến dạ dày của anh sao?” Anh dường như đã bình tĩnh hơn nhiều, không còn ngữ khí lạnh lùng càng không có kích động, chỉ là giọng nói ngọt ngào như trước.

“Lúc anh đi học thì bị đau dạ dày, ăn một lần quá nhiều chất kích thích gì đó thì dạ dày sẽ làm anh đau. Bệnh dạ dày chỉ cần ăn uống” Tôi cố gắng giải thích, sợ anh giận tôi.

Nhìn thấu tâm sự của tôi, anh thản nhiên cười, cười thật gượng ép. “Anh không phải tức giận với em, anh chỉ thất vọng với chính bản thân mình thôi.”

“Anh trai...” Tôi cầm lấy tay anh, muốn an ủi anh.

Anh cũng dùng bàn tay mình cầm lấy bàn tay nhỏ bé của tôi. Bàn tay của anh không lạnh toát như trong rạp chiếu phim nữa nhưng cũng không ấm áp thêm được bao nhiêu. “Y Y à, anh biết lòng của em vẫn còn có anh....cho nên chia tay với Hải Kỳ đi, được không?”

Bắc Bắc đưa ra yêu cầu làm tôi giật mình chấn động, bởi vì ngay cả tôi rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay anh từ khi nào cũng không biết. “Anh trai, anh có biết mình đang nói gì không? Tại sao phản đối em ở cùng một chỗ với Hải Kỳ?” Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nghĩ tới, Bắc Bắc là người luôn không thích can thiệp vào chuyện của người khác, b cản trở tôi và Hải Kỳ kết giao.

“Chẳng lẽ em thật sự không hiểu sao?” Bởi vì tôi rút tay ra khỏi tay anh cho nên cảm xúc của anh bị nóng nảy làm cho ảnh hưởng. “Y Y, em rốt cuộc là thật sự không hiểu hay là giả vờ không hiểu?”

Bầu không khí thay đổi nhanh chóng từ bình thản sang căng thẳng.

“Em không hiểu! Anh trai, Hải Kỳ không tốt sao? Vì sao anh phản đối bọn em ở cùng một chỗ?” Mắt tôi nhìn anh không dám động đậy một chút nào.

Tôi không hiểu thật ư? Thật sự không hiểu ư? Nếu không hiểu thì tại sao trái tim tôi lại có chút chờ đợi?....

Tôi không hiểu thật ư? Thật sự không hiểu ư? Nếu không hiểu thì tại sao tôi bắt đầu sợ hãi dấn vào con đường không thể quay đầu?..

“Không phải vì Hải Kỳ không tốt!” Giọng nói của anh hơi cứng lại.

“Vậy sao anh phản đối em và Hải Kỳ quen nhau?” Tôi vội vàng chất vấn, rất muốn nghe câu trả lời. Tâm tình cũng mâu thuẫn phức tạp.

“Em.....thích Hải Kỳ à?” Anh hít một hơi thật sâu rồi thốt ra câu hỏi.

“Em thích mà!” Không biết vì đâu mà tôi trả lời không có một tia do dự.

Đôi mắt của anh chợt lóe lên tức giận. “Em sẽ duy trì sự yêu thích đó được bao lâu?”

Giọng anh lạnh cứng mang theo chất vấn làm khoé môi của tôi cứng tê lại, c người như đang đứng ở ngoài xa lộ. “Anh trai, anh.....có ý gì vậy?”

Có lẽ câu trả lời của tôi làm tăng thêm tức giận của anh, nên nói hay không nên nói đã không còn gì để bận tâm nữa. “Lúc em ở Hàn Quốc, em hết lần sang lần khác lấy tình yêu ra đùa giỡn với người khác, anh không có cách nào quản lý em. Nhưng bây giờ em lựa chọn quay trở về, không phải cũng lựa chọn kết thúc trò chơi nhân gian kia sao? Vì sao bây giờ tiếp tục chọn Hải Kỳ? Trò chơi tình yêu này em muốn đùa đến bao lâu? Em cùng anh ta sẽ qua lại được bao lâu? Một tháng hay ba tháng là nhiều hơn?”

Tôi ngây người, không dám tin nhìn anh. Lời nói làm tổn thương người khác lại xuất phát từ chính miệng của Bắc Bắc. Trong vòng một ngày thôi mà tôi đã bị hai người chất vấn vấn đề tôi và Hải Kỳ có thể kéo dài được bao lâu?

Tôi có thể không để ý đến Y Đằng Diệu, nhiều lắm anh ta cũng chỉ làm cho trên đỉnh đầu tôi bốc vài cột khói đen mà thôi. Nhưng đây là Bắc Bắc, tôi không thể nào không để ý, lời của anh nói giống như cho tôi uống một ly nước lạnh đông như đá, thật lạnh quá!

Chẳng lẽ anh không nhìn ra tôi thật sự đã bị tổn thương?

Một dòng khí lạnh lẽo từ bàn chân chạy thẳng lên trái tim tôi. Ở trong mắt của anh, tôi đã thành một “kẻ lãng nhãng” rồi sao? Nào là trò chơi nhân gian.... Nào là trò chơi tình yêu....thật là nhiều lời châm chọc chụp mũi lên đầu tôi.

“Yên tâm! Em và Hải Kỳ sẽ ở bên nhau thật lâu....thật lâu.” Tôi có thể nhìn thấy được mặt mình không chút đổi sắc trả lời anh.

“Em đừng lừa gạt bản thân mình! Đừng đem tình cảm ra đùa giỡn nữa! Em có biết khi anh nhìn thấy em đi cùng một người đàn ông khác, tâm trạng của anh ra sao không?” Anh tức giận nói, sự bình tĩnh đã sớm rời bỏ anh mất rồi.

“Anh còn muốn khiển trách em thêm gì nữa? Cứ việc nói ra cho hết!” Giọng của tôi nghe đã chùn xuống hẳn, tôi ngẩng đầu cao lên quát cường nhìn anh.

Trò chơi nhân gian....Đùa giỡn với tình cảm...Đồng Tử Y! Mày đã đủ khổ sở rồi!

“Chẳng lẽ em thật sự không hiểu sao? Đồng Tử Y, anh không muốn những người đàn ông đó đụng vào người em.” Bắc Bắc luôn luôn tao nhã, Bắc Bắc luôn luôn ầm áp thế mà lúc này đây anh đang hỗn hển nhìn tôi, phát ra lửa giận điên cuồng.

“Ở trong lòng anh, em là người phụ nữ ai cũng có thể làm chồng sao?” Sự tức giận của anh cũng đồng thời lây truyền qua cho tôi. Tôi bị tổn thương lòng tự trọng, nhìn anh rống giận quá lớn. Tôi biết lòng mình để ý những chuyện vụn vặt, bởi vì mỗi lời nói nhẹ nhàng của anh thôi cũng đủ làm tôi mang thương tích đầy người.

Tôi và Bắc Bắc tức giận trừng nhau, đây là lần đầu tiên bầu không khí giữa chúng tôi căng thẳng mang theo tia chết chóc.

Không dám đoán trước được nguy trạng kiên cường của mình giây phút nào thì tan rã, tôi xoay người chuẩn bị rời khỏi “chiến trường”.

Không ngờ bị anh nắm lấy cổ tay, gần từng tiếng, nói như đinh đóng cột, ra lệnh cho tôi. “Bắt... buộc...em ...phải... chia... tay... với .. Hải... Kỳ!”

“Không!” Tôi thấy mình dùng sức bỏ tay anh ra, quật cường sải bước đi vào phòng.

Tôi không hiểu anh, cũng như anh không thể hiểu tôi.

Có đôi khi càng để ý đến một người nào đó thì càng nhìn không rõ lòng của đối phương.

Vì thế chúng tôi một người ngồi trong phòng ôm đầu gối nhứt chí, nước mắt tuôn ra như i, một người khác ở trong bếp uống nước tạo ra rất nhiều tiếng kêu làm tinh thần hăng hái thêm, uống rất nhiều nước lạnh nhưng cũng không lấy được sự bình tĩnh.

Chương thứ sáu — Ấm áp dâng cao như thủy triều

Tôi cùng Bắc Bắc hình như bắt đầu có chiến tranh lạnh, chính xác mà nói thì chiến tranh lạnh chỉ có mình tôi thôi.

Ở chung dưới một mái nhà nhưng tôi đã hoàn toàn xem anh như người tàng hình. Có một vài lần anh muốn nói chuyện và chủ động giảng hoà, tôi cũng hoàn toàn gạt qua một bên.

Tôi đang tức giận, thật sự rất tức giận.

Thật ra trong một góc của sự tức giận, tôi càng nhận ra rõ ràng cảm xúc của mình. Tôi luôn nghĩ tới việc anh không một chút nể nang khi trách tôi, trong lòng anh có giống như Y Đằng Diệu mang theo ý khinh bỉ hay không?

Trong vòng một tháng nay, thế giới cảm xúc của tôi vẫn bị chìm sâu trong cảm giác điên đảo.

.....

Rượu bia là một loại độc dược làm chết người từ từ, tôi hiểu được lý lẽ này nhưng cũng không thể ngăn mình dừng uống hết ly này sang tới ly khác.

“Cạn ly, chúc mừng hai người tân hôn hạnh phúc!” Tôi nâng ly rượu lên, còn chưa chạm đến ly của Đại Đồng và Giang Mạnh Kỳ thì tôi đã uống một hơi hết sạch.

“Ly này chúc cho hai người mãi mãi yêu nhau!” Tôi sảng khoái cầm ly uống tiếp tục, trong khi hai người bọn họ đang liếc mắt nhìn nhau.

“Cạn ly nữa nào...” Cảm xúc của tôi đang dâng cao lên, lại làm cho bọn họ càng thêm lo lắng.

“Tiểu Đồng, cậu say rồi, cậu đã uống nhiều chai rồi...Cho dù chỉ là bia thôi nhưng không phải uống với cách này...” Tiếng nhạc trong quán bar thật lớn, giọng nói của Đại Đồng nghe không rõ vọng tới.

Uống nhiều chai rồi sao? Ghét thật! Thì ra là vậy! Trách không được bao tử cảm thấy quá khó chịu!

“Mình không có say, còn có thể uống tiếp tục được! Đêm nay không say không về nha!” Tôi sôi nổi như muốn nhảy dựng lên để mời bọn họ uống bia nhưng lại thấy chóng mặt ngã về chỗ ngồi của mình. Thì ra ngay cả bia cũng có tác dụng chậm chạp như vậy.

“Say như thế kia rồi mà còn dám nói mình chưa say....” Giang Mạnh Kỳ bắt đầu nhìn Đại Đồng buồn môi nói. “Gọi cho Trầm Dịch Bắc đến đây đón cô ấy về đi.”

“Tại sao lại tìm anh ấy?”

“Tại sao lại tìm anh ấy?”

Tôi và Đại Đồng cùng la lên một câu giống nhau.

“Tại sao lại không tìm anh ấy?” Giang Mạnh Kỳ hỏi lại.

“Mình không muốn gặp anh ấy! Tôi vẫn còn trong cơn giận dữ.”

“Không phải đã chọn được một người rất tốt rồi sao?” Đại Đồng bắt đầu lên tiếng.

Cô ấy vừa dứt lời thì điện thoại của tôi vang lên. Là điện thoại của Bắc Bắc! Tôi cầm lấy điện thoại đập thật mạnh để qua một bên, không muốn để ý tới.

Không phải chúng tôi đang có chiến tranh lạnh sao? Vậy mà mỗi ngày qua mười giờ, nếu tôi chưa trở về nhà thì chắc chắn anh sẽ liên tiếp gọi cho tôi. Anh sợ hãi cái gì chứ? Chẳng lẽ trong thâm tâm của anh, tôi thật là một người con gái sống tùy tiện không muốn trở về nhà? Càng nghĩ tới càng thấy hận, tôi tức giận uống thêm một ngụm bia nữa.

Màn hình điện thoại ở trong ánh sáng mờ ảo của quán bar không ngừng phát ra ánh sáng biểu thị có người gọi tới, rồi sau đó điện thoại kêu lên hai tiếng “Bíp bíp” báo hiệu đã hết pin.

Tôi lại uống thêm một ngụm bia nữa, thì bụng đột nhiên nổi lên một cơn quặn đau, phía dưới hạ thân hình như có một dòng chất lỏng sắp trào ra...

Tôi hoảng hốt lấy một bàn tay che miệng, một bàn tay ôm bụng lão đảo chạy vào toilet.

“Đi nôn mửa nữa rồi à?...” Tiếng Giang Mạnh Kỳ lo lắng vang lên. “Gặp phải đá kích gì mà lại uống bia kiểu này chứ?...”

“Mình giúp cậu liên lạc với Thôi Hải Kỳ nhé, được không?” Đại Đồng cao hứng vui vẻ hét lên phía sau tôi.

Tôi khoát tay, không rảnh để ý đến bất kỳ ai giờ phút này....Quả nhiên là đã đến kỳ kinh nguyệt rồi! Bia lạnh kích thích và thuốc uống đã ngưng một tháng, thì nguyệt sự thật sự đã tìm đến...!

“Đáng chết! Tại sao lại cố tình vào đủ hôm nay?” Tôi hét to một tiếng, lấy khăn lau mặt cũng phát hiện ra trên đó toàn là những giọt nước mắt lạnh lẽo như băng giá.

Đồng Tử Y! Không có đau! Không có đau một chút nào....

Tôi không nói được lời chào hỏi với bất kỳ ai, trên người đã đổ đầy mồ hôi lạnh, ôm lấy bụng lão đảo bước ra khỏi quán bar.

Tôi cần ...thuốc giảm đau. Tôi càng cần thêm nhiều.... bia nữa!

.....

Đi ra tiệm thuốc gần đó, tôi mua được thuốc giảm đau và cũng mua luôn cả bia đã ướp lạnh. Tôi bước ra khỏi cửa hàng tạp hóa, bia ướp lạnh đặt trên bụng đúng lúc làm tôi giảm bớt cơn đau bụng đang cuộn cuộn trong cơ thể.

Tôi nghiêng ngã bước đi bằng đôi chân không còn vững, tôi không muốn về nhà!

Tôi chán ghét Trầm Dịch Bắc!

Cảm thấy trên mặt hơi lạnh lạnh, tôi đưa tay vuốt lên trên ấy....thì ra tất cả đều là những giọt nước mắt lạnh như băng đá. Đi chưa được mấy bước, bước chân tôi đã không còn vững nữa, sau đó tôi ngã một cái thật mạnh trên phần đường đi dành cho người đi bộ.

Phía dưới bụng lại cuộn từng cơn đau đớn, không ngừng trào ra thức chất lỏng nóng. Tôi biết như vậy nên đã dùng một loại băng vệ sinh thật dày, sẽ không giống như trước kia để thức chất lỏng màu đỏ nóng ấy tràn xuống hai chân tôi. Nhưng sợ hãi và đau đớn như đôi mạng người này cứ càng quết lấy tôi.

Tôi đã không còn phân biệt rõ ràng đây là do thân thể mình đau đớn hay là do trái tim vẫn còn đau nhức?

Tôi phát ra tiếng than như rên rỉ, cam chịu ghé mặt mình vào túi đựng bia không muốn đứng dậy, bởi vì cho dù có lạnh lẽo, cho dù nhìn rất buồn cười nhưng ít ra nó nhắc nhở tôi hôm nay không phải là một ngày của bốn năm trước. Tôi không cần phải nằm trên băng ca của phòng phẫu thuật, để tận mắt nhìn thấy cốt nhục của người đàn ông mà tôi yêu nhất được người ta lấy ra từ cơ thể mình.

Trong cuộc hôn nhân ngắn ngủi của tôi, ngoại trừ vết thương tới giờ còn chưa lành lặn ra, đã không còn lưu giữ bất cứ thứ gì nữa. Ngay cả thứ “quà tặng” khó khăn mới có được đó cũng dán nhãn của hai chữ “phản bội”.

Tôi ấn mặt mình từng chút một từng chút một vào những chai bia lạnh như đá đó...

Vì sao đã bốn năm trôi qua mà vẫn còn đau đớn như vậy? Chẳng lẽ cả đời đều không thể hết được sao?

Vì sao sau tất cả mọi đau khổ thì dường như mọi chuyện đang diễn rõ ràng ở trước mắt như mới xảy ra ngày hôm nay?

Vì sao cảm giác hạnh phúc vẫn không thể lành lặn như cũ?

Vì sao? Vì sao? Vì sao?

.....

Không biết mình nằm trên mặt đất bao lâu cho đến khi có một đôi tay ấm áp quen thuộc đỡ lấy bả vai của tôi, cố gắng nâng cơ thể tôi đứng thẳng dậy.

Hai mắt tôi ướt đầm nước mắt nhìn mông lung và nhận ra khuôn mặt bình thường lại rất ấm áp kia..

“Thật đã quá say rồi!” Tôi nghe thấy tiếng anh

Một chiếc khăn mùi xoa mang hơi thở độc đáo lau đi những giọt nước mắt, những vết dơ trên mặt và những vết thương của tôi.

“Hải Kỳ....” Cuối cùng cơ thể tôi đã tìm được chút hơi ấm, tôi giống như một cô bé trong nhà trẻ bị các cậu bé ăn hiếp. Tôi ngã vào vòng tay ôm ấp an toàn và bật lên tiếng khóc của một cô bé đang chịu thiệt thòi. “Hải Kỳ, em đến kì kinh nguyệt rồi.... em đau quá.... Thật sự đau chết đi mất....”

“Khi nào đến kì nguyệt sự thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ ở bên cạnh em.” Câu nói đơn giản như thế lại đầy hương vị rất ấm áp, câu nói ấy tựa như có ai đưa cho tôi một ly trà nóng lúc giá lạnh và tôi vẫn nhớ rõ ràng trong cơn lạnh giá của mình thì câu nói ấy là dòng nước ấm duy nhất.

“Còn uống bia nữa sao?” Anh khó chịu nhẹ giọng chỉ trích, giọng điệu của anh tựa như trước mặt anh là một người bạn nhỏ.

Anh tiếp tục giúp tôi lau lòng bàn tay dính đầy vết bẩn, tôi cũng nhanh lấy bàn tay khác khác đưa lên lau những giọt nước mắt còn đọng trên đó, mà không để ý thấy mình bây giờ trông như một con mèo nhỏ!

“Đừng khóc” Anh đã không còn chiếc khăn mùi xoa sạch sẽ nào nữa, chỉ có thể dùng ngón tay cái cẩn thận lau nước mắt của tôi.

Anh đỡ tôi ngồi xuống chiếc ghế đá bên đường, nói. “Ngồi đây chờ anh một lát nhé....”

Tôi mơ hồ gật đầu....Anh nhanh xoay người bước ra ngoài con đường lớn.

Tôi đau đớn, loạng choạng không giữ được thăng bằng bẻ cong người lại ngã xuống chiếc ghế dài. Tay của tôi vẫn cầm lấy túi bia ướp lạnh kia không thả ra. Trong mông lung tôi thấy Hải Kỳ chạy v một tiệm tạp hoá sau đó anh lập tức bưng một cái gì đó đi ra. Thấy tôi nằm nghiêng ngả trên ghế, nét mặt anh biểu hiện lo lắng rõ ràng, chờ đến khi đèn xanh bật sáng anh liền nhanh chóng đi qua đường.

Mí mắt của tôi vừa mới nhắm thật mạnh lại một cái, thì đã bị một đôi tay ấm áp giúp mở ra. Đầu của tôi dựa vào ngực anh, kề bên miệng mình là một chén nước.

“Còn nóng, uống từ từ thôi!” Anh cúi đầu, kéo cả người tôi vào lòng, nhẹ giọng dặn dò.

Tôi ngoan ngoãn uống từng miếng nhỏ.... Đó là canh Quan Đông, độ ấm của canh vừa xuống miệng trong người liền có một luồng nhiệt toát ra làm cơn đau bụng của tôi từ từ giảm dần.

Ở trong lòng Hải Kỳ, tôi chậm rãi uống từng ngụm canh, thấy tôi không còn làm ầm ĩ nữa, anh thở một hơi dài nhẹ nhõm. Anh lấy điện thoại ra, bấm số gọi. “Đồng Hoa phải không? Tôi là Hải Kỳ đây, tôi tìm được cô ấy rồi, hai người đừng lo lắng và cũng về trước đi. Cảm ơn hai người đã báo cho tôi biết.”

Tắt điện thoại xong, anh vẫn ôm lấy tôi, lẳng lặng nhìn tôi uống hết chén canh Quan Đông. Sau đó lấy một chai nước suối rồi nhìn thoáng qua gói đồ to của tôi hỏi. “Uống thuốc giảm đau chưa?” Anh đưa cho tôi chai nước và bỏ vào tay tôi mấy viên thuốc, nói. “Anh đã tìm mua được một số thuốc tốt ở người bạn làm bác sĩ, uống vào đi.”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

Anh đem số thuốc còn lại bỏ vào túi sách của tôi, nói. “Một ngày uống ba lần, uống trong vào ba ngày. Loại thuốc này không có tác dụng phụ, cũng không có bị lờn thuốc. Nếu như không đến nỗi quá đau thì đừng dùng thuốc giảm đau, bởi vì thuốc giảm đau thường có rất nhiều tác dụng phụ.”

Tôi lại ngoan ngoãn gật đầu

Anh thở dài một hơi, sờ sờ mái tóc tôi hỏi. “Vừa rồi em làm sao thế? Tại sao khóc đến như vậy?”

Ở trong vòng tay ấm áp của anh, tôi chỉ lắc đầu không còn rơi nước mắt nữa.

“Về nhà ngủ một giấc, rồi quên hết mọi chuyện đi. Ngày mai lại làm một Y Y vui vẻ, trẻ trung.” Nhìn tôi buồn bã, Hải kỳ đã nhận ra, chỉ là tôi không nói thì anh cũng không miễn cưỡng ép hỏi.

“Hải Kỳ, anh công em nhé, được không?” Bỗng nhiên, tôi đường đột hỏi.

Hải Kỳ không do dự, anh hạ người xuống nói. “Ngồi lên đi...”

Tôi áp người lên lưng anh, ôm chặt lấy cổ anh, mặt của tôi kề bên má của anh.....Thật ấm áp và thật an tâm!

Y Đằng Diệu thật sự đã phán đoán sai lầm rồi! Hải Kỳ, anh ấy cho tôi cảm giác như một người cha...

Cha của tôi!.... Ở trong ký ức mơ hồ lúc còn nhỏ, vòng tay ôm ấp của cha thật ấm áp, thật vững vàng.

Cho nên từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Hải Kỳ, anh cũng cho tôi tia ấm áp và tình cảm yên ổn như vậy...không phải vì ảnh hưởng của Bắc Bắc.

Tôi cũng từng thích kêu cha công tôi trên lưng như vậy!

40. Quyển 6 - Chương 07-08

Chương thứ bảy — Cầu hôn

Bờ vai của anh cũng dày rộng giống như của cha tôi, có thể giúp tôi che gió chắn mưa. Tôi ôm lấy cổ anh, nhìn thấy bước chân vững chãi của anh đang đi về hướng nhà của mình.

“Em có thể không về nhà được không?” Tôi ôm sát cổ anh, mở miệng thương lượng với “cha” đồng thời cũng trút ra tâm sự của mình.

“Tại sao như vậy chứ?” Anh nhẹ giọng hỏi tôi.

“Em không muốn nhìn thấy anh trai...Em ghét anh ấy....Em đau bụng lắm....” Nước mắt tôi lại rơi trên áo của Hải Kỳ.

“Em cãi nhau với cậu ấy à? Thật là trẻ con quá đi...” Anh cười lắc đầu, anh nghĩ tôi nói chuyện bừa bãi, không nghĩ tới mấy câu nói đó đều có liên quan đến câu chuyện của đời tôi.

“Hôm nay là ngày bốn năm trước em bị sảy thai.....” Cha ơi! Vì sao cha mất sớm như vậy? Nếu cha còn sống, tôi không phải bị Trầm gia nhận nuôi, nếu cha còn sống, tôi không phải yêu chính anh nuôi của mình!

Hải Kỳ lấy cánh tay đỡ lấy thân thể tôi. “Nói tiếp đi.” Anh nhỏ giọng cổ vũ tôi. “Đừng cất giấu tâm sự phiền não ở trong lòng.”

“Em hận anh ta đến chết!” Tôi dùng hết sức đập một cái thật mạnh vào bả vai của Hải Kỳ nhưng anh không kêu lên đau đớn nào cả.

“Anh ta có cố gắng vun đắp cho cuộc hôn nhân của bọn em sao? Nói cái gì là một lần nữa bắt đầu, đồ lường gạt! Thật quá lường gạt! Chỉ có em một mình bị đau khổ dày vò, thiêu đốt! Lúc anh ta cùng với người tình ở trên giường, anh ta có nghĩ đến em sao? Nói cái gì nào là một lần cuối cùng, nào là đ thành thỏa thuận! Nếu anh ta thật sự, thật sự muốn cuộc hôn nhân này, thì làm sao có thể cùng người tình làm một lần cuối cùng? Buồn cười! Thật sự quá buồn cười! Có người bên ngoài là có người bên ngoài, có cần phải nói lí do đường hoàng như vậy không?”

Tôi đang trở lại ký ức của bốn năm trước và tình cảnh xảy ra trong lúc đó vẫn không sao bôi xóa được.

“Em mong muốn có đứa con của anh ta thì anh ta ép em đi phá bỏ đứa con.....” Tôi cười, tiếng cười thể lương làm cho trái tim của Hải Kỳ đập nhanh, tôi lấy cơ thể và cả tay mình đánh xuống lưng anh càng nhanh thêm.

“Em muốn đứa con thì anh ta ép em bỏ đứa con kia! Đúng vậy, em là con người mặt dày! Đúng vậy, là em theo cảm dỗ anh ta! Đúng vậy, là em đeo bám anh ta trối chết! Nhưng làm sao anh ta có thể đối với em như vậy? Em yêu anh ta tha thiết, vậy mà anh ta dám lấy tình yêu này ra để khống chế em! Anh ta không sợ em hận anh ta sao?”

“Từ nhỏ bản tính anh ta rất thiện lương, đối với những con vật bé xíu anh ta cũng thương yêu. Anh ta dạy em, ngay cả cành cây ngọn cỏ cũng có cảm tình. Nhưng khi anh ta hẹn bác sĩ phụ sản, hẹn bác sĩ gây tê, anh ta nói... Y Y, sẽ không đau. Làm sao có thể không đau? Còn chưa lên bàn phá thai, em đã đau sắp chết rồi! Tại sao anh ta đối với em như vậy? Ở trong lòng anh ta, em ngay cả một con súc sinh cũng không bằng sao?” Tôi thừa nhận, do tác dụng của bia cho nên ý nghĩ của tôi có phần cực đoan nhưng tôi quá hận mà thốt lên như vậy!

“Tại sao em phải mãi mãi nghe lời anh ta chứ? Bởi vì em yêu anh ta cho nên ngay cả tôn nghiêm cũng không còn xứng đáng có được sao?”

“Nếu anh ta thật sự muốn giữ em, tại sao anh ta có thể không cần đứa con? Cho dù đứa con đó không phải do anh ta muốn, cho dù nó đến từ sự phản bội nhưng nó vẫn là cốt nhục của anh ta mà! Tại sao anh ta máu lạnh như thế? Ngay cả cố gắng một chút cũng không chịu, nhất quyết đem đi phá bỏ?”

Hải Kỳ dừng bước, tâm sự bi thương của tôi đã muốn ngấmrải tim anh. Anh thật tâm đưa tay lên vỗ nhẹ từng cái từng cái một trên lưng tôi, nhẹ nhàng an ủi.

“Y Y đừng làm ầm lên! Anh ta dám bảo em là đừng làm ầm ĩ! Em bảo vệ giọt máu của mình cũng là ầm ĩ ư? Em hận anh ta cho đến chết, anh ta là người máu lạnh sao? Em vì muốn có đứa con của anh ta đã chịu bao nhiêu thiệt thòi, nhục nhã, anh ta không hiểu tí nào sao?” Tôi lớn tiếng chất vấn giống như Bắc Bắc đang đứng trước mặt mình.

Đây là ký ức oán thù cũ đã đè nén trong lòng tôi suốt bốn năm qua.

Nói không hận Bắc Bắc, nói tha thứ cho anh đều là xuất phát từ thật tâm.

Nói không hận Bắc Bắc, nói không thể tha thứ cho anh cũng đều tồn tại chân thật trong lòng.

Vì thế, tình cảm và lý trí luôn luôn dần xé mâu thuẫn lẫn nhau trong đầu tôi.

“Một lần nữa bắt đầu? Làm vợ chồng chân chính? Mọi việc về sau đều thuận theo ý của em, em muốn bắt cứ cái gì đều có thể cho em...” Bệnh thần kinh! Tôi gần từng tiếng lời nói của Bắc Bắc năm đó. “Em không cần! Em không cần! Van xin anh ta, buông tha cho em là tốt rồi! Em không cần tình yêu! Em đau đớn đủ quá rồi! Trời già đã hung hăng tát em vài cái làm em tỉnh táo ra rồi!”

Có một nhà văn lớn người Pháp đã nói ‘miệng vết thương trên thân thể có thể chữa lành nhưng tinh thần trên miệng vết thương bị che dấu lại mãi mãi sẽ không khép miệng được, mãi mãi còn vết máu tươi ở trong lòng’.

“Nhưng em thật sự đã tỉnh táo rồi sao? Hay vẫn còn trong cơn mơ mãi mãi không có cơ hội tỉnh lại? Tại sao em không thể như những người phụ nữ khác, hận càng thêm hận. Vì sao chỉ vừa thấy anh ta khổ sở, nổi

hận thù của em ngay lập tức rũ xuống đầu hàng? Trước khi chia tay, em cùng anh ta đã làm tình, em đã thậm chí kích động đến rơi nước mắt....Nhưng Hải Kỳ này, em nói cho anh nghe! Anh ta không đạt tới cao trào, không có cao trào mà! Bởi vì anh ta không yêu em! Anh ta không thể yêu em! Bọn em từ lúc trước cho đến bây giờ chưa bao giờ sánh ngang hàng!” Tôi hung hăng ôm lấy Hải Kỳ, không cần biết có dùng quá sức làm anh không hít thở nổi hay không. “Tại sao em trở nên dễ tiện như vậy? Vì cái gì em phải dễ tiện như thế? Dễ tiện đến bản thân cũng phải khinh bỉ chính mình!” Cảm xúc của tôi đã quá kích động rồi!

“Ngoài trừ anh ta ra, cho tới bây giờ em cũng chưa để cho khác người chạm qua mình, nhưng anh ta lại còn dám nói em thích trò đùa ái tình!” Tôi quá khổ sở, khổ sở đến nỗi hít thở cũng đau đớn. “Anh ta không có tư cách nói em như vậy! Anh ta có tư cách gì chứ? Trên thế giới này, người duy nhất không có tư cách chỉ trích em chính là anh ta!”

Trái tim đến khi nào thì được tự do?

Tôi ghé sát vào phía sau lưng Hải Kỳ, khóc lớn.

“Ngoan, đừng khóc Làm sao Y Y là người thích trò đùa ái tình chứ?” Hải Kỳ cười nhẹ trấn an tôi. “Anh là bạn trai của em, anh là người có đủ tư cách để bình luận em, đúng không? Y Y là cô gái tốt, mỗi ngày đúng 10 giờ đều trở về nhà, đối với bạn trai vừa dịu dàng vừa sẵn sàng chu đáo. Hơn nữa cũng rất bảo thủ, trong tương lai nhất định sẽ là một người vợ tốt!”

Tôi ngẩng đầu lên, đôi mắt còn trong cơn say lơ đãng nhìn mờ mờ lung, giọng nghèn nghẹn nước mắt hỏi. “Một người vợ tốt? Anh nghĩ như vậy sao? Anh thật sự tin tưởng em sao? Em không phải là một cô gái hư hỏng, đúng không?” Tôi khẩn trương, thúc ép người khác khẳng định.

“Anh tin tưởng Y Y là một cô gái tốt, tương lai chắc chắn sẽ là một người vợ tốt, anh chưa từng nghi ngờ chuyện này.” Hải Kỳ dịu dàng trấn an nỗi thương tâm của tôi.

“Hải Kỳ, anh thật là tốt!” Tôi dựa vào cổ anh, cảm thấy thật ấm áp, bỗng nhiên trong lòng trở lên một cổ xúc động. “Hải Kỳ, anh cầu hôn với em đi, được không?”

Từ nay về sau, tôi sẽ chuyên tâm làm một người vợ tốt của anh, trở thành người vợ hoàn mỹ nhất!

“Cầu hôn?” Hải Kỳ hoảng hốt lặp lại.

“Đúng vậy, anh cầu hôn em đi Hải Kỳ, em nhất định sẽ gật đầu đồng ý!” Dựa vào cơn say chưa tỉnh, tôi liều mạng giựt dây cho anh.

“Em say rồi!....” Hải Kỳ cười nhạt.

Thấy Hải Kỳ bình tĩnh như thế, trong nháy mắt nước mắt của tôi trào ra. Đàn ông quả nhiên ai cũng ‘khẩu thị tâm phi’, ngay cả người tôi coi là “Cha” này cũng không ngoại lệ!

Tôi nhào trên lưng của anh, cất tiếng khóc như người chịu thiệt thòi, tiếng khóc kinh thiên động địa, dường như tôi là người nhận hết tất cả mọi thiệt thòi trên cõi đời này!

“Đồ lường gạt, lường gạt! Anh cũng như anh ta, đều là những kẻ lường gạt!”

Hải Kỳ thở dài một hơi. Túi đồ chứa bia trong tay tôi đã bị anh lấy xuống. Bây giờ đây, ngay cả bia của tôi mua cũng muốn giành lấy? Tôi khóc càng lớn tiếng hơn nữa, càng thương tâm hơn nữa!

Người xấu! Người xấu! Người xấu!

“Phốc.....” một tiếng, lon bia được mở ra, không khí thoáng chốc đã phảng phất mùi hương của bia. Còn muốn uống bia của tôi? Đúng là người xấu rồi!...

Tôi bụm miệng lại, càng khóc thêm nhiều hơn. Cuối cùng, tôi bị Hải Kỳ t xuống ngồi bên cạnh bồn hoa. Tôi dùng hết sức để khóc, chuẩn bị khóc cho hết một mối rồi sẽ cướp lấy bia mình mua đem về.

“Haizzz..... Tại sao lại có tính trẻ con như vậy?....”

Tôi nghe thấy Hải Kỳ dùng một cụm từ chuyên dụng của người nào đó, anh cũng giống như người nào đó ghét bỏ tính con nít của tôi.

“Không cần anh xen vào, không cần anh quan tâm!” Tôi bốc đồng giậm chân, trong tầm mắt mơ hồ tôi thấy ánh mắt Hải Kỳ dịu dàng chăm chú nhìn tôi, rất giống như ánh mắt yêu thương của Bắc Bắc!...

Đây là giấc mơ hay chỉ là hư ảo? Cuộc đời luôn luôn tồn tại loại hư ảo như thế.

Trước mắt tôi có một người đang quỳ gối xuống, tay trái cầm một chiếc “Nhẫn”, tay phải cầm một đoá hoa mới ngắt từ trong bồn hoa ra.

“Cô Đồng Tử Y, xin cô lấy tôi đi.” Hải Kỳ cầu hôn! Anh đang cầu hôn!

Dưới ánh trăng anh nở nụ cười, ánh mắt của anh chứa sự cưng chiều giống như đối với một đứa cháu ngoan đang giúp ông nội uống rượu.

“Anh là ai? Nói cho tôi biết tên của anh đi!” Tôi vội vàng cầm lấy bàn tay anh, muốn nhìn thật rõ người trước mắt mình rốt cuộc là ai?

Trước mắt tôi hiện ra hai khuôn mặt, không ngừng nhòe ra rồi nhập lại. Đã từng có một người rơi nước mắt trên mu bàn tay tôi, người đó liều mạng cầm lấy chiếc nhẫn cố đeo vào ngón tay áp út của tôi....((&_&))

“Thật sự say không nhìn rõ nữa rồi à?...” Hải Kỳ lắc lắc đầu bật cười, nhưng anh vẫn n nhè n đùa nửa thật giới thiệu mình. “Tôi là Thôi Hải Kỳ, năm nay 31 tuổi, ban ngày làm bác sĩ tâm lý, ban đêm làm thêm đầu bếp sushi. Tôi có một đứa con bảy tuổi, nếu sau này lấy tôi, em sẽ trở thành là mẹ kế của nó...”

Tôi cầm lấy tay anh, không cho anh nói gì thêm nữa. Tôi đã nhận thấy rõ ràng rồi, anh là Thôi Hải Kỳ, không phải là người đàn ông năm nay mới 28 tuổi, quyết lập chí trở thành một bác sĩ tốt.

Anh là Thôi Hải Kỳ có bờ vai ấm áp, anh không phải là người đàn ông gây tổn thương cho tôi nặng nề nhất, anh không phải là người đàn ông làm cho tôi ngay cả hận cũng luyện tiếc cứ mãi mang theo trên lưng. Anh là Thôi Hải Kỳ, là người đàn ông có thể đi cùng tôi đến hết cuộc đời còn lại, mà không phải là người đàn ông tôi muốn làm anh em, từ nay về sau chỉ có thương yêu không có khổ sở đau đớn.

Tôi nở nụ cười thật tình, an tâm, vui sướng và hạnh phúc.

“Thôi Hải Kỳ, em đồng ý!” Tôi dùng sức gập đầu. “Em sẽ trở thành một người vợ tốt và một người mẹ tốt!”

Nụ cười của Hải Kỳ chợt tắt, một cảm xúc lạnh như băng chạy qua người anh khi nhìn vào ngón tay của tôi. Đó chiếc nhẫn làm bằng cái vòng nhỏ màu trắng trong nắp lon bia.

Tôi tham lam nhìn vào chiếc “Nhẫn” của mình, hạnh phúc quá! Cảm giác thật quá hạnh phúc! Trong ký ức lại mơ hồ hiện ra có một chiếc nhẫn khác nằm lạnh lẽo, đơn độc trên tấm drap giường màu trắng....Trái tim bỗng dưng bị một trận co rút đau thắt.

Tôi ngược mắt lên, nhìn Hải Kỳ cười ngọt ngào, dùng tiếng nói nũng nịu. “Em còn muốn anh tiếp tục công.”

“Được, thưa nữ vương bề hạ.” Anh cười giễu cợt tôi, một lần nữa hạ vai xuống để công tôi trên lưng.

Áp người trên lưng của anh, tôi đúng là đã thành một cô gái ằm ỉ. “Đám cưới của em không cần long trọng nhưng nhất định phải ấm áp nhé....”

“Em muốn mời Đại Đồng làm phù dâu, em mặc kệ ai nói cái gì mà phụ nữ có thai không thể làm phù dâu, mấy thứ tào lao này chỉ có quỷ mới nói thôi...”

“Kết hôn xong, em muốn quay trở lại Pháp để hưởng tuần trăng mật... Không! Không! Anh lớn lên ở đó rồi, chúng ta nên đến đảo Maldives”

“Em không thích sinh nhiều con, nhiều con nít thật phiền toái, chúng ta sinh một đứa thôi là đủ rồi....Nhưng nếu anh muốn có nhiều con, em cũng có thể sinh cho anh hai đứa hay nhiều lắm là ba đứa thôi. Đánh chết em cũng không sinh thêm đứa nào nữa nha...”

Tôi kể ra trùng trùng điệp điệp không ngớt yêu cầu trong giấc mơ của mình, cứ mỗi một câu nghe xong, Hải Kỳ đều mỉm cười.

“Chuyện cổ tích ngày xưa đều là giả thôi. Anh nói chuyện với Tiểu Già nha, em sẽ không ngược đãi nó, em sẽ không phải là người mẹ kế ác độc. Em nhất định sẽ đối với nó thật tốt, so với chính con ruột của mình sẽ càng tốt hơn ngàn vạn lần....” Tôi thốt ra lời tuyên thệ.

“Anh tin tưởng em.” Tiếng nói ấm áp khẳng định.

.....

Ngọn đèn đường trải dài chiếu lên bóng dáng của hai chúng tôi.

Điện thoại của Hải Kỳ vang lên, nằm trên lưng anh tôi ghé nhìn xem, nhìn thấy trên điện thoại hiện lên ba chữ “Trầm Dịch Bắc”.

“Đưa cho em!” Tôi vươn tay, đoạt lấy điện thoại trên tay Hải Kỳ, đang lúc anh chuẩn bị bấm nút trả lời.

“Bập.” Tôi tháo luôn cục pin từ máy điện thoại của anh.

“Hải Kỳ à! Đêm nay em không muốn về nhà, không muốn gặp anh trai, không muốn liên lạc cùng anh ấy, cũng không muốn anh ấy biết em ở nơi nào! Anh đừng hỏi em nguyên nhân là gì!” Nguyên nhân ra sao, vừa rồi tôi đã nói cho anh nghe cả rồi.

Hải Kỳ im lặng một chút, anh luôn là người làm việc theo nguyên tắc, yêu cầu của tôi đang làm khó cho anh.

“Hải Kỳ....” Tôi túm lấy áo anh. “Xin anh....”

Tâm trạng anh căng thẳng, áy náy trong mắt anh không hề giữ lại mà đã trôi đi. “Được...”

Sau đó Hải Kỳ công tôi trên lưng một lúc lâu thật lâu, lâu đến nỗi anh không còn bước đi được nữa. Tiếp theo sau tôi bỗng “ạ” một tiếng, nôn hết mọi thứ đã cố gắng nhịn thật lâu.....

Quần áo của anh và của tôi đều thật ghê tởm đến vô cùng thê thảm...

Vì thế chúng tôi đã đi vào thuê một căn phòng ở một khách sạn gần đó....

Chương thứ tám — Gia phá>

Ánh nắng mặt trời chiếu vào trong phòng, tôi nhắm mắt lại, đầu tôi đau nhức như ai lấy dao bổ vào. Bụng đau vì có nguyệt sự đã không còn cảm giác nhiều nữa, xem ra thuốc mà Hải Kỳ mang đến có hiệu quả cao.

“Tĩnh rồi à?” Có một người dựa vào chiếc giường đối diện thả tờ báo xuống đi bên phía giường của tôi.

Anh lấy một ly nước ấm mang đến đầu giường, nói. “Anh đã nhờ nhân viên phục vụ mang cháo lại đây rồi, ăn cháo xong thì uống thêm thuốc vào.”

Loại thuốc đêm qua ngoại trừ có thể giảm bớt cơn đau bụng kinh còn có thể giảm nhức đầu.

“Xem ra em đã đem cho anh rất nhiều phiền toái rồi.” Tôi ngại ngần ngồi dậy, anh đã nhanh chóng cầm một cái gối bỏ sau lưng cho tôi dựa vào.

Hôm qua uống say tôi có làm ầm ĩ cả lên, tuy nhiên không phải là tôi không nhớ gì cả chỉ là ký ức còn mơ hồ quá mới mẻ. Có anh sẵn sóc lo lắng làm cho lòng của tôi thấy ấm áp.

“Không có việc gì đâu, uống say làm loạn lên đều là chuyện bình thường.” Anh nhẹ nhàng băng quơ, sợ khiến cho tôi thêm xấu hổ.

Tôi gơ tay xốc chăn lên chuẩn bị đi rửa mặt, thì kinh ngạc phát hiện ra ngón tay giữa của mình bị băng lại to như cái chân voi rất giống như bị thương nặng. Tôi chỉ còn nhớ trước khi đi đến khách sạn, Hải Kỳ và tôi mua quần áo mới, tôi vừa đi vừa làm ầm ĩ, sau đó tôi cũng thay được quần áo sạch vào.....Còn tiếp theo đã xảy ra chuyện gì?

“Em bị thương à?” Tại sao trong đầu không nhớ gì cả? Chảy máu cũng không thấy đau

Hải Kỳ không hiểu ý nên nói. “Trước khi em ngủ, anh sợ em đụng vào vết thương nên giúp em băng bó lại nhưng em cứ quậy ầm cả lên.... Cho nên anh chỉ đem băng gạc bó lại như vậy.”

Tôi phì cười, anh vừa nói xong tôi đã đứng dậy nhìn anh hét lên. “Ăn cướp! Không được lấy nhẫn của tôi!”

Sau đó còn còn giả bộ quăng đến cho anh một bàn tay. Tôi cất tiếng cười ha ha, tiếng cười của tôi cũng làm cho Hải Kỳ nở nụ cười thoải mái.

“Ăn bữa sáng đi rồi chúng ta đi về nhà. Cả đêm hôm qua em không về, khẳng định gia đình em sẽ lo lắng lắm đấy!”

Hải Kỳ nhận bát cháo từ nhân viên phục vụ, khi thanh toán tiền cũng thuận tiện mở lại máy điện thoại di động. Sau khi làm vệ sinh cá nhân xong, tôi vui vui vẻ vẻ ngồi xuống cùng anh ăn chén cháo.

Tôi tháo chiếc băng gạc ra nhưng vẫn đeo chiếc nhẫn bằng nắp bia. Anh nhìn thoáng qua chiếc nhẫn, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Anh muốn nói đêm qua chỉ vì đồ dành em nín khóc mà cầu hôn, thì không có ý nghĩa gì phải không?” Tôi cười đùa nhướn mắt, thay anh nói ra lời muốn nói.

Anh im lặng.

“Làm ơn đi, yên tâm nào! Em không có mê trai như vậy đâu! Sau khi hết cơn say, em sẽ tự động quên đi chuyện này.” Nghĩ lại hành động đêm qua của mình, tôi vừa khóc vừa làm ầm lên, quả thật xấu hổ quá. Cảnh tượng đó tuyệt đối rất giống với tiết mục “ép người nghe hát”!

Nhưng không biết vì sao tôi vẫn không tháo chiếc nhẫn này xuống. Có lẽ ở trong lòng tôi, nó như một giấc mơ yên ổn và

“Đêm qua em uống thật say.” Rốt cuộc Hải Kỳ cũng mỉm cười nhẹ nhàng nói tiếp. “Nhưng anh không có say, cho nên cầu hôn với em là sự thật.”

“Á!” Tôi mở miệng thật lớn, một cử chỉ phản ứng quá bất ngờ.

“Chờ em hoàn toàn tỉnh rượu, hiểu rõ rồi thì cho anh một câu trả lời thuyết phục nhé.” Anh nhún nhún vai, kiên trì chờ câu trả lời tỉnh táo của tôi.

“Vâng!” Tôi cúi đầu, cầm lấy cái thìa khuấy vào chén cháo trong tâm trạng rối loạn. Quả thật tôi sợ hãi mình không thể mang lại hạnh phúc cho anh.

Bầu không khí đang trầm mặc thì tiếng chuông điện thoại của Hải Kỳ vang lên, vừa mới nhấn nút trả lời thì đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng nói lo lắng của Nhược Hàm. “Anh trai à, anh đi đâu vậy?”

Điện thoại của Hải Kỳ phát ra tiếng động lớn, mà trong phòng khách sạn lại rất im lặng, cho nên hai người đối thoại với nhau tôi đều nghe rõ.

“Anh ở khách sạn XX, đang chuẩn bị đi về nhà.”

“Khách sạn XX? Anh ở cùng với Y Y?” Đầu dây bên kia truyền tới tiếng kêu kinh hãi, rồi tiếng Nhược Hàm gọi tên của Bắc Bắc.

Hải Kỳ im lặng không có phủ nhận.

Đầu dây bên kia vọng đến tiếng nói Nhược Hàm lần đầu tiên mất bình tĩnh. “Anh trai! Hai người làm sao có thể.....! Đêm qua Dịch Bắc tìm Y Y gấp đến độ sắp điên rồi, em chưa bao giờ thấy anh ấy như vậy! Anh trai à, anh mau về đi, nửa đêm hôm qua cha và mẹ nhỏ ở bên Pháp mới trở về. Còn Dịch Bắc đã lại nhà chúng ta lật cửa từng phòng từng phòng một tìm người. Cha đang tức giận anh lắm, anh nên cẩn thận một chút đi...”

Hải Kỳ cúp điện thoại và nhìn tôi đăm chiêu.

Bắc Bắc đến nhà của anh tìm người? Đây là phong cách làm việc của Bắc Bắc sao? Nếu nói là Y Đằng Diệu thì tôi còn có thể tin tưởng một chút.

“Em về nhà trước đi, anh cũng phải về nhà xem sao đã.” Hải Kỳ lập tức ra quyết định thật nhanh.

“Em và anh cùng đi về nhà anh thử xem.” Tôi không chút do dự muốn đi theo anh.

“Không! Em về nhà trước đi.” Anh kiên trì lặp lại.

“Không cần!” Tính quật cường của tôi trỗi dậy.

“Em về nhà trước đi.” Không biết tại sao anh không muốn tôi đi đến nhà anh lúc này. Không phải cha mẹ anh bên Pháp bay về để gặp mặt bạn gái của con trai mình sao?

“Anh trai em có thể còn ở nhà anh, em muốn đi qua đó trước!” Áo nào đứng dậy, tôi cũng cảm giác được thái độ của Hải Kỳ có chút khác thường.

“.....”

.....

Tôi và Hải Kỳ vừa bước vào đến cửa biệt thự nhà thì tiếng rống giận vang từ phòng khách truyền tới. “Thôi Hải Kỳ, con bước vào đây cho cha!”

Nhược Hàm đã chạy từ bên trong thật nhanh ra ngoài giữ chặt lấy chúng tôi, hỏi. “Dịch Bắc tìm hai người đó, có gặp nhau chưa?”

Thấy chúng tôi lắc đầu, cô ấy liếc mắt một cái liền kinh hãi nói. “Anh trai ơi! Thảm rồi! Cha đi lấy gia pháp ra rồi! Em không nên gọi anh trở về lúc này, anh đi trước đi, khi nào cha hết giận thì quay trở về cũng không muộn.”

Gia pháp? Tôi có nghĩ cũng nghĩ không ra được, cuối cùng là chuyện gì xảy ra đây?

Hải Kỳ làm sai cái gì? Cho dù có làm sai chuyện gì đi chăng nữa, thì đối với một người đàn ông hơn 30 tuổi mà phải lấy gia pháp ra trừng trị sao?

Hải Kỳ cười khổ, vỗ vỗ tay của Nhược Hàm an ủi cô ấy, có thể thấy rằng ở trong lòng anh đã sớm đoán được chuyện này. Anh buông tay tôi ra rồi đi thẳng vào trong.

“Con quỳ xuống cho cha!” Đứng trước mặt chúng tôi là một người đàn ông trung niên khoảng 60 tuổi vẻ mặt uy nghi, khí thế khiếp người. Hoàn toàn ra dáng một người chủ nhà quyền uy.

“Con trai đã hơn 30 tuổi rồi, anh còn bắt con quỳ cái gì chứ?” Một người phụ nữ trung niên vẻ mặt hiền lành, mở miệng làm dịu bầu không khí. Tuy nhiên cũng không thể làm cho cha của Hải Kỳ bớt tức giận.

“Mẹ nhỏ, không sao đâu ạ!” Hải Kỳ nghe theo lời cha, tiến lên phía trước quỳ xuống mặt đất.

Cha của anh không cần hỏi han phân trần gì, ngay lập tức giơ chiếc roi mây lên quát thẳng trên.

“A!” Tôi bất giác kinh sợ phát ra tiếng, chưa từng thấy qua loại gia pháp nào làm cho người ta choáng váng sợ hãi như vậy.

Tiếng hét kinh hãi của tôi đã làm cha của anh khựng lại vì biết đang có người ngoài ở trong nhà. Lúc này trên lưng áo sơ-mi màu lam nhạt của Hải Kỳ đã thấm một ít máu nhạt.

Nhược Hàm cũng tiến nhanh lên phía trên quỳ xuống, mở miệng bảo vệ anh trai. “Cha, anh trai không có làm gì sai, cha đừng làm như vậy mà!” Cô ấy gấp đến mức sắp bật khóc.

“Không có làm chuyện gì sai sao? Chẳng lẽ cho đến khi xảy ra chuyện giống như con thì mới gọi là sai à?” Ông Thôi lên tiếng ngăn cản lời xin xỏ.

Chiếc roi mây lại liên tiếp đánh lên người của Hải Kỳ, mỗi một lần hạ roi xuống đều rất mạnh tay. Nhìn Hải Kỳ thẳng lưng chịu đựng, không dám rên la một tiếng, tôi lo lắng lại đau lòng nhưng cũng không biết phải làm sao.

“Cha bình thường dạy dỗ con như thế nào? Từ sau chuyện của em gái con, con đã cam đoan với cha những gì?” Cơn giận của cha anh không hề giảm mà chiếc roi mây đánh xuống cũng chẳng nương tay. “Giữ mình trong sạch! Trước khi kết hôn, sẽ không đưa phụ nữ lên giường, tuyệt đối không làm con gái người ta to bụng!”

Đưa phụ nữ lên giường? Không làm cho con gái người ta to bụng? Cái này không phải nói tôi là.....

“Con không có!” Hải Kỳ rút cuộc mở miệng nói chuyện.

“Còn dám nói không có! Đã thuê chung phòng ngủ qua đêm, còn dám dối gạt cha?” Khẩu khí của ông vẫn tức giận nhưng chiếc roi mây cũng từ từ dừng lại, đồng nghĩa với việc ông tình nguyện nghe con trai

Thuê phòng ngủ qua đêm? Anh bị đánh oan rồi a! Thật oan ức rồi mà! Đêm qua, ngay cả ngón tay út của tôi, Hải Kỳ cũng chưa có chạm qua!

Tôi cuối cùng cũng đã hiểu rõ ràng tình huống này, liền đi nhanh đến che trước mặt Hải Kỳ, giải thích. “Bác trai, bác đã hiểu lầm rồi...”

“Hiểu lầm cái gì? Đừng nói cho bác biết là cái tên con trai xấu xa này, mang cháu đi thuê phòng chỉ đơn giản để nói chuyện phiếm thôi nha!” Ông Thôi hừ lạnh.

“Là do cháu....uống rượu hơi say cho nên.....nôn mửa trên người anh ấy, chúng cháu đều cần.... thay quần áo thôi ạ, không có.....” Lời giải thích thật là khó khăn, ngay cả tôi nghe cũng cảm thấy thật buồn cười.

“Uống say? Nó dám chúc rượu làm cháu say?” Không ngờ cha anh vừa nghe đến đó càng thêm tức giận. “Nói cách khác là vì sao cháu không thể về nhà thay quần áo?”

Tôi há hốc miệng thở một hơi dài, không biết trả lời như thế nào? Nói rằng, vì tôi không muốn về nhà? Vì tôi không muốn gặp anh trai mình? Vì hôm qua là “ngày kỉ niệm” của đứa con chưa kịp chào đời? Vì đêm qua tôi đau khổ đến sắp chết?

Một loạt các câu trả lời như thế mà tôi lại không mở miệng được. Và cũng không thể nào có thể nói ra thành lời.

“Cháu.....” Tôi vừa định mở miệng thì bị Hải Kỳ ngắt lời.

“Thưa cha, mang Y Y đi thuê phòng là con sai, cha muốn phạt muốn đánh con đều nhận hết!” Hải Kỳ nhận hết lỗi về mình, không muốn tôi đem sự khó nói phô bày trước mặt người khác

“Cuối cùng cũng đã nhận tội rồi!” Ông Thôi giận điên người, cười lạnh, bắt đầu giơ chiếc roi mây lên.

“Xin hãy khoan....” Tôi vội vàng mở miệng ngăn lại, phương pháp duy nhất nghĩ đến làm cho anh khỏi phải bị đánh liên tiếp này là....

“Thưa bác trai! Đêm qua Hải Kỳ cầu hôn với cháu và cháu cũng đã đồng ý rồi! Chúng cháu đã có hôn ước, cho dù có xảy ra quan hệ trai gái cũng là hợp lý hợp tình, có phải không?” Ý nghĩ của ông Thôi, tôi đã hiểu. Hẳn là vì con gái của mình đã trải qua những chuyện đau khổ như vậy, cho nên ông đối với con trai mới có yêu cầu nghiêm khắc như thế.

Lời nói của tôi vừa dứt, tất cả mọi người trong nhà đều thất thần. Bao gồm cả người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu trắng vừa mới đẩy cửa bước vào.

Người đó cứng đờ cả người ở trước cửa.

Hải Kỳ kéo tôi lại, ý bảo tôi không cần quá xúc động. Tôi mỉm cười lắc đầu, dùng ánh mắt nói cho anh biết, quyết định này cũng không phải xúc động.

“Có hôn ước đương nhiên là khác rồi! Hải Kỳ sẽ có trách nhiệm và giải thích chuyện đêm qua với Dịch Bắc, có việc vui này cha cảm thấy rất vui vẻ!” Ông Thôi thở dài một hơi nhẹ nhõm, thả chiếc roi mây trong tay ra.

“Mau đứng dậy đi.” Mẹ nhỏ và Nhược Hàm cùng nhau chạy đến đỡ lấy Hải Kỳ đứng dậy.

Hải Kỳ giật mình mới nhận ra mình bị thương, đau đến méo miệng.

“Tháng sau nhé, tháng sau cha sẽ tổ chức hôn lễ cho các con, hôm nay cha đi chọn ngày tốt trước đã! Con dâu à, tháng sau được không? Mặc dù thời gian vội vàng nhưng cha hứa sẽ tổ chức đám cưới thật long trọng.” Ông Thôi hưng phấn đứng dậy.

“Cha....” Ánh mắt Hải Kỳ có chút do dự, dĩ nhiên trong tình thế này anh không thấy kinh ngạc, anh chỉ cảm thấy hình như tôi không có lo lắng gì.

“Vâng, bác trai, làm đơn giản một chút là được rồi.” Tôi mỉm cười đồng ý.

Quên đi tất cả trong quá khứ... quên đi tất cả nỗi đau thương, hãy để cho tình yêu tan thành mây khói.....Mọi thứ đều quên hết điChấp nhận lấy người đàn ông này, là từ nay về sau tôi sẽ dành hết mọi yêu thương cho chồng của mình.

Kiên quyết của tôi rốt cuộc đã thuyết phục được Hải Kỳ, anh nhếch môi nhìn tôi nở một nụ cười.

.....

“Không cần phải gánh trách nhiệm!” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, không phù hợp với bầu không khí đang vui sướng nơi đây.

Tôi chấn động xoay người lại thì nhìn thấy đôi mắt thâm quầng của Bắc Bắc đã che kín tơ máu.

Đồng thời tôi cũng phát hiện Nhược Hàm đứng ở một bên không nói một lời chúc phúc nào, chỉ lo lắng nhìn chăm chú vào chúng tôi.

41. Quyển 6 - Chương 09 - 10

Chương thứ chín — Nụ hôn như gió xuân

“Không cần phải gánh trách nhiệm!” Bắc Bắc lặp lại lời mình nói một lần nữa, đôi mắt đã che kín tơ máu nhìn chăm chăm không nháy mắt vào tôi. Trong ánh mắt của anh chứa đầy tổn thương, đau đớn.

Trái tim của tôi trào lên một cơn đau không thể gọi tên.

“Dịch Bắc, ý của cháu là gì?” Ông Thôi ngạc nhiên hỏi.

“Bây giờ đã là thế kỷ 21, đàn ông và đàn bà có xảy ra chuyện tình một đêm cũng là bình thường, có gì phải gọi là gánh trách nhiệm?” Ngữ khí của anh vẫn rất dễ nghe, một loại dễ nghe cố ý.

Ông Thôi thở một hơi lạnh toát, khó tin nhìn chăm chăm Bắc Bắc, giống như không thể nào tin người vừa mới nói những lời kia xuất phát từ miệng của một người tuổi trẻ mà ông rất thương thức.

Mặc kệ ông Thôi đang biểu hiện sự ngạc nhiên tột độ ra sao, anh chậm rãi bước đến bên cạnh kéo tay tôi, vô cùng mệt mỏi nói. “Y Y, chúng ta về nhà đi.”

“Anh trai, đêm qua em...” Nhìn thấy anh vì tìm tôi mà cả một đêm không ngủ, lời nói nghẹn lại trong cổ họng, muốn nói mà thốt không ra lời.

“Đừng nói nữa.” Anh nhẹ giọng ngăn tôi lại. “Xảy ra chuyện gì cũng không quan trọng, chỉ cần em trở về là tốt rồi!”

Vì sao tôi lại cảm thấy chua xót như thế này?

“Dịch Bắc này, có chuyện gì mà mọi người không thể đem ra bàn bạc với nhau hả? Có phải cháu cảm thấy bất mãn chuyện Hải Kỳ đã từng kết hôn qua, nên không muốn gả em gái ra ngoài? Nếu là chuyện này, Thôi gia có thể giải thích mà.....” Ông Thôi nóng nảy

“Bác trai, không cần phải bàn bạc chuyện gì cả, Y Y không gả cho Hải Kỳ được.” Giọng của Bắc Bắc không kích động nhưng rất lạnh lẽo.

“Dịch Bắc, chúng ta có thể nói chuyện riêng với nhau một chút không?” Hải Kỳ nhú mày nói.

“Không có gì để nói chuyện cả.” Bắc Bắc xoay người kéo tôi chuẩn bị rời đi.

Bước chân của tôi đông cứng lại không thể bước đi theo anh.

“Dịch Bắc, tại sao không có chuyện gì để bàn bạc chứ? Có thể trong bụng em gái của cháu đã có con của Hải Kỳ nhà bác rồi!”

Nghe ông Thôi nói xong, tay Bắc Bắc đang kéo tôi bỗng nhiên lạnh ngắt cứng đờ, một lúc lâu sau anh mới khó khăn nói ra. “Nếu thật sự Y Y đã mang thai, cháu tình nguyện nuôi nấng đứa bé ấy khôn lớn...”

Ông Thôi nghe vậy vừa tức giận vừa vội vàng nói. “Tại sao cháu có thể cố chấp như vậy? Thôi gia và Trầm gia hoàn cảnh tốt xấu ra sao cũng là ngang hàng mà! Huống chi, Hải Kỳ nhà bác có thể chịu được như vậy sao? Từ nhỏ Hải Kỳ đã là một đứa bé có bờ vai che chở tốt, nó nhất định sẽ đối xử tử tế với em gái cháu! Nó thật vất vả mới thích người khác một lần nữa. Dịch Bắc, cháu không thể tác thành cho hai đứa nó sao?”

Lời nói cuối cùng của ông Thôi đã mang hàm xúc khẩn cầu thấy rõ.

“Cha! Xin cha đừng nói nữa!” Hải Kỳ luôn nhẫn nhịn tốt cũng bắt đầu nổi nóng. Anh nhìn thẳng vào mắt của Bắc Bắc hỏi. “Dịch Bắc, cậu rốt cuộc là bất mãn tôi chỗ nào? Tôi luôn tự nhận chúng ta dù không phải thân giao nhưng cũng là bạn bè! Tôi muốn cưới Y Y, cậu nhất định phải làm như vậy sao?”

Đôi mắt của Bắc Bắc lúc này rất lạnh lùng, ngữ khí rất lạnh lẽo, cũng chưa bị ảnh hưởng bởi lời nói tức giận của Hải Kỳ. “Hải Kỳ, tôi từng thật sự cảm kích anh ở mỗi giai đoạn khó khăn đã giúp đỡ tôi, trong lòng tôi cũng thật tình xem anh là một người bạn tốt. Nhưng Y Y không thể gả cho anh, bởi vì cô ấy không phải là em...”

“Anh trai, đừng nói nữa.” Tôi ngắt lời của Bắc Bắc, trong lúc tay anh đã thả lỏng ra, tôi nhẹ nhàng rời tay mình khỏi tay anh.

Tôi cúi đầu, hạ mắt xuống làm vẻ mặt phức tạp không thể để cho người khác nhìn thấu lòng mình. “Anh trai, Hải Kỳ, hai người đừng tranh cãi nữa....Em đã 24 tuổi rồi, có đủ bản lĩnh để gánh vác trách nhiệm cuộc đời mình.” Nói ra những lời này, không biết vì sao trái tim của tôi đau đớn đến tê dại. “Anh trai à, em quyết định sẽ cùng Hải Kỳ kết hôn.”

Những lời này nói xong, thế giới của tôi đã hoàn toàn đổi khác, bởi vì....

Đâu đã quên hết tất cả mọi thứ....

Đâu có thể chỉ làm anh em....

.....

Trái tim vẫn đau như ai chà sát. Đau đến không còn cảm giác gì, đau đến ngũ quan đều mất đi tri giác.

Quanh mình, Bắc Bắc đã lảo đảo rồi đi khi nào?

Quanh mình, ông Thôi đang nhiệt tình nói những gì mà vẻ mặt tôi chỉ có chờ đợi?

Quanh mình, mẹ nhỏ kéo tay tôi dặn dò cái gì mà tôi cũng không hề hay biết?

Quanh mình, Hải Kỳ hỏi cái gì tôi cũng chỉ chờ đợi gật đầu hay là hoàn toàn không còn biết gì cả?

.....

“Y Y.” Nhược Hàm giữ chặt tay tôi muốn nói lại thôi, ánh mắt cô ấy phức tạp, do dự. “Dịch Bắc đối với em, chị đều hiểu được.....Chẳng lẽ em thật sự không hiểu sao?”

Hiểu được? Hiểu được cái gì?..... Tôi mờ mịt như đang trong đám sương mù dày đặc.

Tôi là thật s không hiểu rõ hay là không dám hiểu?...

“Đêm qua anh ấy cả đêm không ngủ đi tìm em khắp nơi, chạy tới chạy lui nhà chị rất nhiều lần...Y Y à, em đối với anh ấy còn giống như năm xưa hay không? Nếu còn, xin em đừng làm tổn thương anh ấy nữa. Nếu không còn, xin em cũng đừng làm tổn hại đến anh trai của chị.” Đôi mắt của Nhược Hàm chứa nhiều cảm xúc phức tạp. “Chị biết, lời của chị thật mâu thuẫn nhưng mà....hai người họ đều là những người đàn ông tốt...”

Tôi bất động đứng im, tôi chưa từng nghĩ sẽ tổn thương đến Hải Kỳ nhưng Bắc Bắc...tôi làm tổn thương anh rồi sao?

Anh một đêm không ngủ, lo lắng đi tìm tôi khắp nơi mà tôi lại bốc đồng, hết lần này tới lần khác không nhận điện thoại của anh.

Tôi còn là người yêu anh đến không biết gì nữa, Đồng Tử Y sao? Trái tim quặn đau như ai dày xéo....

“Anh trai...” Tôi nhìn xung quanh bốn phía, muốn giải thích cùng anh, nhưng anh không còn ở đây nữa.

“Không biết anh ấy đã đi đâu rồi....Chắc đã đi về bệnh viện...” Nhược Hàm cắn môi nói cho tôi biết, vẻ mặt không dấu được sự lo lắng.

Trong lòng tôi hoảng hốt, vội vàng gọi điện thoại cho anh.

“Xin lỗi quý khách, số máy quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.....” Giọng nói máy móc của nữ điện thoại viên không ngừng lặp lại.

Tôi lo lắng gọi điện thoại đến văn phòng làm việc của anh, cũng không có bắt máy. Tôi cứ gọi đi gọi lại liên tiếp không ngừng. Cuối cùng thì cũng có một nữ y tá nhận điện thoại...

“Bác sĩ Trầm à? Buổi sáng anh ấy có một bệnh nhân phải phẫu thuật não nên anh ấy mới vào phòng giải phẫu rồi.” Cô y tá nói cho tôi biết tung tích của anh.

Lòng của tôi rối cuộc thả lỏng xuống.

Trái tim cũng trào lên niềm mất mát.

Không có bất kì kẻ nào, bất kì sự việc gì có thể ảnh hưởng đến anh, trong đó bao gồm cả tôi.

.....

Tôi về đến nhà thì sắc trời đã cũng đã tối...

Cha mẹ của Hải Kỳ là những người thật thân thiện, họ dường như ước gì ngày mai chính là hôn lễ. Vừa giúp Hải Kỳ săn sóc những vết thương, vừa phải trả lời những câu hỏi của cha mẹ anh làm tôi thật sự mệt mỏi muốn chết đi.

Vừa mở khoá đẩy cánh cửa, tôi kinh ngạc phát hiện trong nhà đã bốc lên một loại mùi không nên tồn tại. Không khí trong nhà nồng nặc mùi của rượu bia.

Lòng tôi hoảng hốt. “Tách” một tiếng, công tắc đèn mở lên. Ánh sáng của bóng đèn chiếu rọi căn phòng khách...

Bắc Bắc đang nghiêng ngả nằm trên thảm của phòng khách, tấm thảm màu trắng như tuyết bị nhuộm thành màu hồng do rượu đổ đổ lên đó đập vào mắt tôi.

Anh ngã vào chính giữa tấm thảm với khuôn mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, đôi môi mím lại và vài vổ chai rượu đổ nằm lảng lảng, u buồn, lẩn lóc bên cạnh anh.

“Bắc Bắc!” Một túi đựng đồ dùng sinh hoạt vừa mới mua trong siêu thị rơi xuống đất, lòng tôi kinh hãi đi nhanh về phía người có khuôn mặt tái nhợt đến trong suốt đang nằm trên tấm thảm kia.

Trong ấn tượng của tôi, Bắc Bắc không có uống rượu bao giờ...Anh luôn nói, rượu bia là thứ chất độc cao cấp, không có gì dễ ham thích. Nhưng nhìn khuôn mặt không hề còn chút máu này, dường như tổ cáo anh đã uống rất nhiều loại độc được ấy....

“Bắc Bắc...” Tôi kinh hãi gọi tên anh, lòng nóng như lửa đốt, can đảm bị tiết triều.

Bị tôi lay động mạnh, rốt cuộc anh cũng từ từ mở mắt ra rồi bỗng dưng đè cánh tay của tôi, ánh mắt tán loạn mông lung như mang theo một tầng sương khói hư ảo

“Y Y nói cho anh biết đi, em có yêu anh mà, phải không?...”

Tôi thở một hơi như tiếng thở dài, từ trong nội tâm sâu thẳm phát ra đau thương, khổ sở. Tôi cứng miệng không thể trả lời.

“Thì ra, chỉ có một mình tôi là vẫn sống trong những kỉ niệm xưa cũ...” Anh say, anh nói chuyện giống như nói với không khí, khoé mắt rớt ra một giọt nước mắt mà cũng không biết được.

“Tôi từng nghĩ rằng Đồng Tử Y yêu Trầm Dịch Bắc mãi mãi, vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Thì ra trên thế giới này không có cái gì là mãi mãi...Cũng không có tình yêu vĩnh viễn không thay đổi...”

Anh đau thương như vậy rõ ràng là không tỉnh táo. Tôi ngã ngồi bên cạnh, lẳng lặng nghe lời tự sự của anh.

“Tôi nghĩ làm người anh trai, chỉ là tạm thời....không nghĩ là vĩnh viễn...”

Vẻ mặt của anh yếu ớt giống như chiếc ly bằng thủy tinh tan vỡ, tôi đưa tay run run xoa nhẹ trên gương mặt đau thương của anh mà tan nát cõi lòng.

Tay của tôi không ngừng run rẩy, sờ soạng lên hàng lông mi, đôi môi, sống mũi của anh.....Mỗi một bộ phận đó đã khắc họa sâu ở trong lòng tôi.

Bỗng nhiên anh hất tay tôi ra, tôi mất thăng bằng ngã lên trên người anh. Tay chân tôi luống cuống định ngồi dậy thì đã bị anh ôm chặt vào ngực. “Đừng đi...đừng đi.....Bốn năm trước, đừng đi....Bây giờ, càng đừng nên đi....Cầu xin em, Y Y...” ((&_&))

Lời cầu xin hèn mọn, tuyệt vọng trong giọng điệu giã dụa, Bắc Bắc đã hoàn toàn bất lực như vậy là hình ảnh mà tôi chưa bao giờ gặp qu

Tôi luôn thấy anh bình tĩnh, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Đột nhiên anh cúi xuống hôn nồng nàn lên đôi môi mềm mại của tôi. Vòng tay anh ôm chặt tôi vào lòng như muốn đem toàn bộ cơ thể tôi và thân thể anh hoà vào làm một.

Anh nhẹ nhàng hôn lên đôi môi tôi giống như muốn hôn trái tim của tôi, tình yêu của tôi và những câu tự hỏi của tôi.

Nụ hôn của anh như làn gió xuân, như đóm lửa nhỏ từng tắc từng tắc một đốt cháy ý chí của tôi.

Chương thứ mười — Anh trai

Mùi hương nồng đậm của rượu từ đầu lưỡi anh đang tiến công khai mở hàm răng của tôi. Tôi bất động ngồi đó để mặc cho anh hôn, cả người mềm nhũn, tùy ý để anh xoay người lấy thân thể thon dài của mình nằm đè lên thân thể mềm mại của tôi.

Tôi không không thể suy nghĩ thêm được gì nữa. Cho đến khi trước ngực có một luồng khí mát lạnh thổi vào, tôi mới giật mình phát hiện nửa thân trên đã hoàn toàn trần trụi. Vật đàn ông cương cứng phía dưới hạ thân của anh nóng rực như thiêu đốt đang cọ sát nơi mẫn cảm của tôi, như muốn tách bỏ quần áo cả hai để tiến vào. Tất cả lý trí lúc này đều bị dục vọng dẫn đường, tiếp theo sẽ xảy ra những chuyện gì thì đã quá rõ ràng rồi...

“Em không muốn!” Tôi đè tay anh lại, kinh hãi hét ra

Trái tim tôi đập mạnh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực..... Trong nháy mắt, dục vọng của anh chìm xuống rồi tiêu tan nhanh chóng.

Anh ngước lên, ánh mắt lơ đãng vì say nhìn mông lung nhưng đôi mắt vẫn trong veo như cũ. Anh cười nhạt, giống như đã chờ nghe câu “Em không muốn!” rất lâu rồi lại giống như anh đã biết sẽ có câu “em không muốn” từ lúc muốn vào bên trong tôi.

Từ trước tới nay tôi chưa từng nhìn thấy vẻ mặt như lúc này của anh. Đó là nét mặt của đau thương tuyệt vọng, của trái tim tan nát, của tình yêu chết lịm.

Tôi với tay lấy chiếc áo khoác, che dấu nửa thân trên trần trụi của mình, muốn mở miệng nói cái gì đó mà nghẹn lời không biết nên nói gì.

Anh từ từ đứng dậy, lùi ra khỏi cơ thể tôi. Anh đứng cũng không vững, chưa bước đi được mấy bước đã té ngã trên mặt đất, té ngã trên túi đồ dùng tôi mới mua từ trong siêu thị về.

Gói băng vệ sinh từ trong túi ni-lông lăn ra bên ngoài...

Anh ngồi dưới đất nhìn chăm chăm vào gói băng vệ sinh kia, trên mặt anh biểu hiện kì quái, tựa như anh đã được một thứ gì đó làm cho tỉnh táo hẳn, anh khẽ cất tiếng cười thê lương, nói. “Em quả thật đã yêu Hải Kỳ rồi....”

Vì yêu Hải Kỳ, cho nên không đành lòng nhìn anh ấy bị đòn roi quất lên da thịt. Vì yêu Hải Kỳ, cho nên dù không xảy ra quan hệ xác thịt cũng tình nguyện thừa nhận có hôn ước với anh ấy. Đã không còn yêu anh nữa, cho nên không chấp nhận cho anh đụng chạm vào người mình, cho nên mới nói với anh là ‘em không muốn’!

Bắc Bắc nghĩ là như vậy.... Vì thế tiếng cười của anh bỗng nhiên vượt qua tất cả mọi cảm xúc, đó tiếng cười của tiêu tan, của buông xuôi và của giải thoát hoàn toàn

Tôi há hốc miệng, muốn nói nhưng lời nghẹn lại trong yết hầu, không làm cách nào để phát ra tiếng được.

Tôi nên nói gì đây?..

Nói với anh rằng, khi nói câu ‘em không muốn’ lúc này không phải vì nghĩ đến Hải Kỳ, mà bởi vì tôi có kinh nguyệt trong người nên không thể ân ái với anh?

Nếu mở miệng nói ra những lời này, chỉ sợ ngay cả chính tôi cũng phỉ nhổ bản thân mình.

.....

“Thật xin lỗi em.” Anh để lại một câu thật xin lỗi, rồi loạng choạng đi vào phòng mình.

Tiếng khoá cửa vang lên....

Tôi nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng anh, bỗng dưng muốn nhào tới đẩy mạnh cửa ra, liếc nhìn hỏi anh.

‘Có phải vừa rồi anh thật sự muốn em không?’

‘Có phải anh yêu em không?’

‘Có phải hay không?.....Có phải hay không?.....Có phải hay không?.....’

Tôi ngồi bật dậy, lo âu chạy đến cửa phòng của anh, giơ tay lên định gõ cửa.....Tôi bỗng nhiên kinh ngạc, bàn tay từ từ hạ xuống

Câu trả lời nào chứ?....Bây giờ tôi cần câu trả lời ấy sao?

Mới buổi sáng hôm nay, tôi đã gạt đầu đồng ý gả cho một người đàn ông khác. Bây giờ, tôi có tư cách gì đi tìm câu trả lời từ anh nữa?

Tôi đứng trước cửa phòng anh, dựa vào vách tường, cả người thất thần từ từ khụy xuống.

Đêm nay lại là đêm mất ngủ. Chỉ cách xa anh có một bức vách mỏng manh...

Đêm nay cũng giống như đêm của nhiều năm trước....Người trong phòng và người ngoài phòng, cả hai đều trắng đêm không ngủ!

.....

Trời gần sáng cũng giống như buổi sáng sớm của nhiều năm về trước.

Tôi nhẹ nhàng đứng lên rời khỏi cửa phòng của anh.

.....

Tất cả, tất cả đều xảy ra tương tự như vậy, nhưng bây giờ hoàn toàn ngược lại.

Bởi vì buổi sáng sớm của nhiều năm trước tôi nghênh đón là cuộc hôn nhân của chúng tôi, còn buổi sáng sớm của nhiều năm sau tôi nghênh đón chính là lỗi lầm.

.....

Nếu như, nếu như.....

Tôi không ngừng cân nhắc, lưỡng lự sau đó lại bất đắc dĩ phát hiện: Cuộc đời luôn không như mơ ước!

.....
Đây chỉ là một giấc mơ? Hay chỉ là hư ảo?

Khi tia nắng sớm trong màn sương chưa tan hết, anh đẩy cửa phòng tôi bước vào, trên môi nở một nụ cười khe khẽ.

“Thức dậy nào, anh đã làm bữa sáng rồi.” Tiếng của anh lạnh nhạt điềm tĩnh, vẻ mặt anh trầm ổn tự nhiên.

Tôi đứng dậy, hoang mang, chẳng lẽ đêm qua thật sự chỉ là một giấc mơ mà thôi? Không có sự mất kiểm chế, không có loại cảm xúc đau thương tuyệt vọng.

Tôi nhìn vào đôi mắt trong veo như hồ thu của anh. Đôi mắt anh chứa nụ cười tao nhã, không pha lẫn tạp chất, không có tia do dự, không quá khó để nhận biết...

“Nhanh lên, ra ăn cháo.” Anh vén rèm cửa đón tia nắng sớm vào phòng rồi bước chậm đến bên giường, vuốt vuốt mái tóc ngắn của tôi.

Cách cưng chiều yêu thương này giống như ngày xưa....Thật sự giống như những ngày xưa cũ đó.

Tôi xốc chân lên bước xuống giường, trong lúc đi vào phòng tắm tôi quay đầu lại nhìn anh.

Anh đang chuyên tâm giúp tôi thu dọn chăn gối, giống như người anh trai vô tư chăm sóc người em gái....

Trái tim tôi run rẩy từng hồi.... Mọi chuyện thật sự đã thành kết quả cuối cùng rồi, ngay cả anh cũng chính trang tình cảm của mình cho thật tốt....

.....

Chúng tôi mỗi người một chén cháo ấm, ngồi đối diện lẫn nhau, không có ai mở miệng nói chuyện.

Tắm thơm lông dê màu trắng đã biến mất không còn thấy nữa, trong nhà cũng không hửi thấy mùi của rượu bia. Nếu không phải là không khí trong nhà còn phảng phất mùi của hương rượu thì dường như chưa có gì từng xảy ra....

Sau khi ăn xong tôi muốn thu dọn chén bát, thì một bàn tay ấm áp giữ lấy bả vai của tôi lại. Tôi ngược mắt lên nhìn thấy thì anh đang nở nụ cười dịu dàng ngọt ngào.

“Anh có vài lời muốn nói với em.”

Tôi ngồi xuống ghế, lẳng lặng nhìn anh.

“Trong khoảng thời gian này anh có nhiều hành động thô lỗ khó coi quá, anh thật có lỗi. Em có rảnh thì hẹn Hải Kỳ ra ngoài đi, anh sẽ trực tiếp gặp mặt nói với anh ấy tiếng xin lỗi.” Anh nhìn tôi mỉm cười, một nụ cười thuần túy không chứa đựng bất kì tình cảm riêng tư nào. “Anh quấy rầy hai người như vậy nhưng hy vọng em đừng phiền lòng mà hãy tiếp tục làm người thân của anh.”

Tôi cứng họng, muốn nói mà không thể mở miệng được. Vì sao trong giây phút này tôi lại khổ sở như sắp chết?....

Anh rút ra một tấm ngân phiếu đẩy nó lại trước mặt tôi....Đó là tấm ngân phiếu trị giá một trăm vạn tệ.

“Vì anh đã mua căn hộ này, cho nên cũng không có tích lũy được nhiều. Nếu tổ chức một hôn lễ xa hoa và mua sắm đồ cưới có thể thiếu một chút, nhưng anh sẽ nghĩ thêm cách.” Ngữ khí của anh chứa đầy sự áy náy.

“Em không cần!” Tôi đẩy tấm ngân phiếu trở lại phía anh.

Lòng tôi quá chua xót, trái tim như đang bị cào xé. Vì sao phải đối xử tốt với tôi như vậy?

“Em nhất định phải nhận!” Anh đẩy tấm ngân phiếu một lần nữa về phía tôi, giọng nói dứt khoát không cho cãi lại. “Tuy rằng Hải Kỳ là một người đàn ông tốt nhưng nếu nhà mẹ đẻ giàu có một chút, mua sắm đồ cưới nhiều một chút, thì lúc gả đi bạn bè thân thích của anh ấy mới không coi khinh em.”

Tôi cắn môi mình đến trắng bệnh, lòng phủ lên từng cơn hoảng hốt.

“Anh sẽ tìm một thời gian thích hợp để nói chuyện với mẹ, phòng trước kia em ở anh sẽ nói mẹ bài trí thêm. Ngày kết hôn, em sẽ từ Trầm gia mà lên xe đưa dâu về nhà chồng.” Anh cười yếu ớt nói cho tôi biết kế hoạch đã được sắp xếp. “Ba mẹ cùng Tiểu Lệ và anh sẽ là thân thích bên nhà gái tham dự hôn lễ. Bọn họ cũng là người thân của em, nếu không mời bọn họ tham gia, anh sợ người ta lại nói lung tung.”

Thấy tôi không nói được một lời nào, anh đành tóm gọn lại một câu. “Anh sẽ thuyết phục được Thôi gia tin tưởng, Trầm gia chúng ta ít có lui tới với họ hàng thân thích nên mới vắng vẻ như vậy....có thể chứ?”

“Có thể mà....anh trai....” Một tiếng anh trai này, tôi gọi so với quá khứ thật muôn vàn gian khổ.

Bnhiều đấy thôi cũng đủ có thể.....đủ có thể làm cho tôi xúc động rơi nước mắt.

“Vậy chúng ta quyết định như thế nhé.” Anh mỉm cười đứng dậy, dọn chén bát đi vào nhà bếp.

Trong nhà bếp vọng tới tiếng nói nhẹ nhàng của anh. “Y Y à, em chờ anh một chút, anh sẽ đưa em đi làm luôn....”

.....

Buông rơi tình cảm riêng tư, anh đem mình trở lại vị trí của một người anh trai.

.....

Không cần do dự, không cần giãy dụa, cuối cùng tất cả đều trở thành kết quả đã định....

42. Quyển 6 - Chương 11-12

Chương thứ mười một — Bí mật của Bắc Bắc

Tất cả đã được an bài, tôi có một vị hôn phu sẵn sóc chu đáo, lại có một người anh trai rất thương yêu.

Tôi tự nói với mình rằng, cuộc đời này của tôi đã quá mức hoàn mỹ rồi, không còn mong ước gì xa xôi nữa...Nhưng vì sao trái tim lúc nào cũng ê ẩm một nỗi đau mất mát?

.....

Hôm nay sau giờ làm việc, tôi có hẹn với Hải Kỳ đi mua đồ dùng cho đám cưới. uối chiều tôi đến khu Bắc đưa văn kiện rồi có thể ra về luôn. Vì vậy tôi đến trung tâm trị liệu của anh trước giờ hẹn.

Đây là lần đầu tiên tôi đến chỗ của anh. Trung tâm trị liệu chiếm một khu mặt tiền lớn, trông rất sa hoa và nhìn rất chuyên nghiệp.

Còn hơn một tiếng đồng hồ nữa mới hết giờ làm việc, Hải Kỳ không thể ngồi trò chuyện với tôi vì thế tôi cởi mở nói chuyện làm quen với chị thư ký của anh.

“Nơi này chúng tôi nhận bệnh nhân đều có lịch hẹn, hơn nữa là phải lấy hẹn trước ít nhất là hai tuần. Bác sĩ Thôi thật lợi hại nha.” Chị thư ký là một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi, tính tình rất thân thiện, tiếng cười rộn ràng của chị ấy làm người ta cảm thấy thật thân thiết.

Cửa phòng trị liệu bật mở, Hải Kỳ mặc một bộ đồ nhàn nhã bước ra cùng một bệnh nhân. “Ai lại tặng bốc tôi lên nữa đây? Chị Đỗ, chị đang đẩy mạnh công phu khoa trương thêm một bước cao nữa rồi đấy!”

“Có bạn gái bác sĩ Thôi ở đây, chắc hẳn tôi phải khen ngợi cậu nhiều hơn hai câu mới phải há?” Chị thư ký cười bốn cợt anh.

Hải Kỳ nhìn đồng hồ rồi làm bộ như nghiêm túc nói. “Chị Đỗ, chị còn hơn một tiếng đồng hồ nữa, xin chị mỗi một giây, mỗi một phút mà tặng bốc tôi thêm đi.”

Bầu không khí rất thoải mái, mọi người đều cười ha ha, bao gồm cả người bệnh nhân mới đến. Trong suốt 8 tiếng làm việc, Hải Kỳ thật khôi hài, khác xa với bộ dạng trầm ổn của buổi tối.

Hải Kỳ nói mỗi một người đều có mặt trái của cuộc sống, anh là người sống nội tâm, ít nói chuyện. Anh thích làm đầu bếp cuốn sushi, thích hưởng thụ và chia sẻ cảm giác làm ra những sản phẩm tuyệt hảo đó.

Người bệnh nhân kế tiếp đã đi vào văn phòng. Anh ngồi xổm trước mặt, nắm lấy tay tôi, áy náy nói. “Nếu em thấy nhàm chán, vậy xuống phố dạo một lát đi.”

Tôi lắc đầu, nếu đi dạo phố chỉ bằng ở lại trong này.

“Để em ngồi đây, anh không có yên lòng.” Anh cười thật ấm áp, cũng không sợ lỗi tai nhảy bèn của chị Đỗ nghe lên được.

Anh lấy tay vỗ vỗ lên hai má của tôi, làm tôi mắc cỡ mặt đỏ ửng lên.

Sau đó anh đứng dậy nhận hồ sơ bệnh nhân từ tay của chị thư ký, nhìn thoáng qua rồi nhú mào nói. “Chị Đỗ lấy sai hồ sơ rồi. Bệnh nhân này và bệnh nhân kia trùng tên với nhau.”

“À, lấy nhầm hồ sơ rồi sao?” Chị thư ký chạy lại nhìn qua tên trên hồ sơ, rồi kiểm tra tư liệu.

“Hồ sơ của bệnh nhân này số 045, thuộc nhóm khách hàng đầu tiên của trung tâm. Chị tìm hồ sơ 045 đi rồi mang qua gấp nhé. Tôi đi vào tán gẫu với bệnh nhân một lát.” Khả năng ghi nhớ của Hải Kỳ thật kinh người.

Chị thư ký bận rộn tìm kiếm tư liệu, kéo từng xấp hồ sơ nặng nề ra xem xét, rồi rút ra một hồ sơ chạy nhanh đưa cho Hải Kỳ. Bởi vì quá gấp cho nên chị ấy đem bộ hồ sơ lấy nhầm lúc này bỏ trên bàn.

Ngồi ở bên cạnh chị ấy, tôi lơ đãng liếc qua đồng hồ sơ thì như bị cả người sét đánh trúng.

Trên một tập hồ sơ màu hồng có viết rõ ràng: “Hồ sơ bệnh án của Trần Dịch Bắc....”

Hải Kỳ là bác sĩ tâm lý của Bắc Bắc.

Tay chân của tôi co cứng lại, trong lòng như có một sợi dây vô tình nào đó làm cả người tôi run rẩy không ngừng. Đây là bí mật của Bắc Bắc....Bí mật của Bắc Bắc....

Xem?.... Không xem?.....Xem?..... Không xem?

Tôi lưỡng lự đến ba giây, sau đó quyết định: Xem!

Tôi hít một hơi thật sâu không chút do dự, kéo tập hồ sơ lại gần.

Đập vào mắt tôi là nguyên nhân bệnh án: Bị cưỡng hiếp mang tính chất làm nhục.

.....

Đọc thấy nguyên nhân này làm cho ý nghĩ trong đầu óc tôi trống rỗng. Từng giọt nước mắt rơi xuống, tay tôi run rẩy đến nỗi cầm bộ hồ sơ không vững.

Quả thật trước kia tôi từng nghi ngờ rằng, Bắc Bắc đã gặp một sự cố khó khăn nào đó, chỉ thật không ngờ sự việc lại quá nghiêm trọng như thế này.

Con người Bắc Bắc sạch sẽ như thế, tại sao lại xảy ra chuyện tàn nhẫn như vậy đối với anh? Là ai cố ý phá huỷ sự cuộc sống trong sáng của anh? Chuyện này xảy ra như thế nào? Người thích anh luôn có rất nhiều, rất nhiều, chẳng lẽ ngoài những người này ra còn có kẻ tiểu nhân?

Còn chưa xem xong đến trang thứ hai của bộ hồ sơ, tôi đã khóc không thành tiếng.

Từng giọt nước mắt của tôi rơi trên mu bàn tay của một người, bàn tay người ấy kiên định đang ngăn cản tôi xem tiếp cái thế giới bí mật đang bị che dấu trong bộ hồ sơ kia.

“Y Y, em không thể làm loạn hồ sơ của anh lên như thế.” Hải Kỳ luôn là người ôn hoà giờ đây tiếng nói đã mang theo chỉ trích nghiêm túc, đứng phía sau anh còn có vẻ mặt hoảng sợ của chị thư ký.

Tôi giật mình ngược mắt lên ngơ ngẩn nhìn Hải Kỳ, chỉ là nước mắt không thể ngừng rơi trên mặt. Anh dùng sức rút bộ hồ sơ trong tay tôi ra, nhưng tôi không buông tay để cho anh lấy đi.

Chúng tôi không ai chịu nhường ai, dần co muốn cầm lấy bộ hồ sơ.

“Y Y à, bệnh nhân có những bí mật riêng của bệnh nhân.” Nước mắt của tôi cũng không thể làm cho giọng nói của Hải Kỳ ảm đạm, anh cố sức dịu dàng, an ủi, khuyên giải tôi.

“Đó là anh trai của em! Em muốn biết! Em muốn biết tất cả!” Trong tầm mắt mờ hồ đầy lệ, trong óc của tôi hai chữ ‘cưỡng hiếp’ không thể nào xóa được.

Tay của tôi càng nắm chặt bộ hồ sơ, nắm chặt đến nỗi bàn tay đã trở nên trắng bệch.

“Nếu em là người thân của cậu ấy thì nghe lời anh đi. Y Y, thả tay ra!” Hải Kỳ cao giọng nói. “Tại sao bệnh nhân lựa chọn không đem bí mật riêng tư của mình nói cho người thân biết? Đó là bởi vì họ muốn duy trì một phần tôn nghiêm của họ.”

“Em muốn biết! Em muốn biết!” Tôi quật cường, thất thần kiên trì, giọng nói mỗi lúc mỗi nhẹ thêm.

“Nếu em biết rồi sẽ làm như thế nào? An ủi cậu ấy ư? Y Y, đối với bệnh nhân mà nói, phương thức tự tại tốt nhất chính là người nhà của họ hoàn toàn không biết gì cả. Nếu em biết được chỉ sẽ làm cho cậu ấy thêm khổ sở, làm cho cậu ấy tìm trăm phương ngàn kế tránh né em

Nghe xong lời phân tích của Hải Kỳ, cả người tôi run lên....Tôi nhớ lại đêm hôm đó tôi đã dùng cách nào để câu dẫn Bắc Bắc, chính tay tôi một lần nữa đẩy anh vào cơn ác mộng tối tăm.....Anh như con thú hoang tuyệt vọng, cả người yếu ớt khổ sở trong cơn mê sảng. Anh nôn mửa như muốn lời cả lực phủ, ngũ tạng của mình ra.....

Bắc Bắc..... Bắc Bắc của tôi....

Tâm tính thiện lương của tôi đau, đau đến chậm rãi buông lỏng tay ra, ngồi xổm xuống ôm lấy ngực.....

.....

Tôi đầu hàng, tôi nhận thua..... Chân tướng sự thật không quan trọng, quan trọng nhất chỉ là anh mà thôi.

“Nói cho em biết đi, bây giờ anh ấy ra sao rồi?.....” Cả người tôi đau cho đến trời nghiêng đất ngã, tôi kéo áo của Hải Kỳ khổ sở hỏi.

“Cậu ấy rất tốt, Y Y.... Vài năm nay gần đây, tình trạng tâm lý của cậu ấy điều chỉnh rất tốt, không cần lo lắng.” Hải Kỳ ngồi xổm xuống, vuốt tóc an ủi tôi. Thấy tôi quá đau đớn, làm cho anh lo lắng.

“Vì nguyên nhân này, cho nên khi đó anh trai....chỉ có thể chấp nhận đàn ông thôi sao?” Vấn đề tôi đặt ra làm cho Hải Kỳ nhìn tôi đầy kinh ngạc....

“Hải Kỳ! Xin anh! Hãy trả lời em đi!” Tôi kéo lấy ống tay áo của anh khẩn cầu nói.

“.....Dịch Bắc không phải là người đồng tính, ít nhất anh cho là như vậy. Trên người cậu ấy từng xảy ra chuyện quá mức tàn nhẫn dẫn đến chán đời, chán ghét phụ nữ, thậm chí có hành động trả thù xã hội, những hành vi này đều coi là bình thường. Trong quá trình điều trị, tình cảm bị người khác lợi dụng chỉ dẫn sai lựa chọn làm người đồng tính cũng là chuyện thật bình thường. Bốn năm trước đây cậu ấy là nhóm khách hàng đầu tiên của anh. Câu đầu tiên mà cậu ấy nói với anh chính là cậu ấy muốn có cuộc sống của người bình thường và ý chí của cậu ấy rất kiên định. Nếu cậu ấy là người đồng tính, chắc chắn sẽ không cho rằng cuộc sống trước mắt không phải trong phạm vi bình thường, cho nên anh không đánh đồng Dịch Bắc với nhóm người đồng tính.”

“Vậy bây giờ thì sao.....Bệnh của anh ấy tốt hơn rồi phải không?”

Hải Kỳ cười khổ. “Anh thật sự không biết cậu ấy đã khỏi bệnh rồi hay chưa nữa. Nếu coi trị liệu là một lớp học, thì trước khi thi tốt nghiệp cậu ấy đã bỏ học rồi. Ít nhất đã hơn ba năm nay, cậu ấy không có đến trung tâm để điều trị.”

“Vậy làm sao bây giờ? Thi tốt nghiệp cái gì? Hải Kỳ! Vậy anh trai của em làm sao bây giờ?” Tôi nóng vội túm lấy Hải Kỳ, dùng sức lắc cánh tay anh.

Hải Kỳ nhẹ nhàng an ủi tôi, nói. “Có thể cậu ấy cho rằng không quan trọng nữa. Có lẽ nỗi ám ảnh ở trong lòng cậu ấy đã không còn ảnh hưởng lớn, chính cậu ấy có thể tự mình vượt qua. Không phải cậu ấy bây giờ rất khá sao? Y Y à, những chuyện này đừng nên quá cưỡng cầu.”

Đúng vậy! Đừng quá cưỡng cầu....Trước kia tôi quá mức cưỡng cầu, mới có thể để câu chuyện diễn biến thành như bây giờ....Nhưng mà, nhưng mà.....

“Hải Kỳ, xin anh, xin anh hãy giúp anh trai của em đi....”

“Nhưng anh không thể nào cưỡng ép cậu ấy được...Cậu ấy không muốn hoàn thành đợt trị liệu cuối cùng, anh không có biện pháp để thúc ép.” Hải Kỳ lộ vẻ khó khăn nói.

“Đợt trị liệu cuối cùng?” Tôi cầm lấy tay Hải Kỳ, thật kiên quyết khẩn cầu. “Hải Kỳ, xin hãy giúp Bắc Bắc! Em muốn anh ấy sống thật bình thường, hoàn toàn.....hoàn toàn tốt nghiệp đợt trị liệu này.”

Hải Kỳ nâng tôi đứng dậy, đỡ tôi đến ngồi trên sofa. Anh pha cho tôi một tách trà ấm, trầm tư suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. “Được! Anh sẽ liên lạc qua Pháp trước, nhưng quyết định cuối cùng vẫn ở chính trong tay cậu ấy.”

Tôi gật đầu thật mạnh. “Vâng! Cảm ơn anh, Hải Kỳ!”

Sau cùng anh dặn dò tôi mãi. “Y Y, mặc kệ vừa rồi em đã đọc được bao nhiêu, hãy đem tất cả những chữ nhìn thấy được mà xóa sạch đi. Đó chính là phương pháp tốt nhất đối với Dịch Bắc!”

Tôi gật đầu, trong tay cầm tách nước trà nhưng vẫn run rẩy không ngừng. Hải Kỳ thở dài, sờ sờ đỉnh đầu của tôi, im lặng an ủi.

“Anh đi làm việc trước, vẫn còn một bệnh nhân cuối cùng. Anh sẽ trở lại nhanh chóng thôi.” Hải Kỳ không có cách nào ngồi lại bầu bạn cùng tôi. Anh có công việc, có đạo đức nghề nghiệp của anh.

Anh liếc tôi một cái rồi đem hồ sơ của Bắc Bắc giao cho chị thư ký, dặn dò “Đem tập hồ sơ này bỏ vào tủ bảo hiểm đi.”

Chị thư ký nhận lấy bộ hồ sơ, bỏ vào cái tủ được bảo vệ bằng một chuỗi dây số. Tôi dờ dẫm nhìn theo, bí mật của Bắc Bắc sẽ vĩnh viễn nằm trong bóng đêm....

.....

Trong văn phòng yên lặng một mảnh, chị thư ký nhiều lần quay đầu lại nhìn tôi đang ngồi ngơ ngác, nước mắt không ngừng tuôn ra.

Chị ấy thở dài, pha giúp cho tôi thêm một tách trà rồi ngồi

“Chị có ấn tượng rất sâu sắc về người bệnh nhân đó, em có muốn nghe qua không?” Chị ấy cẩn thận liếc nhìn xem có Hải Kỳ ở gần không, rồi nhanh chóng đóng cửa văn phòng lại.

Trong lòng tôi như có ma quỷ ám vào, bất cứ thứ gì liên quan đến Bắc Bắc, tôi đều muốn biết. Tôi gật đầu, hốc mắt lại rơi xuống những giọt nước mắt.

Tôi là một người con gái hay khóc, ngoài biết khóc ra, tôi cũng không giúp được thứ gì.

“Cậu thanh niên đó tướng mạo đẹp lắm, khí chất rất sạch sẽ, cho nên chị có ấn tượng rất sâu về cậu ấy. Về cơ bản, bệnh nhân thường lựa chọn không có giấu diếm bí mật nào với bác sĩ tâm lý của mình, nhưng không muốn lựa chọn bác sĩ chữa trị là người quen biết, cho nên chị rất kinh hãi khi biết cậu ấy và bác sĩ Thôi là bạn bè thân quen nhau ngoài đời. Bác sĩ điều trị cho cậu ấy lúc đầu là bác sĩ Tổng, không biết vì sao lại bỏ ngang mà ngay cả hồ sơ ban đầu cũng không có lấy lại đây.”

Chị thư ký một bên vỗ tay an ủi tôi, một bên cẩn thận hồi tưởng. “Khi đó bác sĩ Thôi mới từ Pháp trở về nước mở trung tâm, có rất nhiều thủ pháp khám bệnh tiên tiến mà nhiều bệnh nhân không thể tiếp nhận được. Nhưng cậu thanh niên đó thì khác, cậu ấy nói cậu ấy cần phương pháp trị liệu đạt kết quả nhanh nhất. Vì thế, cậu ấy lựa chọn phương pháp trị liệu rất hà khắc và rất gian khổ — đó là liệu pháp tái tạo lại tình cảnh như thật. Thông qua hết các tình huống rất thật đó hồi phóng phương pháp thôi miên, làm điều sợ hãi nhất trong lòng đều giải phóng ra hết cho đến khi thích ứng với nỗi sợ hãi.”

“Vài lần đầu tiên cậu thanh niên đó đi ra đều nôn mửa đến toàn thân rã rời như sắp chết, nhưng bác sĩ Thôi nói ý chí của cậu ấy rất tốt. Bác sĩ Thôi còn nói, lúc còn ở bên nước ngoài rất ít bệnh nhân tình nguyện chấp nhận phương pháp khám trị bệnh ở mức độ cao như vậy. Từ từ về sau cậu ấy đi ra chỉ còn sắc mặt tái nhợt mà thôi.”

“Mỗi lần đi ra cậu ấy không có lập tức về nhà, cậu ấy luôn ngồi ngây ngốc ở chỗ này, chờ đến khi sắc mặt và tâm tình bình phục, mới đứng dậy trở về. Chị nghĩ chắc là đại khái lo sợ người nhà lo lắng thôi. Có đôi khi, chị ngồi tán gẫu với cậu ấy một chút, dần dần cậu ấy hỏi chị, con gái thường thích loại hoa gì? Thích nhẵn kiểu dáng đơn giản vĩnh cửu hay thích kiểu dáng đẹp tinh xảo hơn? Sau đó, có một ngày cậu ấy lấy ra một chiếc nhẫn cho chị xem, còn nói mình đã chọn thật lâu.... Khi đó chị còn cười chọc ghẹo cậu ấy là ánh mắt thật thiếu thẩm mỹ, kiểu dáng chiếc nhẫn quê mùa như vậy mà cũng mua. Cậu ấy khó xử, hỏi ý chị xem có nên đi đổi lại hay không? Chị nói nếu thay đổi nhẫn là điềm xấu... Thế rồi cậu ấy nói rằng, cậu ấy không nghĩ người con gái kia sẽ chê chiếc nhẫn quê mùa, mẫu nhẫn này phù hợp với ngón tay của cô ấy....”

Tôi càng nghe sắc mặt càng tái nhợt đi, khi đó tôi đang làm cái gì? Khi anh thật sự cố gắng mong muốn hỏi đáp tình cảm của tôi, khi đó tôi làm cái gì đối với anh? Tôi đã nhìn anh rồi cười, trái tim cũng đã nguội lạnh và cuối cùng là không còn cảm giác của tình yêu nữa, ngay cả tâm hồn cũng bay vút đi. Tôi luôn cảm thấy bản thân mình chịu quá nhiều thiệt thòi, luôn oán hận anh ở trong lòng, luôn bảo vệ chặt chẽ mình mà coi thường cảm nhận của anh! Luôn không ngừng nghi ngờ, không ngừng phủ nhận mọi cố gắng của anh.

Tôi nghĩ nguyên nhân thất bại lớn nhất cuộc hôn của mình chính là tôi mãi mãi không vị tha và cố gắng bảo vệ.

Bắc Bắc! Tôi muốn gặp anh ngay bây giờ, một giây cũng không thể chờ được!

Tôi bất ngờ đứng lên, nói. “Chị Đỗ à, cảm phiền chị nói giúp với Hải Kỳ là em có chút việc phải đi trước.”

Không hề nói thêm câu nào nữa, tôi chạy như điên về hướng bệnh viện của Bắc Bắc.

Chương thứ mười hai — Bối rối

Tại Khoa não của bệnh viện.

Tôi quẹo sang trái quẹo sang phải tìm kiếm hình dáng đó, nhưng vẫn tìm chưa thấy tung tích... Tôi chỉ có thể bước tới phòng trực của những y tá để hỏi tin.

“Đã có thông báo kết quả xử phạt của bác sĩ Trầm rồi!” Tôi đang đi theo sau một cô gái thanh tú trên đầu đội chiếc mũ y tá, thì bất chợt cô ta cao giọng hét lớn.

Tức thì người trong phòng trực của y tá ồn ào hẳn lên.

Tôi ngây người ra, lúc này chắc không phải là lúc đi vào hỏi thông tin gì rồi. Tôi dừng bước, chờ các cô y tá tán gẫu cho xong.

“Nói mau đi, nói mau đi, bác sĩ Trầm bị xử phạt như thế nào?” Một nhóm các cô gái trẻ lo lắng hỏi.

Cô y tá thanh tú tôi vừa gặp thoáng qua, cầm lấy thông báo nhỏ giọng đứng lên đọc. “Ngày 20 tháng 11 bác sĩ chuyên khoa não Trầm Dịch Bắc, ngày đó khi phẫu thuật não cho bệnh nhân XXX trong phòng XX, tinh thần không tập trung suýt chút nữa gây hậu quả nghiêm trọng. Sau đó bác sĩ Trầm Dịch Bắc có thái độ kiểm điểm thành khẩn, người nhà bệnh nhân cũng không truy cứu việc này. Vì thế phía bệnh viện đưa ra mức phạt như sau: phạt cảnh cáo bằng miệng đối với bác sĩ Trầm Dịch Bắc một lần, ghi lại sự việc vào hồ sơ...”

Đầu óc của tôi như bị bom oanh tạc trống rỗng, không thể tự suy nghĩ...

Trầm Dịch Bắc....Xảy ra sự cố khi chữa bệnh....Bị xử phạt cảnh cáo bằng miệng, ghi lại sự việc trong hồ sơ....

Ghi lại sự việc trong hồ sơ? Chuyện này đồng nghĩa với việc sự nghiệp y khoa của Bắc Bắc từ nay về sau có vết bẩn

“Không có công bằng! Không có công bằng gì hết! Xử phạt quá nặng!” Nhóm nữ y tá trong phòng trực ồn ào bàn tán. “Làm sao có thể ghi vào trong hồ sơ chứ? Chúng ta cùng ký tên vào văn bản kháng nghị đi! Chuyện này rất không công bằng!”

“Đúng vậy! Chuyện này rõ ràng không phải lỗi của bác sĩ Trầm mà!” Một nữ y tá có thân hình tròn trịa kích động nói. “Hôm đó lúc đến thời điểm vào phòng mổ bác sĩ Trầm đã xin thay bác sĩ mổ khác rồi, anh ấy còn nói hôm nay tâm trạng không ổn định, nên không thích hợp để làm phẫu thuật cho bệnh nhân.”

“Đúng vậy! Cho đến bây giờ tôi chưa từng thấy tâm trạng của bác sĩ Trầm lại kém như vậy, hai mắt che kín tơ máu. Lúc anh ấy xin đổi bác sĩ mổ chính, rõ ràng đã nói qua cảm xúc của mình bị tê liệt, không thể tập trung tinh thần! Là người nhà của bệnh nhân sống chết không chịu thay đổi bác sĩ mổ chính, lại không chịu kéo dài thời hạn phẫu thuật!” Một nữ y tá dáng người gầy cũng cảm giận bất bình. “Chẳng lẽ làm bác sĩ thì không có lúc cảm xúc bị tê liệt sao? Chẳng lẽ làm bác sĩ thì nhất định phải có ý chí sắt đá, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng ở bên ngoài à?”

Hai mắt che kín tơ máu..... Cảm xúc tê liệt..... Ngày 20 tháng 11....

Tôi lấy tay che miệng lại, ngăn mình đừng hét ra tiếng kinh hãi....Trời ơi! Ngày đó là ngày tôi đi một đêm không về, sau đó đồng ý kết hôn với Hải Kỳ...

“Chỉ là thiếu chút nữa thôi, chứ không phải là đã gây ra sự cố lớn!” Một nữ y tá khác nhin không được xen miệng vào.

“Theo tôi thấy, bác sĩ Trầm có suy nghĩ đạo đức nghề nghiệp riêng của mình, tuy rằng ngày đó tâm trạng của anh ấy xuống thấp trầm trọng nhưng nhận ra những điểm ấy cũng chỉ có người trợ lý bác sĩ cùng y tá phụ trợ trong phòng giải phẫu thôi. Còn bệnh nhân đã gây mê hoàn toàn không còn tri giác nữa, người nhà bệnh nhân thì ở bên ngoài. Cuộc giải phẫu tuy nguy hiểm nhưng cũng đã thành công. Với lại không có người cố ý tố cáo sai lầm của bác sĩ Trầm. Anh ấy áy náy lương tâm nên đi thẳng đến phòng lãnh đ xử phạt.”

Xung quanh tiếng ca thán xôn xao một góc.

Nữ y tá thanh tú sắc mặt nặng nề, mở miệng nói. “Ngày đó tôi thấy bác sĩ Trầm tới bên người nhà của bệnh nhân cúi đầu giải thích, toàn bộ hốc mắt đều đỏ ngầuTôi nhìn mà muốn rơi nước mắt....Đối với bác sĩ Trầm mà nói xử phạt như vậy sẽ làm cho lương tâm anh ấy thanh thản hơn....”

Xung quang lại im lặng một mảnh, mọi người tạm dừng nói chuyện để ký tên lên văn bản kháng nghị.

Cô y tá dáng người gầy trằm mặc một chút rồi mở miệng nói. “Có lẽ tôi đoán ra được một chút chuyện...Sở dĩ bác sĩ Trầm có tình trạng như thế là do tình cảm xảy ra vấn đề!”

Tiếng mọi người lại “xôn xao” vang lên, tất cả đều là tiếng nửa tin nửa ngờ...

“Làm sao có chuyện đó được!”

“Sao lại không thể chứ? Bác sĩ Trầm tướng mạo tốt, gia đình lại giàu có, quả thật là bạch mã hoàng tử mà! Làm sao có thể bị thất tình được?”

“Đúng vậy! Trong bệnh viện chúng ta con gái sớm tối theo đuổi anh ấy, anh ấy đều đối xử khách sáo lẫn xa cách, chưa bao giờ cho bất kì ai cơ hội nào. Làm sao có thể thất tình?”

Cả người tôi mềm nhũn ra dựa vào vách tường, cố gắng chống đỡ thân thể như không còn chút sức sắp trượt xuống. Tâm trạng của tôi quá nặng nề!

“Có phải là người phụ nữ rất đẹp hay đi cùng với anh ấy không? Tôi thấy bác sĩ Trầm đi với cô ấy đến viện dưỡng lão mấy lần, hai người ấ thân thiết, hơn nữa rất xứng đôi!”

“Không phải nha! Tôi có nghe tin đồn này nên cũng dò hỏi qua bác sĩ Trầm, anh ấy lắc đầu không nhận nha!” Nữ y tá có thân hình tròn trịa lên tiếng.

“Các chị em nghe này, tôi đã thấy tấm ảnh chụp của cô gái kia rồi.” Nữ y tá dáng người gầy vừa nói xong, tất cả mọi người đều nhích lại gần, ngay cả bà bác dọn vệ sinh cũng hóng chuyện, yêu cầu kể nhanh lên. “Hai năm trước đây lúc lấy văn kiện, trong lúc vô ý tôi thấy trong ngăn kéo của bác sĩ Trầm có một tấm

ảnh 2 tác chụp chung của hai người, tấm ảnh này hình như là được xé ra từ một giấy chứng nhận nào đó. Cô gái kia mặc đồng phục học sinh, vóc dáng nhỏ nhắn thanh tú, cười rất ngọt ngào, bác sĩ Trầm cũng cười rất dịu dàng....”

“Thật ra....tôi cũng biết một chút việc này nha!...” Nữ y tá thanh tú nói tiếp. “Cô gái kia bây giờ đang ở Hàn Quốc, hai người họ có thể đang yêu đương ở khoảng cách xa nha....”

Yêu đương ở khoảng cách? Tôi cười khở.....Đến khi nghe các nữ y tá bàn tán tiếp tục, thì làm cho tôi giật mình thất thần...

“Bác sĩ Trầm thường đi đến Hàn Quốc gặp cô gái kia lắm....Bởi vì người nhà tôi làm trong công ty du lịch, cho nên mỗi lần bác sĩ Trầm đi qua đó đều nhờ tôi giúp mua vé máy bay và đặt chỗ khách sạn....” Nữ y tá thanh tú nói.

“Wow! Trách không được bác sĩ Trầm không thấy nghỉ ngơi bao giờ, mà là cứ làm việc hai ba tháng lại nghỉ nửa tháng.... Thì ra là bay đến Hàn Quốc thăm bạn gái!” Xung quanh mọi người xôn xao ngạc nhiên.

Nữ y tá thanh tú tiếp tục nói. “Nhưng mấy hôm trước tôi hỏi anh ấy có cần giúp mua vé máy bay nữa không, anh ấy nói rằng từ nay về sau cũng không cần nữa....Tôi khẳng định với các chị là cô gái kia đã thay lòng đổi dạ rồi...”

“Trách không được bác sĩ Trầm suốt chút nữa thì gây ra sự cố khi chữa bệnh! Đáng giận thật!” Mọi người cùng nhau phẫn nộ, kích động dùng ngôn ngữ chì chiết “người phụ lòng” kia.

Tôi cười khở, hoàn toàn không còn chút sức lực nào nữa.

Lúc này một thân ảnh quen thuộc đi ra khỏi phòng khám bệnh, trên người mặc bộ đồ blouse trắng, dáng người cao ráo tuấn nhã, bên cạnh anh còn đi theo nam thanh niên giống như sinh viên thực tập. Anh cúi đầu cẩn thận giảng giải gì đó với người thanh niên kia.

Tôi từ từ nâng thẳng cơ thể mình dậy, cố gắng không cho mình tê liệt mà ngã xuống....

Bí mật của Bắc Bắc.... Bệnh viện xử phạt.....

Anh lấy toàn bộ ngày nghỉ phép đi đến Hàn Quốc nhìn tôi...Nhưng anh chưa một lần nào xuất hiện trước mặt tôi....Trách không được, cứ cách một khoảng thời gian tôi lại cảm giác như có người theo dõi mình....

.....

Anh khép hồ sơ bệnh án lại, ngược mắt lên cất bước đi...

Tôi cố gắng làm gương mặt mình nở nụ cười tươi. Anh nhìn thấy tôi cũng nở nụ cười, trên khoé môi lộ ra cái lúm đồng tiền nhạt.

Đó là một nụ cười chứa sự kinh ngạc pha lẫn vui sướng. Anh cười như đoá hoa sen nở rộ, lấy đi biết bao trái tim của của các cô gái trẻ trong phòng trực của y tá.

“Hôm nay rảnh hay sao mà đến đây?” Anh bước những sải chân dề

Tôi không có tinh thần để nói gì cả, tôi chạy nhanh đến ôm lấy anh. Ôm chặt lấy thắt lưng anh. Chôn đầu mình thật sâu trong vòng ngực săn chắc của anh.

Một nỗi đau lòng không thể nào tả siết quất thẳng vào trái tim tôi.

Anh chấn động, sắc mặt mất tự nhiên, hơi cách xa vòng tay ôm của tôi, bối rối nói. “Đừng.....Trên người anh rất bẩn.....” Anh chỉ tay vào áo của mình.

Câu nói đó làm tôi nghĩ đến buổi sáng sớm của nhiều năm trước. Anh đã từng nói. “Y Y.....anh, năm anh 19 tuổi.... Anh... thật ...bẩn...” Mắt anh loé lên nỗi đau đớn khó nén, muốn nói cho tôi biết cái gì đó, để rồi cuối cùng không thể tốt ra thành lời....

Anh ở trong cơn ác mộng tối tăm, anh cố gắng che dấu, anh lo lắng e ngại...

“Không! Không bẩn! Tuyệt đối không bẩn!” Tôi kiên quyết nói, giọng nói cũng đau xót như của năm đó.

Ổ trong mắt tôi, anh mãi mãi là một người trong sáng, thuần khiết. Bất kể đã xảy ra chuyện gì cũng không thay đổi được.

“Có rất nhiều vi khuẩn...” Anh bắt đầu nói, lại càng làm tôi ôm anh chặt thêm, càng kề sát đầu mình vào ngực anh hơn.

Bởi vì nước mắt tôi đang rơi đầy trên mặt. Gắn gũi anh như vậy, tôi nghe được tiếng trái tim anh từng chút, từng chút một trầm ổn nhảy lên.

Tình yêu của tôi không thể nào che dấu nỗi nữa rồi.

“Cãi nhau với Hải Kỳ à?” Nước mắt của tôi dính ướt trên chiếc áo blouse trắng của anh, anh nhẹ giọng hỏi, giọng nói ần chứa

Tôi dùng sức lắc đầu. Trên thế giới này, chỉ có anh mới có khả năng biến tôi thành một đứa bé khóc nhe.

Thấy tôi không nói một lời nào, làm anh càng thêm lo lắng. Anh không để ý nơi đây là bệnh viện, người đi ra đi vào rất đông, anh ủ tay tôi trong tay anh, truyền hơi ấm từ tay mình sang cho tôi.

Cầm anh để trên đỉnh đầu tôi, nhẹ nhàng an ủi. “Cãi nhau sao? Những người đang yêu cãi nhau là bình thường....Nhớ kỹ, mỗi người nhường nhịn một chút....Đừng khóc...”

Tôi lại lắc đầu. Không thể mở miệng, không thể nói. Chỉ có cảm giác đau lòng đến không thể hít thở.

Trong ánh mắt kinh ngạc đến tột độ của nhóm nữ y tá, anh ôm lấy bả vai mang tôi đi đến hoa viên của bệnh viện.

Dọc theo đường đi, có rất nhiều bệnh nhân chào hỏi anh, tôi phát hiện ra có rất nhiều bệnh nhân nhí là bạn của anh. Hết những bệnh nhi thiên sứ này đến bệnh nhi thiên sứ khác cất tiếng trong trẻo gọi anh một tiếng ‘chú bác sĩ’.

Khi ngồi lại bên cạnh tôi, trong tay anh cũng giống như nhiều năm trước, lừa được một que kẹo vị ô mai.

Lột tờ giấy bao que kẹo ra, anh đưa que kẹo ngọt ngào vào miệng của tôi. Anh vẫn cho tôi còn là một đứa bé 8 tuổi bị thiệt thòi, vụng trộm trốn đi khóc? Anh cũng chỉ đưa viên kẹo cho tôi, mỉm cười chờ tôi nín khóc, im lặng an ủi, im lặng không nói một lời dỗ dành nào.

Tôi mỉm cười nín khóc giống như thời thơ ấu ngày xưa. Bởi vì vị ngọt ngào thấm đẫm trái tim tôi.

“Anh hay lại đây chơi với m Tôi y bạn nhỏ lắm hả?” Vừa ăn que kẹo, tôi vừa nhẹ giọng hỏi.

“Đừng nói là anh nhân hạ như đang nuôi bầy cá nhé!” Anh khẽ cười ra tiếng.

Tôi dùng ánh mắt trêu chọc nhìn anh, nói. “Nếu không phải là nhân hạ như đang nuôi cá, vậy hành động của chúng ta gọi là cái gì?”

Anh bật lên tiếng cười to, tiếng cười của anh rộn rã vui vẻ làm tâm tình của tôi cũng giảm bớt ảm đạm.

Trong khoảng thời gian này, anh thư thái vui vẻ rất nhiều. Tuy không thể kiểm chứng trong đó bao nhiêu là sự thật, nhưng ít ra anh đối với tôi cũng không còn cẩn thận như khi tôi mới về nước, lúc đó mọi chuyện anh đều nhường nhịn đến không còn cảm xúc của mình. “Khi em ở Hàn Quốc, anh hay đến đó nhìn em sao?” Rốt cuộc, tôi mở miệng hỏi.

Nụ cười của anh cứng lại rồi cuối cùng thành nụ cười yếu ớt. “Làm sao em biết được?”

“Vừa rồi đi ngang qua phòng trực của y tá, em nghe được mấy cô ấy nói chuyện với nhau, bao gồm cả chuyện xử phạt...” Tiếng của tôi càng lúc càng nhỏ dần.

Anh bưng tỉnh “Ồ” lên một tiếng rồi thẳng thắn thừa nhận, biểu hiện cũng không quá khó khăn. “Phạm vào sai lầm đương nhiên phải bị xử phạt, bệnh viện cũng ra mức xử phạt nhẹ nhất rồi!”

“Vậy trong tương lai có....anh hưởng gì không?”

Anh im lặng một lúc rồi nói. “Có thể có một chút....nhưng vấn đề không phải là lớn lắm.”

Cho dù anh nói nhẹ nhàng bằng quơ nhưng tôi còn rất khó chịu nhẹ nhàng sờ những đốt xương trên mu bàn tay anh, trong lòng không ngừng nói hết lời xin lỗi này sang lời xin lỗi khác.

Tôi luôn tuý hứng bốc đồng và anh luôn là người chịu tội.

43. Quyển 6 - Chương 13-14

Chương thứ mười ba — Đề thi tốt nghiệp

“Anh còn chưa nói cho em biết, tại sao đến Hàn Quốc mà không chủ động xuất hiện trước mặt em?”

“Khi đó...anh sợ em không muốn gặp anh.... Anh đi qua Hàn quốc chỉ bởi vì anh muốn thấy em mà thôi...” Anh cười yếu ớt rồi ngay lập tức thay đổi một đề tài khác. Anh không muốn tiếp tục nói nhiều đến chủ đề này.

Tôi cắn môi lại giải thích. “....Em.....không biết anh ở Hàn Quốc đã nhìn thấy những gì..... Nhưng mà, nhưng mà.....em thật sự không có quan hệ gì với người thanh niên đó....” Tôi khó khăn nói, không muốn anh hiểu lầm tôi.

“Y Y, lúc ấy anh tức giận mới có thốt ra những lời nói khó nghe như vậy....Cho tới bây giờ anh vẫn không có ý nghĩ như thế...” Anh thở dài một hơi giải thích.

.....

“Mấy giờ thì xong việc, em muốn chờ anh.” Sắp đến giờ ăn cơm, tôi dịu dàng hỏi anh.

“Hôm nay anh làm thêm đến 8 giờ tối mới tan ca, đừng chờ anh.” Anh

“Em chờ anh....”

Có thể sau này trên đường đời chúng tôi phải bỏ lỡ nhau, tôi không thể tiếp tục chờ anh nữa...Vậy thì ít nhất hôm nay hãy để cho tôi được chờ đợi anh một lần.

“Em sẽ phiền nhiễu đến công việc của anh.” Anh cười khẽ, ngữ khí cũng không quá kiên trì.

“Em thề, em sẽ không quấy rầy anh.” Tôi giơ lên hai ngón tay lên phát lời thề.

“Em thề cũng như tuý tiện nhai một miếng kẹo cao su thôi.” Anh cười hạ tay của tôi xuống.

Ăn nhiều quá sẽ hết công hiệu.

Tôi cũng vì muốn được ở lại bên người anh mà thề này thốt nọ, anh vẫn bị tôi lừa như trước đây đã thành thói quen, kết quả cuối cùng là tôi vẫn quấy nhiễu đến thời gian làm việc của anh.

Tôi khó chịu trề môi.

“Được rồi! Cũng không phải là không cho em chờ, đến văn phòng của anh ngoan ngoãn ngồi đợi, đừng chạy lung tung. Bây giờ chúng ta đi ăn cơm trước, anh có hơn mười phút để ăn cơm.” Dùng chiêu số một này bao giờ cũng thắng.

.....

Sau đó, anh đưa tôi đi xuống mua phần cơm khó nuốt nổi trong căn tin của bệnh viện. Tiếp đó dùng thái độ vô cùng, vô cùng có lỗi nói cho tôi biết rằng, anh đối với ăn uống yêu cầu không cao, nên chưa bao giờ ra ngoài đặt cơm. Vì vậy anh chỉ ăn cơm phần đã đặt sẵn trong bệnh viện

Vì thế, tôi bị bác sĩ Trầm Dịch Bắc ngược đãi nặng nề. Vì muốn cho anh có đủ sức khỏe để làm tốt công việc của buổi tối, nên chúng tôi cùng ăn chung một phần cơm. Tôi kiên nhẫn ăn canh còn anh thì ăn cơm.

Món canh này thật rất...rất khó ăn... khó ăn đến nỗi khiến cho người ta chỉ muốn buồn nôn....Nhưng không biết vì sao khi cầm chén canh khó nuốt khủng khiếp như vậy, lòng tôi lại cảm thấy quá ngọt ngào.

Ngày hôm đó, tôi chờ anh không chỉ đến tám giờ.

Ngày hôm đó, tôi nhìn thấy anh giấu trong ngăn kéo tấm ảnh duy nhất của chúng tôi chụp chung. Đó là tấm ảnh lúc tôi 18 tuổi mặc trang phục trung học, còn anh 22 tuổi nở nụ cười yếu ớt. ((&_&))

Ngày hôm đó là ngày tôi sẽ mãi mãi trân quý trong trí nhớ.

.....

Từ đó về sau...lại trôi qua thêm vài ngày...

Đột nhiên Hải Kỳ nhờ tôi hẹn Bắc Bắc ra sân bay đón một người.

Tôi cùng Bắc Bắc đều rất lấy làm ngạc nhiên....Chúng tôi ba người vừa đến, chờ đợi trong chốc lát thì tại cửa khẩu quốc tế có một người con gái tóc vàng rất đẹp đi ra, cô ta đẹp đến nỗi có thể làm cho người ta ngây ngất.

Người đẹp tóc vàng nhiệt tình ôm lấy Hải Kỳ, ngược lại Hải Kỳ đáp lễ có chút ngại ngùng.

Bọn họ nói chuyện với nhau vài câu nhưng tôi và Bắc Bắc đều không hiểu gì cả vì chúng tôi không biết tiếng Pháp

Sau đó tôi nhìn thấy người đẹp tóc vàng đó xoay người nhìn về phía Bắc Bắc, ánh mắt khêu gợi lại nhiệt tình.

Trong đôi mắt khiêu khích đến trần trụi của cô ta, trên người tôi như có ngàn vạn con kiến cắn phải, bực bội không thoải mái đến khủng khiếp. Tôi đi lướt về phía trước, đem Bắc Bắc chắn ở phía sau mình.

Lòng trào lên cảm giận, không biết Hải Kỳ đang muốn làm gì? Bạn bè của anh, tại sao lại gọi Bắc Bắc ra đón?

“Dịch Bắc, lại đây tôi giới thiệu cho cậu làm quen một chút.” Đột nhiên Hải Kỳ mở miệng gọi Bắc Bắc.

Bắc Bắc gật đầu, vẻ mặt bình thản đi về phía trước.

Sau đó tôi thấy anh cùng người đẹp tóc vàng giới thiệu sơ sài bằng bằng tiếng Anh....Bầu không khí thật quá khó hiểu, quái dị.

Người đẹp tóc vàng thật nhiệt tình, nhìn Bắc Bắc bằng đôi mắt long lanh giống như hết sức vừa lòng một món hàng.

Ngược lại với cô ta, Bắc Bắc thật lạnh nhạt.

Tiếp theo sau Hải Kỳ kéo Bắc Bắc qua một bên, hai người nhẹ giọng nói chuyện với nhau một hồi lâu....

Tôi không biết Hải Kỳ và Bắc Bắc nói chuyện gì, nhưng biểu hiện của Bắc Bắc từ kinh ngạc đến cứng ngắc sau đó im lặng và cuối cùng là gượng ép gật đầu.

Giữa lúc tôi đang hoang hốt khó có thể nhận biết đó là biểu hiện gì, thì Bắc Bắc mang theo người đẹp tóc vàng rời khỏi sân bay.

.....

Trong đại sảnh của quán cơm Tây, tôi nhìn chăm chăm vào miếng thịt bò thơm ngon của mình ở trên bàn nhưng không có một chút thèm ăn nào.

Tôi nghĩ tới, nghĩ lui....cũng không nghĩ ra, vì sao lại như vậy?

Rõ ràng Bắc Bắc không có quen biết với người đẹp tóc vàng kia mà? Chẳng lẽ Hải Kỳ cần anh giúp đỡ điều gì?...

Trong lòng thật phiền não.

.....

Cuối cùng tôi không còn nhịn được nữa phải mở miệng hỏi...

Thoảng một chút trầm tư do dự, cuối cùng Hải Kỳ nói cho tôi nghe. “Moxi Ka là người anh bố trí cho Dịch Bắc làm đề thi tốt nghiệp.”

“Đề thi tốt nghiệp cái gì?” Tôi ngơ ngẩn cả người, từ lúc rời sân bay đến giờ lòng tôi vẫn bất an, thì giờ đây nỗi bất an lại càng thêm cần quét tôi.

“Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau trong một ngõ nhỏ ở Pháp không? Đó là nơi dành cho đàn ông giải quyết sinh lý, đó là nơi mua bán cung cấp tình dục.” Hải Kỳ chậm rãi nói.

Tôi lại ở trong mơ hồ, anh đang muốn nói cái gì đây? Vì sao chúng tôi đang nói tới chuyện của Bắc Bắc thì anh lại chuyển qua đề tài này?

Hay là chủ đề đang nói này có liên quan tới Bắc Bắc? Tôi khẩn trương nắm chặt khăn ăn trong tay.

“Nơi đó có vài người phục vụ tình dục đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp của các bác sĩ tâm lý bọn anh... Trong lúc làm nghiệp vụ bọn anh cần người, thì các cô ấy sẽ thay bọn anh giới thiệu cho bệnh nhân có tật tâm lý những người thích hợp để phục vụ. Bác gái Đoan Thụy và Moxi Ka đều là những người như vậy.”

Tôi thở một hơi lạnh toát, quả thật không thể tin nổi được mình đang nghe cái gì!

“Hoang đường! Thật quá hoang đường!” Tiếng của tôi sắc bén ngân cao lên, không còn để ý tới bây giờ tôi đang ở một nhà hàng cao cấp.

Mọi người xung quang đều quay đầu lại nhìn.

Hải Kỳ có chút bối rối, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích. “Moxi Ka là người chuyên nghiệp, về phương diện tình dục cô ấy sẽ thích nghi thỏa đáng. Nếu Dịch Bắc thành công vượt qua cửa ải của chứng sợ hãi này, có thể quan hệ xác thịt với đàn bà thì bệnh của cậu ấy tuyệt đối đã không còn vấn đề gì nữa.”

“Không yêu nhau làm sao có thể quan hệ xác thịt được?” Tôi thở hổn hển, khó nhọc đến cực độ.

Hải Kỳ cứng người lại, anh thật sự không ngờ ngữ khí của tôi lại quá ép người như vậy. Anh vẫn lựa chọn nhẹ nhàng khuyên giải, an ủi. “Đàn ông và đàn bà khác nhau, đàn ông bình thường quan hệ tình dục với đàn bà đôi khi không cần phải có tình yêu cũng có thể xảy ra chuyện đó được.”

Tôi giật mình theo dõi lời nói của anh, tức giận muốn xốc cả cái bàn l“Y Y, em cũng hi vọng từ nay về sau Dịch Bắc sẽ là một người đàn ông bình thường mà....” Hải Kỳ cố gắng nói cho xong cái gì đó.

“Sao anh biết anh ấy không phải là một người đàn ông bình thường? Làm sao anh biết về sau anh ấy không có quan hệ xác thịt với đàn bà? Anh là bác sĩ của anh ấy, thì việc gì anh ấy cũng sẽ kể cho anh sao? Anh ấy chưa nói thì đồng nghĩa với việc anh ấy không thể cùng đàn bà quan hệ xác thịt sao?” Giọng điệu của tôi ác liệt, vô cùng kích động. “Đề thi tốt nghiệp cái quái gì chứ, anh đã nói với anh ấy những gì?”

Đây là lần đầu tiên tôi và Hải Kỳ cãi nhau, đây cũng là lần đầu tiên tôi dùng thái độ ác liệt đối với anh. Bởi vì tôi quá phần nộ đến tưởng chừng muốn nói cho anh biết, Bắc Bắc đã từng gần gũi với đàn bà rồi, mà người đàn bà đó chính là tôi!

Tôi tức giận đến mức thật không bình thường. Bởi vì rõ ràng chính tôi là người yêu cầu Hải Kỳ nhất định phải giúp Bắc Bắc.

Hải Kỳ im lặng, không muốn chúng tôi tiếp tục cãi nhau. Mà tôi cũng không có thời gian để tiếp tục tranh cãi, tôi vội vã lấy túi xách tìm điện thoại, vội vàng đem toàn bộ mọi thứ trong túi xách đổ trên bàn....

Tay của tôi run bần bật khi bấm số gọi cho Bắc Bắc...

Hy vọng.. sẽ không quá trễ....Tôi không ngừng cầu nguyện.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy.” Một giọng nữ máy móc không ngừng lặp lại.

“Tại sao lại tắt máy, tại sao lại tắt máy?” Tôi hét to lên, rõ ràng lúc này điện thoại còn mở mà. ((*_*))

Người phục vụ bàn lịch sự lại gần, ý muốn nói chúng tôi chú ý đến lễ nghi khi dùng c

“Y Y, em bình tĩnh lại đi.” Hải Kỳ đứng dậy đề lấy bả vai của tôi, muốn bảo tôi hãy bình tĩnh.

Nhưng tôi làm sao có thể bình tĩnh? “Tại sao anh ấy tắt máy? Vì sao anh ấy lại tắt máy?” Tôi túm lấy tay Hải Kỳ hỏi.

“Cậu ấy có thể đang cùng với Moxi Ka, chắc không tiện để mở máy....” Hải bất đắc dĩ nói thêm hai chữ “cùng với”.

Bọn họ có thể đang làm những chuyện mà Bắc Bắc đã từng làm với tôi.

“Lập tức gọi điện thoại gấp cho Moxi Ka, kêu cô ta không được đụng vào Bắc Bắc!” Tôi không nhịn nổi nữa, liên tục hét lớn lên.

Cảm xúc của tôi tan rã cả rồi!

Chỉ cần nghĩ đến ở một chỗ nào đó, đang trình diễn một màn kịch tình nồng nhiệt là tôi không thể nào bình tĩnh, không thể nào ngồi yên được.

“Đừng làm ầm lên nữa, Y Y! Moxi Ka không đi qua đây bằng trạm du lịch Quốc Tế, anh làm sao có thể liên lạc được với cô ấy? Hơn nữa chuyện này thuộc quản lý của cục Hải quan, anh làm sao có thể liên lạc được?” Hải Kỳ nhú mày, cố gắng nói lý lẽ với tôi.

Bây giờ có nói gì, có giảng giải lý lẽ nào thì tôi cũng không muốn nghe!

Tôi.....ghen sắp phát cuồng!...Thậm chí mà nói, tôi đã phát cuồng vì....ghen rồi!

Tôi đẩy Hải Kỳ ra để anh ở lại một mình trong nhà hàng. T các khách sạn tại thành phố này, tôi sẽ đi tìm từng khách sạn từng khách sạn một....

Cho dù là mò kim đáy biển cũng không muốn tình nguyện đợi chờ trong đau khổ...

Luôn nghĩ rằng có lẽ....có lẽ....nơi tiếp theo sẽ tìm thấy anh....có lẽ... có lẽ...trước đó bọn họ chưa xảy ra chuyện gì cả và tôi đến đúng lúc kịp thời ngăn cản....

.....

Tôi giống như một người điên, chạy từ đầu ngõ của thành phố này tìm tới cuối ngách của thành phố kia...

Tìm cả một đêm dài cho đến khi những ngọn đèn đều tắt đi, tôi vẫn chưa tìm được người mình muốn tìm.

Tôi nhụt chí ngồi xổm trên đường, cất tiếng khóc lớn...

.....

Tôi gạt được mọi người nhưng không lừa được bản thân mình.

Tôi yêu anh...tôi yêu anh....yêu đến không bao giờ còn có thể lừa mình, dối người được nữa.

Chương thứ mười bốn — Gặp lại ngoài ý muốn

Kéo thân thể mệt mỏi đến rá rời về đến nhà tôi mở cửa Đột nhiên tôi vui sướng phát hiện, phòng của anh còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Tôi vội vàng đẩy cửa phòng... Anh ở nhà!

Trên máy vi tính còn độ nóng chứ không nguội lạnh, chứng tỏ cho tôi biết anh không phải mới vừa về nhà.

Đúng lúc ấy thì anh mặc áo ngủ, đang lau khô tóc bằng chiếc khăn mặt màu trắng đi ra khỏi phòng tắm.

“Đi chơi với Hải Kỳ mới về à? Đi về khuya như vậy sao?” Anh khẽ nhếch khóe môi, đôi mắt cũng không nhìn thẳng tôi.

Tôi vừa mới ổn định tinh thần, bây giờ nhìn thấy anh tắm rửa, trong lòng bất an tiếp tục trỗi dậy.

“Tại sao anh tắt điện thoại? Nói cho em biết đi, anh và Moxi Ka có lên giường không?” Tôi ngăn cản anh bằng giọng nói mất bình tĩnh, thậm chí có chút ép bức người.

Anh cứng chờ rồi đi lướt qua tôi, tiếng nói cố gắng lãnh đạm không cho bản thân có nhiều tưởng tượng. “Có lẽ là điện thoại hết pin. Tại sao lại hỏi anh có lên giường với Moxi Ka hay không? Hải Kỳ nói cho em nghe à? Ngày mai anh sẽ gọi điện cảm ơn anh ta....”

“Ý của anh là....anh...anh cùng cô talên giường rồi?” Sức lực tiêu tan hết, tôi không có cách nào suy nghĩ tiếp tục, chỉ sững sờ ngây ngốc hỏi.

Anh không có trả lời anh, ngược lại nói tới chuyện khác. “Muốn chơi game không? Anh mới phát hiện ra một trò game vui lắm....” Không biết tại sao gần đây anh rất mê chơi game, nhiều khi nửa đêm vẫn còn nghe tiếng âm thanh của trò chơi.

“Anh muốn chữa bệnh có phải hay không? Đừng tìm những người phụ nữ khác! Em cũng có thể giúp anh mà!” Không còn có lý trí để không chế lời nói, chỉ còn lòng ghen tuông lãnh đạo cảm xúc của tôi.

Nếu anh muốn đàn bà thì tôi cũng có thể làm người đàn bà ngủ với anh!

Giữa lúc anh không kịp phản ứng, tôi cầm giận cởi áo khoác, áo lông....hấp tấp cởi quần Jean của mình, thậm chí suýt nữa ngã sắp xuống sàn nhà.

Tôi đã hoàn toàn không còn lý trí.

Đang lúc tôi cởi bỏ quần áo của mình, thì một chiếc áo sơ-mi đàn ông bao lại nửa thân trần của tôi.

“Đồng Tử Y, em đang làm cái gì vậy?” Anh tức giận gầm nhẹ.

Anh cài từng cái từng cái nút áo, đem da thịt trắng nõn nà của tôi che đậy lại.

“Em đã quên Thôi Hải Kỳ rồi sao? Làm sao em có thể....Chúng ta không còn mối quan hệ này nữa! Và anh cũng không muốn thông qua bất kỳ kẻ nào để chứng minh bản thân mình đã bình thường hay chưa.” Giúp tôi mặc quần áo xong, sau đó anh tức giận ngồi trở lại máy vi tính.

Lời nói của anh như một chậu nước lạnh tát vào mặt làm thanh tỉnh tôi...

Tôi đang làm cái gì? Tôi chủ động hiến thân đơn giản chỉ vì không muốn anh lên giường với người đàn bà khác...

Tôi đã quên mất Hải Kỳ, đã quên mất tôi là người phụ nữ đã đính hôn, đã quên mất hành động của mình đáng hổ thẹn biết bao nhiêu!

Bầu không khí có một chút ái muội và xấu hổ...

“Anh có lên giường cùng cô gái kia không?” Đến nước này mà tôi vẫn còn cố chấp muốn biết.

“Không có! Không có! Không có!” Anh hoàn toàn bị tôi đánh bại.

“Thật sự? Anh không có gạt em? Vậy chuyện này ra sao?” Tôi ngồi bên cạnh anh, tảng đá đè nặng trong lòng cuối cùng rơi xuống đất. Tôi trông như một con chó nhỏ bị bỏ rơi đáng thương, mở đôi mắt to chờ đợi anh cứu vớt, muốn nói cho anh biết tôi đã trải qua những khổ sở gì.

Rốt cuộc anh bị biểu hiện của tôi làm cho bật cười, mắt húng vừa rồi tan thành mây khói, bầu không khí ái muội, xấu hổ cũng biến mất.

“Anh với Moxi Ka nói chuyện một lúc, sau đó thanh toán tiền cho cô ta về trở lại Pháp, trả tiền mua ki-mô-nô. Cô ta nói muốn ở Trung Quốc du lịch vài ngày rồi sẽ về, anh đưa cô ta đi tìm công ty du lịch và khách sạn xong thì về nhà.”

“Thật sự anh không đụng đến cô ta? Hôn liên tục cũng không có?” Tôi vẫn còn một chút bất an. ((*_*))

Anh nhìn tôi liếc một cái, không muốn trả lời vấn đề nhảm chán này. “Anh đang bị đau cả người đây.” Rồi anh bắt ngờ xoay mặt nhìn đối diện với tôi, trên mặt hiện vẻ nghiêm túc.

“À....” Anh đổi chủ đề nhanh như vậy, tôi không thích ứng kịp.

“Hải Kỳ kiếm nhiều tiền như vậy, tại sao còn muốn sắp xếp việc này cho anh? Tự dưng mang một người đẹp tóc vàng lại đây, tay còn không có đụng tới thì đã mất oan u hơn một vạn tệ của anh....”

“Thật sao?” Tôi bị lây sự hài hước của anh mà nở nụ cười. “Thật thiếu lương tâm, anh ấy đã giúp anh thanh toán một chuyến vé máy bay trước rồi.”

“Phải không? Em xác định là anh ta không phải muốn kiếm thêm tiền trị liệu à? Không kiên quyết muốn đem anh bồi dưỡng thành khách hàng thân thiết của anh ta à?”

Bắc Bắc vui đùa cười nói, bầu không khí cũng thoải mái hơn nhiều, cũng đồng nghĩa với việc chủ đề lúc này đã chấm dứt.

“Giúp anh đánh trò chơi này đi.” Anh túm lấy tôi.

“Nhàm chán!” Tôi vẫn là ngồi xuống.

Khi chúng tôi cùng “kê vai chiến đấu” và “chiến đấu anh dũng”, thì tôi cũng không quên trêu chọc. “Anh thật không phải là đàn ông mà, nhìn thấy người đẹp tóc vàng bốc lửa như vậy mà không có phun máu mũi sao?”

“Có chứ! Mất rất nhiều máu đến mức chân anh cũng nhũn cả ra đây này.” Anh thuận miệng phụ họa thêm.

“Anh cần uống thuốc kích thích không?” Tôi một bên đánh game, một bên đá anh một cước.

Anh nghe được ba chữ “thuốc kích thích”, sắc mặt anh biểu hiện khó coi và cứng lại một chút, tuy nhiên sau đó anh lập tức che dấu, anh ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười nói. “Đồng Tử Y, em là con dê sao?” Anh lấy chân đá vào ghế của tôi một cái bất ngờ, làm hại tôi thiếu chút nữa ngã sấp xuống mặt đất.

“Trầm Dịch Bắc! Chút xíu nữa thôi anh làm hại em chấn thương sọ não rồi. Tôi tức giận hét lên, điều ngoa nói. Hoàn toàn quên mất vừa rồi đang nói chuyện gì.

Thần sắc thiếu tự nhiên của anh cũng dần dần mất hẳn, nhìn tôi bằng đôi mắt long lanh nụ cười.

“Chết nè! Chết nè! Ha ha” Tôi hưng phấn cười ngược lại, chỉ vào trò chơi trên màn hình, vỗ tay cười ha ha.

Anh vội vàng trở lại thì đã không còn cứu kịp nữa, anh ngồi âm thầm ảo não bên cạnh nhìn thật mê người.

.....

Chúng tôi sống trong bầu không khí thoải mái, chúng tôi sống trong bầu không khí sung sướng, chúng tôi sống trong bầu không khí nường tựa lẫn nhau.

Có rất nhiều thứ tôi sẽ không ngu ngốc đi đến hỏi anh nữa.....

Ví dụ như “Bây giờ anh đã muốn quan hệ xác thịt với đàn bà rồi sao?”

Không cần câu trả lời.

Bởi vì, anh nóng rực như thiêu đốt không thể khống chế được trong buổi tối nọ, đã là câu trả lời chính xác nhất!

.....

Biết rõ là sai, biết rõ phải trung thực với chính tình yêu của mình...

Nhưng cuộc đời mãi là như thế. Sự lựa chọn luôn rất khó khăn, muốn tiến về trước không được, muốn lùi về sau cũng không xong. Nếu đã lựa chọn rồi thì có chết cũng không hối hận.

Cho dù có do dự, có bàng hoàng...

Nói muốn kết giao là do tôi yêu cầu, để cho Hải Kỳ cầu hôn cũng là tôi giật dây. Bây giờ tôi có mặt mũi nào nói với Hải Kỳ rằng tôi hối hận? Anh đối với tôi toàn tâm toàn ý tin tưởng và bao dung, tôi làm sao có đủ thể diện nói về hai chữ “tình yêu”? Tôi làm sao có thể mặt dày mày dạn đi nói hai chữ “chia tay”?

Nhiều năm trước bởi vì còn trẻ nên tôi bốc đồng giật dây gián tiếp gây ra một bi kịch, làm cho Hải Kỳ trở thành một chú rể bị bỏ rơi trong giáo đường. Tôi làm sao có thể nói cho anh biết, anh thật sự không phải là tình yêu của tôi, cho nên hôn lễ này cũng sẽ không có cô dâu?

Tôi không ngừng thôi miên, an ủi chính bản thân mình...kết cục như vậy cũng rất tốt.

Bây giờ tôi và Bắc Bắc ở chung với nhau thật nhẹ nhàng, thật tự tại. Mọi quan hệ này cũng không phải không tốt...

Huống hồ Bắc Bắc đã buông tay....trong tương lai anh nhất định có thể tìm được một cô gái chân chính xứng đôi với mình...

.....

Hôm nay là ngày tôi và Hải Kỳ đi chụp ảnh cưới.

Cả hai chúng tôi đều không ai nhắc lại chuyện cãi nhau đó, cả hai đều coi như chưa có việc gì xảy ra.

Nhưng sự thật là lừa mình, dối người, đã xảy ra thì chính là đã xảy ra....

Ngồi trong phòng trang điểm để cho người thợ tạo kiểu tóc cho tôi...Tôi mặc áo cưới mà hồn ngơ ngẩn tận chốn nào.

Đã từng thật sự... thật sự...muốn vì ai đó mà mặc vào chiếc áo cưới.....

.....

Không hề có ý thức rằng tôi đang được trang điểm thật xinh đẹp nhưng sắc mặt tôi mờ mịt không chút vui vẻ.

Đối lập với tôi là một cô gái khác ngồi bên cạnh cũng mặc áo cưới. Diện mạo bình thường nhưng vẻ mặt thẹn thùng vui sướng của cô gái sắp làm cô dâu.

“Hi.” Trong lúc người trang điểm tránh qua một bên, cô gái nhìn tôi chào hỏi.

“Hi.” Tôi cũng gật đầu đáp lễ một cái, toàn thân mệt mỏi vô lực không có hưng phấn chào hỏi cô gái đó.

“Lát nữa nếu người trang điểm có muốn chị mua hoa để cho cô dâu cầm thì chị đừng mua nha, em có mang đến một bó đây rồi. Dù sao cũng dùng không hết, chị và em có thể dùng chung.” Cô gái thật chân thành, có thể nhìn ra được đây là một người con gái thiện lương và biết tiết kiệm.

“Cám ơn.” Tôi gượng cười nói lời cảm ơn cô ấy, tâm trạng tôi lúc này không có hứng thú muốn làm quen thêm bạn mới.

“Tướng mạo của chị thật dễ nhìn, ngũ quan lại xinh đẹp. Không giống như em, tướng mạo bình thường lại còn không có sự tự tin vào bản thân mình” Mặt cô gái ửng đỏ lên, ngại ngùng nói tiếp. “Em nói chị nghe nha, chồng tương lai của em rất đẹp trai...ở cùng chỗ với anh ấy, em càng thêm thiếu tự tin vào mình...”

Thật là một cô gái đơn thuần! Tôi mỉm cười, tâm tình đã khôi phục lại một chút nên cất tiếng an ủi cô ấy. “Ai nói đẹp trai phải xứng đôi với người đẹp? Em nói chồng tương lai của em thật đẹp trai nhưng anh ta vẫn lựa chọn em, đây có nghĩa là trong lòng anh ta, em vẫn là số một. Cho nên, vì sao lại thiếu tự tin chứ?”

Mặt cô gái ửng đỏ lên nói. “Anh ấy đối với em ...thật sự tốt lắm! Bọn em quen nhau qua hình thức xem mắt, khi anh ấy đưa ra lời kết giao, em cũng thật không dám tin. Anh ấy là có tướng mạo, có bằng cấp, có địa vị xã hội có tài năng...sao lại coi trọng em chứ? Đến tận bây giờ em vẫn còn cảm thấy như mình đang nằm mơ.”

Cô gái thẹn thùng giống như ánh nắng buổi chiều tà của hoàng hôn...thật bình thường nhưng lại rất mỹ lệ.

“Em nhất định là rất yêu anh ta.” Tôi cười nói ra kết luận. Phụ nữ khi yêu thật dễ dàng nhận ra, bởi vì họ luôn lo được lo mất, lại luôn lo lắng tất cả chỉ là mơ.

“Làm sao mà em lại không yêu anh ấy chứ? Em còn muốn hét lên cho toàn thế giới biết, em rất yêu anh ấy!”

Biểu hiện của cô gái thật đơn thuần, không một chút nào là ngụy tạo.

Tôi mỉm cười.....Yêu nhau thật là tốt!

Sau đó tôi cùng cô gái nói chuyện thêm một lúc nữa...

Nửa tiếng sau, cô ấy được trang điểm trông rất xinh đẹp, khuôn mặt bình thường đã lộ ra vẻ kiêu diễm mười phần. Bàn tay của những người thợ trang điểm luôn luôn có ma lực tốt nhất....có thể làm cho người phụ nữ ở thời khắc hạnh phúc biến thành một công chúa xinh đẹp.

Tôi cũng sắp được trang điểm thành cô dâu đẹp nhưng trong ánh mắt của tôi thiếu mất thần thái của sắc màu hạnh phúc.

“Bà xã, đã xong chưa? Thợ chụp ảnh thúc giục rồi kìa.” Một người đàn ông trong trang phục chú rể đi vào phòng trang điểm, nhẹ nhàng hỏi thúc.

Tiếng nói nhẹ nhàng vừa dứt, lại như tiếng sấm lớn dội xuống ngang đầu.

Nhìn qua tấm gương, tôi cùng người đàn ông đẹp đẽ kia đều kinh ngạc đến tột độ.

Tổng Nhiếp Thần!

44. Quyển 6 - Chương 15-16

Chương thứ mười lăm — Trầm Dịch Bắc, anh là đứa ngốc sao?

Tôi trang điểm rất đẹp, cầm lấy làn váy lụa màu trắng, đi ra khỏi phòng trang điểm. Không ngoài dự đoán, Tổng Nhiếp Thần dựa vào vách tường thấy tôi vừa đi tới, anh ta đã đưa tay ra chặn lại và bước đến bên tôi.

Trong kí ức của tôi, anh ta cũng có biểu hiện hung ác, nham hiểm này...Tôi đứng tại chỗ chỉ cười lạnh.

Với những người miệng vết thương còn đau như sát muối, thì người ta hay e ngại người khác đâm thêm cho một dao nữa.

Đây là chân lý không thay đổi

“Có việc gì sao?” Tôi ngân cao giọng, ngạo mạn hỏi.

“Không có, chỉ là hy vọng cô chừa cho một chút lòng tốt...chuyện không nên nói thì xin đừng nói.” Rõ ràng đây là hình thức của người yếu thế, vậy là cứ chỉ không khách sáo của Tổng Nhiếp Thần làm cho người ta chán ghét.

“Chừa cho một chút lòng tốt? Vậy những lời nói ác độc của ngày đó.....anh có từng nghĩ sẽ bỏ qua cho tôi không?” Tôi nhỏ giọng cười nhạo.

‘Công cụ sinh dục của Trầm gia’....những lời này tôi nhớ mãi không quên.

“Lòng tốt à? Không cần nữa! Cho dù tôi đối với cô có một chút áy náy, thì tôi phải khách sáo với cô ư? Cô là người mà Trầm Dịch Bắc nói mãi mãi không thay đổi tình yêu đây sao? Thế mà hôm nay tôi lại thấy cô mặc áo cưới lấy một người đàn ông khác..... Hoang đường quá đi mất! Tôi đã sớm gọi anh ấy là người không có đầu óc.”

Tổng Nhiếp Thần lạnh lùng cười nhạo hết câu này tới câu khác, làm khuôn mặt tôi trở nên trắng xanh.

Đúng vậy! Tôi thật có lỗi với Bắc Bắc.

“Yên tâm đi, một chữ tôi cũng không nói.” Tôi hé ra nét mặt lạnh lùng không muốn tiếp tục câu chuyện, coi như chỉ gặp thoáng qua Tổng Nhiếp Thần.

“Anh ấy.....thế nào rồi?” Đột nhiên phía sau vọng đến một câu hỏi ản ản, cô đơn.

Không có kiêu ngạo, không có sắc bén, chỉ có yếu ớt....

xuất hiện trước mặt anh ấy nữa.” Tôi mạnh mẽ xoay người lại, không hề đồng tình, ngữ khí của tôi sắc bén, mặt tôi không chút nể nang cảnh cáo.

“Cô cho là tôi còn dám xuất hiện trước mặt anh ấy ư? Cô cho là tôi sẽ tiếp tục gặp anh ấy sao?” Tổng Nhiếp Thần cười cô đơn nói tiếp. “Cho dù tôi có yêu anh ấy tha thiết, cho dù cả đời tôi phải sống trong nhớ thương anh ấy, tôi cũng sẽ không quấy rầy anh ấy nữa. Tôi đã phá huỷ cuộc sống của anh ấy, thì anh ấy cũng phá nát tình yêu của tôi.”

Nghe một người đàn ông mở miệng nói ái mộ Bắc Bắc, tôi không nhịn được dị ứng, lạnh giọng nhắc nhở. “Xin anh hãy quý trọng người bên cạnh! Anh không phải muốn kết hôn à? Xin đừng đem lại vết thương cho người khác.” Tôi có thể nhận thấy cô gái đơn thuần kia rất.... rất yêu anh ta, hy vọng cô ấy có thể mãi mãi sống trong lời nói dối của hạnh phúc.

“Chúng tôi là những người như thế này rồi, thì việc kết hôn không phải vì trách nhiệm đối với tuổi già của cha mẹ sao?” Tổng Nhiếp Thần nhếch môi cười, sau bốn năm, anh ta vẫn xinh đẹp như trước nhưng cái hương vị tà nịnh đã không còn. “Tôi không muốn cô ấy biết chuyện này, cũng giống như năm xưa Dịch Bắc không muốn cho cô biết. Chỉ khác là Dịch Bắc yêu cô, mà tôi thì vĩnh viễn không thể yêu vợ của mình.”

Trái tim tôi giống như ai đó lấy một con dao đâm thật mạnh vào....

Yêu....cho tới bây giờ chúng tôi vẫn mãi mãi chưa nói rõ, nói không ra thành chữ, nhưng lại được thốt ra dễ dàng từ trong miệng của người từng là tình địch.

“Anh ấy còn hận tôi lắm sao, có nhắc đến tôi không?...” Trong mắt của Tổng Nhiếp Thần chứa nỗi đau đớn cùng một tình yêu say đắm khó nhịn.

“Không cho phép lại gần anh ấy.” Tôi không thể không chế được, ngân cao cổ họng cảnh cáo một lần nữa.

“Tôi làm sao dám đến gần anh ấy?” Tổng Nhiếp Thần cười khổ. “Anh ấy nói nếu còn gặp lại tôi, anh ấy sẽ không dễ dàng buông tha cho tôi. Anh ấy vì cô mà hận tôi như vậy đó.....Ngay khi biết được lúc mới bắt đầu tôi đã có mục đích tiếp cận anh ấy vì tiền, cố ý đem anh ấy trở thành người cùng thế giới với chúng tôi.....Cố ý làm cuộc sống của anh ấy rối loạn, vậy mà anh ấy cũng tha thứ cho tôi. Nhưng vì cô...vì cô mà cuối cùng anh ấy đánh tôi....còn nói mãi mãi sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nữa.”

Vì tiền...vì tôi...Bắc Bắc đánh người?

“Anh không phải yêu anh ấy ...mà là vì tiền mới....” Tôi nhú mày, cảm thấy câu chuyện này có gì đó không thích hợp.

“Tôi nhận tiền của người khác và làm trái với đạo đức của người làm bác sĩ, phải trả giá bằng chính trái tim mình.....” Tổng Nhiếp Thần nhẹ giọng nói, tiếng nói chua xót. “Ngày đầu tiên Dịch Bắc đến tìm tôi, còn có một người phụ nữ bí ẩn cầm một số tiền lớn kêu tôi làm theo ý của bà ta. Người đó nói Dịch Bắc biến bà ta thành người cà thọt, bà ta không muốn bỏ qua anh ấy! Lúc đó tôi mới khởi nghiệp, rất cần tiền mà số tiền đó có thể giúp ích cho tôi rất nhiều ...cho nên tôi.....không nghĩ đến càng lún càng sâu, ngược lại bản thân mình.....”

Người phụ nữ bí ẩn... người đi cà thọt.....Tôi thở một hơi lạnh toát.....Bắc Bắc quả thật có làm cho bác gái anh từ ngày đó về sau đi một chân cao chân thấp....Nhưng bác gái của anh có cần phải trả thù thâm độc như vậy không?

“Không phải vì trả thù....là vì tiền...vì tài sản.” Tôi hừ lạnh.

“Tôi không biết nhiều, nhưng bà ta nói không thể để cho hai người có con chung với nhau. Cho nên khi nghe nói cô đi làm thụ tinh nhân tạo, bà ta nóng nảy nhất định phải muốn tôi phải trao đổi....Sau này nếu cô sinh ra đứa con, thì bà ta cũng có thể thông qua kiểm nghiệm DNA tố cáo cô đổi

Tôi thở gấp gáp. “Trao đổi.....” Vậy... vậy đứa con đó.....

“Đáng tiếc kế hoạch luôn luôn thất bại....” Tổng Nhiếp Thần cười khê tự chế giễu. “Người phụ nữ bí ẩn đó có tính toán ra sao cũng không tính ra được, Dịch Bắc cố ý phân rõ giới hạn với tôi. Tôi cầu xin anh ấy thế nào, anh ấy cũng không chịu cùng tôi một lần cuối cùng....”

Tổng Nhiếp Thần nhắm hai mắt lại, khổ sở học ra năm chữ. “Anh ấy nói ...không muốn....”

“Anh nói cái gì! Anh nói lại lần nữa xem!” Tôi túm lấy áo của Tống Nhiếp Thần, toàn bộ ánh mắt đã đổ ngẫu rỗng giập. “Anh nói rõ ràng cho tôi nghe.”

Vóc dáng nhỏ bé của tôi túm lấy người đàn ông cao lớn hơn mình một cái đầu, khí thế tiến công ào ạt.

“Anh ấy nói không muốn! Như đinh đóng cột....” Không thể nào, không thể nào! Năm đó chính Bắc Bắc thừa nhận mình phản bội tôi!

“Anh ấy nói, anh ấy nhận ra trái tim của mình, anh ấy sẽ không để cô liên quan đến người đàn ông có quan hệ mập mờ với anh ấy. Cũng như anh ấy cũng sẽ không quan hệ mập mờ không rõ ràng với bất kì kẻ nào....Anh ấy muốn chặt đứt, chặt đứt không còn một mảnh....” Tống Nhiếp Thần đang sống lại trong ký ức, điên cuồng thấp giọng cười. “Vì thế tôi nói cho anh ấy biết, tôi không yêu anh ấy. Qua lại với anh ấy là vì có người trả tiền, có người muốn tôi làm hại anh ấy..... Anh ấy nghe xong chỉ sững sốt....sau đó như được giải thoát....nói tha thứ cho tôi.... nói cảm ơn tôi đã cho anh ấy biết tất cả sự thật.....Tôi thua... thua hoàn toàn.....”

“Tôi hỏi anh! Đứa con kia có phải của anh ấy hay không? Có phải của Bắc Bắc hay không?” Tôi điên cuồng túm lấy anh ta lắc mạnh.

Tôi không có một chút thương tình nào với anh ta, tôi phải biết rõ sự thật.....Tôi không phải là.....

“Tôi không biết anh ấy nói với cô ra sao.” Tống Nhiếp Thần bị tôi lắc đến suýt thở không nổi, hỗn hển quát. “Anh ấy không có làm gì tôi, tôi làm sao có “hạt giống” của anh ấy được? Rõ ràng biết kết hoạch này không có ý nghĩa, rõ ràng biết nên huỷ bỏ kết hoạch này! Nhưng tôi không muốn bỏ qua cho hai người....Cho nên tôi cầm chính “hạt giống” của mình đưa cho cô!”

Năm đó tôi mang thai là đứa con của Tống Nhiếp Thần!

“Biến thái!...Anh thật biến thái chết được!” Tôi mặc chiếc váy cưới điên cuồng đánh anh ta. Tôi hoàn toàn không khống chế được bản thân mình nữa.

Cảm giác này giống như bị người ta cưỡng hiếp mình....

“Được lắm!” Tống Nhiếp Thần bị tôi đánh chập vật không chịu nổi, không còn giữ được nhã nhặn. “Bốn năm trước tôi bị người mình yêu đánh đến suýt phải đi vào bệnh viện, bây giờ cô còn muốn như thế nào? Hôm nay cô cũng sắp làm vợ của người khác, không cảm thấy xấu hổ sao?”

Vừa hết xong, anh ta đã đông cứng lại. Nhìn theo ánh mắt cứng đờ của anh ta...Tôi cũng tê liệt động tác đánh đấm Tống Nhiếp Thần của mình.

Bởi vì đứng cách đó ba thước....người ta nghe có tiếng động mà tìm đến, có những nhân viên chụp ảnh của cửa hàng...có sắc mặt tái nhợt trắng bạch như chiếc áo cưới của cô dâu.....còn có Hải Kỳ trong bộ đồ lễ phục của chú rể cứng ngắc như hóa đá đứng đó.

Tôi che mặt lại, nước mắt cuối cùng đã tràn mi trào ra. Cuộc đời của tôi giống như một trò đùa khôi hài...Vô cùng xấu hổ, tôi muốn tìm một chỗ nào đó trốn

Tôi đi đến trước mặt Hải Kỳ cúi đầu thật sâu, khóc không thành tiếng.

“Em xin lỗi....”

Toàn bộ thế giới của tôi đều điên đảo, cảm xúc đã rơi vào khe núi gãy dựa cũng không thoát ra được.....

“Không sao cả.....chúng ta có thể đổi sang ngày khác....”

Nghe Hải Kỳ khó khăn nói ra những lời này xong, thế giới của tôi cũng không tiếp nhận được thêm một tiếng động nào nữa.

Đờ đẫn cởi áo cưới, đờ đẫn không nhìn qua vẻ mặt im lặng của Hải Kỳ, đờ đẫn để Hải Kỳ đưa về nhà, đờ đẫn mở cửa xuống xe, đờ đẫn không thể chào hỏi bất kỳ kẻ nào, đờ đẫn lên lầu, đờ đẫn ngửa đầu, đờ đẫn nhìn qua nóc nhà bằng kính nhìn sao trên trời...

Trời hôm nay không có sao.....Tôi thật khờ khạo, bây giờ chỉ mới là buổi chiều làm sao có thể có sao?

Nhưng vì sao tôi không nhìn thấy ánh mặt trời?

Trời âm u, ánh mắt của tôi muốn chớp cũng không chớp được...Bầu trời quả nhiên thật sự nổi lên gió lớn, những giọt mưa phùn nhẹ từ từ rơi xuống, sau đó là tiếng lộp độp của mưa to. Từng giọt từng giọt nước mưa rơi trên mái nhà bằng thủy tinh như muốn khóc gào cùng tôi...

Tôi chôn đầu vào trong đầu gối, rồi cuộc bật lên tiếng khóc lớn.

“Tương lai chúng ta không cách nào có hạnh phúc sao?” Bốn năm trước anh đã khổ sở hỏi tôi như vậy, sau đó bình tĩnh thừa nhận, anh đã phản bội t

“Trầm Dịch Bắc! Anh là một người thật ngu ngốc!” Tôi ngửa đầu khóc lớn hét lên.

“Thật ngu ngốc!”

“Quá mức ngu ngốc!”

Tôi ngã trên sàn nhà lạnh như đá khóc nức nở, tiếng nói của tôi như tiếng tự khiển trách lại như tiếng của lời sám hối. “Em không cần anh bảo vệ em như vậy! Em không cần mà.....Tại sao không nói sự thật với em? Tại sao?.....”

“Em mang thai đứa con của người khác, em thật không hay ho gì! Em thật không hiểu biết gì ! Anh là người ngu ngốc! Anh thật ngu ngốc mà! Vì sao phải chịu tiếng xấu xa thay cho kẻ khác.....”

“Anh có biết, em từng...từng hận anh biết bao nhiêu không?.....”

“Trầm Dịch Bắc....Anh là một đứa ngốc sao?.....”

Không có cách nào tìm bất kì ai để an ủi mình.... tôi là người cô độc....cho tới bây giờ, những lúc thương tâm đều cô đơn một mình....

Cô đơn...thật quá cô đơn!!!

Không biết khóc đến bao lâu...rất lâu cho đến khi toàn bộ căn phòng đều biến thành một màu đen, tôi đặt mình trong bóng tối lạnh lẽo không ngừng run rẩy...

Đột nhiên một tiếng “cách” vang lên, có tiếng người mở cánh cửa ở dưới lầu...sau đó có tiếng g

“Y Y ơi!” Tiếng gọi trong treo vang lớn lên, xua tan màn đen tối yên tĩnh của căn nhà...

Giống như tia nắng sớm nhất của buổi bình minh, chiếu sáng cả quả địa cầu....

Màn đêm lập tức biến mất.....Tiết trời ấm áp lại...

Chương thứ mười sáu — Gặp nhau quá sớm!

Tôi gạt thật nhanh những giọt nước mắt trên má, cố gắng mỉm cười.

Cố gắng, tiếp tục cố gắng.

Bước chân trầm ổn bước từng bước lên cầu thang rồi dừng lại ở bậc thang cuối cùng.

Tôi ngẩng đầu, dụi mắt, giả bộ như vừa tỉnh ngủ.....Trong bóng tối lấp ló một tia ánh sáng nhạt chiếu lên gương mặt tuấn tú của anh trong mơ hồ nhưng làm người ta nhìn rõ cái nhíu mày của anh.

“Sao lại ngủ sà nhân vậy hả? Không sợ cảm lạnh à?” Tiếng chỉ trích của anh không cao, thật trầm nhưng tuyệt đối không hàm hồ.

Anh đưa tay sờ lên trên vách tường tìm công tắc mở đèn...

“Đừng bật đèn!” Giọng nói của của tôi khản đặc sau khi khóc quá nhiều.

Không thể mở đèn! Hai mắt của tôi đã sưng vì vì khóc, cần có bóng đêm che chở.

“Em làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Anh nhíu mày ngay tức khắc nhận ra tôi có chút khác thường.

“Đừng bật đèn lên.....” Tôi lặp lại một lần nữa, tiếng nói tràn ngập cầu xin.

Anh rút tay lại. “Không bật.... không bật....” Tiếng anh nhẹ hẫng xuống giống như đang đổ dành một đứa bé không nhéo.

Bầu không gian im lặng lại chỉ còn có hơi thở của hai người...

Một người đang cố gắng đè nén áp lực...

Một người đang yên lặng chờ đợi...

Một lúc lâu sau anh nghe được cảm xúc của tôi đã bắt đầu ổn định, vì thế anh lặng im lo lắng hỏi. “Lại cãi nhau với Hải Kỳ nữa rồi à....?”

Nước mắt của tôi làm cho anh chỉ có thể đoán là do Hải Kỳ...Hải Kỳ... Hải Kỳ mà thôi.....Bởi vì ngoài chuyện này ra, anh còn có thể nghĩ được chuyện gì nữa chứ?

“Không có! Hôm nay....hôm nay là ngày trang điểm.....da của em mãi mãi....thật khủng khiếp..... cho nên, cho nên, anh đừng bật đèn lên...” Đầu tôi chôn giữa đầu gối, cố gắng hết sức ngăn chặn nước mắt của mình.

Anh bước từng bước đến gần tôi....

“Đưa anh xem nào.” Không kịp ngăn lại, anh đã nâng cằm tôi lên.

Xuyên qua ánh trăng mờ ảo trên trần nhà bằng kiếng.... anh nhìn thấy mí mắt tôi sưng đỏ đến không thể nào che lấp...

Anh sửng sốt, nói. “Làn da có chút hồng hồng này không thể nào do dị ứng, bắt quá em khóc rất nhiều nên mí mắt sưng to như vậy.”

Tôi giận dỗi quay đi, không thèm để ý đến anh.

“Được rồi! Được rồi! Đừng khóc nữa! Khuôn mặt của con gái rất quan trọng, da mặt bị dị ứng là tận thế, anh hiểu hết, hiểu hết!”

Anh đang an ủi tôi, tuy nhiên lời nói làm cho người ta thật khó chịu.

“Chọn mỹ phẩm nổi tiếng một chút, anh sẽ mua cho em mỹ phẩm cao cấp nhất để dưỡng da, được chưa?... đừng khóc!” Anh véo nhẹ trên má tôi, ý muốn chọc tôi cười...

“Cho em dựa vào anh một lát.....” Cả người anh thật ấm áp, tôi ôm lấy thắt lưng anh, tựa người vào bờ vai của anh...

“Sau này đừng làm người ngu ngốc nữa.....”

Tôi nhẹ nhàng nhỏ giọng dặn dò thêm. “Bắc Bắc, nếu yêu... nhất định phải lớn tiếng nói ra....” Đứa ngốc...

Rõ ràng...vô cùng rõ ràng.... Anh chấn động.

.....

Tôi đã không nhớ rõ tối hôm qua mình ở trong lòng anh khóc mê mết như thế nào và anh bế tôi vào đặt trên giường như ra sao. Chỉ nhớ rõ anh tựa vào giường dỗ dành tôi, cuối cùng anh cũng mệt mỏi hạ người nằm xuống. Đầu của anh và của tôi gối trên cùng một cái gối, kháng khí thân mật...

Đến nửa đêm, anh đột nhiên bừng tỉnh. Anh cẩn thận xuống giường, nhìn tôi với ánh mắt thật phức tạp, rồi cuối cùng anh bước chân rời đi.

Trong bóng tối, tôi chậm rãi mở hai mắt. Dĩ nhiên, tôi không giữ anh lại.

Tôi đã quyết định cùng Hải Kỳ nói chuyện rõ ràng, cho nên trước khi có kết quả, tôi không thể giữ anh lại.

.....

Vì đây là sự tôn trọng tình cảm giữa ba người chúng tôi.

.....

Trong chốc lát, căn phòng kể bên mơ hồ truyền đến âm thanh của trò chơi trong máy tính...

Thì ra sau khi bình tĩnh giữa đêm khuya, Bắc Bắc không thể đi vào giấc ngủ được nữa.

.....

Sương mù vẫn chưa tan trong nắng sớm, anh đẩy cửa phòng tôi ra trên môi vẫn hiện ra nụ cười khê.

“Rời giường mau.” Anh réo gọi tôi.

“Mười lăm phút!.....” Tôi thò tay ra khỏi chăn, đưa năm ngón tay lên ra dấu ba lần....rên rỉ nói.

“Hai phút thôi!”

Không thương lượng! Không thể câu giờ! Tôi trực tiếp kéo tấm chăn, quấn thân mình lại.

“Rời giường mau!” Anh hơi yếu thế kéo kéo tấm chăn của tôi.

Tôi không nói cho anh biết, hôm anh tôi đã xin nghỉ phép rồi sao? Bởi vì dự tính ngày hôm qua đi chụp hình cưới, hôm nay nhất định sẽ mệt

today không nổi.

Nhưng giải thích dông dài mệt quá, tôi đang lười nói chuyện. Ngày hôm qua cảm xúc hồng mắt, hôm nay tôi muốn làm thiếu nhi.

Gió lạnh đã chui vào ổ chăn của tôi! Trầm Dịch Bắc, thật là ác độc!

“Mười phút nữa!” Tôi chui nhanh vào chỗ ấm nhất của chăn, nhắm chặt hai mắt, hận muốn cắn đứt cả lưỡi.

“Năm phút thôi! Không thương lượng!” Anh kéo chăn đắp lên cho tôi, không nói nữa.

Ngược lại, tôi không hề buồn ngủ, mơ hồ chui từ ổ chăn ra, ngơ ngẩn nhìn anh. Anh mang tờ báo đi vào vừa định kéo chăn ra, thấy tôi đã tỉnh... môi anh nở nụ cười.

“Ngày hôm nay toàn bộ thời gian của em đều là của anh! Anh đã xin phép nghỉ ở bệnh viện rồi!”

Tôi bất động, chúng tôi đâu có hẹn gì nhỉ? Tôi có nói hôm nay toàn bộ thời gian đều dành cho anh sao? Tuy nhiên, tôi rất thích chí...

“Còn mơ hồ à!” Ngón tay anh đánh trên trán cô một cái, may mắn tuyệt đối không đau, ngược lại mang theo nhiều dịu dàng và cưng chiều của anh.

“Hôm nay là ngày 2 tháng 12.” Anh nhắc nhở tôi.

Tôi vẫn biểu hiện ngơ ngác, một hồi lâu sau mới thốt lên. “Sinh nhật của em?”

“Đúng vậy!” Anh mỉm cười. “Anh đã hẹn với em trước rồi.”

À, đúng vậy! Anh đã hẹn với tôi ngày anh đưa cho tôi những chiếc đồng hồ....

Thấy tôi vẫn còn ngơ ngẩn, nụ cười anh có chút do dự. “Nếu em cùng Hải Kỳđã có hẹn rồi....Không sao, anh có thể để thời gian cho em...”

“Ai nói là em có hẹn với người khác chứ?” Tôi nhảy vào lòng anh, ôm lấy cổ anh, vô tư cà cà hai má anh hỏi. “Nói xem anh sẽ mời em đi ăn, đi chơi chỗ nào?”

Nói ra đi, đừng nhân nhượng nữa Bắc Bắc.....thật sự.....không cần gánh chịu thiệt thòi cho trái tim của mình mãi mãi như vậy.

“Vậy đứng lên nhanh đi.”

Anh trực tiếp ôm lấy tôi, ném vào toilet.....sau đó anh cười, nụ cười không hề vô nghĩa trong tâm trạng hưng phấn...

.....

Trời xanh mây trắng, chúng tôi mặc quần áo nhàn nhã, thực hiện kế hoạch đi leo núi đã thất hứa thật lâu, thật lâu trước đây. Đến điểm cuối cùng, anh đạp đến đích trước rồi quay đầu lại nhìn thấy tôi đang thở hổn hển. Anh cười, trên lưng mồ hôi chảy thấm ướt cả áo nhưng vẫn vô cùng thuần túy và sạch sẽ.

Lòng tràn đầy tin tưởng và ấm áp, bước chân của tôi theo sát bước chân anh. Giờ phút này đây tôi nhất định, nhất định theo sát bên anh thật chặt chẽ.

.....

Buổi chiều, rốt cuộc chúng tôi cũng xuống chân núi. Vì đã dùng hết sức lực cho buổi leo núi nên chúng tôi tìm một chỗ tạm nghỉ chân. Mắt chúng tôi cùng dừng lại ở khuôn viên trong trường của anh.

.....

Khi chúng ta lại lần nữa nhìn nhau mỉm cười.

Lòng thành thật có chút thương yêu!

Rất nhiều đau xót đều đã quên mất hết!

Trong kí ức chỉ còn lại những điều tốt đẹp.

Anh và em đều tìm những người mới để dựa vào.

Đúng hay sai trong quá khứ không còn quan trọng.

Chỉ là chúng ta đều tình tường biết rõ.

Trong lòng có một tình yêu chưa viết dấu chấm hết.

Chỉ có thể đổ thừa em với anh yêu nhau quá sớm.

Anh và em yêu nhau quá sớm.

Đối với hạnh phúc lại hiểu biết quá ít.

Vì thế ích kỷ làm cho tình yêu biến thành dày vò.

Phải trả giá làm cho cả hai trốn chạy.

Chỉ trách trời cho chúng ta gặp nhau quá sớm.

Đối với duyên phận lại cấp cho nhau quá ít.

Mới làm cho chúng ta chỉ có thể kìm nổi nhớ nhung trong ảo não.

[gặp nhau quá sớm]

Một sinh viên anh tuấn đang ôm đàn ghi-ta ngồi trên khán đài sân thể dục ưu thương, cô đơn cất tiếng hát một mình.

Không tự chủ được, tôi cùng Bắc Bắc bị cuốn hút lắng lắng nhẹ nhàng ngồi trên khán đài, cả hai cùng im lặng lắng nghe tiếng hát của người sinh viên

Gặp nhau quá sớm.....chúng tôi thật sự gặp nhau quá sớm sao?

Trong không gian lắng đọng của tiếng hát, giữa lúc hoảng hốt tôi thấy chính mình kìm lòng không được mà sâu kín ngập ngừng hỏi. “Bắc Bắc, anh có yêu em không? Có từng kìm hãm nổi nhớ nhung trong sâu não không?....” ((&_&))

Vừa thốt ra câu hỏi xong...không chỉ có riêng anh từng sốt mà còn có tôi!

45. Quyển 6 - Chương 17-18

Chương thứ mười bảy — Em yêu anh!

Tất nhiên anh vẫn không có trả lời. “Yêu”, chữ này mãi mãi nghẹn lại trong yết hầu, cuối cùng bị sự im lặng vùi lấp đi....

Một lúc lâu sau anh mới cười nhẹ nói cho tôi biết. “Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta hôn nhau không? Khi đó anh từng muốn nói cho em biết rằng, hạnh phúc của anh luôn nằm trong bàn tay em.” ((&_&))

Đây xem như là một câu trả lời, một đáp án thừa nhận có yêu!

“Tất cả đã trở thành quá khứ rồi!” Anh nhẹ nhàng băng qua.

Tôi không muốn làm cho nó trở thành quá khứ một cách dễ dàng như vậy.....Tôi nhắm mắt lại, chỉ dám yên lặng thổ lộ trong lòng.

“Bắc Bắc, hôm qua em gặp lại.....Tống Nhiếp Thần.” Không phải muốn cố tình nói tới vấn đề này, nhưng có rất nhiều chuyện tôi muốn biết rõ.

Anh chấn động, kinh ngạc và bất an.

“Anh ta nói cho em biết một việc....” Tôi cắn môi, đem chuyện khó khăn nhất trong khó khăn nói ra. “Đứa con đó....là của anh ta.....Cảm giác của em....giống như bị người ta cưỡng hiếp vậy đó.”

Tôi cười khổ.

Anh cầm nhanh lấy tay của tôi bóp chặt.....

“Xin lỗi em.....tại vì anh mà mang cho em nhiều đau khổ như vậy....tại vì anh mà làm cho em không chịu nổi như vậy....” Anh áy náy không thể che giấu.

Tôi nhìn lên bầu trời trong xanh, thở dài một hơi...

Lòng của tôi đã bình tĩnh, thật sự bình tĩnh, dùng sự thật khó khăn này để đổi lấy mấy năm khúc mắc...Tôi không phân biệt rõ là mình nên vui mừng hạnh phúc hay cảm thấy bất hạnh.

Tôi cũng cầm lấy tay anh dùng sức bóp chặt.

“Xin lỗi.... Thật sự xin lỗi” Có lẽ trong hai người chúng tôi, người cuối cùng không thể tiêu tan hết mọi đau khổ chính là anh.

“Xin lỗi cái gì chứ? Đứa ngốc!” Tôi cười nhẹ. “Xin lỗi làm cho em không chịu nổi chuyện như vậy à? Cho tới bây giờ, muốn sinh cho anh một đứa con là ý tưởng xếp đặt của mẹ và em. Xin lỗi vì ép em phá thai sao? Nếu năm đó anh không ép em phá thai, như vậy hôm nay bị người ta dùng hai chữ “ngoại tình” hết đường chối cãi chính là em đấy! À không! Anh phải nói lời xin lỗi với em! Anh phải xin lỗi em vì anh không nên thừa nhận anh phản bội em. Anh không nên đem sự xấu xa của người khác gắn lên trên người mình, làm hại em thương tâm đến như vậy, nguội lạnh đến như vậy.”

“Em có trách móc anh cái gì đâu chứ? Là em quên mất, Bắc Bắc của em lòng dạ thiện lương, là em quên mất, Bắc Bắc của em cho tới bây giờ vẫn luôn luôn yêu em....” Tôi chôn mặt mình thật sâu trong lòng bàn tay anh, bừa bãi cọ sát...

Trầm mặc một lúc, anh cúi đầu lẳng lặng nói. “Không phải như vậy đâuY Y, anh không có tốt như em nghĩ....Ép em phá bỏ đứa con là vì anh không đủ rộng lượng dung dưỡng đứa bé ấy. Cũng không phải như em suy nghĩ, sợ tương lai có người cản trở em. Nếu anh có thể dung dưỡng đứa con ấy....anh có thể chủ động bỏ qua quyền thừa kế, sẽ không có chuyện tranh chấp. Cho tới bây giờ anh cũng không ham muốn sản nghiệp của Trầm gia. Cho nên hai chữ bỏ qua đối với anh mà nói rất đơn giản.”

“Xin lỗi em.....bởi vì anh quá ích kỷ không chấp nhận nổi.....làm thân thể và tâm hồn em phải bị tổn thương lớn như vậy.” Ánh mắt anh dừng lại trên người tôi, ánh mắt hàm chứa trăm ngàn lần sự hối lỗi.

Không dung dưỡng nổi? Đáy mắt của tôi như có màn sương mù che mờ.

“Tại sao anh không dung dưỡng nỗi?” Trong lòng tôi đã biết rõ đáp án nhưng vẫn muốn hỏi.

“Xin lỗi em...là anh ghen.....Ghen tị với bất cứ thứ gì có thể đụng chạm đến người của em....Ghen tị em mang thai đứa con của người khác....” Anh bỏ qua sĩ diện thẳng thắn thành thật, đáy mắt cất lực che dấu nỗi khổ khó nói. “Thật buồn cười....rõ ràng là vì anh.....Anh biết, anh nên gặt đầu để em sinh đứa con ấy, sau đó đem bí mật này chôn ở trong lòng cả đời. Chỉ là anh không thể bắt buộc bản thân mình phải gặt đầu.....Xin lỗi em, vì vậy anh không thể....làm cho chúng ta bỏ lỡ mất nhau rồi....”

Tôi hiểu!... Tôi hiểu tất cả! Nước mắt của tôi rơi xuống, dĩ nhiên là vì quá sung sướng mà khóc!

Tôi hiểu rằng, nếu năm đó tôi mang thai là đứa con của Bắc Bắc thì cho dù con đường phía trước có gian khổ, cho dù đứa con có là món quà của sự phản bội, cho dù đứa con có là một bàn tay hung hãn bóp nát lòng anh thì anh vẫn nhẫn nại chịu đựng...Bởi vì đó là đứa con của tôi và anh.

“Tại sao ngày đó ở Thôi gia anh nghe em nói em mang thai đứa con của Hải Kỳ, anh lại tình nguyện nhận nuôi nấng đứa bé ấy lớn lên?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

Quả thật trong lòng tôi vẫn muốn có câu trả lời của vấn đề này.

Từng ở trong lớp sương mù dày đặc cảm thấy anh thật khó hiểu, luôn đem bản thân mình ẩn dấu quá sâu. Nhưng bây giờ khi phá tan lớp sương mù dày đặc ấy đi, mới phát hiện anh vẫn còn những điều tôi chưa khám phá ra và trái tim anh vẫn mở rộng cửa chờ tôi bước vào khám phá.

Tình nguyện đi nhận nuôi một đứa con không phải của mình, có lẽ là vì anh không muốn bỏ qua một lần nữa mà thôi. Nhưng vì sao tôi lại không thể hiểu?

Anh cười nhẹ, không trả lời bởi vì câu hỏi này không có câu trả lời thích hợp, mà đáp án là anh không muốn lừa gạt tôi.

Ngược lại anh nói. “Anh cảm thấy lúc ấy mình nói chuyện không có lí lẽ gì cả, nếu em có thai và có một người chồng thật sự yêu thương em cùng đứa con, anh làm sao có thể chen ngang vào chứ?” Anh cười khổ. “Khi đó chỉ có một mình anh là người vẫn sống trong kỷ niệm của quá khứ mà thôi, chưa vượt qua được.”

Tôi khẽ động khóe môi, cười gượng ép.

Trầm Dịch Bắc ngu ngốc! Quả nhiên chậm hiểu như vậy!

“EmHải Kỳ hay là với bất cứ người đàn ông nào khác đều không có phát sinh quan hệ thân mật, bởi vì không thể nào đi đến giai đoạn này. Ngày đó em cự tuyệt anh là vì trong người em có kinh nguyệt.....Thật sự không thể quan hệ xác thịt với anh được.” Nói trắng ra như vậy, chắc hẳn là anh hiểu được phải không?

Anh bất động ngơ ngẩn cả người....

Một lúc sau, anh cúi đầu nhắm mắt nói. “Anh biết em tốt với anh, nhưng anh không cần em dùng thân thể của mình để chứng minh việc gì cả.”

Anh vừa nói xong, tôi đã bị anh chọc cho tức giận suýt chút nữa nôn ra máu. Được lắm! Tôi đã thổ lộ đến mức đó, mà anh lại liên tưởng thành tình cảnh giống như buổi tối lần trước!

Thật muốn nôn ra hết cả máu! Tôi nhận không được tiếng cười khổ, là ai lúc đó làm cho anh hiểu lầm tôi đã thay lòng đổi dạ, lại không có một lời giải thích nào? Thật đúng là gieo gió gặt bão mà.

“Yêu”, chữ này bây giờ đã đúng thời điểm để lớn tiếng nói ra rồi...

“Trầm Dịch Bắc! Anh nghe cho rõ đây....” Tôi hét một tiếng thật lớn, buộc anh phải ngược mắt lên, khi cả ánh mắt anh dừng ở trên người tôi, khi hơi thở của tôi dồn dập đến muốn không hít thở nổi nữa. “Em.....” Cố lấy hết dũng khí để nói hết hai chữ “yêu anh”, tiếc thay lời còn chưa kịp thốt, đã bị một tiếng hét kinh ngạc cắt ngang....

“Anh Dịch Bắc.” Thì ra cậu sinh viên đánh đàn ghi-ta kéo đàn đi qua, liếc chúng tôi một cái, sau đó hét to kinh ngạc....làm cho nhóm sinh viên đàn em, đàn anh đều chạy tới...

Tức thì cả nhóm người vây xung quanh chúng tôi.

Tuyên ngôn tình yêu của tôi đã bị bóp chết trong cổ họng, chỉ có thể giậm chân âm thầm nổi giận.

“Anh Dịch Bắc, chắc anh lần đầu tiên trở lại trường cũ phải không?”

“Anh Dịch Bắc, lần trước hiệu trưởng nhà trường phát thưởng cho những sinh viên xuất sắc, sao anh không tham gia?”

“Anh Dịch Bắc, anh là người niềm kiêu hãnh của học viện y XX của chúng ta nha! Trong cảm nhận của tụi em, anh là một nhân vật truyền kỳ.”

“Anh Dịch Bắc, anh làm cách nào đi đến thành công như vậy? Chia sẻ kinh nghiệm tâm đắc cho chúng em đi.”

Cả nhóm mười mấy người trai lẫn gái thành đoàn vây quanh anh, tôi bị đẩy ra khỏi nhóm người đứng ở bên ngoài.

Tôi mỉm cười, ngay cả như vậy, tâm trạng của tôi cũng không hề mất vui đi.

Đúng, ở trong lĩnh vực y học, Bắc Bắc là một truyền kỳ. Mới vài năm ngắn ngủi, anh đã được thăng nhiệm lên làm bác sĩ chuyên gia. Đây không phải là một truyền kì sao?

Bắc Bắc khiêm tốn gật đầu với nhóm sinh viên đàn em, nồng nhiệt nói cho bọn họ biết, là do các giáo sư hết lần này tới lần khác mang cơ hội giới thiệu cho anh....Nhưng mọi người ai cũng biết, cơ hội chưa bao giờ bỗng dưng mà có, nếu không cố gắng trong gian khổ, thì thành tích cũng không khác những người bình thường, vậy thì có phải mai một hết cơ hội hay không?

Hơn mười phút trôi qua, khi nhóm sinh viên đàn em còn hưng phấn tưng bừng vây quanh anh, thậm chí có vài người nhắc đến. “Tổ chức cứu trợ Quốc tế”, Bắc Bắc mỉm cười, nhẹ giọng thổ lộ. “Tôi gửi thư xin nhập vào tổ chức, cũng đã nhận được thư mời gia nhập của họ. Mấy ngày trước tôi đã kí hợp đồng làm việc rồi, sang năm”.

Đám đông cất tiếng hoan hô, nụ cười của tôi hoàn toàn ngừng hẳn.

Tổ chức cứu trợ Quốc tế, đó là một tổ chức giúp đỡ chữa bệnh khẩn cấp cho người dân ở các nước có chiến tranh và nội loạn.....Ngay cả an toàn cũng không bảo đảm đầy đủ cho các bác sĩ không biên giới của tổ chức.

Anh muốn thực hiện lý tưởng của mình, cho nên anh phải rời khỏi tôi....

Cả người tôi cứng lại như hoá đá!

Chương thứ mười tám — Thừa nhận

Đến khi đám người dần dần rời đi, anh mới đến bên cạnh tôi. “Trời sắp tối rồi, chúng ta về nhà thôi.”

“Bắc Bắc!” Tôi đứng bất động tại chỗ, ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào anh, trong mắt tôi tràn ngập lời cầu xin khó hiểu.

“Tặng quà cho em đi! Năm nay anh chưa có tặng quà sinh nhật cho em!” Tôi muốn được tặng quà mà món quà là một lời hứa hẹn anh không rời đi.

Anh nở nụ cười nhẹ...

“Năm nay sẽ tặng cho em một món quà khá lớn.” Anh lấy chùm chìa khóa nhà ra đặt trong lòng bàn tay tôi, dịu dàng khép bàn tay tôi lại nói. “Anh đã đem căn hộ hiện tại đang ở sang tên cho em rồi, em kết hôn anh sẽ chuyển ra ngoài... Em muốn dùng nó làm phòng tân hôn hoặc cho thuê, đều do em quyết định...”

Nghe anh nói vậy, tôi nắm chặt tay cảm giác như có ngàn cây kim đâm vào cơ thể mình....cả trái tim tôi đều đau đớn.

“Em không cần! Em lấy căn nhà làm gì? Rồi tương lai anh sẽ ở chỗ nào?” Tôi thở hồng hộc dùng sức nhét lại chùm chìa khóa vào bàn tay anh.

Tôi lấy căn hộ của anh có lợi ích gì chứ? Trong nhà không có anh cũng giống như con người sống thiếu linh hồn! Tôi lấy một căn nhà thiếu linh hồn để làm gì?

“Anh chuyển đến ở cùng với mẹ.” Anh cười yếu ớt, cười đến thật điềm tĩnh. “Anh đã ký hợp đồng làm việc với Tổ chức cứu trợ Quốc tế rồi, trước khi xuất ngoại anh muốn về nhà làm tròn hiếu đạo với cha mẹ.”

Ngay cả hợp đồng làm việc cũng đã ký.....Tất cả mọi việc đều được an bài ổn thỏa, vậy mà ngay cả một tiếng thông báo cho tôi cũng không có.

Tôi vẫn nắm chặt tay, lúc này móng tay đã đâm vào lòng bàn tay đến chảy máu. “Anh đi đi! Đi luôn đi! Đi rồi thì vĩnh viễn đừng trở về nữa.” Tôi bị thương gầm nhẹ.

Tại sao anh có thể làm như vậy? Khi tôi quyết định...quyết định cho dù trên lưng có mang theo áy náy cả đời đối với Hải Kỳ, cũng muốn được cùng anh ở chung một chỗ thì anh lại nói mình phải ra đi...

Anh sưng sốt, sau đó tận lực trấn an tôi. “Anh biết em không muốn xa anh.....Nhưng đó là lý tưởng của anh, nếu không thực hiện được trong lòng luôn thấy tiếc nuối, hướng chi.....” Anh lẳng lặng nói tiếp. “Em đã yên bề gia thất, anh ra đi cũng không còn vướng bận.”

Anh ra đi không còn vướng b

Nhìn thấy sắc mặt quá độ u ám của tôi, anh vội vàng cam đoan nói. “Anh hứa với em, sau khi em sinh con, đứa bé đầy tháng anh nhất định sẽ quay về!”

Sinh con! Anh đã đi rồi, tôi tìm ai để có con đây?

Phát hiện ánh mắt của tôi toát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo làm người ta sợ hãi, anh bất an, muốn nói thêm mà không mở miệng được.

Tôi kéo ống tay áo lên cho anh nhìn thấy rõ ràng rồi hỏi. “Đây là cái gì?”

Trên cổ tay tôi đeo chiếc đồng hồ là món quà sinh nhật năm 2004, màu trắng gốm sứ hiệu CK.

Anh sưng sốt, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy tôi đeo nó. “Là anh đưa cho em chiếc đồng hồ này.....”

“Ngu ngốc! Anh hiểu hay là không hiểu ý nghĩa khi tặng đồng hồ cho người khác.” Tôi thật hung hãn, khẩu khí lại không có chút thân thiện. “Em muốn chính anh nói cho em biết ý nghĩa khi tặng chiếc đồng hồ này! Hay anh chỉ đưa nó cho em ngắm thôi?”

“.....Nhớ nhung.....” Anh khó khăn mở miệng.

“Còn gì nữa?” Tôi tức giận đến gợn cả chân lên.

“Cả đời.....” Hứa hẹn....

Anh cũng không thể nói hết câu....

Tôi bị anh chọc tức đến nổi đầu bốc khói. “Ngu ngốc! Quà sinh nhật của em năm nay, em vẫn muốn đồng hồ! Nếu anh không chọn đúng món đồ đắt tiền, không có gắn kim cương..... đừng đến gặp em!” Nếu tôi không làm anh tổn thất nhiều tiền, tôi quả thật khó tiêu mỗi hận trong lòng.

“Anh đưa tiền cho em, em tự mình đi mua nhé!” Anh ngơ ngác, sau đó tình nguyện đưa tiền.

“Anh thật ngu ngốc! Chẳng lẽ anh không hiểu sao? Anh thật sự không hiểu sao?” Tức giận đến tột độ, rốt cuộc chịu không nổi tôi hét lên. “Em yêu anh! Vẫn không hề thay đổi, em đang ước hẹn cùng với anh đấy!”

Anh ngây người, hoàn toàn..... hoàn toàn ngây người.

“Sẽ không có đám cưới! Em cần thời gian để nói chuyện với Hải Kỳ thật rõ ràng, tổn thương đến anh áy không phải là ý nguyện của em. Nhưng ai bảo có cái người ngu ngốc làm cho em yêu say đắm như vậy, yêu đến ích kỷ tác thành cho bản thân mình....” Tôi lo âu đi đến bên anh, trong lòng thấm đẫm phiền não.

Lời còn chưa kịp nói xong, ánh sáng trong mắt của tôi bị một bóng đen trùm lấy. Một đôi môi mềm mại ngăn chặn những tiếng lải nhải thẩm não của tôi.

Kích động mà ngọt ngào.....

Mềm mại nhưng say đắm....

Nụ hôn của anh so với những người đàn ông tôi kết giao thật quá mức ngây ngô, quá mức sạch sẽ, không có kỹ thuật tán tỉnh điêu luyện nào. Nụ hôn đó chỉ xuất phát từ tình yêu sâu nặng.

Phần đầu lưỡi mang theo lời nhẩn nhủ của tình yêu làm cho tôi bị hôn đến toàn thân mềm nhũn, chỉ vô lực dựa vào trong tay anh để chống đỡ cơ thể. Phiền não trong đáy lòng bị nụ hôn này chạm rãi cuốn đi.

Khi môi anh rời khỏi môi tôi, hô hấp tôi mới được bình thường trở lại nhưng nụ hôn vẫn di chuyển trên lông mi, trên mắt, trên khoé môi của tôi...Anh hôn như hôn một đồ quý giá mất đi vừa mới tìm lại được, anh dùng nụ hôn nồng nàn nhấn gởi sự quý trọng và hứa hẹn.

“Cho em một ít thời gian.....Em không biết phải nói làm sao với Hải Kỳ....” Tôi đỏ mặt, không còn bộ dạng hung hãn như lúc nãy nữa.

“Không sao cả, anh sẽ chờ.”

Nụ hôn lại dừng trên đôi môi tôi, cướp đi hơi thở của tôi.

Dịu dàng thôi.....chưa đủ.

Đôi môi của chúng tôi quấn quýt lấy nhau, hôn thật lâu...thật lâu....

Hôn cho đến già.....hôn cho đến đất trời thành một.

.....

Trên đường trở về nhà chúng tôi nắm tay nhau, vẫn giống như trước kia, anh nắm chặt tay tôi và nắm chặt luôn cả trái tim tôi.

Lúc này đây chúng tôi sống trong hơi thở của một cặp tình nhân...Đôi gò má của cả hai đều hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Cho đến khi nhìn thấy trước cửa nhà, một vóc dáng cao lớn tĩnh lặng đứng trong màn không khí lạnh lẽo.

Vóc dáng cao lớn kia nhìn thấy chúng tôi, biểu hiện trên gương mặt không vui cũng không giận.

Ánh mắt vẫn dịu dàng như trước, nhưng lại chứa rất nhiều ảm đạm...

Xấu hổ...

Tay của tôi cứng đờ, từ từ thả tay của Bắc Bắc ra...Tay của Bắc Bắc cũng cứng lại rũ xuống ở hai bên mạn sườn.

Xấu hổ...

Cả ba người, đều thật sự xấu hổ.

“Hôm nay là sinh nhật của em, có thể cho anh một chút thời gian không? Anh có một món quà muốn tặng cho em.” Hải Kỳ nhếch nhẹ khoé môi, miễn cưỡng cười.

“.....” Tôi chỉ có thể gật đầu.

Chúng tôi nên nói tất cả mọi chuyện với nhau...

“Bắc Bắc, em.....”

Tôi chưa nói xong, đã bị Bắc Bắc ngắt lời. “Anh đi vào trong trước.”

Anh bước thẳng vào bên trong. Bóng dáng của anh, không có tức giận, chỉ là người thứ ba khổ sở....

Là tôi.....làm cho Bắc Bắc biến thành người thứ ba...

Tôi thở dài một hơi, xoay người nhìn Hải Kỳ nói. “Chờ em thêm năm phút đồng hồ nữa,

Hải Kỳ im lặng gật đầu.

Tình yêu là thứ mãi mãi cho đến bây giờ không có hai chữ “công bằng”.

Nếu không biết chính xác cảm xúc của Bắc Bắc, tôi không thể nào an tâm cùng đi với Hải Kỳ....Tôi đuổi theo anh, đuổi vào tận trong nhà.

Vừa mở cửa ra đã thấy anh cầm ly rót nước trước chiếc máy làm nóng nước uống, ánh mắt hoảng hốt....

“A..... Bắc Bắc.... cẩn thận!” Tôi kinh hãi hét, ly nước nóng đầy tràn thiếu chút nữa đổ lên tay anh...may mắn tôi gọi anh kịp lúc.

Tôi bước nhanh lại phía anh, lấy ly nước để qua một bên rồi ôm lấy thắt lưng anh, nhìn vào mắt anh kiên định nói. “Chờ em dự sinh nhật trở lại, em sẽ về trước 12 giờ....em nhất định trở về....”

Anh gật đầu.

“Em sẽ nói chuyện rõ ràng với Hải Kỳ.”

Anh lại gật đầu, trong ánh mắt chứa đầy lo lắng.

“.....Hải Kỳ là một người tốt.....” Tôi cắn môi, khó khăn nói.

Bởi vì Hải Kỳ quá tốt, cho nên tôi cảm thấy thật sự không thể tổn thương đến anh ấy.

“Em đi trước đây.”

Tôi vừa xoa người, lại bị anh giữ chặt lại.

“Y Y à, tuy rằng thật sự có lỗi với Hải Kỳ.....nhưng xin em đừng dao động, được không?” Trong lòng anh có nhiều nỗi lo bất an đang quẩn chặt.

“Em làm sao có thể dao động?” Tôi quay đầu cười khổ, cho anh nhìn thấy ánh mắt dứt khoát của tôi.

Rốt cuộc trên đôi môi anh cũng nở một nụ cười.

Mọi người đều tươi cười... nhưng trong lòng ai cũng cảm thấy thật nặng nề.

46. Quyển 6 - Chương 19-20

Chương thứ mười chín — Quà tặng

Trên đường đi tôi và Hải Kỳ đều im lặng, trong lòng cả hai đều mang đầy tâm sự.

Tâm sự của Hải Kỳ rất nặng nề, vẻ mặt bình thường đã trầm lắng bấy giờ càng thêm u ám. Mà tôi ngay cả dũng khí để nhìn thẳng vào anh cũng không có.

Lái xe mất khoảng một tiếng đồng hồ, anh mang tôi đến căn nhà dùng để nghỉ ngơi ở ngoại thành. Vào ban ngày phía dưới những căn nhà nghỉ này là biển xanh thăm thẳm, vào ban đêm những ngọn đèn sáng mờ ảo toả ra từ những căn nhà làm không gian càng thêm lãng mạn. Những bước chân giẫm trên cát nghe “sàn sạt” càng làm cho người ta mê người.

Chúng tôi tho nhìn thấy có một đôi tình nhân đang ôm nhau thắm thiết...Hải Kỳ vẫn không nói một lời nào, anh dừng bước trước một gian nhà gỗ, lấy chìa khoá ra mở cửa. Cánh cửa nhà vừa mở ra, đập vào mắt tôi là căn phòng lãng mạn, nên thơ như phòng của cô công chúa trong những giấc mơ.

Các rèm cửa màu bạc lấp lánh ánh sáng huyền ảo, thơ mộng phát ra từ quả cầu màu tím treo trên nóc nhà, thậm chí các cây cột nhà cũng được buộc sợi tơ bướm tình xảo giống như trên giường của các công chúa...thật đẹp mê người!

Trên vách tường bằng gỗ, có vẽ một hình trái tim bằng sơn màu tím nhạt, phía trên hình vẽ dùng ánh sáng nhạt như những ngọn nến nhỏ chưa đốt tạo thành hàng chữ “Y, sinh nhật vui vẻ!” Phía dưới tường là một chiếc bàn dành cho hai người, trên đó đã bày bố sẵn bữa tối cực kì lãng mạn.

Những ngọn nến vẫn chưa được thắp lên, có lẽ mãi mãi cũng không cần phải thắp lên nữa.

Cũng giống tình yêu của tôi và Hải Kỳ. Dù có tạo ra một buổi tối lãng mạn thế nào đi nữa, thì cuối cùng cũng không có cơ hội để làm tình yêu nồng ấm thêm.

“Vào nhà đi.” Tiếng của anh thật bình thản như cũ, không có gì kích động.

Nếu như, nếu như.....cả hai người đều yêu nhau thì khi mở cánh cửa gỗ này, tôi nhất định sẽ rất kích động mà hét lớn lên “Thật quá tuyệt vời!”.

Nhưng tôi chỉ lắp bắp nói. “Em....” Sau đó bối rối, xấu hổ, mất hết dũng khí bước vào bên trong.

“Em ngồi đi.” Hải Kỳ mời tôi ngồi, nhưng nhìn quanh căn phòng này, ngoài bàn ăn ra chỗ có thể ngồi duy nhất chỉ có — trên giường.

Anh xoay người đưa lưng về phía tôi, không biết đang bận rộn làm gì...

Tôi bất an, sợ hãi, rụt rè ngồi xuống, thấy dưới mông cần một vật lạ, tôi lấy tay đem vật đó rút ra xem.... Sau khi nhìn thấy rõ, miệng tôi thở ra một hơi lạnh toát — đó là bao cao su!!!

Tôi không ngừng hít sâu một hơi, theo bản năng siết chặt thứ đó, cho đến khi chiếc bao biến dạng méo mó, nằm gọn trong lòng bàn tay, tôi mới thả lỏng người ra....

Không nên lãng phí một đêm lãng mạn....Hải Kỳ nói có một món quà sinh nhật tặng cho tôi, sẽ không phải là chính anh chứ!!!

Trong đầu tôi soạn ra cả trăm, cả vạn từ ngữ nhẹ nhàng, tế nhị giải thích mà không làm tổn thương đến người bị từ chối.

‘Anh tốt lắm, nhưng thật xin lỗi vì em không thể lừa gạt chính bản thân mình...’

‘Hải Kỳ, chúng ta gặp nhau đã quá muộn màng rồi...’

.....

Khi Hải Kỳ cầm một ly nước màu vàng đi lại phía tôi, tôi hoảng hốt hét lớn lên. “Hải Kỳ, không cần ~! Em không muốn uống rượu! Chúng ta không thể ~ Em không muốn! Em không muốn làm chuyện có lỗi với Bắc Bắc!”

Hải Kỳ sững sờ như đã hiểu rõ tôi đang sợ cái gì, anh xấu hổ ngập ngừng nói. “Cái này là trà mà....”

Chỉ là trà đã được lọc sạch kỹ lá, bởi vì pha quá lâu nên đã nguội, không còn hơi khói bốc lên. Nếu tôi không phải quá mức hoảng hốt, thì sẽ không có hành động mất mặt vừa rồi. Hiểu được hành vi thất thố của mình, một luồng khí nóng dội thẳng vào trong óc, làm mặt tôi đỏ rần lên

Hải Kỳ giữ phong độ nên chỉ khẽ động khóe môi một chút, nhưng cũng có thể nhìn ra được anh đang cố nén khỏi bật ra tiếng cười lớn.

“Muốn cười thì cứ cười đi, như vậy khỏi bị cao huyết áp.” Tôi che kín mặt, không cam lòng ngập ngừng nói với anh.

Ngay lập tức trong phòng vang lên một tiếng cười to. Đáng lẽ bầu không khí trong phòng rất tế nhị nhưng vì tiếng cười tiêu tan buồn tẻ.

“Em nghĩ rằng anh sẽ làm cái gì đó với em sao?” Rốt cuộc Hải Kỳ cũng ngưng tiếng cười, khóe môi chỉ nhếch nhẹ lên. “Nhìn thấy phản ứng như vậy của em, anh không biết nên buồn cười hay là nên tức giận đây?”

“Hải Kỳ, em....” Nếu Hải Kỳ là một người đàn ông khác, lúc này có thể tức điên đến mức giết người.

Sau đó anh nhìn thấy trong tay tôi đang nắm chặt chiếc bao nhỏ đã bị méo mó, xấu hổ ho lên hai tiếng. Thì ra “vật lạ” này không phải là do anh chuẩn bị.

“Y Y, chúng ta chia tay đi.” Hải Kỳ nhẹ nhàng, băng quơ mở miệng nói tiếp. “Em không cần lo lắng chuyện nghi lễ, anh sẽ phụ trách hủy bỏ mọi thứ.”

“.....” Tôi không biết nên nói gì, chỉ có thể xấu hổ im lặng. Không thể phủ nhận, dù thật tâm tôi muốn nói tiếng xin lỗi anh, nhưng tôi không có cách nào nói ra lớn tiếng được.

“Có phải em chờ anh nói những lời này thật lâu rồi không?” Hải Kỳ đến ngồi ở bên cạnh tôi, sau khi anh thốt ra những lời này, trên mặt anh vẫn dịu dàng và bao dung như cũ.

“Xin lỗi anh, em.....”

“Thiếp mời còn chưa có gởi đi, người biết anh sắp kết hôn cũng không nhiều, cho nên anh nhận lời giải thích của em.” Giọng anh nói rất thoải mái như đang đùa giỡn nhưng tôi biết được sau giọng nói ấy là sự buồn bã, chua xót.

“Đồng Tử Y, anh muốn đưa cho em một món quà sinh nhật, đó chính là tự do.” Hải Kỳ nói rất chậm, vẻ mặt thật nhẹ nhàng và bình tĩnh.

Trong không khí lãng mạn ở căn nhà này, anh đã cho tôi tự do....

Hải Kỳ không phải là thánh nhân, anh sẽ không cố ý tạo ra một buổi chia tay khó quên. Vì thế tôi cảm nhận được, khi anh bố trí căn phòng này đã mang theo tâm trạng nặng nề như thế nào.

Chỉ có một con đường giữ lại cuối cùng....

“Hải Kỳ, thật xin lỗi anh, em....” Ngoài tiếng xin lỗi ra, tôi dường như thật sự không biết nên nói gì.

“Không cần phải nói tiếng xin lỗi.” Hải Kỳ lắc đầu nói tiếp. “Anh muốn tìm một người vợ thích hợp với mình, em phải tìm về một tình yêu khắc cốt ghi tâm. Vì vậy giữa anh và Dịch Bắc không có chung không gian tương đồng, phải vậy không?”

“Anh chỉ muốn hỏi em, tại sao tới bây giờ em cũng không đề cập tới hai chữ chia tay này?” Trên môi Hải Kỳ nở một nụ cười, anh cúi đầu xuống nhìn mũi giày của mình và chờ câu trả lời của tôi.

“.....”

Không chờ tôi trả lời, anh đã chủ động mở miệng nói trước, giọng nói mang theo chua xót. “Đêm qua, anh tìm Nhược Hàm nói chuyện, mới biết được một số việc. Tại vì em cảm thấy mình từng phạm ‘sai lầm’ liên lụy đến anh, cho nên em không dám giẫm lên vết xe đổ đó?”

Hải Kỳ quả nhiên đã nhìn xuyên thấu vấn đề.

“Y Y à, em đã từng hỏi anh hạnh phúc và tình yêu ở đâu? Hôm nay anh cũng muốn hỏi em những câu hỏi đó... tình yêu của em đâu? Hạnh phúc của em đâu?” Anh hỏi xong cũng không cần đáp án. “Thật ra, không phải anh chưa từng hoài nghi qua Dịch Bắc chính là nam nhân vật chính trong câu chuyện quá khứ của em. Bởi vì hôm ở trong rạp chiếu phim, cử chỉ ghen tuông của Dịch Bắc với anh quá rõ ràng. Cậu ấy đã thể hiện cách chiếm hữu em quá mạnh mẽ, mà người làm anh không nên có. Huống chi, em và cậu ấy một người họ Đồng, một kẻ họ Trầm, chỉ là anh không muốn tìm hiểu rõ chân tướng của sự việc mà thôi. Anh nói với chính anh rằng, tại sao phải nghi ngờ? Cho dù thật sự có cái gì đi chăng nữa, thì cũng là chuyện của quá khứ rồi. Em chưa bao giờ kể chuyện về Trầm gia, có nghĩa là em đối với Trầm gia không có tình cảm mặn mà. Em thường hay bất an khó hiểu, có thể vì từ nhỏ không có ai cho em cảm giác an toàn. Em và Dịch Bắc không phải là anh em ruột, đáp án này đã miêu tả sinh động mọi thứ rồi. Em không muốn nói về thân thể của mình, anh cần gì phải chủ động nhắc nhở em?”

Tôi chấn động, cho tới bây giờ tôi chưa từng nghĩ Hải Kỳ đã sớm nhìn thấu tất cả.

“Y Y, em tin tưởng anh chứ?” Đột nhiên Hải Kỳ hỏi.

“Tin tưởng anh chuyện gì?” Tôi khó hiểu hỏi lại.

“Anh là bác sĩ tâm lý của Dịch Bắc, cậu ấy chỉ đề cập tới chứng sợ hãi, vì thế lúc đó anh chỉ nhận trị liệu tâm linh mà thôi. Anh không nhiều về những việc khác, đặc biệt việc qua lại với bác sĩ Tổng, anh tuyệt đối không hề biết gì.” Anh nhìn thẳng vào mắt tôi, thản nhiên nói tiếp. “Anh thừa nhận, anh rất muốn giữ lại em cho nên có rất nhiều việc anh giả bộ hồ đồ, em không nói anh cũng sẽ không hỏi. Còn về chuyện của Moxi Ka, thì bởi vì ngày đó em ở trung tâm trị liệu bỏ đi không nói gì, anh không yên tâm nên mời Moxi Ka v đây. Mục đích lớn nhất là thử tình cảm của em đối với Dịch Bắc đã trở thành quá khứ hay chưa.”

“Sự thật, ngày hôm qua, lúc đi chụp ảnh cưới, lưỡng lự và giãy dụa không chỉ có một mình em.”

Tôi cúi đầu xuống, cảm thấy lòng rung động mà thậm chí tôi cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt của Hải Kỳ.

“Xin lỗi anh...” Tiếng tôi nói thật nhỏ, rất nhỏ giống như đang cố gắng làm mình đừng phát ra tiếng khóc.

“Có gì mà nói xin lỗi, chuyện này không nằm trong tầm kiểm soát của mình mà.” Hải Kỳ cười khẽ, nụ cười không có gượng ép, thậm chí còn thoải mái. “Bây giờ thì tốt rồi! Em được tự do! Nhân vật nam nữ chính được sống hạnh phúc cùng nhau. Anh là nhân vật phụ, xin được phép rút lui.”

Hải Kỳ đứng lên gọi điện thoại, tôi nghe tiếng anh kêu xe taxi.

“Anh đã nói xong rồi, một chút nữa xe sẽ đến đưa em đi về trước....Đón sinh nhật cùng với người mình yêu sẽ có ý nghĩa hơn.” Anh dựa vào vách tường, hai tay đút vào túi quần, nở nụ cười nhẹ nhàng.

“Hải Kỳ, thật lòng xin lỗi anh!” Tôi đứng lên, cúi người thật thấp trước anh một cái.

Không có thỉnh cầu, sau này có thể làm bạn bè hay không?

Không có thỉnh cầu, anh thật sự có thể tha thứ cho em không?

Ngay cả một lời thỉnh cầu cũng không có cách nào mở miệng được

Hải Kỳ, hãy bảo trọng.

Tôi xoay người chuẩn bị rời đi. Tay chưa chạm đến cửa, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng nói thâm trầm của anh. “Y Y, tại sao ngay cả lúc chia tay, em cũng không hỏi anh một câu cuối cùng, anh có yêu em không?”

Anh có yêu em không? Tôi làm sao mặt dày để đi hỏi câu này? Làm sao có thể hỏi chứ?

“Yêu.” Anh trả lời. “Nói cho em biết không phải muốn làm cho em áy náy, mà là từ nay về sau anh không còn cơ hội để nói nữa. Anh thích thành thật với chính mình một lần.”

“Cảm....cảm....” Tôi bỗng nhiên thật muốn khóc, thật muốn rơi nước mắt.

Lúc Hải Kỳ nói ra chữ “yêu” này, tôi đã biết anh thật sự không có trách cứ tôi. Tình yêu cho đến bây giờ luôn là niềm kiêu ngạo, sẽ không đi trách móc, xem thường một người.

Cảm ơn tình yêu của anh, cảm ơn sự khoan dung của anh....

“Không cần phải có gánh nặng! Em không phải là người đầu tiên anh yêu, cũng không phải là người anh yêu sâu đậm nhất. Vì thế, hy vọng em sống thật hạnh phúc nhé. Đây là lời chúc thật lòng của anh!” Cho dù đưa lưng về phía anh nhưng tôi cũng cảm giác được, anh đang nở nụ cười dịu dàng, khoan dung như biển cả nói lời “Tạm biệt”.

Một tiếng tạm biệt cuối cùng, hạnh phúc này cũng chỉ thoáng lướt nhẹ qua.

>Chương thứ hai mươi — Ngoài ý muốn

Trên đường về nhà, lòng cảm thấy nặng nề, vì một tiếng nói tạm biệt kia.

“Cô ơi, đã đến nơi rồi!” Tài xế nhắc nhở.

Tôi nhanh chóng hồi phục tinh thần lại, lấy ví tiền ra trả rồi bước xuống xe.

“Bắc Bắc, anh đang ở trên lầu à? Chúng ta đi ra ngoài dạo phố được không?...” Vừa nghe điện thoại có người bắt máy, tôi đã vội vàng nói ngay.

Tâm trạng của tôi bị một khối đá đè nặng, muốn đi ra ngoài hứng gió. Lúc bỏ tiền vào lại trong ví, tôi mới phát hiện ra mình vẫn nắm chặt chiếc bao cao su trong tay....

“Anh bị bệnh viện gọi trở lại vì có một ca phẫu thuật gấp, anh đang chuẩn bị đi vào phòng phẫu thuật...” Tiếng nói của Bắc Bắc có chút dồn dập. “Y Y, em không sao chứ? Hải Kỳ, anh ấy....”

“Anh ấy tốt lắm, thật sự...thật sự...thật sự rất tốt...” Mỗi một chữ thật sự, lòng của tôi như xót xa thêm một chút.

Có tiếng người truyền tới hồi thúc Bắc Bắc nhanh lên.

“Sau khi hoàn tất cuộc phẫu thuật xong anh sẽ về nhà ngay, nhiều lắm là hai tiếng thôi. Vẫn còn thời gian dành cho sinh nhật của em. Y Y, ở nhà chờ anh nhé!”

“Em...” Tôi định nói với anh, tôi muốn đi ra ngoài dạo phố một mình, thì điện thoại đã cúp máy.

Được rồi, tôi không muốn làm một đứa bé bốc đồng. Anh muốn tôi ở nhà chờ anh, tôi sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ.

Đứng trong thang máy, tìm chùm chìa khóa, tôi mở cửa nhà ra, sau đó, vừa bước vào nhà.

“Bùm!” một tiếng, bỗng nhiên cửa bị một cánh tay lực lưỡng cản lại. Cánh tay cường tráng kia đều thấm ướt mồ hôi lạnh như đang giận dữ điên cuồng.

Tôi hoảng sợ nhanh đóng cửa lại, nhưng cái thân hình cao lớn tức giận kia đã nhanh chân hơn, đi vào nhà trước tôi.

“Ầm” một tiếng, anh ta từ khách biến thành chủ nhà, đóng sầm cánh cửa lại.

“Y...Đằng...Diệu...Anh, anh không phải đang ở Hàn Quốc sao?” Tôi nhìn thấy anh ta tức giận giống như tôi phạm phải một lỗi lầm nào đó rất lớn. Đôi mắt anh ta đang phát ra những tia lửa, có thể thiêu đốt người ta thành tro cốt.

“Tôi trở về nước làm việc đến sức đầu mẻ trán, còn em ở đây thừa thời cơ gây sóng gió! Em thật giỏi lắm, Đồng Tử Y! Nếu ngày hôm qua tôi không kịp thời gọi điện thoại đến văn phòng, có phải em đã vụng trộm đi lấy chồng rồi, mà tôi phải nhờ qua miệng người khác mới biết được tin?” Anh ta từng bước, từng bước đem tôi ép sát hẳn vào vách tường. Anh ta giận dữ hét lớn và nhìn tôi bằng đôi mắt uy hiếp cực lớn.

Y Đằng Diệu bề bộn nhiều công việc, anh ta thật sự không có nhiều thời gian ở Trung Quốc mà trêu ghẹo tôi. Sự nghiệp đồ sộ của anh ta luôn có những cuộc đấu đá ngầm ngấm. Bên trong có ban giám đốc lão làng cậy già lên mặt muốn nắm đầu anh ta, bên ngoài có những kẻ rình rập như hổ rình mồi chờ thời cơ nhảy vào. Vì thế danh tiếng vương tử giàu có của anh ta đều bình phong che đậy bề ngoài, thực chất bên trong phải tranh đấu rất dữ dội.

Hôm qua nhận được tin tức, hôm nay đã có mặt ở đây, điều đó chứng tỏ hành động của à một loại tình cảm điên cuồng. Một thứ tình cảm cố chấp si dại!

“Cho dù tôi có kết hôn thì tại sao tôi phải nói với anh chứ? Từ trước tới giờ, tôi cũng không phải là vật sở hữu của anh!” Tôi đang nắm lông trên đầu của con hổ dữ, nắm lông này tôi không thể không nhả đi. Trước khi sống cùng với Bắc Bắc một lần nữa, tôi muốn xác định anh sẽ được an toàn.

“Tại sao phải nói với tôi ư? Đồng Tử Y, trái tim của em làm bằng đá sao?” Y Đằng Diệu giận dữ quát.

“Trái tim tôi làm bằng đá hay làm bằng thủy tinh, đều không không can dự gì tới anh. Với tôi mà nói, anh trước kia là ông chủ, bây giờ cũng vẫn là ông chủ. Tiến thêm một bước về phía trước hay lùi một bước về phía sau, thì mối quan hệ này cũng không lay chuyển được!” Mặc kệ là bạn bè hay là người tôi khâm phục, thì Y Đằng Diệu và tôi cũng không thể tiến xa thêm một bước nào nữa.

“Đồng Tử Y! Tôi giết chết em!” Anh ta giơ một bàn tay dùng sức bóp cổ của tôi.

Bàn tay không ngừng siết chặt, siết chặt dần, mặt của tôi cũng từ trắng chuyển thành tím tái. Tôi không giãy dụa, không cầu xin tha thứ, tôi sắp không thể hít thở không khí xuống cổ họng của mình nữa rồi.

Dấu vết của sự sống bắt đầu như muốn rời khỏi,...thì bỗng dưng một làn khí mạnh mẽ dội vào trong lỗ mũi tôi. Anh ta buông lỏng tôi ra, tôi ngã thật mạnh trên sàn nhà, hít từng hơi thở dồn dập.

“Đồng Tử Y! Em quả nhiên sắp chết vẫn không cầu xin!” Con thịnh nộ của anh ta đã đến cực điểm, vì tính quật cường của tôi mà suýt chút nữa thôi, anh ta đã giết chết tôi.

Nhưng tôi biết cuộc đời mãi mãi có nhiều thứ không ngờ trước được. Và Y Đằng Diệu không giết tôi cũng nằm một trong những trường hợp đó

“Anh sung sướng lắm sao?....Khụ....” Cổ họng của tôi nghẹn lại, ho khan cũng khó khăn, tiếng nói phát ra sần sật như tiếng xé giấy. “Trút hết giận dữ rồi thì rút đi cho tôi!....Khụ, khụ.....Tôi muốn lấy ai hay sống chung với ai...Khụ....không có liên quan gì đến anh!”

Hy vọng duy nhất của tôi là mong muốn sau khi anh ta trút hết giận dữ rồi, thì sung sướng sung sướng rời khỏi cuộc sống của tôi, trả lại bình yên cho tôi.

“Trút hết giận dữ?....” Đôi mắt anh ta hỗn loạn ngọn sóng tức giận nói. “Được! Chờ tôi trút xong tức giận này, tôi sẽ sung sướng sung sướng biến khỏi tầm mắt của em!”

Giọng như một con sư tử sống chuồng, anh ta lao nhanh về phía tôi, dùng sức cởi bỏ toàn bộ các nút trên chiếc áo T-shirt nhàn nhã của tôi.

“Tên điên khùng này!” Một tay tôi cố gắng bảo vệ chiếc áo đã gần như bị cởi bỏ sắp hết, một tay liều mạng đánh vào người anh ta. Tôi dùng chân đạp túi bụi khi anh ta ngã trên người tôi.

Tôi không muốn có một dấu vết nào từ anh ta chạm vào người mình.

Tôi tuyệt vọng phát hiện, sức của một người phụ nữ so với sức của một người đàn ông, trong lúc này đây chỉ giống như lấy trứng chọi đá.

Tôi dồn toàn sức tập trung vào đầu gối muốn tống cho anh ta một đòn chí mạng, không ngờ rằng một chân của anh ta thôi đã có thể thoái mái ngăn cản hai chân tôi, làm cho tôi không thể động đậy.

Tôi liều mạng đánh đá hỗn loạn, anh ta chỉ lấy một tay túm lấy tôi giống như giữ trò chơi mèo vờn chuột. Con mèo thích con chuột nhỏ có một chút vùng vẫy

Chiếc áo của tôi bị vén lên, nội y đã không thể che kín được bộ ngực đầy đặn. Bàn tay của anh ta đã bám vào ngực tôi, dùng sức vuốt ve, quần áo của tôi đã bị anh ta xé nát. Chiếc quần lót mỏng manh không che chở nổi nụ hoa đang run rẩy, e ngại, bởi vì nó đã cảm giác được vật đàn ông cương cứng của anh ta đang nóng rực như thiếu đốt, chuẩn bị tấn công.

Bắc Bắc, Bắc Bắc, Bắc Bắc! Tôi hét lần này tới lần khác tuyệt vọng gọi lớn tên của anh...

Chiếc bánh sinh nhật lằng lằng đặt trên bàn cơm, nó tựa như có linh hồn đang đau thương nhìn tôi trong cơn khốn khổ.

Bắc Bắc, Bắc Bắc.....Bắc Bắc của tôi! Anh đang ở trong phòng phẫu thuật...

Khi chiếc quần lót rời khỏi cơ thể tôi, thì trong bầu không khí chỉ còn tiếng người đàn ông thở hổn hển. Đầu của tôi trống rỗng, mềm nhũn như một đứa trẻ sơ sinh, không còn sức để giãy dụa.

“Đừng đem thứ giống nòi rác rưởi của anh đặt trong cơ thể tôi!” Tất cả thương tổn dường như đã được ấn định. Dùng hết sức lực cuối cùng, tôi quơ cánh tay suy yếu với lấy chiếc bao cao su méo mó mang từ nhà gỗ về, đập thẳng vào người của Y Đằng Diệu.

Vẫn không có cách nào có được hạnh phúc. Hạnh phúc luôn cách xa tôi từng bước bước một.... Từng bước xa xôi diệu vợi....

Tôi nhắm mắt lại, không hề nghe tiếng người đàn ông đang điên cuồng gào thét, không để ý đến cơ thể của tôi bị anh ta thô bạo nắm lên, thô bạo rung lắc dữ dội.

Cơ thể này không còn là của tôi nữa. Tôi nói với chính mình như thế!

Người đàn ông mà tôi yêu! Tiếng nói nhẹ nhàng, mềm mại, giống như tiếng róc rách của dòng suối nhỏ, lằng lằng chảy xuôi qua trái tim của tôi. Người đàn ông mà tôi yêu! Đôi mắt của anh dịu dàng và kiên quyết, giống như tia nắng mặt trời trong mùa đông lạnh giá, ấm áp vô cùng nhưng không làm chói mắt một ai.

Tôi nói với chính mình như thế!

Không có việc gì là sống không nổi! Chỉ bị cưỡng hiếp mà thôi, không có việc gì cả, cùng lắm thì....

Chỉ cần, sự dơ bẩn của tôi không làm hoen ố người đàn ông tôi yêu. Chỉ cần, không sống với người đàn ông tôi yêu cùng một chỗ, thì không có việc gì cả, cùng lắm thì.....

47. Quyển 6 - Chương 21-22

Chương thứ hai mươi mốt — Bầu bạn

Một tiếng “tách” vang lên, khoá cửa chuyển động. Trong bóng đêm yên tĩnh của căn nhà, tiếng mở khoá và tiếng bước chân rõ ràng như thế nhưng lại quá xa xôi.

Tôi vẫn nằm trong phòng khách hỗn loạn, rối tung như vừa bị cơn bão táp đổ vào, đã thật lâu rồi mà chưa thể hoàn hồn. Chiếc bàn trà ở phòng khách đã bị ném đi, chiếc bánh ngọt nằm nghiêng sang một bên, ly trà bằng thuỷ tinh bể nhỏ ra từng mảnh.....

Bên tai tôi vẫn văng vẳng tiếng than bi thương như đã thú bị trúng đạn gào thét...

Tất cả mọi thứ đều tan nát....

Tôi co rút cơ thể lại, không ngừng phát ra

.....

“Anh đã về rồi.” Tiếng nói thanh nhã mang theo sung sướng truyền tới. “Anh đã mua hoa về rồi....”

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, nụ cười vui vẻ cứng đờ trên đôi môi anh. Những đoá hoa hồng phấn anh đang cầm trong tay từ từ rơi xuống, một đoá...hai đoá....rơi xuống....

Ba đoá.....Trong tiếng Hoa có nghĩa là: Anh yêu em!

“Á!” Tôi hét lên một tiếng, khó khăn tìm một nơi nào đó có thể trốn vào.

Vợ vội lấy chiếc áo để che đậy bộ ngực trần trụi của mình, nhưng không thể che được vết máu bầm trên vai tôi. Quá khổ sở, tôi không có dũng khí để ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo đang đau đớn nhìn tôi kia.

“Nhắm mắt lại đi!” Bị phẫn, tôi cầm lấy tấm đệm quăng thẳng vào khuôn mặt tuần tú của anh.

Miếng đệm rơi xuống, che đậy không được đôi mắt trong veo đang kinh ngạc nhìn tôi. Trước ánh mắt của anh, tôi ôm quần áo, trần truồng, không ngừng run rẩy, khổ sở đứng lên.

Không thể nào còn chịu được. Tôi xoay người, chạy nhanh vào nhà tắm, khoá trái cửa lại.

Dòng nước ấm áp trên vòi sen phun xuống cơ thể tôi, xối xuống làn da trắng nõn bị những vết bầm xanh tím, xối xuống bộ ngực bị ứ một chút vết bầm.

Tôi lấy khăn mặt dùng sức chà sát hai bầu ngực, sát mạnh đến nỗi vết bầm xanh tím kia tróc cả da ra. Từng đợt đau rất kháng nghị, nhưng các dây thần kinh của tôi đã không còn cảm giác đau nữa.

Cho dù vết bầm xanh tím kia được xối nước ấm vào, bị bàn tay người cạo sát đã trở nên hồng một mảnh, cũng không tẩy được dấu tay in trên đó.

Dấu tay một người đàn ông lưu lại trên hai bầu ngực của tôi.

Khó chịu, quá khó chịu... khó chịu đến giống như bị người ta bóp cổ mà không thét ra được thành tiếng.

.....

Anh vẫn đứng như hoá đá ở đó, cứng đờ cả người...Rốt cuộc anh cũng hồi phục được tinh thần. Khi anh chạy đến phòng tắm thì tôi đã tẩy rửa đã hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.

“Y Y, đi ra đi em!” Anh lấy tay đập vào cửa phòng tắm, lo lắng...nén tức giận nói. “Đi ra ngoài đi em! Nói cho anh biết, là ai làm?”

“Không.....Chưa có xảy ra chuyện gì cả!” Một bên vẫn dùng sức chà sát thân thể, một bên tôi kích động trả lời anh.

Ý muốn xoá sạch tất cả những dấu vết lưu lại trên người, nhưng việc đã xảy ra thì đã xảy ra, không thể nào thay đổi được.

May mắn, thật sự rất may mắn.....

“Nói cho anh biết đi em!” Tay anh đập mạnh vào cửa nhà tắm liên tục. “Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết đi! Nói cho anh biết đi!”

Cảm giác phần nộ, suy sụp hỗn loạn , tại sao anh luôn không thể bảo vệ tốt cho tôi? Ý nghĩ như thế làm cho trái tim anh như tan vỡ

Tôi cần môi, không trả lời câu hỏi của anh.

Nhất định phải tiêu diệt sạch sẽ chứng cứ chính xác này! Tôi liều mạng kỳ cọ, trong đầu nảy sinh ý nghĩ cọ sát độc ác.

Tôi không cần nhớ đến! Tôi không cần nhớ đến!

Không muốn tiếp nhận những lời nói đó, ở trong lòng anh, tôi mãi mãi trong sáng và thuần khiết — Đồng Tử Y!

Tròng mắt bị nước ấm xối vào gây đau đớn, nhưng miệng của tôi vẫn còn sợ hãi lẩm bẩm. “May mắn, thật may mắn quá!”

Tiếng nói của anh từ phức tạp, phần nộ đã biến thành hoàn toàn lo âu.

“Y Y, em đi ra ngoài đi...Nghe lời anh....”

“Không cần tắm rửa nữa!....Nghe lời anh mau lên...”

.....

Anh nói rất nhiều, rất nhiều lại vẫn không thể khuyên giải, an ủi tôi....

.....

Đột nhiên cánh cửa không còn tiếng gõ nữa, không bao lâu sau phòng tắm đã xoay mở. Anh lo lắng cầm trong tay một chùm chìa khoá. Trong nhà có chìa khoá dự phòng trong những trường hợp khẩn cấp.....vì bối rối quá suýt chút nữa anh quên ...

Anh kinh ngạc....!!

Tôi kinh ngạc....!!

“Không được chà sát nữa! Trầy da hết rồi!” Anh túm lấy tay tôi giữ lại.

Khóe môi tôi rũ xuống, sắp khóc vì thấy thiệt thòi.

Tôi và anh đứng dưới vòi sen phun nước ấm. Anh bắt chợt hôn tôi, nụ hôn trong làn nước ấm thông qua chiếc lưới của anh xâm nhập vào lưới tôi.

Nụ hôn của anh chứa nhiều thương tiếc, nhiều dịu dàng, nhiều cam đoan và nhiều lời hứa hẹn. Ở trong nụ hôn của anh, trái tim tôi từ từ yên ổn lại.

“Đừng suy nghĩ miên man nữa.” Anh đem đầu tôi áp vào ngực mình.

Nếu đây là chuyện tổn hại đến tôi, thì bất kể xảy ra việc gì anh cũng không tra hỏi nữa.

Anh đứng với tôi dưới làn nước ấm, cả hai đều ướt đẫm.

Cảm nhận được cảm xúc của tôi đã dần ổn định, một tay anh vẫn ôm lấy chiếc eo trần trụi của tôi và tắt đi vòi nước ấm. Một tay với lên máng treo khăn rút lấy chiếc kh

n tắm, bao bọc thân thể trần trụi của tôi. Anh cúi xuống bế lấy tôi đi ra khỏi phòng tắm, đem đặt tôi ở trên giường.

Để tránh làm tôi thêm khổ sở, ngoại trừ ánh mắt vô tình lúc mới vào phòng tắm ra, sau đó mắt anh vẫn chỉ nhìn vào mắt tôi của tôi, không có di dời đi chỗ khác.

Anh giúp tôi đắp chăn lên người, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú vào mắt tôi, anh bất an như chỉ sợ sơ xuất một tí thì vĩnh viễn mất đi tôi. “Bắt đầu từ buổi tối hôm nay, chúng ta sẽ ngủ chung với nhau.” Anh muốn kịp thời nắm lấy tay tôi, tránh xảy ra biến cố gì khác nữa.

Ánh mắt của tôi loé ra một tia khó đoán....

“Không cho phép em nói từ “Không”. Nếu em sợ không có danh phận, anh có thể kết hôn với em vào ngày mai. Nếu em sợ bị người khác chạm vào người, anh có thể mãi mãi không chạm em!” Giọng nói của anh rất náo nức, khoẻ môi của tôi từ từ thả lỏng ra.

Tôi thật khờ khạo, ở trong giây phút khốn khổ kia, lại có ý nghĩ từ nay về sau sẽ không bao giờ gặp mặt Bắc Bắc nữa.

“Vậy cùng nhau đi ngủ thôi nhưng trên người anh ướt hết rồi....Ướt như vậy, không cho phép lên giường của em.” Tôi khẽ động khoẻ môi, trong mắt hơi có ý cười....

“Anh lập tức đi tắm rửa....” Nhưng anh vẫn còn lo lắng cho tôi.

“Em ở trên giường chờ anh.” Tôi mỉm cười, làm anh hiểu được, đã không có việc gì nữa.

Anh gạt đầu, trước đi vào phòng tắm vẫn quay đầu nhìn tôi....Anh không yên tâm tí nào.

Anh không đóng cửa nhà tắm lại. Anh xoay người, một bên cởi bỏ quần áo, một bên lo lắng nhìn tôi, giống như sợ trong nháy mắt sẽ có gì đó sơ xuất xảy ra..

Cơ thể cao ráo trần trụi, bộ ngực rắn chắc.....Bọt nước chảy xuống toàn thân anh, gợi cảm đến không tả được.....

Miệng lưỡi của tôi khô rát, không dám nhìn lại luyến tiếc không muốn rời mắt.....Tôi thấy bộ phận nhạy cảm đẹp đẽ của đàn ông

Nếu không phải đang nằm trong tình huống này, tôi quả thật hoài nghi, có phải anh đang dụ dỗ tôi không? Tâm tình tôi thoải mái lên một chút, trên môi tôi muốn nở một nụ cười.

Liếc mắt một cái cuối cùng đã thấy anh cởi bỏ chiếc quần lót ướt, lau khô người và nhanh chóng mặc vào chiếc quần lót khô ráo sạch sẽ....

Khi anh xoay người lại, trên mặt của tôi và của anh đều nhuốm màu đỏ ửng...

Chương thứ hai mươi hai — Tình nồng thắm

Xốc một góc chăn lên, anh nhẹ nhàng khoan khoái ôm tôi vào lòng.

“Chín năm trước đây, anh cũng từng trải qua giai đoạn khốn khổ như vậy....Nhưng mà Y Y à, mọi thứ đều đã đi qua, bây giờ được sống cùng với em như thế này, thật sự không còn gì có thể quý giá hơn....” Bỗng nhiên anh siết tôi chặt thêm, nhẹ nhàng nói như ru. “Lúc đó, anh cũng nghĩ rằng cả thế giới của mình đều sụp đổ, nơi nơi toàn là dơ bẩn...”

Tôi cứng đờ người, Bắc Bắc nghĩ tôi bị người ta..... nên anh đang lấy chính nỗi đau đớn của mình ra để an ủi cho tôi. “Bắc Bắc, đừng nói nữa...” Tôi đau lòng ngăn cản anh.

Anh bình tĩnh lắng đầu, tiếp tục nói. “Ở trong phòng anh trước kia, có nuôi một con cá đuôi rất dài, đúng không? Trước kia anh rất yêu thương chúng nó....Nhưng sau đó chính tay anh đập vỡ hồ cá, giết chết chúng nó.....Bởi vì, anh rất sợ từng đôi, từng đôi mất cá ấyỞ trong phòng của anh, đã từng xảy ra chuyện rất đau thương...”

Đừng nói, đừng nói nữa! Bắc Bắc.....Cổ họng tôi nghẹn nói, muốn nói mà không thể thốt nên lời.

“Có một ngày nọ, trong nhà mọi người đều đi du lịch, ngay cả em không biết vì sao không trở về nhà.....Anh ở nhà một mình...Vì thế....Người đàn bà đó lại gõ cửa....vì là...người quen biết....cho nên anh mở cửa.....Sau đó, không có đề phòng mà bị uống trúng một ly nước nóng có pha thuốc mê....Khi anh tỉnh lại thì...”

Không thích nghe!..... Tôi ôm cổ anh, lấy đôi môi ngăn cản câu chuyện đau thương mà anh tiếp tục kể...

Cả người tôi quấn lấy anh, dùng hết sức hôn anh. Nụ hôn không có kỹ xảo, cho nên răng tôi va chạm đến răng anh gây đau một chút.

Tôi hôn anh, hút đi sức lực của anh. Hôn cho đến khi anh không hít được không khí nữa và thở hồng hộc. Hôn cho đến khi đôi mắt ảm đạm của anh từ từ chuyển thành nồng cháy, say mê.

Tôi dùng nụ hôn của mình cản trở anh nói ra sự thật tàn nhẫn....

Tôi không thích nghe!.....Tôi không cần anh vạch vết thương chảy máu đầm đìa kia để an ủi tôi....

Không thể kiềm chế được.....Nhiệt độ bầu không khí tiếp tục tăng cao, quyền chủ động đã rời bỏ tôi chuyển sang cho anh...

Đề tài không thoải mái kia sớm đã bị ném lên trên chín tầng mây. Từ nay về sau, tôi sẽ làm cho Trần Dịch Bắc không lộ ra biểu hiện ưu thương nào nữa....

Chúng tôi hôn nhau thật lâu, thật lâu....nhiệt tình mà kích động, da thịt cả hai đã bùng lên nóng bỏng, tưởng chừng người này có thể làm tổn thương người kia.

Anh ghé sát trên người tôi thở hổn hển, cuối cùng đôi môi anh cũng rời khỏi đôi môi tôi. Tối nay không thích hợp để xảy ra “chuyện ấy”. Cho dù dục vọng đang khổ sở tra tấn anh.

Anh lật cơ thể tôi lại, sau đó cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình...

“Em... không có bị xâm phạm.... Chỉ suýt một chút nữa mà thôi...” Gương mặt của tôi vì bị kích thích mà đỏ hồng, lại phải khó khăn nói rõ tình cảnh....

Thật không ngờ rằng, cuối cùng cứu được tôi là chiếc bao cao su kia. Có lẽ chính xác mà nói thì câu “giống nòi rác rưởi”, đã làm con người kiêu ngạo như Y Đặng Diệu hoàn toàn tan nát cõi lòng, giết chết tình, chặt đứt yêu.

Nhưng tôi biết, dù thật sự có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, thì Bắc Bắc cũng tuyệt đối không cho tôi rời khỏi cuộc đời của anh dù với bất cứ lí do nào. Vậy mà trong lúc khốn khổ đó, tôi đã có ý nghĩ rời bỏ anh, thật khờ khạo....

“Đừng nói nữa!.....” Lúc này đây anh lại ngăn cản tôi, anh cũng dùng chính nụ hôn của mình mà cản trở tôi.

Chỉ là nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua.

Tôi vừa mới gặp phải chuyện hoảng sợ, vì vậy đêm nay anh sẽ không có làm càn đối với tôi. Mà trên người tôi đều là vết bầm của người đàn ông khác lưu lại, tôi thậm chí muốn đem bản thân sạch sẽ tới cho anh, vì vậy trước khi những vết bầm này chưa biến mất, tôi cũng sẽ không kết hợp với anh dễ dàng được.

“Ngủ đi em.” Anh ôm và vỗ nhẹ lên cơ thể tôi.

Anh tr anh, vỗ về tôi nhẹ nhàng, êm ái như đối với một đứa trẻ gặp phải chuyện kinh hãi. Tôi cọ sát mình cơ thể anh, ở trong vòng tay anh tìm một vị trí thoải mái, bình yên đi vào giấc ngủ.

Cùng ngủ với anh thật tốt.....Nhưng dường như anh có vẻ không thoải mái lắm...

Chỉ trong một buổi tối thôi mà anh lăn qua lộn lại, ngồi lên, nằm xuống, trần trọc cả đêm...

Tôi cuối cùng cũng biết được vì sao anh lại mê chơi game như vậy. Thì ra ở chung với người mình yêu dưới một mái nhà, cũng là một loại tra tấn....

Yêu tra tấn!

.....

Trên người anh như đeo thêm một sợi dây nịt, đi đến nơi nào cũng mang tôi theo. Thật không rõ, anh bắt an chuyện gì? Lo lắng chuyện gì nữa?

Không muốn nghe tôi kể ngày đó xảy ra chuyện gì cũng là anh, cảm giác hay bắt an cũng là anh. Anh luôn lo lắng tại một chỗ rẽ nào đó, tôi bỗng đứng biến mất tìm không thấy.

Công việc của tôi không cần giao tiếp nên không có đi làm cũng không sao. Nhưng dù sao thái độ thiếu trách nhiệm trong khi làm việc sẽ gây phiền hà cho Nhược Hàm. Với lại sau chuyện đó, tôi thật sự cũng không thể đi làm như cũ nữa.

Bắc Bắc không biết nguyên do vì sao, tuy nhiên anh đã hứa sẽ tìm công việc cho tôi vì muốn tôi ở lại Trung Quốc. Tất nhiên, tôi cũng muốn ở lại bên cạnh anh. Tôi nghĩ, cho dù tôi có hết ăn rồi anh cũng tình nguyện nuôi dưỡng tôi thành con heo nhỏ!

Bây giờ ngay cả khi đi làm việc anh cũng mang theo “con heo nhỏ” này!

Trong vòng một tháng tới nay, mỗi khi anh đi làm đều mang theo tôi. Để tôi ngồi xõm trong văn phòng và anh đưa cho tôi một đồng báo chí đọc giải buồn.

Vừa mới bắt đầu, tôi cũng hưng phấn từng bừng, ở trong văn phòng nhìn anh lên lịch khám bệnh, cũng thấy được sự mê người của anh. Lâu dần, tôi buồn bực, nhàm chán đến sắp phát điên.

May mắn, có nhiều người tự động đến giải buồn cho tôi.

Bác sĩ Trầm Dịch Bắc luôn luôn đối xử xa cách với mọi người, bây giờ đã có bạn gái chính thức. Hơn nữa hai người lại dính sát vào nhau như sam, nhóm những người cô gái nhiều chuyện trong bệnh viện làm sao có thể bỏ qua tin tức to lớn này chứ?

Thấy một nhóm nữ y tá đang đứng nơi nhiều người qua lại mà bàn luận về mình, tôi liền giống như một con động vật nhỏ vô hại trong vườn bách thú, mở to đôi mắt vô tội, giả vờ như không biết gì hết đứng đó nghe.

“Wow....Cô gái kia đúng là người chụp ảnh chung với bác sĩ Trầm đó!”

“Tôi đã nói rồi, cái ngày ấy cô gái này đến bệnh viện tìm bác sĩ Trầm, hai người ôm nhau chặt như vậy, mà bác sĩ Trầm còn chối, nói là em gái thôi! Ha ha, tôi đoán đúng rồi, cái này không phải là em gái mà là em yêu!”

Bị người ta chỉ vào mình, quang minh chính đại bàn luận, tôi cũng quang minh chính đại nói. “Tôi là em gái của anh ấy thật mà! Từ nhỏ tôi đã được gia đình anh ấy nhận nuôi.”

Hình như lúc này có một người nào đó đang đi trở lại văn phòng lấy tài liệu, nghe thoáng qua lời như vậy, sắc mặt liền sa sầm xuống.

“Chúng tôi là hai anh em yêu nhau.” Tôi bỏ thêm một câu. ((*_*))

Người nào đó nghe được câu nói ấy, khóe môi lập tức nhếch lên, rút lấy tập tài liệu thoải mái đi ra khỏi văn phòng. ((*_*))

“Thật là lãng mạn nha! Gần quan được ban lộc mà....”

“Bác sĩ Trầm đối với cô thật quá tốt đi....”

Nhóm nữ y tá xôn xao nói những lời say mê, hận không thể thay thế vị trí được nhận nuôi của tôi. Người nào đó quay trở lại văn phòng, ho “khụ” lên một tiếng, tiễn khách. “Mọi người trở về nơi làm việc đi, tôi không muốn bị bệnh viện gửi thông báo xuống trách cứ.” Ngay lập tức, đám đông giải tán.

Rất nhanh sau đó, phiền toái tìm đến quấy nhiễu tôi.

Dĩ nhiên tôi không phải là con thỏ nhỏ vô tội, mỗi khi cô gái có tên Hàn Băng Lệ nổi điên tức giận, lại biến thành tiết mục giải trí của tôi.

Rất nhanh sau đó, trong bệnh viện mọi người đều biết, bạn gái của bác sĩ Trầm và Hàn chủ nhiệm của bộ hành chính đối nghịch nhau như lửa với nước.

Dĩ nhiên, người mất mặt không phải là tôi!

Tuy nhiên, cãi vã nhau cũng không có dinh dưỡng, dần dần tôi cũng lười đi đến bệnh viện với Bắc Bắc. Tôi chuyên tâm ở nhà làm một người phụ nữ hạnh phúc chờ chồng đi làm về. Nghe đồn rằng, vì tôi nhận hết thiệt thòi về phần mình, cho nên Hàn Băng Lệ ở trong bệnh viện phải chịu fans của bác sĩ Trầm xa lánh...

Không có Trầm Dịch Bắc quản lý con heo nhỏ này, mỗi ngày ở nhà cầm lấy xoong chảo khuấy múa trông vang dội trong nhà bếp chính là bốn tiểu thư tôi. Mỗi ngày cầm chổi quét dọn, tiếp tục đem quần áo bẩn nhét xuống gầm giường giấu diếm, cũng là bốn tiểu thư tôi đây! Học cách làm vợ ngoan mẹ hiền, ha ha, hình như tôi còn cách một khoảng cách rất xa....

48. Quyển 6 - Chương 23-24

Chương thứ hai mươi ba — Cầu hôn

Tôi đội trên đầu bộ tóc giả màu hồng và đeo đôi hoa tai thật lớn, mặc một bộ đồ gợi cảm, xịt một chút nước hoa thơm ngào ngạt, tô trên môi màu son đỏ, che khuất khuôn mặt trẻ trung....

Ngắm mình trong gương, nhìn rất diễm lệ, xinh đẹp như một yêu nữ....trông tôi xa lạ đến nỗi ngay cả bản thân cũng không dám liếc nhìn nhiều lần.

Xoay người lại, nhìn thấy Bắc Bắc đang ngủ thật say sưa trên giường.

Đau lòng.... Tôi ngồi xuống bên cạnh, nhìn gương mặt sạch sẽ của anh.

“Xin lỗi anh....”

Tôi là người phụ nữ xấu xa, trước đó tôi ép buộc anh uống một ly sữa. Trong ly sữa đó có pha nửa viên thuốc ngủ, có thể làm cho anh ngủ đến sáng sớm mai.

Tôi là người phụ nữ xấu xa, cho nên nếu có thù tôi nhất định phải trả.

Bắc Bắc dễ dàng buông tha cho những người đàn bà kia, vì anh biết người thân của anh không thể nào chấp nhận nổi tất cả những chuyện này, nhưng tôi thì không! Tôi tuyệt đối không thể nào dễ dàng buông tha cho những kẻ làm thương tổn người tôi yêu.

Tôi đứng dậy, xiết chặt mảnh giấy nhỏ trong tay....

Buổi chiều, tôi nhận được một cuộc điện thoại...

“Tất cả đều thay em an bài rất tốt.” Là tiếng của Y Đằng Diệu.

Sau chuyện đó, mọi người đều bình tĩnh lại, Y Đằng Diệu chủ động liên lạc giải thích với tôi.

Lấy sự quyền quý của anh ta mà nói, anh ta thật sự không cần dùng sức mạnh đối với phụ nữ, lúc đó anh ta chính là tức giận đến mất trí rồi. Mà lời nói cuối cùng của tôi cũng đã tổn thương đến lòng kiêu ngạo của anh ta. Cho nên, tôi nghĩ chúng tôi sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa, không ngờ tối, tôi nhận được một câu “Thật xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi tôi, tôi chỉ muốn được bồi thường.” Tôi lợi dụng cơ hội hợp lý này.

Chỉ có được bồi thường, tôi mới cảm thấy công bằng.

“Được.” Anh ta sẵn sàng khoái chấp nhận.

Không biết vì sao, trước khi cúp điện thoại, lòng của tôi lại bình tĩnh nói cho anh ta biết...Tôi và Bắc Bắc đã sống cùng một chỗ.“Cuối cùng đã nghĩ thông suốt rồi à?” Tiếng Y Đằng Diệu nghe thoải mái hơn rất nhiều, anh ta thất bại bởi mối tình đầu của tôi. Anh ta có vẻ cam tâm.

.....

Lúc mười hai giờ đêm, tôi từ trong nhà xuất phát...

Rạng sáng lúc bốn giờ, tôi ném bộ tóc giả ở một góc đường, sau đó về nhà tắm rửa sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái chui vào trong chăn.

.....

Lúc chúng tôi đang ngủ, thì ở hộp đêm, có một nhóm quý bà lắm tiền, được một đám trai bao suồng sã tán tỉnh...sau đó cả đám nhanh chóng đưa nhau lên giường làm chuyện tình ái....rồi bị chụp ảnh, quay phim tung lên internet, tất cả những hình ảnh trên bắt đầu càn quét toàn cầu.....

Ngày mai, sẽ có rất nhiều quý bà lắm tiền danh dự bị mất hết, sẽ có rất nhiều gia đình xảy ra biến cố....hơn nữa bà bác gái của Trầm gia.....

Tôi ôm chặt Bắc Bắc tốt đẹp của tôi, nở nụ cười ngọt ngào.

.....

Ngày thứ ba, báo chí địa phương viết hàng loạt bài báo, vẽ tranh châm biếm các quý bà....Âm ỉ đến nỗi ngay cả những cụ ông cụ bà cũng bàn tán thảo luận vấn đề trên. Trêu đùa những quý bà đó nhìn thật tởm lợm. Lại còn có những xí nghiệp không chịu nổi những chuyện đó mà cắt cả các hợp đồng làm ăn có liên quan đến đám người trên...

Bắc Bắc không thích lên mạng xem tin đồn nhảm, lại càng không lên mạng lướt qua mấy trang web tình dục. Anh chính là người ngay cả “chị phù dung” là ai cũng không biết, nhưng đêm qua anh nhìn đến gần người.

Tôi phải lay mãi anh mới tỉnh lại, đột nhiên anh hôn tôi, hôn đến thiếu chút nữa chúng tôi không khống chế được.....

.....

Ăn mặc như búp bê, tôi tựa như một cô bé ngồi trên bậc thang của bệnh viện chờ anh cùng về.....Lúc gần tan giờ làm việc, anh đi ra rất gấp...

“Tại sao hôm nay lại đi đến bệnh viện.” Anh vuốt vuốt mái tóc của tôi hỏi.

Lần trước tôi tức giận, nói không bao giờ quay lại đây để chịu đựng cái không khí khó chịu của ả tình địch bên cạnh anh. (ý nói em Băng Lệ đó)

“Tâm tình tốt, cũng đói bụng quá nên vội vàng đến tìm anh.” Ánh mắt xấu xa của tôi cười quỉn rũ thành một đường, tôi vui vẻ vìhôm nay tôi nhận được điện thoại của Tiểu Lệ, nghe nói gia đình bác gái của anh nhào nháo, ngay cả đứa con trai cũng trở nên phản nghịch, tức giận điên cuồng. Mẹ đàn bà đó phải trốn nhà để tránh cơn thịnh nộ của cả nhà.

Trong tay anh cầm theo một túi bánh, anh lấy ra một cái đưa cho tôi. “Ăn thử xem.”

Tôi mới nếm thử một miếng thì nghe anh hỏi. “Có ngon không?” Ánh mắt anh căng thẳng, hỏi có chút khẩn trương....

“Cũng tạm tạm.....” Bánh này ngon lắm sao? Tại sao vẻ mặt anh hình như thật chờ mong câu trả lời “ăn ngon” của tôi?

“Vậy nếm thử cái này đi.” Anh lại cầm một chiếc bánh loại khác trong chiếc túi

“Em không thèm!” Tôi nhảy dựng lên, muốn tiết kiệm tiền cũng không nên dùng biện pháp này chứ, muốn dùng bánh miễn phí thay cho bữa tối của tôi ư?

Bộ dáng tôi nhìn rất dễ ăn hiếp sao? Cho dù ngày đó giận lấy muốn chọn một chiếc đồng hồ bằng kim cương, sau đó vì muốn tiết kiệm cho anh, tôi chạy tới chạy lui trên thương trường kiếm tiền, tiết kiệm mấy trăm đồng lệ phí đóng cho phòng tập thể dục, làm cho anh không biết nên khóc hay cười. Nhưng không có nghĩa là tôi không cần chăm sóc tốt nha!

“Ăn thử xem, buổi chiều anh có ăn vài cái, cũng cảm thấy ngon lắm.” Anh cầm lấy miếng bánh đưa tới trước miệng tôi.

“Em không thèm! Em không ăn đâu!” Tôi muốn khóc, tôi không thích loại bánh khó ăn này.

“Vậy anh tự anh quyết định, được không?” Không tiếp tục miễn cưỡng tôi nữa, anh lấy lại miếng bánh. “Anh quyết định đặt bánh ở cửa hàng này.”

Cái gì đặt bánh ở cửa hàng này?

Chống lại ánh mắt nghi ngờ của tôi, anh nói tự nhiên. “Tuy rằng tìm nơi đãi tiệc rượu vào cuối năm hơi khó một chút, nhưng anh có người đồng nghiệp quen biết với một quản lý nhà hàng

năm sao, nên chuyện đó không thành vấn đề. Còn về áo cưới, nếu em thích kiểu nào, ngày mai anh xin phép nghỉ, mình đi xem thử.”

“Thật ra anh đang nói cái gì vậy?” Tôi nhin không được hỏi.

Mặc dù nghe qua đã hiểu được, nhưng anh cho rằng việc lấy vợ đơn giản như vậy sao?

“Anh....” Cuối cùng anh cũng thấy được tôi có chút không vui. “Anh và em đã bàn bạc qua, năm nay anh phải đi Trung ng, bởi vì hợp đồng đã ký, không thể nào sửa đổi lịch hành trình được.”

“Em biết rồi!” Anh nói sau nửa năm sẽ trở về, tôi đã gật đầu nói chờ anh.

Bác sĩ ngoại khoa muốn rời khỏi tổ chức làm việc, ít nhất cũng phải công tác nửa năm tại đó.

“Vậy trước khi anh đi.... Chúng mình sẽ kết hôn.....” Nên dùng hai chữ đối với anh, không phải “cầu hôn” mà ngược lại là “bức hôn”.

Tôi liếc nhìn anh đến trắng mắt, tôi không vội vàng đâu!

“Em không nghĩ sớm như vậy đã làm “thiếu phụ”.... chờ sau khi anh trở về từ Trung Đông rồi tính.” Yêu đương còn chưa đủ, tôi không vội kết hôn!

“Không được!” Anh kéo lấy tay tôi, nói như đinh đóng cột. “Cuối năm phải kết hôn.”

Nhìn bộ dạng sốt ruột của anh, tôi muốn bật cười, chọc ghẹo anh. “Bắc Bắc, như vậy cũng được, nếu anh ở trước cửa bệnh viện hét to lên ‘Đồng Tử Y, anh yêu em, xin em gả cho anh’, vậy thì cuối năm chúng ta sẽ kết hôn.”

Đúng như trong dự đoán của tôi, mặt anh tức thời bắt đầu đỏ lên. “Anh.....”

Chỉ bằng anh thôi, xem tôi có trị nổi anh không! Hắc hắc!

Đến bây giờ, ngay cả một câu “anh yêu em” tôi cũng chưa được nghe qua!

Quả nhiên.... “Anh có thể chuẩn bị hoa hôn..Nhấn anh đã mua trước vài năm rồi.....nếu em muốn cầu hôn, không cần phải.....”

Tôi nhin cười nói. “Không sao, hoa hồng cùng nhẫn có thể để dành đến ba năm hoặc năm năm sau, trước khi em ba mươi tuổi, em nhất định gả cho anh.”

Anh lấp bắp nói. “ Ba.....năm năm.....”

Tôi vỗ vỗ vai anh, thầm an ủi cho sự đả kích của anh. “Bây giờ chúng ta về nhà đi.”

Tâm tình vui sướng giống như chết đi sống lại. Tôi bước đi trước vài bước, quay đầu lại thấy anh chưa đi đến, vẫn đứng sững sờ tại chỗ cũ, bộ dạng giống như bị đả kích quá độ.

Tôi cười, đi tiếp mấy bước nữa, quay đầu lại, phát hiện anh vẫn ngây ngốc đứng chỗ cũ.

Đầu hàng, tôi đầu hàng! Cuối năm thì cuối năm. Ai kêu tôi chưa từng thấy qua biểu hiện như vậy của anh.

Tôi đang há mồm muốn mở miệng thì.....

Đột nhiên chỉ thấy anh nhắm hai mắt lại, khuôn mặt tuấn tú ngẹn đỏ, hít một hơi thật sâu, đứng trước cửa bệnh viện đang có người đi qua lại lớn tiếng nói. “Đồng Tử Y, anh yêu em, xin em gả cho anh!” Nói xong, vẻ mặt của anh quả thật muốn tìm một cái động nào đó mà trực tiếp nhảy vào.

Tôi che miệng lại, quả thật không tin nổi chính lỗ tai của mình.

Bắc Bắc.....Đứa ngốc!

Tôi nhếch miệng, cười như vừa nhạt được v

“Wow, Bác sĩ Trầm cầu hôn nha!”

“A! tin tức nóng bỏng nha, mau đến xem đi!” Rất nhiều đồng nghiệp làm cùng bệnh viện của anh vây lại, có người còn gọi điện thoại báo tin tức cho đồng sự của họ, cá biệt khoa trưởng hơn còn có người lấy điện thoại ra quay phim, chụp ảnh màn cầu hôn lịch sử này. ((*_*))

Anh đứng yên tại chỗ, mắt mặt đến nỗi ngay cả hai lỗ tai đều đỏ ửng lên.

Bác sĩ Trầm cả cuộc đời huy hoàng, bây giờ trước cảnh này thì mất hết mặt mũi.....quả thật là mất mặt!

“Anh làm được rồi! Cuối năm cưới! Em không được đổi ý!” Anh hít một hơi thật sâu, muốn đem chuyện này biến thành một lời chấp thuận.

“OK! OK!” Cuối năm thì cuối năm! Lòng tôi tình nguyện đồng ý!

Tôi đi lại phía anh, ôm vai anh như một con khỉ ôm cây. “Ông xã.....” tôi đưa cằm gần vành tai anh, kêu một tiếng ông xã nũng nịu, vì thế mặt anh càng thêm đỏ ửng....

Quả nhiên, Bắc Bắc đáng yêu của tôi lấy tay đang cầm cái túi đựng bánh lên che mặt, mà bây giờ ngay cả một cái động cũng không che nổi anh.

Xung quanh vang lên một tràng tiếng vỗ tay, có thật nhiều, thật nhiều người chứng kiến cho hạnh phúc của tôi.

Chỉ có tiếng một đôi giày cao gót oán hận đem miếng bánh ném đi, ở trước mặt mọi người “Hừ” một tiếng, nghênh ngang bỏ đi

Hạnh phúc, tất cả đều như một giấc mơ.....

Chương thứ hai mươi bốn — Hạnh phúc thoáng qua

Trong tay cầm hai túi đồ ăn lớn. Bắc Bắc không nói được một lời...

Tôi buồn cười, cố gắng không cho anh nhìn ra là tôi cố ý.

Mở cửa vào nhà, anh đột nhiên xoay người lấy thân thể cao lớn ngăn tôi lại.

Bắt gặp trên môi tôi nụ cười chưa kịp tắt. “Em còn cười!” Anh ảo não, hôm nay là ngày mà anh mất mặt nhất trong đời.

“Đừng nóng giận mà.” Bàn tay nhỏ bé của tôi không an phận, vuốt ve ngực anh.

Thấy anh đứng bất động, bàn tay nhỏ bé của tôi lại càng “được một tác muốn tiến thêm một thước” ở trước ngực anh cởi mấy cái nút áo.....hiện ra bên trong là một lồng ngực trần trụi rắn chắc....

Anh bỗng nhiên chấn động....cần răng khó chịu giống như nhần nhịn chuyện gì đó thống khổ...

Bàn tay nhỏ bé của tôi linh hoạt trượt một đường xuống dưới....đụng phải vật đàn ông cương cứng...đang vô cùng đòi hỏi...

Anh hít một hơi thật sâu hét. “Đồng Tử Y...em lớn mật quá

“Lớn mật đối với anh không tốt sao?.....” Tôi cố ý bám bên tai anh, dùng lời nói khiêu khích....

Trong suốt khoảng thời gian qua, anh đối với tôi rất tôn trọng. Buổi tối hai chúng tôi đều ôm nhau ngủ chung giường, nhiều lần suýt chút nữa thì xảy ra chuyện “này nọ”, nhưng vẫn chưa bao giờ vượt qua ranh giới, lực nhần nại của anh làm tôi muốn cắn đứt lưỡi.....

Tôi không cần anh nhìn nhin....!!!!

“Hôm nay đừng nghĩ đến ăn cơm!” Anh tuyên bố để cho tôi đói bụng.

Lý trí anh hoàn toàn biến mất, anh hung hăng hôn đôi môi tôi, thân hình cả hai dính sát vào nhau không có khe hở, lời lẽ yêu đương cuồng nhiệt, nụ hôn phát ra những ngọn lửa tình nóng bỏng.

Tôi bị đẩy ngã nằm trên sofa, chiếc váy dài bị kéo xuống chân, lộ ra vùng da thịt trắng nõn nà, cả người nhìn yếu ớt nhưng lại rất gợi cảm.

Tôi thở gấp gấp....để mặc cho anh chu du trên người tôi, cứ một lời nói anh để lại một nụ hôn....

Rất nhanh sau đó, toàn thân của tôi và anh đã trần trụi.....Vật đàn ông cương cứng của anh chà sát qua lại nơi huyết động của tôi ngọt ngào tra tấn...làm tôi thở gấp gấp không ngừng....Khuôn ngực đầy đặn hồng hào đang bị anh dùng tay ôm ấp....

“Vào.. vào..... phòng.” Bắt lấy tia lý trí cuối cùng, tôi hỗn hển nhắc nhở anh....

“Không còn kịp nữa rồi.....” Anh khở sở cần rằng, động thân mạnh mẽ một cái, vật đàn ông đã chìm vào cơ thể

Trong giây phút đó, cảm giác tuyệt vời tựa như dòng điện xẹt qua thân thể của chúng tôi....

Thân thể anh tùy ý cử động, không một chút kiềm chế, giống như trừng phạt hay tìm kiếm....lại giống như mãi mãi không bao giờ cảm thấy đủ.

Mỗi lần anh mạnh mẽ hạ thân xuống xâm nhập, là dường như muốn lấy đi cả linh hồn tôi, làm tôi rên rỉ thành tiếng...không còn cách nào để suy nghĩ hay kiềm chế, chỉ có thể bất lực mà đóng đưa cơ thể, nghênh đón anh, nghênh đón tình yêu của tôi...

Toàn bộ phòng khách bây giờ nóng bỏng như một lò hỏa thiêu.....

Cuồng nhiệt như vậy vẫn chưa thỏa mãn chúng tôi, anh ôm tôi đặt trên tấm thảm dê trên sàn nhà, vật đàn ông của anh vẫn nằm sâu trong cơ thể tôi, thật mạnh mẽ đi vào tôi.... Đem bản thân mình chôn sâu trong cơ thể tôi...

Mỗi một lần anh đâm vào...mỗi một lần như vậy...là tiếng đánh yêu thương của hạnh phúc...

Thì ra, đây mới chính là kết hợp của tình yêu....

.....

Bầu không khí tràn đầy hơi thở sau ân ái....tôi nằm trong lòng anh, gương mặt đỏ ửng như ánh mặt trời, bởi vì quá kích thích cũng bởi vì quá xấu hổ..... Vừa rồi tôi không chịu đựng nổi mà rên rỉ lớn tiếng....quả thật muốn rớt cả óc nhà....không biết có bao nhiêu người hàng xóm nghe được tiếng rên rỉ đó....xấu hổ quá.....

“Bắc Bắc... vừa rồi anh.....” Cuộc ân ái lần này không giống như lần đầu tiên....nếu nói anh không có cao trào thì đúng là nói dối trắng trợn!

“Có phải anh làm em đau không?” Anh xoa mái tóc của tôi, bộ dáng như “Dã thú” vừa rồi, bây giờ chứa đầy cương chiền, yêu thương.

“Đau..... mà cũng không đau.....” Mặt của tôi càng đỏ hơn, không diễn tả nổi cảm giác này, rất đau và cũng rất khoái lạc.

“Xin lỗi em, rất đau sao?....Anh muốn quá.....không nghĩ đến em.....” Anh nghĩ đến tôi chưa có kinh nghiệm chuyện nam nữ, toàn bộ quá trình ân ái vừa rồi lại cuồng nhiệt như bão táp.....Anh áy náy hôn lên hai má của tôi....

“Vây lần trước.....buổi tối khi mình chia tayTại sao không giống như bây giờ? Em nghĩ là... em nghĩ là.....” Tôi nghĩ là nếu chúng tôi có ân ái với nhau thì cũng giống như buổi tối hôm đó.... Ngươi lạnh, nhạt nhẽo...

Đêm hôm đó anh rõ ràng không có cao trào khoái cảm.....

“Ngày đó anh khổ sở sắp chết, em nghĩ anh nên có hành động như thế nào?.....” Nhìn thấu nghi hoặc của tôi, anh buồn cười nói...

Thì ra người vô lương tâm lại là tôi...

Tôi ôm lấy thất lưng anh, tựa trên lồng ngực trần trụi của anh, tôi bĩu môi...

“Anh bế em về phòng, cho em nghỉ ngơi một chút nhé.” Anh ôm lấy tôi đứng dậy...

Vừa vào phòng ngủ, tâm tình tôi hưng phấn, trêu đùa anh. “Nhịn nhiều năm như vậy, một lần là đủ à? Không muốn vài lần sao?” thổi một hơi lạnh toát, đặt tôi nằm trên chiếc giường mềm mại, sắc mặt không thay đổi...Nhưng cơ thể anh lại nổi lên phản ứng...

“Anh đi làm thức ăn cho em.” Nhớ đến bữa ăn, anh chuẩn bị rời đi...

Tôi ôm cổ của anh lại không cho đi, tiếp tục khiêu khích. “Anh xác định mình đã ăn no? Hay vừa rồi anh đã cố hết sức?”

Thân thể anh nổi lên phản ứng không thể lừa người được. Anh mới vừa mặc vào chiếc quần lót, bây giờ vật đàn ông cương cứng như muốn nổ ra.

“Ăn chưa đủ!” Gầm nhẹ một tiếng... anh bắt đầu tiếp tục hôn tôi...

Bữa tối không có ai ngó ngang đến...

Trong phòng ngủ nóng bỏng một màn....

Cảm giác dụ dỗ được anh vô cùng...vô cùng thành công...

.....

Đêm qua, hai người chúng tôi đều quá cuồng liệt, làm xương cốt của tôi muốn gãy ra từng cái...anh mới buông tha tôi...

Chúng tôi mệt đến rũ cả người, chân người này còn quăn lấy chân người kia....ngủ đến giữa trưa, khi mặt trời chiếu đến mông cũng không để ý.

Có loại cảm giác mãi mãi bên nhau sánh cùng trời đất...

Có loại cảm giác yêu đương mãnh liệt lại kích tình...

“Reng— Reng.” Từ buổi sáng đến bây giờ tiếng chuông điện thoại ngoài phòng khách vẫn không ngừng vang lên, chúng tôi mặc kệ, không nhắc máy.

Mà điện thoại của anh, đã tắt máy từ lâu...Rốt cuộc cũng đến điện thoại của tôi reo...

Thấy tôi vẫn ngủ gà ngủ gật, anh đứng dậy, lấy điện thoại dưới gối của tôi ra. “Mẹ à? Mẹ tìm Y Y sao? Có việc gì nói sau được không? Cô ấy mệt sắp chết rồi!.....” Anh cũng không kiêng dè gì, lời nói của anh có thể khiến cho người nghe suy nghĩ lung tung...

“Điện thoại của con, con không mở máy....Cái gì ạ? Ông nội trúng gió?” Anh ngồi bật dậy.....

Tôi cũng kinh ngạc, buồn ngủ tiêu tan mất...

“Được! Bọn con sẽ lập tức chạy đến bệnh viện.” Cúp điện thoại, anh và tôi lật đặt mặc quần áo vào...

Đi ra xe, chúng tôi liền đi về hướng của bệnh viện...

Trong phòng bệnh, ngồi rất nhiều người, ngoại trừ bác gái của anh ra, hầu như còn có đầy đủ họ hàng thân thích...

“Tình hình ra sao?” Anh lo lắng hỏi..

Ông nội của anh lúc này đang đeo mặt nạ dưỡng khí, hai má teo tóp tái nhợt. Kèm anh đi thăm hỏi ông cụ thì sắc mặt vẫn hồng hào, khỏe mạnh... khác một trời một vực so với bây giờ.

“Cao huyết áp dẫn đến trúng gió, toàn thân tê liệt, hiện tại huyết áp vẫn chưa ổn định.” Mẹ anh trả lời.

Anh ngẩng đầu nhìn, trên biểu đồ đo huyết áp ghi cao trên 180, thấp dưới 140....quả thật vẫn còn rất nguy hiểm....nếu lần thứ hai trúng gió, thì.....

“Vì sao huyết áp đột ngột tăng cao như vậy?” Ông nội anh huyết áp luôn luôn ở mức bình thường.

“Chuyện của bác gái....con....ông nội con đã biết.....” Ảnh chụp đều nằm trên trang bìa báo chí, hơn nữa còn liên tục nằm trên trang nhất mấy ngày liền, còn nổi tiếng hơn so với ngôi sao.

Lưng tôi ứa ra mồ hôi lạnh....Tôi hình như....không để ý đến tâm tình của ông cụ....

“Vậy thì sao? Ông nội vì bà ta mà tức giận như vậy?” Không nghĩ đến Bắc Bắc hỏi một câu lạnh lẽo như vậy.

“Thành thật xin lỗi mọi người, tôi nghĩ người có lỗi chính là tôi.” Trong góc tường, một người đàn ông trung niên nho nhã đứng dậy, về mặt áy náy.

Người đàn ông trung niên nho nhã này, tôi đã gặp vài lần...là bác trai của Bắc Bắc...

“Cha! Cha nói cái gì vậy? Có người mẹ như thế, ngay cả con cũng cảm thấy hổ thẹn! Nếu cha muốn ly hôn, chuyện đó cũng thật bình thường.” Một người thiếu niên thanh tú đứng dậy, lên tiếng ủng hộ cha. “Cha của con cũng có cuộc sống riêng mà ông ấy muốn, cuộc hôn nhân này chính là do ông ngoại ép buộc, hiện tại đã đến mức này rồi, nên trả tự do cho cha con đi!”

Cha của thở dài một hơi....

Đột nhiên, ngón tay của ông nội anh giật giật lên, như muốn nói cái gì đó....

Rất nhanh, mẹ của Bắc Bắc ra mặt, tiến chân họ hàng anh đi ra ngoài, chỉ giữ lại hai nhà bọn họ.

Giúp ông cụ tháo mặt nạ dưỡng khí ra, ông cụ cố gắng hết sức, nói chuyện nghe không rõ, nhưng ý nguyện rất rõ ràng. “Cha.....muốn... muốn....sửa di chúc!...một phần tiền.... một phần tiền.....cũng không cho....đứa con gái chết tiệt kia....”

Có thể nhìn ra, ông cụ đã khổ sở đến cực điểm....

“A Hân, con cứ việc ra đi....là cha...cha không đúng... xin lỗi con....Trên gối nằm của cha có lưu một số tiền cho cha con của con...công ty giao lại cho Bắc Bắc....nó, nó không để ý đến, nhưng bắt buộc nó phải gánh trách nhiệm mà thôi....”

Quyết định cuối cùng đúng như dự kiến, sản nghiệp của Trầm gia, vẫn chỉ có thể truyền cho cháu đích tôn.

“Cha.....cha biết con không để ý đến tiền....chỉ mong muốn được tự do....” Chân mày bác trai của Bắc Bắc giãn ra thoải mái, dường như đã trút đi ngàn cân gánh nặng...

“Cầm tiền.....nhà ở cũng giao lại cho con....nếu con không muốn, có thể giữ cho.....con của con.....” Ông cụ cố hết sức, nghiêm túc nói.

Cuối cùng bác trai của Bắc Bắc cũng gật đầu...

Ngay cả ngôi nhà bọn họ đang ở cũng giao cho bác trai của Bắc Bắc, đứa con trai khẳng định đi theo cha...Đồng nghĩa việc bác gái của anh ra đi với hai bàn tay trắng

“Bắc Bắc....” Ông cụ gọi anh, Bắc Bắc kéo tay tôi đi nhanh đến bên ông.

“Đã hàn gắn với Y Y rồi à?....” Giác quan của ông cụ rất mạnh, lần trước tôi và Bắc Bắc đi thăm viếng ông cụ, cho dù chúng tôi đã đóng vai hạnh phúc bên nhau nhưng ông cụ chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra.

Bắc Bắc giữ chặt tay của tôi, gật đầu. “Vâng ạ! Cuối năm nay chúng cháu kết hôn!”

“Cháu muốn làm bác sĩ thì...cứ làm....nói cha của cháu....đem....đem cháu dâu của ông.... vào công ty bởi dưỡng thêm....Con bé đó....kinh doanh.... Có lẽ.....tốt hơn so với cháu....”

“Vâng, thưa ông.” Bắc Bắc gật đầu, thật là hăm hại tôi mà.

Thật ra anh có dự tính, trước khi kết hôn tạo cho ông cụ một niềm vui, anh sẽ nhận tiếp quản công ty. Bắc Bắc cũng không phải là ham sản nghiệp của Trầm gia, nhưng nếu không xác định ai là người sở hữu rõ ràng

thì người đàn bà kia không ngừng có ý niệm muốn chiếm lấy, gây phiền toái không ngừng cho chúng tôi. Cũng vì xảy ra sự cố này mà Bắc Bắc cấm tuyệt đối không cho bà ta xuất hiện.

“Kêu..... Luật sư đến.....”

Nói xong câu cuối cùng, ông cụ an tâm, nhắm hai mắt lại, cố gắng nghỉ ngơi, chờ luật sư đến....

.....

Bản di chúc cũ đã được sửa lại...

Những người khác đều phải đi làm... nay tôi cùng Trầm mẹ thay phiên nhau chăm sóc ông cụ.

Quan hệ giữa tôi và Trầm mẹ hoà hợp rất nhanh sau đó, mỗi ngày bà đem canh cho ông cụ uống, thì cũng mang một chút thuốc bổ thân thể cho tôi....Nghe nói, thuốc này sẽ khiến dễ dàng thụ thai hơn....

Tôi cùng Bắc Bắc ngày càng keo sơn hơn, vì bệnh viện ông cụ nằm cũng là nơi Bắc Bắc làm việc, cho nên mỗi lần tan ca xong, anh trực tiếp đến đây, việc đầu tiên chính là ôm lấy thắt lưng tôi.... Làm hại Trầm mẹ bản tính vốn xa cách thì bây giờ nụ cười ngày càng tươi hơn.

.....

Hôm nay, năm giờ đến rất nhanh....

Trầm mẹ giao cho tôi trông chừng ông cụ, tôi ngồi một mình trong phòng bệnh với ông.

Ông cụ huyết áp vẫn rất cao, không ổn định, Bắc Bắc nói phải canh chừng thật cẩn thận.

“Lộp bộp, lộp bộp.” Một đôi giày cao gót màu đỏ đứng trước mặt tôi.

“Con kia! Đi rót cho tao ly nước.” Giọng nói vênh vác tự đắc truyền tới, tôi vừa ngẩng đầu lên liền sững sờ, thì ra là người Bác gái mất tích mấy ngày nay!

“Bà đến đây làm gì?” Khẩu khí của tôi không hài lòng.

“Lại đây nhìn lão già không cho tao một đồng một cắc nào, không được à?” Giọng điệu của mẹ ta thật ngang tàng.

Ông cụ tỉnh lại, lấy mặt nạ dưỡng khí ra, hơi thở mệt nhọc, cảm xúc không ổn

“Lão già kia! Tôi muốn làm cho ông chết, tại sao ông không chết sớm một chút đi? Còn dám dặn bác sĩ không cho tôi vào?” Mẹ ta không khách khí, hùng hổ xông lên giường bệnh của ông cụ bằng bước chân không còn minh mẫn của mình.

Tôi chắn trước mặt ông cụ, chằm chọc. “Bản thân mình dám đi vào hộp đêm tìm trai bao, bây giờ còn mặt mũi để xuất hiện, làm sao vậy, bà với đám chị em thối tha kia không bị phóng viên truy đuổi đến mức leo tường sao?” Tức nước vỡ bờ, so về mồm mép thì lời tôi nói ác độc hơn nhiều.

Mẹ ta mở lớn mắt như nghĩ thông suốt điều gì, chỉ vào người tôi chửi ầm lên. “Con quỷ cái khổ nạn này! Tao biết là mày rồi! Bằng không tại sao đúng lúc như vậy, cả một đám chị em tao đều không một người nào thoát!”

Đúng là bệnh thần kinh, không hiểu mẹ ta đang nói cái gì.

Thấy huyết áp ông cụ bắt đầu tăng cao lên, tôi không thèm nhìn mẹ ta, chạy nhanh ra ngoài gọi điện thoại cho Bắc Bắc, sau đó cũng chạy đến nơi trực của các y tá, nhờ họ thông báo cho bác sĩ trưởng khoa.

Tôi nhanh chóng chạy về phòng....vừa đến cửa, bước chân tôi cứng lại.

“Lão già, người khác đều đi chết, tại sao ông không chết đi? Dám đem tiền cho A Hân, người không có chút quan hệ ruột thịt nào mà không cho tôi một xu! A Hân là cái gì? Bất quá năm đó chỉ là người đàn ông mà tôi cho uống thuốc kích thích, đúng dịp mang thai thôi. Ông không phải là vì mặt mũi của mình mà bắt buộc A Hân cưới tôi à? Bây giờ thì thương yêu hân, đem tiền cho hân, đây là chuyện quái quỷ gì?”

Hơi thở của ông cụ ngày càng nặng nề, huyết áp đã cao hơn 200, tôi nóng nảy muốn đi vào ngăn

“Tức giận sao? Tôi đây còn nói một chuyện càng làm ông tức chết, cháu đích tôn yêu quý của ông, năm đó cũng giống như A Hân, bị tôi cho uống thuốc kích thích!”

Mắt tôi trừng lớn, quả thật không thể tin chính mình vừa nghe được cái gì.

“Chỉ khác là, tôi đối với A Hân tử tế, chỉ có mình tôi hưởng lạc cùng với anh ta. Còn cháu đích tôn của ông, tôi đem cột nó trên giường, cho nó uống thuốc kích thích, chơi nó....thì ra chơi chính cháu mình, thật sướng.....” Gương mặt biến thái của mẹ ta càng thêm dữ tợn. “Cháu đích tôn của ông, bình thường tự cho là mình thanh cao, ông có biết ngày đó nó ở trên giường đáng thương cỡ nào không? Giầy dựa đến cả cổ tay cổ chân đều chảy máu, nó cắn đầu lưỡi máu chảy đầm đìa, nhưng thật bất lực.... hahaha.....Thân thể không nghe theo nó, ông có biết thuốc kích thích đó mạnh thế nào không? Ước chừng có thể làm cho đàn ông cương cứng hơn 24 tiếng, sướng một mình xong, tôi thật mệt mỏi, nhưng tôi không muốn tha cho nó! Đồ tốt như vậy, đương nhiên phải chia sẻ cho những chị em tốt chứ, ha ha... Tôi gọi bảy người chị em của tôi đến, cùng nhau sướng, thay phiên sướng.....Sướng đến một ngày một đêm...Bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy quá sướngSướng nhất chính là đến cuối cùng thằng cháu đích tôn yêu quý của ông cũng bắn ra....Không sao cả....bọn này giúp nó lau sạch rồi lại tiếp tục... ha ha ha ...”

Mẹ ta điên cuồng cười to...

Nước mắt ông cụ chảy ra, huyết áp càng thêm cao hơn...

Hai mắt của tôi đều đỏ bừng, ngực như bị người ta đâm vào hết dao này đến dao khác! Không! Tôi muốn đem cái dao này đâm vào mẹ đàn bà kia!

Biến thái..... Biến thái!

Tôi cứ đứng như vậy ở trước cửa, hai mắt đỏ ngầu....Cho đến khi bác sĩ chạy tới, đem họ đuổi hết ra ngoài

“Lập tức cấp cứu bệnh nhân, hoài nghi chảy máu não.” Bác sĩ tuyên bố, Bắc Bắc cũng vừa kịp thời chạy tới, anh còn mặc trên người bộ Blouse trắng noãn, sạch sẽ. “Anh cũng đi vào đó.” Không có ai đủ thời gian nhìn qua bất kì người nào. Bắc Bắc gia nhập vào đội ngũ bác sĩ vào phòng phẫu thuật cho ông cụ.

Mẹ đàn bà kia vẫn còn cười lạnh lùng...Một nụ cười mãn nguyện khi đưa người ta vào chỗ chết..

Cười lạnh xong, mẹ ta xoay người, đi đến thang máy, ấn nút đi xuống...

Tôi đi theo sau mẹ ta...

Khi thang máy đến nơi, đã kín hết chỗ, mẹ ta không có kiên nhẫn, liền đi theo cầu thang bộ.

“Đi theo tao làm gì?” Đi được vài bậc thang, mẹ ta chú ý đến tôi vẫn còn đi theo sau, mẹ quay đầu đùa cợt. “Đừng nói cho tao biết, mày chưa nghe được.” Thì ra, mẹ ta không chỉ nói cho ông cụ nghe mà còn nói cho chính tôi nghe.

“Sao đây? Muốn cùng tao chia sẻ kinh nghiệm hưởng thụ đàn ông hả?” Mẹ ta nhìn tôi đùa cợt, cười thật to, ngôn ngữ đậm ứ không thể nào chịu nổi. “Của quý của Trầm Dịch Bắc cũng giống như khuôn mặt nó, nhìn đẹp quá đi. Đám chị em của tao đến bây giờ đều cảm thấy trải qua với nó xong, về sau ngủ với ai cũng không có một chút thích thú. Mọi người còn thường thường tán gẫu rằng, của quý của nó thật trơn mềm, mịn màng hơn so với lụa, lại còn rất cứng nữa...thật đúng là quá mức thoải mái so với bình thường.”

Mắt của tôi đã không chịu nổi mà chảy ra nước mắt. Giọt nước mắt này khó có thể chịu đựng được nỗi đau...

Bắc Bắc của tôi....Bắc Bắc sợ hãi từng đôi từng đôi mắt cá....Bắc Bắc giết chết những con cá mà mình yêu thích nhất....Bắc Bắc đi khắp nơi tìm người đánh nhauBắc Bắc bị chính cha mình dùng gia pháp trừng trị, cũng không cầu xin tha thứ....

Giống như bị ma quỷ nhập vào thân, hành động và lời nói của tôi cũng không còn khống chế được. Tôi dè dặt vai của mẹ ta lại, vô cùng...vô cùng nhẹ nhàng nói. “Bác à, không một ai được quyền khi dễ anh ấy....cho nên...” Tôi lộ ra nụ cười quái dị, cười ra nước mắt. “Cho nên, bà đi chết đi.” (ThaoMy: sis rất ủng hộ dzô 100%, Quinn: Em không ủng hộ đâu, em thích để mẹ ấy tự sinh tự diệt hơn, khổ thân Y Y vì tội giết người T_T)

Tay tôi dùng sức đẩy, tôi chỉ nhìn thấy mẹ ta hoảng sợ hét lớn, té xuống.....một tiếng hét kinh thiên động địa....

Tôi giống như nhìn thấy được năm Bắc Bắc 19 tuổi, đôi mắt đỏ ngầu, cũng dùng hành động này, đem mẹ đàn bà phá hỏng cuộc đời anh đẩy đi xuống lầu...

Nước mắt của tôi rớt xuống hai bên má, lạnh như băng lại đau đớn....Sau đó tôi nhìn thấy, một mảng máu to, cùng với mẹ đàn bà chết không nhắm mắt.

Tôi là ma quỷ, bởi vì tôi đã sớm thấy được tại chỗ rẽ của cầu thang, có một cánh cửa lộ ra thanh sắt bén nhọn chưa có người tu sửa....

“Không bao giờ.....còn người khi dễ anh ấy....” Tôi nghe được tiếng của mình thì trào lắp lại, có tiết tấu. “Không bao giờcòn người khi dễ anh ấy....”

Đột nhiên, điện thoại của tôi vang lên, phá tan yên tĩnh....

Cửa hành lang đột nhiên mở ra. “Y Y, sao em lại ở đây? Ông nội không được rồi.... Mau....” Tiếng nói quen thuộc lo lắng vang lên.

Trong tầm mắt anh..... lời nói đột nhiên cứng lại trong yết h

“Có, có chuyện....gì?” Nhìn người đàn bà chết không mắt nằm đó, dự cảm không tốt làm cho tiếng nói của anh run rẩy.

“Em, em....giết người....” Tôi nghe được giọng mình chờ đợi.

Không có bi thương, không có sung sướng, thậm chí không có sợ hãi, tất cả cảm giác của tôi đã hoàn toàn trống rỗng.

“Im miệng! Không cho nói lung tung!” Đột nhiên, anh khiển trách, chưa từng thấy anh nghiêm khắc như vậy. “Chỉ là ngoài ý muốn! Bà ta tự mình ngã xuống.”

Bắc Bắc của tôi nói dối, Bắc Bắc luôn luôn sống có nguyên tắc... anh vì tôi mà nói dối...

“Bắc Bắc... vô dụng thôi....” Nước mắt tôi chảy ra, bởi vì khi tôi đẩy mẹ ta, đúng lúc cũng thấy được chỗ rẽ có hai người đứng.

Một người là Hàn Băng Lệ, một người là bác dọn vệ sinh.

Quả nhiên.....

“Giết người, giết người!...” Tiếng hét lớn của Hàn Băng Lệ cuối cùng cũng vang lên....

Xung quanh có rất nhiều tiếng bước chân chạy lại..

Bắc Bắc ôm cổ tôi, trên khuôn mặt hiện ra nỗi bi thương chưa từng có. “Em thật là ngu ngốc! Thật ngu ngốc!” Anh ôm lấy thân thể chờ đợi như xác chết của tôi, một giọt nước mắt rớt trên cổ rồi chảy xuôi vào trong cơ thể t

Tuyệt vọng...

“Không cho phép em nhận tội! Không cho phép em....” Anh gầm lên ra lệnh cho tôi. “Anh không tin, anh không thể tin, ngay cả người mình yêu cũng bảo vệ không được!”

Vì sao muốn có hạnh phúc luôn khó khăn như vậy?

“Bắc Bắc... quên em đi.”

Tôi nhìn anh, nói một câu cuối cùng như vậy.

.....

Năm 2008... Hạnh phúc của Đồng Tử Y và Trần Dịch Bắc vẫn chỉ là thoáng qua! ((&_&)) ((T_T))

49. Quyển 6 - Chương Kết

Kết cục — Hừng đông [nhất]

Tôi cúi đầu, vẻ mặt đờ đẫn ngồi trên ghế bị cáo, tay bị còng nghe giọng nói trang nghiêm mà lạnh như băng của vị thẩm phán...

Luật sư nổi tiếng nhất thành phố Hàn Thiếu Nghệ đang ngồi trên phần ghế luật sư biện hộ cho bị cáo. Anh ta trở thành luật sư biện hộ cho tôi, thật là một chuyện không ngờ tới.

Càng không ngờ thêm là....

Ngồi dưới khán phòng dự phiên tòa xử án còn có rất nhiều đôi mắt mắt lo âu.....Có đôi mắt đỏ khốc đến sưng múp lên của Đại Đồng, vẻ mặt nghiêm túc của Giang Mạnh Kỳ, có khuôn mặt lo lắng của Hải Kỳ và Nhược Hàm...Còn có, nhóm bà con họ hàng của Trầm gia...Vì mấu chốt là gia đình người bị hại làm đơn xin bãi nại, Bắc Bắc ở trong nhóm người nhà thân thích đứng lên xin giảm án....

“Vụ án này, tôi nhất định phải thắng.” Hàn Thiếu Nghệ từng mỉm cười, tự tin nói. “Bởi vì tôi phải nhận được thứ mà tôi vẫn muốn có.”

Tôi không biết Hàn Thiếu Nghệ muốn được thứ gì nhưng tôi nghe Bắc Bắc nói, anh không tiếc gì cả, vụ án này nhất định phải thắng

.....

Khi phiên tòa mở ngày thứ nhất, vị thẩm phán tuyên bố, nhân chứng thứ nhất đã thay đổi lời khai, nói mình không thấy cái gì hết, tất cả đều nghe sai lầm qua người thứ hai....

Trong khán phòng tiếng xôn xao vang lên một góc....

Tôi đờ đẫn ngồi trên ghế của bị cáo, tình thế thay đổi như vậy, tôi đã sớm đoán biết.... Ánh mắt của tôi dừng lại trên người Y Đằng Diệu đang ngồi trong khán phòng...

Ở trong nhà tạm giam.....

“Cảm ơn anh.”

“Tại sao phải cảm ơn tôi?”

“Cảm ơn anh....”

“Tôi nghĩ em nhầm rồi, tôi muốn có em nên không thể mất đi được, cho nên tại sao tôi phải giúp em

“Cái gì? Vậy....”

“Tôi chỉ thuận miệng nói với người đàn ông của em một tí chuyện, chẳng hạn như có tiền thì có thể mua cả ma quỷ. Bây giờ nói nhân chứng đầu tiên khai con thú thành bà già cũng không thành vấn đề.” Y Đằng Diệu cười đến cổ ý.

Bắc Bắc...Bắc Bắc....

Bắc Bắc của tôi lại ngang nhiên mua chuộc nhân chứng, gây trở ngại việc điều tra....

Tôi đau đớn nhắm mắt lại....

Ở trong nhà tạm giam, tôi muốn vui vui vẻ vẻ nhận trách nhiệm, không muốn liên lụy tới bất kì kẻ nào!

Nhưng mà không được....

“Nếu em nhận tội, anh cũng sẽ đi tự thú.” Bắc Bắc nói quyết tâm.

Mua chuộc nhân chứng, gây trở ngại cho việc điều tra, đồng nghĩa với ngồi tù.

Tôi nhận thua! Tôi nhận thua.... Tôi chỉ hy vọng....

“Bắc Bắc, nếu như, nếu như...em bị phán tội mưu sát....Xin anh, đừng chờ em...” Tôi biết, cho dù bị phán tội mưu sát, Hàn Thiếu Nghệ cũng có cách biến bản án không phải là tử hình.

“Sẽ không có chữ nếu như thế này!” Bắc Bắc nói n

“Chỉ là nếu như....”

“Kết quả sẽ không như vậy! Cho dù là vậy, không phải chúng ta đã nói sẽ nắm tay đi suốt cả đời này sao? Anh sẽ chờ em, ba mươi năm...năm mươi năm...”

.....

Hàn Thiếu Nghệ thật sự rất lợi hại.

Vừa được mời ra thẩm vấn, nhân chứng thứ hai Hàn Băng Lệ đã bị anh ta đặt ra nghi vấn đến á khẩu không trả lời được.

“Cô Hàn, cô xác định mình thấy chính xác được sự việc? Cô xác định bao nhiêu phần trăm?”

Một câu hỏi nghi thức vô cùng sắc bén....

“Cô Hàn, nghe nói cô rất thích chồng chưa cưới của bị cáo, thích đến độ như bị ma nhập! Cô Hàn, cô dám phủ nhận không?”

“Tôi.....”

“Theo lời chồng chưa cưới của bị cáo, cô Hàn đây từng không chỉ một lần vô liêm sỉ tuyên bố với bên ngoài mình là bạn gái của anh ta. Đối với vị hôn thê của anh ta cũng có hành động thoả mạ, xiên xỏ! Cô Hàn, xin hỏi có hay không?”

.....

“Ngày 10 tháng 10, khi bị cáo được chồng chưa cưới cầu hôn, có rất nhiều người chính mắt thấy cô Hàn đây dùng ánh mắt giết người cướp lấy túi bánh của bác sĩ Trầm” Cô Hàn, cô có thừa nhận không?”

“Lúc đó tôi chỉ là.....”

“Lúc đó cô chỉ là cái gì? Cô Hàn, lúc đó có phải cô hận muốn giết chết bị cáo hay không?”

Tuy rằng bị vị thẩm phán quan tòa nhắc nhở nhưng trong ánh mắt hồ nghi của mọi người, cảm xúc của Hàn Băng Lệ đã hồng бет.

Tiếp theo đến phiên Bắc Bắc đứng lên trình bày, anh thừa nhận Hàn Băng Lệ theo đuổi anh không dứt, cũng nói rất nhiều lời quá phận....Chuyện này cũng không giống tính cách của anh. Bắc Bắc của tôi tâm địa thiện lương, cho dù anh lạnh lùng cũng có không có vô tình...Nhưng mà....bây giờ anh đem sự yêu thích của người khác làm một thứ vũ khí công kích, làm đối thủ bị công kích không thể có một chút sức lực để phản kích lại.

Bắc Bắc của tôi, ngay cả ánh mắt cũng trong sáng, tinh thuần nhất nhưng lại vì tôi mà.....

Thì ra đến cuối cùng, phá huỷ đi điều tốt đẹp của anh, huỷ diệt đi nhân cách trong sáng của anh chính là Đồng Tử Y tôi....

.....

Hàn Băng Lệ đã bị nghi ngờ bởi những chứng cứ chính xác. Tôi nhìn thấy nhóm các vi phạm phẩm chịu không nổi, khinh thường lắc đầu....

Trở lại chỗ ngồi trong khán phòng, vẻ mặt của Bắc Bắc bình thản một mảnh.

.....

Ngoại trừ tôi ra, tất cả thân bằng quyến thuộc đều thở dài một hơi nhẹ nhõm

Khẩu cung của hai nhân chứng bị bác bỏ. Kết quả hẳn là phải như Hàn Thiếu Nghệ nhận định, tôi được vô tội phóng thích.

Tất cả mọi việc đều là một chuyện ngoài ý muốn.... Nhưng trong lòng tôi hiểu được, chuyện đó không phải là ngoài ý muốn....

Trong lòng Bắc Bắc cũng hiểu được việc ấy...

Bỗng nhiên một vị thẩm phán đứng lên nói. “Thưa chánh án, một giờ trước khi xử vụ án này đã xuất hiện một nhân chứng mới có chứng cứ chính xác, xin cho phép mời người đó vào thẩm vấn.”

Thật bất ngờ...có người đứng lúc dùng kính viễn vọng nhìn qua cửa sổ nhỏ đã thấy hết mọi việc...

.....

Lưới trời tuy thưa mà khó thoát....

“Bị cáo Đồng Tử Y tội danh mưu sát không thành lập, tội danh ngộ sát thành lập. Xét thấy người nhà bị hại làm đơn xin bãi nại, theo pháp luật phán quyết, bị cáo bị bỏ tù sáu năm.”

.....

Ngày đó, tôi ngồi ở trong xe chở tù nhân, nhìn thấy một đứa ngốc mặc bộ quần áo màu trắng luôn đuổi theo phía sau. Một bên chạy theo, một bên hai mắt đã phiếm đỏ....

Càng lúc càng xa.....Xa chỉ là khoảng cách, mơ hồ là nước mắt che kín.....

Năm 2008, hạnh phúc của Đồng Tử Y và Trầm Dịch Bắc chỉ như thoáng lướt qua nhau.

Kết cục — Hừng đông [nhị]

Năm 2011.

Một tiếng “Ầm” nặng nề vang lên...

“Đồng Tử Y, thời hạn thi hành án của cô đã hết, được tự do rồi thì về sau cố gắng làm một người tốt nhé!” Người quản giáo trại giam cất tiếng nói lạnh lẽo bên tai tôi.

Tôi mở to mắt ra nhìn phía trước, ánh mặt trời chiếu xuống chói mắt, tôi đưa tay lên che lại....Vẫn còn chưa thích ứng kịp....

Ba năm đã trôi qua, nói dài thì không dài, nói ngắn cũng không quá ngắn. Trong ba năm qua, dường như anh chưa từng rời khỏi người tôi một giây phút nào

Mỗi tuần đều đặn ba lá thư...Cho dù hai năm đầu nằm trong hoàn cảnh ác liệt ở Trung Đông như vậy, thư anh viết cho tôi cũng không gián đoạn. Trong thư anh còn kèm theo cả ảnh chụp nữa.

Anh đã gầy đi và đen đi thật nhiều....

Trong ảnh chụp, anh đang đi tới một nơi mà dân chúng ở đó đang bị dày vò vì bom đạn chiến tranh nhưng ánh mắt cũng anh vẫn trong sáng, kiên định.

Mỗi một lần nhìn vào tấm ảnh ấy, nhìn vào đôi mắt trong veo kia, tâm trạng của tôi mới thoải mái một chút, may mắn.....Trầm Dịch Bắc không có bị Đồng Tử Y huỷ diệt....

Đến năm thứ ba, anh bỗng nhiên nói cho tôi biết, anh đã rời khỏi đội ngũ bác sĩ không biên giới...Vì thể thư từ của anh bây giờ đã in dấu hai chữ “nước mỹ” trên phong bì....

Trong thư, anh nói cho tôi biết, anh qua Mỹ làm bác sĩ gia đình cho một nhà triệu phú. Tôi không hiểu vì sao anh phải quyết định như vậy. Tuy nhiên, không thể phủ nhận, anh rời khỏi vùng chiến tranh ở Trung Đông làm tôi cảm thấy thật yên tâm.

Ba qua năm, ngoài trừ anh không có biến đổi gì ra, có rất nhiều chuyện đã thay đổi...

Đại Đồng đã là mẹ của hai đứa nhóc. Hai tháng sau vụ án của tôi, Nhược Hàm đã gả cho Hàn Thiệu Nghệ. Nửa năm trước Hải Kỳ đã kết hôn, vợ anh là một cô giáo mầm non, nghe nói là một người con gái rất dịu dàng, thiện lương. Còn thấy trên báo hay đưa tin, Y Đằng Diệu đang quan hệ qua lại với một ngôi sao mới nổi.

.....

Giống như mọi người không có ai sai. Mà thật ra, tôi cũng không có sai.

Trong nhà tù này cũng không có gì đáng sợ như trong tưởng tượng. Ở bên trong nhà tù, quản giáo trại giam đối với tôi cũng tốt, nghe nói Trầm gia đã bỏ tiền ra để lo lót.

Lúc mới vào tù, người khác phải đi lao động, còn tôi được bố trí sửa sang lại sách báo trong thư viện. Bởi vì tôi được quá ưu đãi cho nên có rất nhiều người không vừa mắt, tuy nhiên bọn họ e ngại vẻ mặt dữ tợn của một bà chị vẫn hay tức tưng bên tôi. Hơn nữa, tôi luôn im lặng, không gây chuyện, sinh sự với ai. Vì thế, từ từ mọi người cũng không để ý đến nữa.

Nghe nói, bà chị dữ dằn ấy là do Y Đằng Diệu lo lót đưa và

Đến năm thứ ba, mọi chuyện xảy ra hết sức kì lạ. Trong mắt của mọi người nhìn tôi tràn ngập sợ hãi, hình như tôi so với án tử hình còn đáng sợ hơn. Mỗi người thấy tôi đều cung kính, lễ phép lại khách sáo. Bà chị dữ dằn kia nói tôi có vận may, tôi có người của Long Môn bảo vệ.

Đúng đến tôi chẳng khác nào đối đầu với toàn bộ người của Long Môn.

Nhưng Long Môn là cái gì? Tôi không biết! Chuyện kì lạ đều còn ở phía sau.

Đột nhiên trong lúc tôi vô tình ở trong nhà giam nghe được một bí mật giao dịch thuốc phiện, kết quả là: Giảm hình phạt!

Lúc đó tôi nghe lên được một bang phái xã hội đen chuẩn bị đặt bom khủng bố người dân ở thành phố nào đó, kết quả là: Giảm hình phạt!

Tôi bí mật tố giác ấu dâm. Ngăn chặn được tội phạm. Tổ giác người vượt ngục...

Giảm hình phạt. Giảm hình phạt. Và tiếp tục giảm hình phạt.

Tôi quả thật choáng váng cả đầu óc!!

Trong vòng ba năm, mà mới không đến một năm ngắn ngủi, thì thời hạn thi hành án của tôi đã giảm một nửa.

Thời hạn thi hành án là sáu năm, bây giờ chỉ biến thành có ba năm. Mà vấn đề là, tôi cái gì cũng không có làm, cái gì cũng không có biết a!

Tất cả mọi việc đều là đúng dịp, đúng dịp mà thôi! Câu đúng dịp này đến cả tôi, mở miệng nói ra cũng thấy bẽ tắc. Chỉ tự nhiên có “kỳ ngộ” không hiểu từ đâu rơi xuống đúng vào người t

.....

Mặc một bộ đồ màu trắng, tôi chuẩn bị một mình đi xuống núi. Dưới ánh mặt trời, cũng có một thân ảnh bận quần áo trắng như trong hư ảo làm người ta không muốn mở mắt ra....Tôi cố gắng mở lớn ánh mắt.

“Bắc Bắc...” Tôi bất ngờ hét lên mừng rỡ.

Hôm nay được phóng thích, ngay cả chính tôi cũng rất ngạc nhiên, làm sao anh biết tin tức ấy nhỉ? Hơn nữa không phải anh đang ở Mỹ sao?

Nhìn phía sau lưng anh, tôi chú ý thấy có một chiếc máy bay màu đen. Ở Trung Quốc mà nhìn thấy máy bay tư nhân, cảm giác thật sự là hoàng tráng.

Nhưng có người không cho tôi thưởng thức cảm giác “hoàng tráng” đó. Anh ôm lấy tôi, siết chặt như muốn hoà thân thể tôi vào cơ thể anh...

Tôi cười, nước mắt rưng rưng nói. “Em được tha rồi.”

“Anh biết, anh biết!” Anh kích động.

“Em được tự do!” Nước mắt tôi ngậy ngốc chảy xuống....

“Anh biết! Anh biết!” Anh càng ngậy ngốc hơn, kích động đến hốc mắt cũng phiếm đỏ.

.....

Thật kích động! Ba năm thương nhớ, được gặp lại dường như đã mấy ki

Từ trên máy bay trực thăng đi xuống một người đàn ông cao lớn khác thường. Anh ta cao khoảng hơn một mét chín, kì lạ là, anh ta đeo một cái mặt nạ màu trắng. Dấu bên trong chiếc mặt nạ là đôi đồng tử mắt màu xanh ngọc, chỉ cần liếc một cái cũng có thể đoán được người đàn ông này cũng không phải là người Á đông.

Người đàn ông rất im lặng, toàn thân tản ra khí chất lạnh lẽo. Nhưng anh ta nhìn chúng tôi bằng đôi mắt bình thản.

“Tôi phải đi rồi!” Người đàn ông cất lời chào từ biệt chúng tôi.

Lời nói anh ta ngắn gọn giống như ngày mai sẽ gặp lại. Nhưng khi Bắc Bắc ngược lên, ánh mắt anh phức tạp, bởi vì có thể về sau cả đời cũng không có cơ hội gặp lại.

“Dạ Tiêu, cảm ơn anh....cảm ơn anh đã hết lòng tuân thủ lời hứa....”

Người đàn ông gật đầu, xoay người bước đi, có thể nhìn ra được đó là một người đàn ông vô cùng cứng rắn.

Khi vào đến máy bay, bỗng nhiên phía sau lưng chúng tôi vang lên tiếng nói của anh ta. “Không hẹn ngày gặp lại.”

Từ nay về sau, Trầm Dịch Bắc và Long Môn không còn quan hệ gì nữa.

“Tôi còn tưởng về sau nếu có gì phiền toái thì tìm đến anh đấy!” Bắc Bắc trêu chọc.

“Dĩ nhiên.” Người đàn ông nói chần chẫn.

Cũng không nói lời tạm biệt, anh ta mở cửa máy bay, sau đó cách chúng tôi càng ngày càng xa dần

“Anh ta lại chỉ còn một mình....” Bắc Bắc thở dài, có thể thấy được, tuy rằng đều lạnh lùng nhưng cả hai người đàn ông cũng có tình hữu nghị.

Ngoái đầu nhìn lại tôi, tiếng anh thật sâu lắng, ngọt ngào. “Anh may mắn hơn so với Dạ Tiêu... Ít nhất, chúng ta vẫn yêu nhau...”

Tôi ôm lấy cánh tay anh, hạnh phúc đã trở lại bên người của chúng tôi...

“Bắc Bắc, em muốn về nhà.” Tôi cười tươi tắn.

“Được, chúng ta về nhà thôi.”

Nhà! Chúng tôi vẫn còn có một mái gia đình đang chờ....

Tôi đem chuyện kì lạ trong một năm qua kể cho anh nghe, anh chỉ nở nụ cười yếu ớt....

“Anh gặp Dạ Tiêu ở Trung Đông, anh đồng ý trở thành bác sĩ tư của anh ta. Còn anh ta thì đồng ý nghĩ cách giúp em được ra tù sớm một chút, đơn giản như vậy thôi.” Anh tránh nặng tìm nhẹ nói.

“Làm sao anh quen được anh ta....” Nhắc đến mối quan hệ này, tôi mới nhớ đến lời của quản giáo trại giam, thì ra đầu não của Long Môn ở Mỹ, có thể lực trên toàn cầu....

“Đây coi như là duyên phận đi, khi còn ở Trung Đông, Dạ Tiêu bị trọng thương, anh bị anh ta bắt cóc.....” Chuyện xưa cứ như vậy được bắt đầu....

Tôi ôm lấy cánh tay của anh, chúng tôi thong thả đi xuống núi dưới nắng chiều của buổi hoàng hôn

50. Quyển 6 - Chương Phiên Ngoại

Phiên ngoại Nhược Hàm

Mang theo Tiểu Già, chúng tôi một nhà ba người đi vào siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt.

“Mẹ! Chú Trầm kia!” Đột nhiên, Tiểu Già hưng phấn vỗ cánh tay của tôi kêu lên.

Tôi cười nhẹ, làm sao có thể chứ?... Dịch Bắc mấy năm nay luôn ở nước ngoài và chúng tôi đã lâu không có liên lạc...

Đứa bé này vẫn rất muốn gặp lại chú Chú Trầm, nên luôn nhìn bóng dáng tương tự mà nhận sai người. Nhưng ngay cả Thiếu Nghê đang nắm tay tôi, cũng cứng đờ lại...

Tôi ngược mắt nhìn lên, cách phía trước đó không xa có một người đàn ông khí chất thuần khiết, đi bên cạnh một người phụ nữ trầm tĩnh. Người phụ nữ đó bụng hơi gồ lên, chắc là đã có thai mấy tháng. Có thể thấy được, người đàn ông này rất lo lắng cho người phụ nữ kia, ngay cả khi cô ta lấy tay cầm vật gì đó cũng bị cấm.

Tôi giật mình, người đàn ông cẩn thận, che chở đó đúng thật là Dịch Bắc. Mà người phụ nữ mặc áo choàng, tóc dài quả nhiên là Y Y. Cô ấy không còn là cô gái nhỏ nhắn của ngày trước nữa. Cô ấy thay đổi thật nhiều, trong đôi mắt không còn nét ti nghịch, tuy hứng nữa.

Hai người họ một bên chọn đồ dùng, một bên hỏi ý lẫn nhau.....Một người dịu dàng sẵn sàng, một người ngoan ngoãn nghe theo.

.....

Ba năm trước đây....

Có một ngày nọ, Dịch Bắc tới tìm tôi trong tâm trạng lo âu....Lời nói tiếp theo của anh, làm tôi nghe cũng giật mình ngơ ngẩn.

Tôi cùng anh chia sẻ tâm trạng lo lắng, khó nhằn nại và cảm xúc thất vọng...

Y Y giết người, Dịch Bắc muốn tìm Thiếu Nghê làm luật sư đại diện nhưng bị Thiếu Nghê từ chối ngay lập tức.

Loại vụ án này vốn có rất nhiều chỗ có thể lo lót, mà không ai biết mảnh khoé pháp luật nhiều hơn so với Thiếu Nghê. Lý do mà Thiếu Nghê từ chối vụ án này chỉ vì anh đối với Dịch Bắc ghen tuông không rõ. Thêm nữa là vì gần đây tôi lại lạnh nhạt, cự tuyệt anh thêm một lần nữa.

Thiếu Nghê muốn bắt đầu xây dựng lại với tôi. Nhưng tình yêu đã sai lầm, làm sao còn có thể tiếp tục trở lại? Tình yêu say đắm đã bị gió thổi tan đi, làm sao còn có thể quay về?

Dịch Bắc và Y Y trải qua bao đau thương, cuối cùng cũng chỉ biết lẫn nhau, trên đời còn có bao nhiêu thứ tình yêu như thế?

Sau cùng, tôi đồng ý với Dịch Bắc đến làm thuyết khách....Thiếu Nghê sáng khoái gật đầu đồng ý giúp, nhưng với một yêu cầu....

Khi từ nhà Thiếu Nghê bước ra, Dịch Bắc lo lắng kéo tay tôi hỏi, kết quả như thế nào?

.....

Kết quả như thế nào ư? Như thế nào ư?

Nhìn vẻ mặt anh lo lắng đến tột độ, tôi thất thần....

Vì sao?... Anh chưa từng một lần mất kiểm chế như vậy vì tôi?

.....

Ngày đó, Y Y và anh trai tôi đi một đêm không về, anh cũng có vẻ mặt như thế...

.....

Tất cả đều là vì Y Y, chưa từng một lần vì.....Tôi...

.....

Tôi gật đầu mỉm cười, nói cho anh biết không thành vấn đề.

Đúng vậy, không thành vấn đề. Thiếu Nghệ đối với vụ kiện này rất tin tưởng.

Nhiều lắm là phán tội ngộ sát, vào tù ghê ngoa vài năm có thể đi ra.

Nhưng tôi phải ghê ngoa cả đời....

.....

Tôi đã đồng ý gả cho người đàn ông mà tình yêu đã mất đi...

.....

Là hạnh phúc hay là bất hạnh? Tôi và anh trai mình đều trở thành hai người thành toàn cho hạnh phúc viên mãn của người khác.

Anh trai tôi ngày đó rõ ràng cố ý đặt một chiếc nhẫn kim cương khó kiếm để làm quà sinh nhật, sau đó lại đem quà tặng này vui lấp. Quà tặng sinh nhật biến thành sự tự do cho người khác....

Mà tôi....Sau khi cùng Dịch Bắc trải qua một đoạn tình cảm lưu luyến tay trái sờ tay phải, và chuyện tình yêu say đắm với Thiếu Nghệ đã lắng đọng lại. Trái tim tôi đã hướng đến bình thản, im lặng để cho mối tình ấy nhạt phai. Vì thế vài năm đi qua, dưới sự giúp đỡ hết lần này tới lần khác của Dịch Bắc, tay trái đối với tay phải động tâm...mà tay phải lại quá vô tình..... Nên đành cười nhẹ đem tình yêu che dấu, đem mọi chuyện chôn sâu vào lòng.

.....

Chúng tôi một nhà ba người đến gần bọn họ, Tiểu Già đã khoái trá xông lên.

Cuộc sống gia đình bình thường đã làm cho tính cách Tiểu Già hòa đồng hơn với bạn bè. Vì nguyên nhân này mà khi kết hôn, tôi lựa chọn công khai tất cả mọi việc là đúng đắn, bởi vì có thể cả đời cũng không trốn thoát được Hàn Thiếu Nghệ.....

“Chú Trầm! Chú Trầm!” Giọng của Tiểu Già thật hưng phấn.

“Tiểu Già!” Trên gương mặt tuần tú kia cũng hiện lên sự vui mừng, kinh ngạc.

“Đã lâu rồi không gặp anh.” Tôi bình tĩnh nhìn anh gật đầu chào, che dấu giọng nói chua xốt.

“Đã lâu rồi không gặp em.” Anh cũng nhẹ nhàng gật đầu với tôi.

“Anh trở về bao lâu rồi?”

“Cũng được nửa năm.”

Đã nửa năm rồi.... Anh về mà không có liên lạc với tôi.

Vì ngại người khác nói ra nói vào, tình bạn giữa đàn ông và đàn bà thường không thể gắn bó lâu dài. Cho dù hiểu được điều đó, trái tim tôi vẫn xót xa như cũ.

“Hai người....” Kim lòng không được, tôi nhìn về phía Y Y đang đứng lẳng lặng một bên.

“Bọn anh đã kết hôn nửa năm rồi.” Dịch Bắc cười, vẻ mặt sung sướng, hạnh phúc. “Y Y không muốn đãi tiệc cưới, vì vậy bọn anh chỉ là đi du lịch kết hôn.”

Thì ra là như vậy. Nhìn cái bụng gồ lên của Y Y lúc này mà đoán, thì chắc hẳn là “kết quả” của tuần trăng mật rồi.

“Anh vẫn còn làm bác sĩ chứ?” Tôi hỏi.

“Làm cả hai, sự nghiệp trong nhà anh cũng phải gánh vác.” Anh cười trả lời, có thể nhìn thấy cho dù bận rộn, anh cũng rất vui vẻ chăm lo.

“Còn Y Y thì sao?” Tôi vốn định hỏi, có cần tôi giúp giới thiệu việc làm cho cô ấy không?

“Anh định để cho cô ấy theo cha anh học tập, nhưng cô ấy đang có thai...” Anh yêu thương vuốt lên mái tóc của Y Y. Dù cô ấy đã sắp làm mẹ nhưng trong cảm nhận của anh, cô ấy vẫn như một đứa trẻ.

“Chúc mừng hai người.” Tôi chân thành chúc phúc, tôi quay sang nhìn Y Y vẫn thật im lặng đứng đó, cười thân mật nói. “Y Y, có rảnh đi uống trà nhé.”

“Vâng.” Y Y mỉm cười, gật đầu.

Bỗng dưng không biết vì sao, cảm giác mới vài năm không gặp mà tôi và Y Y ít nói chuyện hơn. Có lẽ bởi vì Y Y đã trở nên rất yên lặng, rất trầm tĩnh mà tôi lại không thích ứng cô ấy như vậy.

Hàn huyên thêm vài câu thì bọn họ cũng rời đi, nhìn bóng dáng họ càng lúc càng xa, tôi có một chút đắm chiêu suy nghĩ.

Quá khứ đã đi qua, hình như thật sự không thể quay trở lại...

“Đi thôi em.” Tay của Thiếu Nghê đặt trên vai tôi.

Thiếu Nghê là một người chồng tốt, rất yêu tôi, rất cưng chiều tôi...làm hết sức để bù đắp lại lỗi lầm....

Tôi gật đầu...Nắm lấy tay con trai, chúng tôi một nhà ba người rời khỏi siêu thị.

Nhìn bóng dáng hình như là Hạnh Phúc...

Phiên ngoại BB – YY

Những tháng ngày hạnh phúc!

Tiếng trẻ con đang khóc nỉ non bên ngoài nhưng tôi không còn đủ sức lực để chạy ra dỗ dành nữa....Lại thêm một cơn buồn nôn từ bụng dội thẳng lên miệng tôi. Cái quái gì đấy chứ? Tôi nghiêng rằng, khóc không thành tiếng....

Tôi còn nhớ cách đây mấy năm, có một người nào đó nói với tôi rằng. “Nếu em sợ người ta chạm vào người mình, anh có thể mãi mãi không bao giờ chạm vào em.” Bây giờ thì thế nào? Tôi mới vừa sinh con chỉ gần một năm thôi.....

Tôi mệt lả, ngồi bệt xuống sàn nhà trong phòng tắm, bên ngoài vẫn có tiếng trẻ con thút tha thút thít....Bỗng nhiên có tiếng mở cửa và một tiếng nói yêu thương vang lên.

“Y Y ơi! Bà xã ơi!”

Hoàn toàn không nghe thấy tiếng tôi đáp lại...

“Con đang khóc mà em đâu rồi?”

Bắc Bắc cởi nhanh đôi giày, rồi tiếng bước chân bước vội vã vào phòng... Tôi ngồi trong nhà tắm im lặng nghe anh dỗ dành đứa con....

“Cực cưng của ba! Tại sao lại nằm khóc một mình? Mẹ con bỏ con rồi ư?”

Hứ! Tôi mà bỏ con á? Tôi nâng niu con như vàng ngọc. Nhưng tại ai làm cho tôi xơ xác thế này? Tất cả là tại cái tên “cầm thú” như anh!

Một lát sau, không còn nghe tiếng khóc của con nữa, tôi yên tâm tựa hẳn người vào thành bồn tắm. Lúc này đây, tôi thật sự muốn được nghỉ ngơi. Tôi nhớ lần mang thai trước, tôi không có những cơn buồn nôn như thế này....Nếu biết phải bị dày vò vì thai nghén, tôi quyết không cho anh đụng vào tôi!

Đang miên man suy nghĩ cách nào để “trả thù” Bắc Bắc, thì anh mở cửa nhà tắm, cứng đờ người lại nhìn tôi....Sau đó hốt hoảng hét lên.

“Em....em làm sao vậy? Em không khỏe chỗ nào?” Anh nhìn thấy tôi ngồi bệt xuống sàn nhà, cả người yếu ớt như con mèo bị nhúng nước, sợ hãi chạy vội lại.

“Nói cho anh biết đi, em cảm thấy mệt chỗ nào? Anh đưa em đi khám bác sĩ!” Giọng anh chứa đầy lo âu.....

Tôi liếc xéo anh một cái, Grừ! Tên “cầm thú” này, nếu anh không tham lam vô độ, dù dỏ tôi thì làm sao tôi phải yếu ớt như thế này chứ? Càng nghĩ càng giận, tôi quyết chí bắt anh phải tuân theo vài điều kiện mới được. Tôi là ai? Tôi là Đồng Tử Y, nhiều mưu mô chước quỷ!

Anh dìu tôi ra ngồi xuống ghế, rồi ngồi xổm xuống trước mặt tôi nói. “Minh đem con về gửi cho mẹ, sau đó anh đưa em đi bác sĩ nhé.”

“Bác Bác! Anh có phải là bác sĩ không?” Tôi băng quơ hỏi.

“Cái gì?” Anh ngơ ngác hỏi lại.

“Em biết anh là bác sĩ ngoại khoa, nhưng ít ra anh cũng biết một chút kiến thức tổng quát về y khoa chứ?” Tôi giả vờ nói nghiêm túc.

“Anh không biết em đang nói gì hết? Anh dĩ nhiên là biết kiến thức y khoa tổng quát rồi, cho nên anh sẽ đưa em đi khám.”

Tôi nghiêng răng, trừng mắt nhìn anh hét. “Trầm Dịch Bác, em ghét anh!”

Anh nhìn tôi mỉm cười, như thể anh đã biết quá cái tính hay mè nheo của tôi. “Được! Được! Em ghét anh, anh biết rồi! Bây giờ chúng ta đi nào!”

Tôi bắt đầu vào chủ đề thương lượng chính, phải tận dụng cơ hội này triệt để....

“Em không đi khám, em không muốn đi, em sợ uống thuốc!” Nước mắt tôi rơi lã chã xuống, lòi ra ngay một bộ dáng của đứa bé bị thiệt thòi.

Bác Bác yêu thương vuốt lên mái tóc dài của tôi, nói. “Vậy em muốn anh làm sao để em đi khám? Em đau một chút thôi là anh không chịu nổi.”

Hắc hắc! Anh đã trúng chiêu của tôi rồi. Trong đầu tôi soạn ra cả trăm ngàn yêu cầu ép buộc anh phải thi hành, nhưng việc đầu tiên phải là....

“Em muốn anh làm thịt bò bít tết cho em ăn 2 lần trong một tuần.” Grừ! Từ ngày anh bận rộn giữa công việc trong bệnh viện và công ty thì ít có thời gian nấu ăn cho tôi....

“Đồng ý!” Anh trả lời ngay, gì chứ chuyện này quá dễ mà.

“Em muốn anh phải đưa em đi dạo phố mỗi buổi chiều!” Lại thêm một yêu cầu cón con...

“Đồng ý!”

“Em muốn.....”

Và thế là một loạt các yêu cầu lớn nhỏ, bé tí bé teo đã được tôi liệt kê ra hết....Dĩ nhiên câu trả lời của anh vẫn là “Đồng ý”. Tôi biết Bác Bác yêu tôi nhất.

“Từ nay đến khoảng 7-8 tháng sau, anh dứt khoát không được gần gũi em. Đây là yêu cầu cuối cùng!” Hắc hắc, yêu cầu của tôi không có quá đáng mà, phải không?

Anh ngậy người khoảng 5 giây, sau đó lấy tay rờ trên trán tôi giống như xem tôi có bệnh gì hay không, làm tôi vừa thấy tự ái vừa thấy buồn cười. Haizz.. Bác Bác tao nhả của tôi, từ khi nào đã ghiền cơ thể của tôi đến như vậy?

“Bất cứ chuyện gì đều có thể chiều ý em, ngoại trừ chuyện này, dứt khoát không thương lượng.” Cuối cùng anh cũng lên tiếng.

Tôi tức giận, cái gì chứ? Không thương lượng? Thế anh định làm gì tôi? Anh báo hại tôi mang thai lần nữa khi mới sinh con chưa đầy một năm. Nếu chuyện này lọt ra bên ngoài, thì e rằng tôi không có mặt mũi nào mà đi gặp người khác....

“Anh là bác sĩ mà, phải biết chăm sóc cho em.” Tôi nói chuyện mập mờ.

“Vì anh là bác sĩ cho nên anh phải chăm sóc cho em kỹ càng hơn.” Anh dứt khoát nói.

“Thế thì anh trong vòng một năm tới, anh đừng chạm vào em mới là cách chăm sóc tốt nhất.” Tôi tiếp lời.

“Không được.” Anh bắt đầu hơi phát cáu

“Tại sao không được?” Tôi cười thầm, chồng của tôi thật là....

“Anh muốn em! Lúc nào cũng muốn em....!” Anh phán...

Má ơi! Từ ngày chúng tôi lấy nhau, chỉ trừ những tháng tôi ở cữ vì sinh con ra, có đêm nào mà anh nói “không muốn” tôi đâu? Tôi khóc không ra nước mắt. Được rồi! Tôi yêu anh! Cho nên bất cứ lúc nào anh muốn, tôi đành phải sung sướng mà vâng theo....

“Nhưng em có thai nữa rồi!” Tôi hét lên, mặt cũng đỏ bừng. Ôi! Tôi biết cất cái mặt nào đi chỗ nào đây?

Bắc Bắc nhìn tôi chăm chăm một lát, rồi bất ngờ bế bồng tôi lên xoay một vòng. Tôi nhìn anh, cảm thấy niềm vui sướng trào lên. Có thai khi con còn nhỏ cũng mệt, nhưng trong lòng tôi mong muốn sinh thật nhiều con cho anh....Tạo cho chúng tôi một ngôi nhà đầy ắp tiếng cười trẻ thơ và hạnh phúc...

“Sao bây giờ mới nói cho anh biết? Được bao lâu rồi?” Giọng anh khản trương và chan chứa yêu thương.

“Em mới biết thôi, khoảng 2 tháng rồi! Em không biết, em bắt đền anh! Em mới sinh con thôi, bây giờ lại....Em xấu hổ lắm!” Tôi thút thít nói...

“Có gì mà xấu hổ, chúng ta yêu nhau...chuyện này là bình thường mà....”

Anh hôn lên đôi môi mọng đỏ của tôi. Nụ hôn của anh bao giờ cũng như lửa, thiêu đốt ý chí của tôi....Tôi cuồng nhiệt đáp trả, làm cho nụ hôn càng thêm ướt át nóng bỏng....Lưỡi của anh quấn lấy cái lưỡi đỉnh hương của tôi như muốn hút hết chất lỏng trong miệng tôi. Sau đó anh từ từ chuyển nụ hôn qua vành tai, đi xuống cổ, xương quai xanh....rồi dần xuống bộ ngực căng tròn đang rất nhạy cảm....Tôi hoàn toàn, hoàn toàn không còn chút kháng cự nào nữa

Đến khi chiếc quần lót mỏng manh được lấy ra từ chân mình và cảm thấy vật đàn ông cương cứng dưới thân của anh đang vờn qua lại nơi huyết động của tôi thì đã quá muộn rồi....

“Em....em đang có thai....” Tôi thì thào, tiếng nói lại giống như tiếng kích thích người nào đó hãy nhanh chóng chiếm lấy tôi.

“Đừng lo, anh sẽ rất nhẹ nhàng....” Tiếng Bắc Bắc hỗn hển trả lời...

Bàn tay anh lướt nhẹ nhẹ một đường từ trên bụng xuống phía dưới, dùng ngón tay thon dài vân vê nụ hoa bây giờ đã ướt đầm thứ mật ngọt chết người....Nụ hôn anh cũng từ từ đi xuống đến khi lưỡi anh chạm vào nơi đó....Toàn thân tôi nảy lên chào đón, mật ngọt càng tiết ra ướt át hơn....

“Y Y, anh yêu em!” Anh vừa nói vừa đẩy vật đàn ông đã cương cứng đến muốn nổ tung, chôn sâu ở tận cùng nơi ẩm ướt bên trong huyết động của tôi...

Tiếng thở hỗn hển của chúng tôi và tiếng va chạm của hai bộ phận đang âu yếm nhau, làm cho ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ không dám ghé mắt vào nhìn....Khi Bắc Bắc nhịp nhàng tăng tốc để đạt đến cao trào cuối cùng, tôi cũng đã thỏa mãn nằm xụi lơ một bên...

Để tôi nằm đó, Bắc Bắc bước xuống giường đi vào trong phòng tắm, lấy một tấm khăn mềm đã thấm nước ẩm mang ra. Anh nhẹ nhàng lau đi vết tích của một cuộc ân ái cuồng nhiệt. Tôi vẫn đỏ mặt như những lần trước....Chúng tôi đã bao nhiêu lần ân ái rồi nhỉ? Không thể đếm hết nhưng chưa bao giờ tôi còn chút sức lực nào để tự vệ sinh cá nhân....Rồi bỗng dưng tôi dùng hết toàn lực nói lớn.

“Trầm Dịch Bắc! Em vừa mới nói với anh là trong vòng một năm tới anh không được gần gũi em mà...Tại sao, tại sao....” Tôi im bật, vừa đưa yêu cầu chưa được 10 phút thì tôi đã bị anh ăn sạch sẽ rồi....Tại sao tôi lại quá dễ dụ dỗ như thế?

“Được! Anh đồng ý với yêu cầu của em...Một tuần chỉ còn 3 lần thay vì không đếm được như trước! Ok! Không bàn nữa!” Lần này tiếng anh rất nghiêm túc.

Tôi ngơ ngẩn nằm thừ ra đó mặc cho tay anh lau chùi giữa hai chân tôi. Là tôi yêu cầu anh hay là ngược lại vậy?....Tôi ngước mắt lên nhìn anh, thì thấy anh cũng đang dụi dằm nhìn tôi....Cái cảm giác thật hạnh phúc mỗi khi anh nhìn như vậy chưa bao giờ phai nhạt trong tôi....

“Bà xã, anh luôn luôn muốn em....cho nên....” Nụ hôn anh lại đặt trên môi tôi....

Bắc Bắc! Người tôi yêu nhất! Tôi đã hứa với lòng sẽ mang hạnh phúc cho anh và tôi đã làm được.....

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-sang-roi-noi-tam-biet>